JO NESBØ

CRIME

Liliacul

PRIMUL VOLUM
DIN SERIA HARRY HOLE

FICTION CONNECTION

TREI

Jo Nesbø

Liliacul

Volumul I din seria Harry Hole

Traducere din engleză de
Bogdan Perdivară

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Laurenţiu Dulman

Coperta colecţiei: Faber Studio
Design şi ilustraţie copertă: Andrei Gamarţ

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Alexandra Fusoi
Virginia Alexe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NESBØ, JO
Liliacul / Jo Nesbø; trad. de Bogdan Perdivară. – Bucureşti: Editura Trei, 2018
ISBN: 978-606-40-0561-8
I. Perdivară, Bogdan (trad.)
821.113.5

Titlul original: Flaggermusmannen
Autor: Jo Nesbø

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN: 978-606-40-0561-8

Walla

1

Sydney

Ceva nu era în regulă.

La început, ofițerul de la paşapoarte – o femeie – îi zâmbise:

— Care-i treaba, amice?

— Totu-i bine, mințise Harry Hole. Trecuseră mai bine de treizeci de ore de când decolase de la Oslo via Londra şi, după ce schimbase avionul în Bahrain, se alesese cu acelaşi loc de rahat de lângă ieşirea de urgență. Din motive de securitate, scaunul nu putea fi lăsat pe spate decât un pic şi, până să ajungă la Singapore, şalele lui se făcuseră aproape terci.

Iar acum, femeia de la ghişeu nu mai zâmbea. Îi cerceta paşaportul cu un interes suspect. Greu de zis dacă fotografia sau numele lui o făcuseră, la început, să fie atât de binedispusă.

— Cu afaceri?

Harry Hole nutrea bănuiala că ofițerii de la paşapoarte din mai toate colțurile lumii ar fi adăugat şi un „domnule“, citise însă că genul ăsta de politețe formală nu era foarte răspândit prin Australia. Nici nu conta de fapt, Harry nu era foarte obişnuit să călătorească în străinătate şi nici snob – nu voia decât o cameră de hotel şi un pat, cât mai rapid cu putință.

— Da, răspunse bătând darabana pe blatul ghişeului.

Şi, în clipa aceea, buzele ei se pungiră, se făcură urâte şi articulară, pe un ton apăsat:

— De ce nu există o viză în paşaportul dumneavoastră, domnule?

Inima îi stătu în loc, cum se întâmpla – invariabil – când simțea iz de catastrofă. Poate că „domnule“ era folosit doar când situația devenea gravă?

— Scuze, am uitat, bâigui Harry căutându-se febril prin buzunarele interioare.

De ce nu-i putuseră lipi o viză specială în paşaport, cum făceau

cu vizele standard? În spatele lui, la coadă, se auzea bâzâitul slab al unui casetofon portabil. Îşi dădu seama că e tovarăşul lui de călătorie din avion. Cât durase drumul, ascultase aceeaşi casetă. De ce naiba nu-şi amintea niciodată în ce buzunar îşi punea chestiile? Era o arşiță ca de iad, chiar dacă se făcuse în jur de zece seara. Harry simțea că începe să-l mănânce pielea capului.

Găsi documentul până la urmă şi îl aşeză pe ghişeu, simțindu-se nespus de uşurat.

— Polițist, deci?

Femeia de la paşapoarte ridică ochii din document şi îl cercetă cu privirea, însă nu mai avea buzele strânse.

— Sper că n-au fost omorâte ceva blonde norvegiene? chicoti ea şi apăsă tare ştampila pe foaia cu viza specială.

— Păi… doar una, de fapt, răspunse Harry Hole.

Holul de la sosiri era plin de ghizi de la agenții turistice şi de şoferi de limuzine care ridicau cartoane cu nume, însă nu se vedea niciun Hole scris pe nicăieri. Era pe cale să urce într-un taxi când un bărbat de culoare, îmbrăcat cu blugi spălăciți şi cămaşă hawaiiană, cu un nas neobişnuit de lat şi cu păr negru şi creț îşi făcu loc prin mulțimea purtătorilor de cartoane şi se apropie cu paşi mari de el.

— Domnu' Holy, presupun! declară triumfător.

Harry Hole îşi trecu în revistă opțiunile. Hotărâse să-şi petreacă primele zile în Australia corectând pronunția numelui său de familie, pentru a nu fi confundat cu diverse despicături şi orificii[1] 1 În engleză, *hole* înseamnă „gaură“. (*N. t.*). Însă „domnul Holy“ era infinit mai preferabil.

— Andrew Kensington. Care-i treaba? rânji omul şi întinse o mână enormă.

Îl strânse atât de tare, încât Hole avu impresia că-şi băgase mâna într-un storcător de fructe.

— Bun venit la Sydney! Sper că ai avut un zbor plăcut, continuă cu evidentă sinceritate străinul, ca un ecou al anunțului însoțitoarei de zbor, făcut cu douăzeci de minute în urmă.

Apucă valiza ponosită a lui Harry şi porni către ieşire fără să mai arunce vreo privire înapoi. Harry se ținu aproape.

— Lucrezi pentru poliția din Sydney? îl întrebă, încercând să înceapă o conversație.

— Chiar aşa, amice. Aşa că ai grijă!

Uşa batantă îl lovi pe Harry drept în nas, făcându-l să lăcrimeze de durere. Niciun moment umoristic de doi bani n-ar fi putut începe mai aiurea. Îşi frecă nasul şi înjură în norvegiană. Kensington îi aruncă o privire plină de înțelegere.

— Ale naibii uşi, nu? zise.

Harry nu-i răspunse. Nu ştia cum să reacționeze la genul ăsta de remarcă de la antipozi.

În parcare, Kensington descuie portbagajul unei Toyote mici, uzate, şi îndesă acolo valiza.

— Vrei să conduci, amice? întrebă cu surprindere în glas.

Harry îşi dădu seama că se aşezase pe locul şoferului. Fireşte, ce naiba, în Australia se conducea pe cealaltă parte a drumului. Însă locul de lângă şofer era atât de înțesat cu hârtii, casete şi tot felul de gunoaie, că Harry preferă să se strecoare, cu ceva efort, în spate.

— Trebuie să fii aborigen, zise în timp ce ieşeau pe autostradă.

— Se pare că nu poți fi dus de nas, domnu' polițist, răspunse Kensington, aruncând o privire scurtă în oglindă.

— În Norvegia vă spunem negri australieni.

Kensington rămase cu privirea ațintită în oglindă.

— Serios?

Harry începea să se simtă stânjenit.

— Ăă... voiam să zic că strămoşii tăi nu s-au numărat, evident, printre condamnații trimişi aici de Anglia, acum două sute de ani.

Voia să arate că ştie câte ceva despre istoria țării.

— Aşa-i, Holy. Strămoşii mei au venit un pic înaintea lor. Cu vreo patruzeci de mii de ani mai devreme, ca să fiu mai exact.

Zicând acestea, Kensington zâmbi larg în oglindă. Harry îşi făgădui să-şi țină gura o vreme.

— Înțeleg. Spune-mi Harry.

— OK, Harry. Eu sunt Andrew.

○

Cât mai ținu drumul, Andrew fu cel care purtă greul conversației. Îl duse pe Harry spre King's Cross, trăncănind fără oprire: zona asta era cartierul roşu al Sydney-ului, centrul comerțului cu droguri şi, în mare parte, sediul mai tuturor afacerilor dubioase din oraş. Unul din două scandaluri părea să aibă ceva de-a face cu vreun hotel ori local de striptease aflat în

perimetrul acela de un kilometru pătrat.

— Am ajuns, zise brusc Andrew, trăgând maşina pe margine, apoi coborî şi scoase din portbagaj valiza lui Harry. Ne vedem mâine, adăugă şi, cât ai bate din palme, dispărură şi el, şi maşina.

Cu spatele înțepenit şi cu un început de migrenă de la schimbarea de fus orar, Harry şi valiza lui erau singuri acum pe trotuarul unui oraş care se lăuda cu o populație cam cât a întregii Norvegii, lângă splendidul Hotel Crescent. Numele era imprimat pe uşa de alături, lângă trei stele. Chestorul-şef al poliției din Oslo nu era o femeie recunoscută pentru generozitatea cu care asigura cazarea angajaților ei. Dar poate că n-avea să fie, până la urmă, chiar atât de rău. Mai mult ca sigur poliția beneficiase de o reducere pentru funcționari publici, iar camera era probabil cea mai mică din întregul hotel, îşi spuse Harry.

Şi se dovedi că avusese dreptate.

2

Gap Park

Harry bătu şovăielnic la uşa şefului de la Serviciul Omoruri din Surry Hills.

— Intră, bubui o voce dinăuntru.

Un bărbat înalt şi lat în spate, cu o burtă a cărei rotunjime era menită să impresioneze, stătea aşezat lângă fereastră la un birou de stejar. Sprâncenele cărunte şi stufoase îi ieşeau în evidenţă sub claia de păr cam rărit, însă ochii săi ridaţi zâmbeau.

— Harry Holy din Oslo, Norvegia, domnule.

— Ia un loc, Holy. Tare proaspăt mai arăţi pentru ora asta a dimineţii. Sper că n-ai dat o raită prin prăvălia băieţilor de la Narcotice, zise cu un hohot de râs Neil McCormack.

— E de la diferenţa de fus orar. Sunt treaz din zori, de la patru, domnule, explică Harry.

— Sigur că da. Am glumit şi eu. Am avut, vezi tu, un caz de corupţie la nivel înalt cu vreo câţiva ani în urmă. Şi au fost condamnaţi zece poliţişti, printre altele pentru că-şi vindeau droguri între ei. Au început să dea de bănuit fiindcă vreo doi erau mereu în alertă – în priză non-stop. Nu-i, de fapt, nimic amuzant aici.

Chicoti satisfăcut, îşi puse ochelarii şi se apucă de răsfoit hârtiile din faţa lui.

— Aşadar, ai fost trimis să colaborezi cu echipa noastră de anchetă la cazul lui Inger Holter, cetăţeană norvegiană cu permis de lucru în Australia. O fată blondă, arătoasă, din ce văd în poze. Douăzeci şi trei de ani, parcă.

Harry încuviinţă din cap. McCormack era serios acum.

— Găsită de patru pescari pe partea dinspre ocean a Golfului Watson – sau, ca să fiu mai exact, în Gap Park. Aproape dezbrăcată. Leziunile sugerează că ar fi fost violată înainte să fie strânsă de gât, însă nu s-au găsit urme de spermă. A fost dusă în

parc mai târziu, în puterea nopții, şi aruncată de pe faleză.

McCormack se strâmbă.

— Dacă vremea ar fi fost ceva mai aspră, valurile ar fi dus-o sigur de acolo, însă aşa, a rămas prinsă între stânci până a fost găsită. Nu s-au descoperit, cum spuneam, urme de spermă, iar motivul e că vaginul i-a fost spintecat ca un peşte, iar apa mării a spălat-o foarte bine. N-avem prin urmare nici vreo amprentă, deşi am putut stabili cu aproximație ora decesului…

McCormack îşi scoase ochelarii şi îşi trecu palma peste față.

— Dar nu avem un făptaş. Şi ce naiba o să faci în privința asta, domnu' Holy?

Harry se pregătea să răspundă, dar fu întrerupt.

— O să stai şi-o să te uiți atent, în vreme ce noi punem laba pe nemernic. Pe parcurs, o să spui presei norvegiene ce treabă bună facem împreună – trebuie să ne asigurăm că nu supărăm pe nimeni de la ambasada Norvegiei sau vreo rudă –, dar, în principiu, o să te bucuri de vacanța asta şi-o să-i trimiți o carte poştală dragei noastre chestor-şef. Ce mai face, apropo?

— Bine, din câte ştiu.

— O femeie pe cinste. Ți-a explicat, presupun, ce se aşteaptă de la tine?

— Până la un punct. Fac parte dintr-o investi…

— Super. Poți să uiți de toate alea. Uite noile reguli. Numărul unu: de acum înainte, asculți de mine şi numai de mine. Numărul doi: nu participi la nimic dacă nu ți-am cerut eu. Şi numărul trei: un pic dac-ai sărit calul, te-am trimis acasă cu primul avion.

Regulile fuseseră enumerate cu zâmbetul pe buze, însă mesajul era limpede: jos labele, eşti aici în calitate de observator. Şi-ar fi putut aduce fără probleme echipamentul de înot şi-un aparat foto.

— Înțeleg că Inger Holter era un soi de vedetă TV în Norvegia?

— O vedetă măruntă, domnule. Acum câțiva ani a fost prezentatoarea unei emisiuni pentru copii. Cred că, înainte să pățească ce-a pățit, era pe cale să fie uitată cu totul.

— Mda, mi s-a spus că ziarele de pe la voi fac mare tam-tam în legătură cu omorul ăsta. Vreo două au şi trimis reporteri aici. Le-am oferit ce-am avut şi noi la dispoziție, adică nu mare lucru, aşa că acuma o să se plictisească şi-o să se care acasă. Ei nu ştiu de venirea ta. Îi au în grijă dădacele noastre, aşa că n-o să trebuiască să ai de-a face cu ei.

— Mulțumesc pentru asta, domnule, zise Harry, care era cu

adevărat recunoscător.

Gândul că un ziarist norvegian lihnit după senzațional îşi putea băga nasul în ciorba lui nu era tocmai unul îmbucurător.

— OK, Holy, o să fiu cinstit cu tine şi-o să-ți spun care-i mersul. Asta mi s-a transmis de la guvernator, în termeni cât se poate de clari: consilierii noştri municipali ar vrea o rezolvare a cazului cât mai rapid cu putință. Ca de obicei, totul are de-a face cu politica şi cu mălaiu'.

— Mălai?

— Păi da, s-a calculat că şomajul în Sydney o să crească cu mai bine de zece la sută anul ăsta, iar oraşul are nevoie şi de ultimul bănuț stors de la turişti. Acuşi sunt şi Jocurile Olimpice, în 2 000, iar numărul turiştilor din țările scandinave e în creştere. O crimă, mai ales una nerezolvată, nu-i chiar o reclamă bună pentru oraş, aşa că facem ce putem. Am însărcinat cu acest caz o echipă de patru detectivi, plus că le-am dat acces prioritar la resursele poliției – computere, criminalişti, laboratoare. Şi aşa mai departe.

McCormack scoase o foaie de hârtie dintr-un vraf şi o cercetă cu o încruntătură.

— Ar trebui, de fapt, să lucrezi cu Watkins, dar, de vreme ce l-ai cerut anume pe Kensington, nu văd de ce ți-aş refuza solicitarea.

— Domnule, din câte ştiu nu am…

— Kensington e băiat bun. Nu-s foarte mulți polițişti indigeni care să ajungă la nivelul lui.

— Nu?

McCormack ridică din umeri.

— Aşa merg lucrurile. Bun, Holy, dacă mai e ceva, ştii unde am bârlogul. Întrebări?

— Ăă… doar o formalitate, domnule. Mă întrebam dacă în țara asta „domnule“ este modul corect de adresare către un superior sau dacă nu e un pic prea…

— Formal? Rigid? Ba cred că e. Dar mie îmi place. Îmi aminteşte că de fapt eu sunt şeful şandramalei ăsteia.

McCormack izbucni în râs şi încheie întâlnirea cu o strângere de mână în stare să rupă oase.

○

— Ianuarie e sezonul turistic în Australia, explică Andrew, în vreme ce se strecurau prin traficul din zona portului Circular Quay. Toată lumea vine să vadă Opera din Sydney, se dă cu barca

şi admiră femeile de pe plaja Bondi. Păcat că ai de muncit.

Harry clătină din cap.

— Nu contează. Mă trec sudori reci când ajung prin zone pline de turişti.

Ieşiră pe New South Head Road, apoi Toyota acceleră, pornind către est, spre Golful Watson.

— Estul Sydney-ului nu e chiar ca mahalaua East End din Londra, explică Andrew, în timp ce treceau pe lângă un şir de case fițoase. Cartierul se cheamă Double Bay. Noi îi zicem Double Pay[2] 2 Joc de cuvinte: „Double Bay“ (Coiful Dublu) sună asemănător în engleză cu „Double Pay“ (Plată Dublă). (*N. t.*).

— Unde locuia Inger Holter?

— A stat cu iubitul ei în Newtown o vreme, apoi s-au despărțit şi s-a mutat într-o garsonieră din Glebe.

— Iubitul?

Andrew ridică din umeri.

— E australian, inginer IT. S-au cunoscut acum doi ani, când a venit ea în vacanță aici. Are alibi pentru noaptea crimei şi nu-i tocmai prototipul unui criminal. Dar până la urmă... cine ştie?

Parcară mai jos de Gap Park, unul dintre mulții plămâni verzi ai metropolei. Trepte abrupte de piatră duceau către suprafața bătută de briză a parcului, care se ridica peste Golful Watson la nord şi peste Pacific spre est. Canicula îi izbi când deschiseră portierele. Andrew îşi puse nişte ochelari mari de soare care-l duseră pe Harry cu gândul la imaginea unui rege relaxat al pornografiei. Colegul său australian purta azi, nu se ştie de ce, un costum strâmt. Lui Harry i se păru că bărbatul cu piele neagră şi umeri lați arată un pic comic atunci când acesta porni pe cărare înaintea lui, suind panta către priveliştea de sus.

Harry se uită în jur. Văzu către vest centrul oraşului, cu Harbour Bridge, către nord plajele şi iahturile din Golful Watson şi, ceva mai departe, înverzitul Manly, suburbia din partea nordică a golfului. Către est, orizontul se curba într-un spectru larg de nuanțe albăstrii. Povârnişuri abrupte îşi coborau pantele către țărm, iar jos, în vale, valurile înspumate îşi sfârşeau lunga călătorie într-un crescendo bubuitor printre bolovani.

Harry simți că i se prelinge o picătură de sudoare printre omoplați. Căldura îi făcea pielea ca de găină.

— De aici poți vedea Pacificul, Harry. Următoarea oprire e Noua Zeelandă, la cam o mie două sute de mile marine, zise Andrew scuipând un gogoloi de flegmă.

Îl urmăriră cu privirea până ce fu spulberat de vânt.

— Mai bine că nu era vie când a fost aruncată, zise. Sigur s-a lovit de stânci până jos; când au găsit-o, avea hălci întregi de carne sfâşiată.

— La câte ore după deces a fost găsită?

Andrew făcu o grimasă.

— Legistul poliţiei a zis că la patruzeci şi opt de ore. Doar că omul...

Îşi ridică o mână, îndreptând degetul mare spre gură. Harry dădu din cap în semn că înţelege. Doctorul, aşadar, era un suflet însetat.

— Şi te apucă scepticismul când cifrele-s prea rotunde?

— A fost găsită într-o dimineaţă de vineri, să zicem deci că a murit cândva în noaptea de miercuri.

— Ceva indicii?

— După cum vezi, maşinile pot să parcheze chiar la poalele stâncilor, iar zona nu e luminată noaptea şi e mai degrabă pustie. Nu ne-a contactat niciun martor şi, sincer să fiu, nici nu mă aştept la vreunul.

— Şi-acum ce facem?

— Ce ne-a spus şefu': ne ducem la un restaurant şi cheltuim un pic din bugetul local pentru distracţie. Că doar eşti, până la urmă, poliţistul norvegian cel mai mare în grad pe o rază de trei mii de kilometri. Cel puţin.

Andrew şi Harry stăteau la o masă cu faţă albă de pânză. Doyle's, un restaurant specializat în fructe de mare, se afla în capătul cel mai îndepărtat al Golfului Watson, cu doar o fâşie de nisip despărţindu-l de apele mării.

— Al naibii de frumos, aşa-i? zise Andrew.

— Ca o carte poştală.

Un băieţel şi o fetiţă construiau castele de nisip în faţa lor, având ca fundal albastrul intens al mării şi dealurile de-un verde luxuriant, dincolo de care se profilau zgârie-norii metropolei.

Harry alese scoici şi păstrăv tasmanian, Andrew ceru calcan australian, peşte de care Harry, lucru destul de firesc, nu auzise în viaţa lui. Tot Andrew comandă şi o sticlă de Chardonnay Rosemount – „Nu prea merge cu ce-am luat de mâncare, dar e alb şi nu-i rău deloc, la cât costă" –, părând un pic cam surprins când

află că Harry nu pune alcool în gură.

— Eşti pocăit sau ceva?

— Nu, nimic de genu', răspunse Harry.

Restaurantul era un vechi local de familie, considerat unul dintre cele mai bune din Sydney, îl informă Andrew. Fiind în plin sezon, birtul era plin ochi cu clienți, iar Harry presupuse că de aceea se dovedea atât de dificil să prinzi privirea chelnerilor.

— Chelnerii de pe-aici sunt ca planeta Pluto, zise Andrew. Orbitează pe la periferie şi îşi fac apariția o dată la douăzeci de ani, dar şi atunci sunt imposibil de zărit cu ochiul liber.

Harry, care nu găsea în el resurse pentru indignare, se lăsă pe speteaza scaunului cu un oftat mulțumit.

— Dar au mâncare excelentă, zise. Deci aşa se explică de ce porți costum.

— Da şi nu. Spațiul nu e tocmai conservator, cum vezi. Doar că-i mai bine pentru mine să nu port blugi şi tricou în asemenea locuri. Din cauza felului în care arăt, trebuie să mă străduiesc mai mult.

— Ce vrei să spui?

Andrew îl privi țintă.

— Aborigenii nu au o poziție socială foarte înaltă în țara asta, cum o să-ți dai poate seama. Cu ani în urmă, englezii scriau acasă că băştinaşii au o slăbiciune pentru alcool şi pentru infracțiuni contra proprietății.

Harry asculta cu interes.

— Credeau că avem asta în gene. „Sunt buni doar ca să facă gălăgie suflând în bucăți lungi de lemn scobit cărora le zic *didgeridoo*", aşa scria unul dintre ei pe-atunci. Ei bine, țara asta se laudă că a reuşit să integreze câteva culturi într-o singură societate închegată. Dar închegată pentru cine? Problema – sau avantajul, depinde de perspectivă – e că nu mai prea vezi băştinaşi. Aborigenii de astăzi sunt aproape absenți din viața socială a Australiei, dacă nu pui la socoteală dezbaterile politice ce au de-a face cu interesele şi cultura indigenă. Australienii se bat cu pumnul în piept că au acasă, atârnate pe pereți, lucrări de artă aborigenă. Noi, ăştia tuciurii, suntem totuşi bine reprezentați pe listele de asistați sociali, în statisticile despre sinucidere şi infracționalitate. Dacă eşti aborigen, şansele să nimereşti la închisoare sunt de douăzeci şi şase de ori mai mari decât pentru australianul mediu. Rumegă treaba asta, Harry Holy.

Andrew bău şi restul de vin, lăsându-l pe Harry să rumege

treaba. Şi faptul că mâncase, probabil, cel mai bun peşte din ultimii treizeci şi doi de ani, adică din toată viața lui.

— Australia, totuşi, nu e mai rasistă ca alte țări. Suntem, până la urmă, o națiune multiculturală cu oameni veniți să trăiască aici din toate colțurile lumii. Înseamnă doar că merită osteneala să te îmbraci la costum ori de câte ori ieşi la un restaurant.

Harry încuviință iarăşi cu o înclinare a capului. Nu mai era nimic de spus pe acel subiect.

— Inger Holter lucra într-un bar, parcă?

— Da. The Albury din Oxford Street, Paddington. Mă gândeam să dăm o raită pe-acolo în seara asta.

— De ce nu chiar acum?

Pe Harry începuse să-l apuce bâțul de la atâta relaxare.

— Fiindcă mai întâi trebuie să-i dăm binețe omului la care stătea cu chirie.

Pe neaşteptate, Pluto se ivi pe firmament.

3

Un diavol tasmanian

Glebe Point Road se dovedi a fi o străduță plăcută şi nu foarte aglomerată, înțesată cu restaurante tradiționale reprezentând diverse părți ale lumii.

— Aici a fost cândva cartierul boemei din Sydney, explică Andrew. În anii şaptezeci, am locuit prin zonă, student fiind. Încă găseşti restaurante vegane pentru lumea obsedată de ecologie, cu stil de viață alternativ, sau librării pentru lesbiene şi alte chestii din astea. Dar s-a zis cu hipioții şi consumatorii de LSD de altădată. Când Glebe a devenit „central", chiriile s-au mărit – nu cred că mi-aş mai permite să locuiesc acum aici, chiar şi cu salariul de polițist.

Cotiră pe Hereford Street şi intrară pe poartă la numărul 54. Un animal mic şi blănos veni în fugă spre ei, lătrând şi dând la iveală un şir de dinți micuți, dar ascuțiți. Mini-monstrul părea cât se poate de furios şi semăna izbitor cu pozele diavolului tasmanian din broşurile turistice. Agresiv şi în general neplăcut să-l ai atârnat de beregată, ziceau broşurile. Specia fusese aproape exterminată, un lucru despre care Harry spera din inimă să fie adevărat. Când specimenul se aruncă asupra lui cu fălcile căscate, Andrew ridică piciorul, pocni animalul în plin salt şi îl trimise schelălăind în tufele din lungul gardului.

Când ajunseră lângă casă, îi întâmpină un bărbat cu burtă mare, ce părea abia trezit din somn, proptit în prag cu o expresie acră.

— Ce-a pățit câinele?

— Admiră tufele de trandafiri, îl informă cu un zâmbet suav Andrew. De la poliție suntem. Serviciul Omoruri. Domnul Robertson?

— Da, da. Ce mai vreți acum? V-am spus că v-am spus tot ce ştiu.

— Şi-acum ne-ați spus că ne-ați spus că ne-ați spus...

Se lăsă o tăcere lungă, în care Andrew continuă să zâmbească, iar Harry îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Scuze, domnule Robertson, n-o să încercăm să vă fim simpatici cu tot dinadinsul, dar el este fratele lui Inger Holter şi-ar vrea să-i vadă camera, dacă nu deranjăm foarte mult.

Atitudinea lui Robertson se schimbă dramatic.

— Scuze, n-am ştiut că... Intrați! zise deschizând uşa şi luând-o înaintea lor pe scări. Da, nici n-am ştiut că Inger avea un frate. Dar acum, că mi-ați spus, îmi dau seama că seamănă leit cu ea, fireşte.

Pe la spatele lui, Harry se întoarse spre Andrew şi îşi dădu ochii peste cap.

— Inger era o fată minunată şi o chiriaşă fantastică – un motiv de mândrie, într-adevăr, pentru toată casa şi probabil pentru tot cartierul.

Omul mirosea a bere şi pronunța deja cuvintele un pic neclar.

Nimeni nu făcuse curat în camera lui Inger. Peste tot haine, reviste, scrumiere pline şi sticle de vin goale.

— Ăă... poliția mi-a spus că deocamdată să nu mă ating de nimic.

— Înțelegem.

— Iar într-o noapte, uite-aşa, nu s-a mai întors acasă. A dispărut ca din senin.

— Vă mulțumim, domnule Robertson, v-am citit declarația.

— I-am spus să nu treacă seara pe Bridge Road şi pe lângă piața de peşte. E întuneric şi-s puzderie de negrotei şi chinezoi...

Se opri, uitându-se temător la Andrew.

— Scuze, n-am vrut să...

— E-n regulă. Nu vă mai reținem, domnule Robertson.

Robertson o apucă pe scări în jos şi curând se auziră clinchete de sticle venind dinspre bucătărie.

Camera fetei avea un pat, câteva rafturi cu cărți şi o masă de scris. Harry se uită prin încăpere, încercând să-şi facă o impresie despre Inger Holter. Victimologie: să te pui în pielea victimei. Parcă-şi amintea vag de fata cea năstruşnică de la TV, cu râvna ei tinerească şi ochii albaştri, inocenți.

Nu era, cu siguranță, genul care zace în casă. Pe pereți nu erau

tablouri, dacă nu puneai la socoteală un poster din *Braveheart* cu Mel Gibson – pe care Harry şi-l amintea doar fiindcă, din motive de neînțeles, câştigase un Oscar pentru cel mai bun film. Film de un gust îndoielnic, îşi zise. Şi jocul actorilor la fel. Harry era unul dintre aceia care se simțiseră lezați personal când Mad Max făcuse din Mel Gibson o vedetă la Hollywood.

O fotografie o înfăţişa pe Inger stând pe o bancă, în fața unor case colorate, în stil occidental, împreună cu o gaşcă de tineri bărboşi şi pletoşi. Purta o rochie largă, purpurie. Părul blond îi cădea drept, în şuvițe, pe chipul palid şi grav. Tânărul pe care-l ținea de mână avea un bebeluş pe genunchi.

Văzu pe un raft o pungă cu tutun. Mai erau câteva cărți de astrologie şi o mască de lemn cioplită rudimentar, cu un nas lung şi coroiat ca un cioc. Harry întoarse masca. *Fabricată în Papua Noua Guinee*, scria pe eticheta cu prețul.

Hainele care nu erau azvârlite pe pat şi pe podea erau puse pe umeraşe într-un şifonier mic. Nu erau cine ştie ce. Câteva bluze de bumbac, un pardesiu uzat şi o pălărie de paie cu boruri largi.

Andrew culese un pachețel de foițe pentru rulat din sertarul mesei de scris.

— King Size Smoking Slim. Îşi rula ditamai țigările.

— Ați găsit şi droguri pe-aici? întrebă Harry.

Andrew scutură din cap şi arătă spre pachetul de foițe.

— Dar, dacă am scormoni prin scrumiere, nu m-ar mira să dăm de urme de canabis.

— Păi de ce n-a făcut nimeni asta? N-au fost pe aici criminaliştii?

— Mai întâi, nu avem vreun motiv să credem că ăsta a fost locul crimei. În al doilea rând, fumatul de marijuana nu-i aşa mare chestie. Aici, în New South Wales, avem o atitudine mai pragmatică în ce priveşte marijuana decât în alte state australiene. N-aş exclude cu totul posibilitatea ca omorul să aibă de-a face cu drogurile, dar unul-două chiştoace de jointuri nu-s foarte relevante în context. Nu putem şti sigur dacă folosea alte droguri. Se găseşte coca de cumpărat prin Albury, mai sunt şi alte chestii, dar nimeni dintre cei cu care am discutat n-a adus vorba de asta, iar în analizele de sânge nu s-a găsit nicio urmă. Se pare că nu consuma chestii tari. Nu avea urme de ace şi noi îi cam ştim pe consumatorii înrăiți.

Harry îl privi. Andrew îşi drese glasul.

— Cel puțin, asta e versiunea oficială. Dar s-au gândit că ne-ai

putea ajuta, totuşi, cu ceva.

Era o scrisoare în norvegiană. Începea cu „Dragă Elisabeth“ şi se vedea clar că nu fusese terminată. Harry îşi aruncă privirea asupra ei, începând să o parcurgă.

Mă simt foarte bine și – mai important decât asta – m-am îndrăgostit! El, normal, e la fel de arătos ca un zeu grec, are un păr șaten lung și ondulat, un fund ferm și ochi care-ți spun ce ți-a șoptit deja: că te vrea acum – în clipa asta – după cel mai apropiat colț, la budă, pe masă, pe podea, peste tot. Îl cheamă Evans, are 32 de ani, a fost căsătorit (surpriză, surpriză!) și e tatăl unui băiețel drăgălaș de 18 luni pe nume Tom-Tom. Momentan nu are o slujbă propriu-zisă, dar face diverse chestii.

Și da, știu că presimți probleme, dar îți promit că n-o să mă las trasă în jos. Cel puțin deocamdată.

Dar destul despre Evans. Încă lucrez la Albury. „Mr. Bean“ a încetat să mă mai invite în oraș după ce Evans a venit într-o seară la bar – măcar e un progres. Dar încă mă urmărește peste tot cu ochii ăia alunecoși. Bleah! Am început să mă cam satur de slujba asta,3 NRK (Norsk rikskringkasting): serviciul naţional de radioteleviziune din Norvegia. (*N. red.*) dar trebuie s-o mai păstrez până mi se prelungește perioada de rezidență. Am avut o discuție cu cei de la NRK[3] – plănuiesc o continuare a emisiunii TV, ar ieși în toamna următoare și, dacă vreau, pot să lucrez și mai departe acolo. Decizii, decizii!

Scrisoarea se oprea aici.

4

Un clovn

— Unde mergem? întrebă Harry.
— La circ! I-am promis unui prieten că o să apar într-o bună zi pe-acolo. Şi astăzi e o zi bună, nu?

La Powerhouse, o trupă mică de circari începuse deja spectacolul de după-amiază, în fața unui public redus ca număr, însă entuziast. Clădirea găzduise o centrală electrică şi un depou de tramvaie pe vremea când în Sydney existau tramvaie, îl lămuri Andrew. Acum funcționa ca un soi de muzeu contemporan. Două fete bine clădite tocmai terminaseră un număr la trapez nu foarte spectaculos, dar care stârnise un ropot de aplauze prieteneşti.

O ghilotină enormă fu împinsă pe scenă, apoi apăru un clovn. Purta o uniformă în culori țipătoare şi o bonetă dungată, inspirată în mod evident de Revoluția Franceză. Începu să se împiedice şi să facă tot soiul de giumbuşlucuri, spre imensul amuzament al copiilor. Apoi apăru un al doilea clovn, cu o perucă lungă, albă. Harry pricepu, în cele din urmă, că voia să-l întruchipeze pe Ludovic al XVI-lea.

— Cu unanimitate de voturi, condamnat la moarte, anunță clovnul cu pălărie dungată.

Curând, condamnatul fu condus la eşafod, unde – tot spre amuzamentul copiilor – îşi puse capul, după multe țipete şi văicăreli, pe butucul de sub lamă. Se auzi un duruit scurt de tobe, lama căzu şi, spre uluirea tuturor, inclusiv a lui Harry, tăie capul monarhului cu un sunet ce aducea cu bufnetul unui topor în pădure, într-o dimineață luminoasă de iarnă. Capul, cu tot cu perucă, se rostogoli într-un coş. Luminile se stinseră şi, când se aprinseră din nou, regele descăpățânat se înfățişă în lumina

reflectorului, ținându-şi capul sub braț. Uralele copiilor nu mai puteau fi stăvilite. Apoi lumina se stinse iarăşi, iar când se aprinse pentru a doua oară, în arenă se afla întreaga trupă, înclinându-se în fața publicului. Spectacolul se sfârşi aici.

În vreme ce lumea se îndrepta spre ieşire, Andrew şi Harry porniră spre culise. În garderoba improvizată, artiştii îşi scoteau deja costumele şi începeau să se demachieze.

— Otto, vino să saluți un amic de-al meu din Norvegia, strigă Andrew.

Un chip se întoarse către ei. Ludovic al XVI-lea arăta mai puțin maiestuos fără perucă şi cu machiajul întins în dâre pe față.

— Ei, bună, uite-l pe Tuka Indianul!

— Harry, el e Otto Rechtnagel.

Otto îi întinse cu eleganță mâna, uşor îndoită la încheietură, şi arboră o expresie ultragiată când Harry, încă uşor perplex, nu făcu decât să i-o strângă uşor.

— Nu dai un pupic, frumuşelule?

— Otto se crede femeie. O femeie de descendență nobilă, zise Andrew ca să lămurească situația.

— Ce prostii spui, Tuka. Otto ştie prea bine că-i bărbat. Pari nedumerit, frumuşelule. Poate că ai vrea să verifici cu mâna ta? zise Otto şi scoase un chicotit strident.

Harry simți că i se înroşesc lobii urechilor. O pereche de gene false fluturară acuzator spre Andrew.

— Prietenul tău… vorbeşte?

— Pardon. Mă numesc Harry… ăă… Holy. Frumuşel numărul. Drăguțe costume. Foarte… realist. Şi neobişnuit.

— Numărul cu Ludovic al XVI-lea? Neobişnuit? Dimpotrivă. E un clasic. Prima oară a fost făcut de familia de clovni Jandaschewsky, la doar două săptămâni de la adevărata execuție din ianuarie 1793. Şi lumea s-a topit de plăcere. Lumea a îndrăgit mereu execuțiile publice. Ştii de câte ori se dă filmul cu asasinarea lui Kennedy, iarăşi şi iarăşi, pe canalele TV americane?

Harry făcu semn că nu ştie.

Otto îşi îndreptă gânditor privirea către tavan.

— Se dă o grămadă.

— Otto se consideră urmaşul marelui Jandy Jandaschewsky,

adăugă Andrew.

— Chiar aşa?

Familiile celebre de clovni nu se numărau printre subiectele în care Harry era expert.

— Nu cred că amicul tău înțelege, Tuka. Familia Jandaschewsky, vezi tu, a fost o trupă ambulantă de clovni muzicanți care au venit să se stabilească în Australia la începutul secolului XX. S-au ocupat de circ până când a murit Jandy, în 1971. Prima dată l-am văzut pe Jandy la şase ani. Şi din clipa aceea am ştiut ce vreau să mă fac. Şi asta am şi ajuns.

Otto schiță pe sub machiaj un zâmbet de clovn trist.

— Şi cum ați ajuns să vă cunoaşteți? întrebă Harry.

Andrew şi Otto schimbară priviri. Harry le văzu grimasele şi ştiu că făcuse o gafă.

— Adică... un polițist şi un clovn... nu-i tocmai...

— E-o poveste lungă, zise Andrew. S-ar putea spune că am crescut împreună. Otto ar fi vândut-o şi pe mă-sa pentru o halcă din curul meu, doar că eu, de la o vârstă fragedă, m-am simțit ciudat de atras de fete şi de toate chestiile alea naşpa de hetero. Cred că a avut ceva de-a face cu genetica şi mediul. Ce crezi, Otto?

Andrew se hlizi şi se feri de dosul de palmă al lui Otto.

— N-ai stil, n-ai bani şi curul tău e supraevaluat, scheună Otto.

Harry aruncă o privire şi spre ceilalți din trupă; spectacolul lui Otto îi lăsa netulburați. Unul dintre acrobații cei musculoşi îi făcu încurajator cu ochiul.

— Harry şi cu mine o să mergem în Albury în seara asta. Vrei să vii cu noi?

— Ştii prea bine că nu mai pun piciorul acolo, Tuka.

— Ar fi trebuit să-ți treacă de-acum, Otto. Viața merge mai departe, ştii doar.

— Adică viața tuturor celorlalți. A mea se opreşte aici, în clipa asta. Când dragostea moare, mor şi eu.

— Bine, cum vrei.

— Şi, pe lângă asta, trebuie să mă duc acasă să-l hrănesc pe Waldorf. Mergeți voi şi poate vin şi eu ceva mai încolo.

— Ne vedem curând, zise Harry, lipindu-şi îndatoritor buzele de mâna întinsă a lui Otto.

— Abia aştept, Harry, frumuşelule.

5

O suedeză

Soarele asfinţi până ce străbătură Oxford Street din Paddington şi opriră lângă un spaţiu mic, viran. „Green Park“[4] 4 În engleză, în original: „Parcul Verde“. (*N. red.*) scria pe un indicator, însă iarba era pârjolită, cafenie, şi singurul petic verde era un pavilion din mijlocul parcului. Un bărbat aborigen stătea lungit pe iarbă printre copaci. Hainele îi erau zdrenţuite şi era atât de murdar, că părea mai degrabă cenuşiu decât negru. La vederea lui Andrew, înălţă un braţ într-un soi de salut, însă Andrew îl ignoră.

Albury era atât de plin că se strecurară cu greu pe uşile de sticlă. Harry rămase câteva clipe nemişcat, cuprinzând cu privirea scena ce i se înfăţişa. Clientela era o mulţime pestriţă, formată mai ales din bărbaţi tineri: rockeri în geci jerpelite de blugi, corporatişti la costum, cu gel în păr, tipi aducând a artişti, cu barbişoane şi pahare de şampanie în mână, surferi blonzi, arătoşi, cu zâmbete albite chimic şi motociclişti – sau motorişti, cum le zicea Andrew – înveşmântaţi în piele neagră. În mijlocul încăperii, în perimetrul barului propriu-zis, spectacolul era în plină desfăşurare: femei cu picioare lungi, pe jumătate despuiate, purtând bluziţe violet peste sânii proeminenţi. Se unduiau şi mimau, mişcând buzele date cu roşu, că interpretează piesa Gloriei Gaynor „I Will Survive“. Fetele făceau cu rândul, aşa încât cele care nu dansau le ofereau clienţilor ocheade şi flirt neruşinat.

Harry îşi făcu loc cu greu până la bar şi comandă de băut.

— Vine acum, blondule, zise fata de la bar, cu o voce joasă şi un zâmbet obraznic.

Pe cap avea un coif roman.

— Spune-mi, tu şi cu mine suntem singurii tipi hetero din

oraşul ăsta? întrebă Harry, întorcându-se cu un pahar de suc şi o bere.

— După San Francisco, Sydney are cea mai mare populaţie de gay din lume, zise Andrew. Mediul rural australian nu-i tocmai cunoscut pentru toleranţa la diversitate sexuală, aşa că nu-i de mirare că toţi băieţii pe invers de la fermă vor să vină în Sydney. Şi nu doar din Australia, apropo. Avem pe-aici gay din toată lumea şi în fiecare zi apar în oraş şi mai mulţi.

Se îndreptară spre un alt bar din spatele încăperii, unde Andrew strigă o fată aflată după tejghea. Stătea cu spatele la ei şi avea cel mai roşu păr pe care-l văzuse vreodată Harry. Îi cădea pe umeri în jos, până la buzunarele blugilor, nereuşind să ascundă, totuşi, spatele mlădios al fetei şi şoldurile de-o plăcută rotunjime. Se întoarse către ei şi un şir de dinţi de un alb strălucitor zâmbiră pe o feţişoară radioasă, cu doi ochi azurii şi nenumăraţi pistrui. Ce păcat dacă nu-i femeie, îşi zise Harry.

— Mă mai ţii minte? răcni Andrew ca să se facă auzit peste muzica disco din anii şaptezeci. Am mai fost pe-aici, am întrebat de Inger. Putem vorbi un pic?

Roşcata deveni serioasă. Încuviinţă, lăsă un mesaj altei fete şi-i călăuzi către o cămăruţă pentru fumat din spatele bucătăriei.

— Ceva noutăţi? întrebă ea, şi cuvintele îi fură suficiente lui Harry pentru a-şi da seama, cu o anume siguranţă, că fata vorbea suedeza mai bine decât engleza.

— Am cunoscut un bărbat cândva, zise Harry în norvegiană, făcând-o să-l privească surprinsă. Era căpitanul unui vas pe Amazon. A zis trei cuvinte în portugheză şi-am ştiut că-i suedez. Locuise acolo în ultimii treizeci de ani. Iar eu nu ştiu o vorbă în portugheză.

La început, roşcata păru perplexă, apoi începu să râdă. Un tril voios care-i aminti lui Harry de o pasăre rară.

— E aşa de evident? zise ea în suedeză.

Avea o voce joasă şi calmă, cu *r*-urile pronunţate moale.

— Intonaţia, zise Harry. Niciodată nu scapi cu totul de intonaţie.

— Vă ştiţi cumva? întrebă Andrew cercetându-i sceptic cu privirea.

Harry se uită la roşcată.

— Nu, răspunse fata.

Şi nu-i păcat? se întrebă Harry.

Numele roşcatei era Birgitta Enquist. Se stabilise de patru ani în Australia şi lucra la Albury de un an.

— Sigur că mai vorbeam când lucram, dar n-am fost de fapt apropiată de Inger. Nu era genul foarte comunicativ. Am o gaşcă cu care mai ies prin oraş şi uneori venea cu noi, dar n-am cunoscut-o prea bine. Tocmai părăsise un tip de prin Newtown când a început să lucreze aici. Amănuntul cel mai personal pe care îl ştiu despre Inger e că relația devenise prea intensă pentru ea, pe termen lung. Cred că voia să pună punct şi s-o ia de la capăt.

— Ştii cu cine îşi petrecea timpul? întrebă Andrew.

— Nu chiar. V-am spus, mai stăteam de vorbă uneori, dar nu mi-a povestit niciodată, complet, viața ei. Şi nici eu n-am întrebat-o, e drept. În octombrie, s-a dus în nord, în Queensland, şi se pare că acolo a dat de nişte oameni din Sydney cu care, după aceea, a păstrat legătura. Cred că a cunoscut acolo un tip – a fost şi pe-aici într-o seară. Dar v-am mai povestit toate astea, aşa-i? zise aruncându-le o privire întrebătoare.

— Ştiu, dragă domnişoară Enquist, voiam doar o relatare la prima mână pentru colegul meu norvegian şi să vedem unde lucra Inger. Harry Holy e socotit cel mai bun detectiv din Norvegia, totuşi, aşa că e posibil să observe vreun detaliu care ne-a scăpat nouă, polițiştilor din Sydney.

Harry fu cuprins de un acces de tuse.

— Cine-i Mr. Bean? întrebă cu o voce ciudată, sugrumată.

— Mr. Bean? îl privi uluită Birgitta.

— Persoana care semăna cu comicul ăla englez... ăă... Rowan Atkinson, nu aşa îl cheamă?

— A, el! zise Birgitta şi râse cu acelaşi tril de pasăre cântătoare.

Îmi place, îşi zise Harry. Şi mai mult.

— E Alex, administrează barul. Abia mai târziu o să apară.

— Avem motive să credem că era interesat de Inger.

— Alex pusese ochii pe Inger, e drept. Şi nu doar pe Inger – de-a lungul timpului a încercat să-şi facă lipeala, în disperare, cu majoritatea fetelor din bar. De asta îi mai zicem şi Ventuză. Inger a început să-i zică Mr. Bean. N-are nici el, amărâtul, o viață prea grozavă. E trecut de treizeci, stă cu maică-sa şi nu pare să se ducă niciodată nicăieri. Dar, ca şef, e absolut în regulă. Şi deloc periculos, dacă vă gândiți la aşa ceva.

— De unde ştii?

Birgitta se atinse cu un deget peste nas.

— Nu e genu'.
Harry se prefăcea că-şi notează în carnet.
— Ştii dacă Inger cunoştea sau dacă se vedea cu cineva care… ăă… era genu'?
— Ei, păi pe-aici ajung fel de fel de indivizi. Nu toți sunt gay şi nu puțini o sorbeau din priviri pe Inger – e aşa de atrăgătoare… Era… Dar aşa, la repezeală, nu-mi vine în minte niciunul. A mai fost…
— Da?
— Nu, nimic.
— Am citit în raport că Inger a lucrat aici în noaptea în care se presupune că a fost ucisă. Ştii cumva dacă avea vreo întâlnire după program sau s-a dus direct acasă?
— A luat nişte resturi de la bucătărie, zicând că-s pentru potaie. Ştiam că n-are câine, aşa că am întrebat-o unde se duce. A zis că acasă. Atâta ştiu.
— Diavolul tasmanian, îngână Harry, iar fata îi aruncă o privire curioasă. Proprietarul ei are un câine, zise. Cred că trebuia să-l mituiască, dacă voia să intre întreagă în casă.
Harry îi mulțumi pentru că discutase cu ei. Erau pe cale să plece când Birgitta zise:
— Suntem foarte supărați pe-aici, în Albury, din cauza celor întâmplate. Cum fac față părinții ei?
— Mă tem că nu prea grozav, zise Harry. Sunt în stare de şoc, normal. Şi se învinuiesc pentru că au lăsat-o să vină aici. Sicriul o să fie trimis mâine în Norvegia. Pot face rost de adresă, dacă vrei să trimiți flori pentru înmormântare.
— Mulțumesc. Ar fi foarte drăguț.
Harry era cât pe ce să mai întrebe ceva, însă nu avea tragere de inimă s-o facă în contextul discuției despre moarte şi înmormântare. Porni spre ieşire, cu zâmbetul ei de rămas-bun stăruindu-i pe retină. Ştia că imaginea avea să rămână acolo ceva timp.
— Rahat, mormăi ca pentru el. Ar trebui s-o fac ori nu?
În club, toți travestiții, la care se adăugau şi destui alți clienți, stăteau la tejghea şi lălăiau piesa „Walking on Sunshine“ de la Katrina & the Waves, care se auzea bubuind din boxe.
— Nu prea e timp de mâhnire şi meditație într-un loc ca ăsta, comentă Andrew.
— Presupun că aşa şi trebuie, spuse Harry. Viața merge mai departe.

Îl rugă pe Andrew să-l aştepte un minut, se întoarse la bar şi-i făcu semn cu mâna Birgittei.

— Scuză-mă, aş mai avea o întrebare.

— Da?

Harry trase aer adânc în piept. Îşi regreta deja decizia, însă era prea târziu.

— Ştii vreun restaurant thailandez bun prin oraş?

Birgitta se gândi câteva clipe.

— Hmm... e unul pe Bent Street, în centru. Ştii unde? Din ce mi s-a spus, ar fi chiar bun.

— Aşa de bun că ai fi de acord să mergi cu mine acolo?

N-a ieşit deloc bine, îşi spuse Harry. Şi era şi neprofesional. Foarte neprofesional. Birgitta scoase un geamăt de disperare, însă disperarea, îşi dădu seama Harry, era doar de faţadă. Şi zâmbetul se afla încă la locul lui.

— E una dintre replicile pe care le spui des, domnule detectiv?

— Destul de des.

— Şi funcţionează?

— Statistic vorbind? Nu prea.

Ea râse, îşi înclină capul şi-l studie curioasă. Apoi ridică din umeri.

— De ce nu? Sunt liberă mâine. La nouă. Şi plăteşti tu.

6

Un episcop

Harry porni lumina albastră a girofarului de deasupra şi se aşeză la volan. Rafalele de vânt izbeau maşina la viraje. Vocea lui Stiansen. Apoi tăcere. Un stâlp de gard îndoit. O cameră de spital, flori. O fotografie pe coridor, din ce în ce mai neclară.

Harry se ridică brusc în capul oaselor. Acelaşi vis. Şi nu era decât patru dimineața. Încercă să se culce la loc, însă mintea i se tot îndrepta spre ucigaşul necunoscut al lui Inger.

Când se făcu ora şase, decise că e timpul să coboare din pat. După un duş înviorător, ieşi să dea piept cu cerul de un albastru şters, pe care atârna un soare de dimineață anemic, şi să caute un loc unde să ia micul dejun. Din centru venea un zumzet înfundat, dar traficul matinal nu ajunsese încă la felinarele roşii şi la ochii încondeiați cu negru de acolo. King's Cross avea un oarecare farmec pestriț, o frumusețe vie care-l făcu să îngâne un cântecel în timp ce mergea. În afară de câteva păsări de noapte cam abțiguite, de un cuplu dormind sub un covor pe nişte trepte şi de o prostituată slăbănoagă ce-şi începuse tura de dimineață, străzile erau deocamdată pustii.

Lângă uşa unei cafenele cu terasă, proprietarul spăla pavajul cu furtunul. Harry reuşi, cu un zâmbet, să capete un mic dejun înjghebat la repezeală. În vreme ce se înfrupta din pâinea prăjită cu şuncă, un vânticel obraznic încercă să-i şterpelească şervetul.

— Te-ai trezit cu noaptea-n cap, Holy, zise McCormack. Asta-i bine. Creierul funcționează la maximum între şase jumate şi unşpe. După aia e varză, părerea mea. Şi dimineața e şi mai liniştit pe-aici. După nouă, nici nu mai pot aduna doi cu doi de la gălăgie. Tu cum te descurci? Băiatul meu zice că trebuie să aibă

muzica pornită ca să-şi poată face temele. Devine neatent dacă-i linişte. Pricepi aşa ceva?

— Ăă…

— Oricum, ieri n-am mai rezistat, m-am dus până-n cameră la el şi am închis mizeria aia. „Am nevoie de el ca să gândesc!“, a țipat fiu-meu. I-am spus că n-are decât să citească aşa cum citesc toți oamenii normali. „Oameni-s diferiți, tati“, a zis. S-a ofticat. Mda, e la vârsta aia, ştii ce zic.

McCormack se opri şi îşi aruncă privirea asupra unei fotografii de pe birou.

— Ai copii, Holy? Nu? Uneori mă-ntreb ce paştele mă-sii mi-au trebuit copii. Apropo, în ce gaură de şobolan te-au cazat ăştia?

— La Hotel Crescent din King’s Cross, domnule.

— Aha, bine. Nu eşti primul norvegian care stă acolo. Am avut, acum doi ani, o vizită oficială a episcopului Norvegiei sau ceva de genu’, nu-i mai țin minte numele.

În orice caz, echipa lui de la Oslo i-a rezervat o cameră la hotel în King’s Cross. Poate din cauză că numele avea semnificații biblice sau aşa ceva[5]5 În engleză, „King’s Cross“ înseamnă „Crucea Regelui“. (*N. red.*). Când a sosit episcopul, cu suita lui, una dintre prostituatele mai vechi în branşă a dat cu ochii de gulerul clerical şi-a început să-l ispitească cu tot soiul de propuneri indecente. Cred că bietul episcop a şters-o de-acolo înainte să-i ajungă bagajele în cameră…

McCormack hohoti atât de tare, că-i dădură lacrimile.

— Aşa deci, Holy, ce putem face pentru tine?

— Mă întrebam dacă aş putea să văd cadavrul lui Inger Holter înainte să fie trimis în Norvegia, domnule.

— Kensington te poate duce la morgă, după ce ajunge. Dar ai o copie a raportului de autopsie, aşa-i?

— Da, domnule, doar că…

— Doar că?

— Gândesc mai bine când am şi corpul în față, domnule.

McCormack se întoarse spre fereastră şi mormăi ceva. Lui Harry i se păru că aude un „bine, atunci“.

○

Temperatura în subsolul morgii era de opt grade, spre deosebire de cele douăzeci şi opt de afară.

— Te-ai edificat? întrebă Andrew zgribulit, strângându-şi haina

mai bine pe el.

— Edificat, nu, zise Harry, uitându-se la rămăşiţele pământeşti ale lui Inger Holter.

Faţa nu-i fusese prea afectată de căderea în gol. Îi fusese despicată o nară şi pometele avea o adâncitură măricică, însă nu încăpea îndoială că acel chip ca de ceară aparţinea aceleiaşi fete cu zâmbet strălucitor din poza aflată în dosarul poliţiei. Gâtul îi era presărat cu urme negre. Restul corpului era plin de vânătăi, răni şi nişte despicături foarte, foarte adânci. Prin unele se vedea osul alb, dezgolit.

Părinţii au vrut să vadă fotografiile. Ambasadorul Norvegiei a spus că nu i-ar sfătui să facă asta, dar avocatul a insistat. O mamă n-ar trebui să-şi vadă fiica aşa.

Andrew clătină din cap.

Harry cercetă leziunile de pe gât cu o lupă.

— Cine a sugrumat-o a făcut-o cu mâinile goale. Şi e greu să omori pe cineva aşa. Criminalul trebuie să fi fost ori foarte puternic, ori foarte motivat.

— Sau poate c-a mai făcut asta de câteva ori înainte.

Harry îl privi pe Andrew.

— Cum adică?

— Nu are fragmente de piele sub unghii, nu i s-a găsit pe haine niciun fir de păr de-al criminalului şi nici nu-i julită pe genunchi. A fost omorâtă aşa de rapid şi eficient că n-a apucat să se zbată prea mult.

— Îţi aminteşte de ceva ce-ai văzut înainte?

Andrew ridică din umeri.

— Când eşti criminalist de-atâta vreme, toate cazurile îţi amintesc de ceva ce-ai mai văzut înainte.

Nu, îşi zise Harry. E exact pe dos. Dacă lucrezi de mult, vezi nuanţele abia sesizabile ale fiecărei crime în parte, detaliile ce deosebesc o faptă de alta şi fac din fiecare caz ceva unic.

Andrew aruncă o privire la ceas.

— Şedinţa de dimineaţă începe în jumătate de oră. Am face bine să ne pornim într-acolo.

Conducătorul echipei de anchetă era Larry Watkins, un detectiv cu studii de drept şi cu o puternică tendinţă de urcare în grad. Avea buze subţiri, păr rărit şi vorbea rapid şi eficient, fără intonaţii sau adjective inutile.

— Sau vreun pic de fler social, îl zugrăvise necruţător Andrew. Un anchetator foarte capabil, dar nu genul căruia îi ceri să-i sune

pe părinții unei fete găsite moartă. Plus că, ori de câte ori e stresat, se apucă să-njure.

Mâna dreaptă a lui Watkins era Serghei Lebie, un sârb bine îmbrăcat, chel, cu o țăcălie neagră care îl făcea să arate ca Mefisto pus la patru ace. Andrew îl informase pe Harry că, de obicei, nu pune prea mare preț pe bărbați atât de preocupați de felul cum arată.

— Dar Lebie nu-i de fapt un păunaş, e doar foarte *meticulos*. Are, printre altele, obiceiul să-şi studieze unghiile când îi vorbeşte cineva, dar n-ar vrea să pară arogant, totuşi. Şi îşi lustruieşte pantofii după fiecare pauză de prânz. Nu te aştepta să spună prea multe, nici despre el şi nici despre altceva.

Cel mai tânăr membru al echipei era Yong Sue, un tip plăcut, mărunțel şi slăbuț, care arbora mereu un zâmbet deasupra gâtului ca de pasăre. Familia lui Yong Sue venise din China cu treizeci de ani în urmă. Acum zece ani, când Yong Sue avea nouăsprezece ani, părinții lui se întorsese în China pentru o vizită. Nu mai fuseseră văzuți niciodată de atunci. Bunicul era de părere că fiul lui fusese implicat în „ceva politic“, însă nu se aventurase la mai mult de-atât. Yong Sue nu reuşise să afle ce se petrecuse. Acum avea grijă de bunici şi de cele două surori mai mici, lucra douăsprezece ore pe zi şi zâmbea cel puțin zece. „Dacă ştii vreun banc prost, spune-i-l lui Yong Sue. Râde la absolut orice“, îi împărtăşise Andrew.

Acum erau cu toții adunați într-o cămăruță îngustă în care un ventilator zgomotos, montat într-un cotlon, ar fi trebuit să facă puțină răcoare. Watkins se postă lângă panou, în fața lor, şi-l prezentă pe Harry celorlalți.

— Colegul nostru norvegian a tradus scrisoarea găsită în camera lui Inger. Ne poți spune ceva interesant despre asta, Hole?

— Se pronunță Hoo-lei.

— Scuze, Holy.

— Ei bine, e limpede că abia începuse o relație cu cineva pe nume Evans. Din ce apare în scrisoare, avem motive întemeiate să presupunem că mâna pe care o ține în fotografia de pe masa de scris e a lui.

— Am verificat, zise Lebie. Credem că e vorba despre un anume Evans White.

— Aşa? ridică Watkins dintr-o sprânceană subțire.

— Nu avem prea multe date despre el. Părinții lui sunt din Statele Unite, au venit aici pe la sfârşitul anilor şaizeci şi au

primit permis de şedere. Pe vremea aia, nu era o problemă, adăugă Lebie, ca şi cum ar fi vrut să lămurească situația. În orice caz, umblau prin țară într-o rulotă Volkswagen, probabil pe un regim de mâncare vegană, marijuana şi LSD, cum era la modă pe-atunci. Au făcut un copil, au divorțat şi, când Evans avea optsprezece ani, tatăl lui s-a întors în State. Maică-sa se ține de vindecări spirituale, scientologie, tot soiul de misticisme. Are un loc numit Castelul de Cristal pe lângă Golful Byron. Le vinde turiştilor şi căutătorilor de iluminare pietre pentru karma şi tot felul de mizerii importate din Thailanda. Când a împlinit optsprezece ani, Evans a decis să facă ce face un număr tot mai mare de australieni, a zis Lebie întorcându-se spre Harry. Adică nimic.

Andrew se aplecă spre Harry şi-i zise cu voce scăzută:

— Australia e perfectă pentru cei care vor să călătorească, să facă surfing şi să se bucure de viață pe cheltuiala plătitorilor de taxe. Rețea socială de milioane şi climă de milioane. Locuim într-o țară minunată.

Se lăsă la loc pe spătarul scaunului.

— Momentan, nu are o locuință stabilă, continuă Lebie, dar credem că până nu demult locuia într-o baracă pe la marginea oraşului, într-o zonă unde stau albii mai prăpădiți. Cei cu care am vorbit spun că nu l-au mai văzut de ceva timp. N-a fost niciodată arestat. Mă tem, aşadar, că singura fotografie pe care o avem cu el e cea de la treisprezece ani, când şi-a făcut paşaport.

— Sunt impresionat, zise cu sinceritate Harry. Cum ai reuşit să găseşti un tip fără dosar, cu doar o singură poză şi numele de botez, într-o populație de optsprezece milioane, într-un timp aşa de scurt?

Lebie arătă cu bărbia spre Andrew.

— Andrew a recunoscut oraşul din poză. Am trimis o copie poliției locale şi am aflat numele de la ei. Zice că are un rol în peisajul local. În traducere, înseamnă că-i unul dintre dealerii de iarbă importanți pe-acolo.

— Probabil că-i un oraş foarte mic, zise Harry.

— Nimbin, doar o mie de locuitori, se băgă Andrew. Îşi câştigau existența în principal din produse lactate, asta până ce Uniunea Națională a Studenților Australieni şi-a pus în cap să organizeze acolo, în 1973, o chestie pe care-a numit-o Festivalul Vărsătorului.

În jurul mesei se stârniră hlizeli.

— Festivalul promova o agendă idealistă, stiluri de viață

alternative, întoarcerea la natură şi chestii din astea. Ziarele s-au concentrat asupra tinerilor care luau droguri şi se împerecheau ca iepurii. Festivalul a durat mai bine de zece zile şi, pentru unii, nici nu s-a mai oprit vreodată. Condițiile de cultivare de pe lângă Nimbin sunt bune. Poți creşte tot ce vrei. Să-ți zic altfel: mă îndoiesc că lactatele mai sunt azi principalul lor produs comercial. Pe strada mare, la cincizeci de metri de secția de poliție, o să dai peste cea mai deschisă piață de marijuana din Australia. Şi, îmi pare rău să o spun, la fel e şi piața de LSD.

— A fost văzut în Nimbin recent, potrivit poliției, zise Lebie.

— Premierul statului New South Wales e pe cale să inițieze o campanie acolo, interveni Watkins. S-ar părea că guvernul federal l-a tot presat să facă ceva în privința traficului de narcotice care a luat proporții îngrijorătoare.

— E adevărat, zise Lebie. Polițiştii folosesc acum avioane şi elicoptere ca să pozeze câmpurile unde se creşte cânepă.

— Bun, spuse Watkins. O să trebuiască să-l prindem pe tipul ăsta. Kensington, e clar că tu ştii să te descurci pe-aici, iar tu, Holy, nu cred că ai avea ceva împotrivă să mai vezi o bucățică de Australia. Îi spun lui McCormack să-i sune pe cei din Nimbin, să ştie că veniți.

7

Lithgow

Se amestecară printre turişti, luară trenul spre Darling Harbour, coborâră la Harbourside şi găsiră o masă afară, cu vedere la cheiuri.

Pe lângă ei trecu o pereche de picioare lungi, cu tocuri cui. Andrew îşi dădu ochii peste cap şi fluieră într-un fel foarte lipsit de corectitudine politică. Vreo două capete din restaurant se întoarseră şi-i trimiseră nişte uitături iritate. Harry clătină din cap.

— Ce mai face amicul tău, Otto?

— A, e devastat. A fost abandonat pentru o femeie. De câte ori are câte o combinaţie cu un bisexual, respectivul ajunge până la urmă cu o femeie, zise el. Totuşi, cred că o să supravieţuiască şi de data asta.

Harry simţi pe neaşteptate nişte stropi de ploaie şi văzu, ridicând ochii, că o pătură de nori groşi avansase dinspre nord-vest aproape pe neobservate.

— Cum ai recunoscut locul ăsta, Nimbin, având doar o poză cu o casă?

— Nimbin? Am uitat oare să-ţi spun că-s un bătrân hipiot? rânji Andrew. Se spune că cine îşi aminteşte Festivalul Vărsătorului n-a fost de fapt acolo. Ei bine, eu îmi amintesc cel puţin casele de pe strada principală. Oraşul arăta ca un cătun de nelegiuiţi dintr-un western mediocru, zugrăvit în nuanţe psihedelice de galben şi vineţiu. Credeam, drept să-ţi spun, că galbenul şi vineţiul aveau de-a face cu substanţele pe care le luasem. Până ce-am văzut fotografia din camera lui Inger.

Pe când se întorceau de la prânz, Watkins anunţă o altă şedinţă

de lucru. Yong Sue dezgropase nişte cazuri interesante din computerul lui.

— Am trecut prin toate cazurile de omor nerezolvate din New South Wales din ultimii zece ani şi am găsit patru care au similarităţi cu al nostru. Cadavrele sunt descoperite în locuri mai puţin frecventate, două în gropi de gunoi, unul pe un drum la marginea unei păduri şi al patrulea plutind pe râul Darling. Probabil femeile au fost ucise şi abuzate sexual altundeva, apoi lepădate acolo. Şi – de-o importanţă crucială – au fost toate strangulate şi aveau pe gât urme lăsate de degete, zise radios Yong Sue.

Watkins îşi drese vocea.

— Să ne mai ţinem un pic entuziasmul în frâu, zise. Strangularea nu este, până la urmă, un mod atât de neobişnuit de a ucide după un viol. Care-i distribuţia geografică, Yong Sue? Râul Darling e la dracu-n praznic, la mai mult de-o mie de kilometri de Sydney.

— N-am avut noroc, şefu'. N-am găsit niciun model de distribuţie geografică, răspunse Yong Sue cu un chip pe care se citea un regret sincer.

— Păi... patru femei strânse de gât, împrăştiate pe toată suprafaţa regiunii într-o perioadă de zece ani nu e tocmai...

— Încă ceva, şefu'. Toate femeile erau blonde. Mai exact, aveau păr foarte deschis la culoare, aproape alb.

Lebie scoase un fluierat mut. Cei de la masă tăcură.

Watkins nu părea prea convins încă.

— Poţi să faci calculul, Yong? Să te uiţi un pic la relevanţa statistică şi toate alea, să afli dacă procentele sunt în limite rezonabile înainte să facem tam-tam? Poate că ar trebui să verifici, ca să fim siguri, pentru întreg teritoriul Australiei. Şi să pui la socoteală şi cazurile de viol nerezolvate. Poate scoatem ceva de-acolo.

— O să dureze ceva, dar o să încerc, şefu', zise Yong zâmbind iarăşi.

— OK. Kensington şi Holy, de ce n-aţi pornit spre Nimbin?

— Ne ducem mâine-dimineaţă devreme, şefu', răspunse Andrew. A apărut un caz recent de viol în Lithgow pe care aş vrea să-l investighez mai întâi. Am senzaţia că ar putea avea o legătură. Voiam să ne ducem acolo acum.

Watkins se încruntă.

— Lithgow? Încercăm să lucrăm ca o echipă aici, Kensington.

Asta înseamnă că discutăm şi coordonăm, nu ne apucăm să facem chestii de capul nostru. Din câte ştiu eu, n-am vorbit despre vreun caz de viol în Lithgow.

— Am eu o intuiție, şefu'.

Watkins oftă.

— Eh, McCormack pare să creadă că eşti dotat cu un al şaselea simț.

— Noi, ăştia tuciurii, avem o legătură mai strânsă cu lumea spirituală decât voi, albiturile, se ştie doar, şefu'.

— În secția mea nu ne bazăm munca de poliție pe asemenea lucruri, Kensington.

— Glumeam, şefu'. Mă bazez pe mai mult decât atât.

Watkins clătină din cap.

— Să faci bine să ajungi în avion mâine-dimineață devreme, OK?

○

O porniră pe autostradă. Lithgow era un oraş industrial de zece-douăsprezece mii de locuitori, însă lui Harry îi păru mai degrabă un sat de dimensiuni medii. La intrarea în secția de poliție era un bec albastru pâlpâitor, prins pe un suport metalic.

Şeful de-aici le făcu o primire călduroasă. Era genul supraponderal, jovial şi cu bărbie dublă. Îl chema Larsen şi avea strămoşi prin Norvegia.

— Ştii vreun Larsen norvegian, frăție? întrebă.

— Păi… sunt o grămadă, răspunse Harry.

— Da, mamaie zicea că am avea multe rubedenii pe-acolo.

— Cu siguranță aveți.

Larsen îşi amintea cazul de viol, desigur.

— Din fericire, aşa ceva nu se întâmplă prea des la noi, în Lithgow. Era pe la începutul lui noiembrie. A fost luată pe sus de pe-o alee în timp ce se întorcea din tura de noapte de la fabrica unde lucra, vârâtă într-o maşină şi pe-aici ți-e drumul! Agresorul a amenințat-o cu un cuțitoi, a dus-o pe un drum forestier izolat, la poalele Munților Albaştri, unde a violat-o pe bancheta din spate. Violatorul o apucase de gât şi o strângea, când în spatele lor a apărut o maşină. Şoferul se ducea spre casa lui de vacanță şi a crezut că surprinsese un cuplu care făcea sex pe drumul pustiu, motiv pentru care nu a ieşit din maşină. Când violatorul a trecut în față ca să mute maşina, femeia a reuşit să scape pe portiera

din spate şi a luat-o la fugă spre maşina cealaltă. Violatorul şi-a dat seama că jocul s-a terminat, a apăsat pe accelerație şi a şters-o.

— A reținut vreunul dintre ei numărul de înmatriculare?

— Nu, era întuneric şi totul s-a întâmplat foarte repede.

— Şi femeia a apucat măcar să se uite bine la tip? Vi l-a descris?

— Sigur. Într-un fel. Cum ziceam, era întuneric.

— Avem o fotografie. Ştiți adresa femeii?

Larsen se duse la fişet şi începu să scormonească. Respira greu.

— Apropo, începu Harry, ştiți cumva dacă-i blondă?

— Blondă?

— Da, cu părul foarte deschis la culoare, alb.

Bărbia dublă a lui Larsen începu să se bălăngănească. Gâfâia şi mai tare acum. Harry îşi dădu seama că, de fapt, râdea.

— Nu prea cred, frăție. E o *koori*.

Harry cercetă chipul lui Andrew.

Andrew privi spre tavan.

— E neagră, zise.

— Cum e cărbunele, întări Larsen.

○

— Deci *koori* e un trib? întrebă Harry după ce-o luară din loc.

— Nu tocmai, zise Andrew.

— Nu tocmai?

— E o poveste lungă, dar, când albii au venit în Australia, trăiau aici 750 000 de indigeni australieni împărțiți în multe triburi. Vorbeau peste 250 de limbi, unele la fel de diferite între ele ca engleza de chineză. Multe triburi au dispărut acum. Pe măsură ce structura tribală tradițională s-a prăbuşit, băştinaşii au început să folosească termeni mai generali. Grupurile aborigene care trăiesc aici, în sud-est, sunt numite *koori*.

— Dar de ce n-ai verificat totuşi mai întâi dacă era blondă?

— Mi-a scăpat. Cred că n-am citit bine dosarul. Prin Norvegia nu aveți probleme cu computerele?

— Rahat, Andrew, n-avem timp de pierdut pe bănuieli atât de vagi.

— Ba avem. Şi avem timp şi pentru ceva care-o să te mai înveselească, zise Andrew virând brusc la dreapta.

— Unde mergem?

— La un târg agricol australian, unul veritabil.

— Un târg agricol? Ies cu cineva la cină, Andrew.

— A, da? Cu Miss Suedia, presupun? Relaxează-te, facem asta cât ai bate din palme. Apropo, să înțeleg că tu, în calitate de reprezentant al autorităților, eşti conştient de urmările unei relații personale cu un potențial martor?

— Cina face parte din investigație. Se înțelege de la sine. Vor fi puse întrebări importante.

— Fireşte.

8

Un boxer

Târgul se afla pe un teren întins, având drept vecini doar câteva clădiri industriale împrăştiate şi nişte garaje. Tocmai se terminase ultimul tur al cursei de tractoare şi pâcla groasă a gazelor de eşapament încă stăruia în aer când opriră în fața unui cort mare. Piața zumzăia de activitate, se auzeau chiote şi strigăte printre tarabe şi parcă toată lumea avea câte un pahar cu bere în mână şi-un zâmbet pe figură.

— Petrecere şi negoț într-o splendidă uniune, remarcă Andrew. Nu cred că aveți aşa ceva în Norvegia.

— Păi avem şi noi târguri. Le zice *markeder*.

— Maar... încercă Andrew.

— Nu-ți bate capul.

Se vedeau, lângă cort, nişte postere uriaşe pe care, cu litere mari şi roşii, scria: „Echipa de boxeri a lui Jim Chivers". Dedesubt erau fotografii ale celor zece boxeri care, evident, alcătuiau echipa. Numele, vârsta, locul naşterii şi greutatea apăreau şi ele trecute acolo. Şi pe ultimul rând se vedea: „Provocarea. Te țin balamalele?"

Înăuntru, în cort, tinerii stăteau la coadă înaintea unei mese ca să semneze pe o foaie de hârtie.

— Ce se întâmplă? întrebă Harry.

— Sunt tineri din zonă care o să-ncerce să bată nişte boxeri de la Jimmy. Capătă premii mari dacă reuşesc şi, mai important, onoare şi faimă pe plan local. Acum semnează o declarație pe proprie răspundere că sunt sănătoşi şi în formă şi acceptă că organizatorii nu-şi asumă nicio responsabilitate pentru vreo bruscă deteriorare a condiției lor fizice, explică Andrew.

— Pff, şi e legal ce fac?

— Păi..., ezită Andrew. Au cam interzis ei treaba asta în 1971, aşa că au trebuit să schimbe un pic procedura. Jim Chivers cel

original conducea o echipă de boxeri care umbla prin toată țara pe la bâlciuri şi sărbători, după al Doilea Război Mondial. Şi mulți dintre ei, din echipa lui Jimmy, au şi ajuns până la urmă campioni. Mereu a existat o varietate de naționalități – chinezi, italieni, greci. Şi aborigeni. Pe-atunci, voluntarii îşi puteau alege adversarii. Aşa că, de pildă, dacă erai antisemit, puteai să alegi un evreu. Deşi şansele să fii bătut măr de un evreu erau destul de mari.

Harry chicoti.

— Şi n-a inflamat asta pornirile rasiste?

— Poate. Poate că nu. Australienii sunt obişnuiți cu diverse culturi şi rase, dar au existat mereu şi tensiuni. Şi e mai bine, totuşi, să te încaieri în ring decât pe stradă. Un aborigen din echipa lui Jimmy care se descurca bine la meciuri ajungea un adevărat erou la el acasă. Reuşea să obțină, cu toată umilirea generală, un strop de solidaritate şi onoare. Nici nu cred că asta a adâncit prăpastia dintre rase. Dacă vreun băiat alb era pus la pământ de unul negru, asta năştea mai mult respect decât ură. Australienii sunt destul de oneşti când vine vorba de aşa ceva.

— Vorbeşti ca un țărănoi în toată legea.

Andrew râse.

— Aproape. Sunt un cocalar. Un gagiu necivilizat din fundul ghetoului băştinaş.

— Ba nu eşti.

Andrew hohoti şi mai tare.

Începu primul meci. Un tip scund, îndesat şi roşcovan, cu mănuşi aduse de acasă şi cu propria gaşcă de suporteri, contra unui tip mult mai firav din echipa Chivers.

— Irlandez contra irlandez, zise Andrew cu o mină edificată.

— Îți spune al şaselea simț? întrebă Harry.

— Cei doi ochi din cap. Roşcat, deci irlandez. Sunt duri ticăloşii ăştia. O să fie o luptă grea.

— Du-te, Johnny, dă-i bătaie, dă-i bătaie la potaie! începu să scandeze gaşca de suporteri.

Reuşiră încă două rânduri de chiuituri până să se termine lupta – Johnny fu pocnit de trei ori în nas şi nu mai vru să-i dea bătaie.

— Nici irlandezii nu mai sunt ce-au fost odată, oftă Andrew.

Difuzoarele pârâiră şi prezentatorul galei îi anunță publicului pe Robin „Murri“ Toowoomba din echipa Chivers şi pe Bobby „The Lobby“ Pain, un gigant local care intră în ring cu un răcnet, sărind

peste corzi. Îşi smulse tricoul de pe el, lăsând la vedere un piept păros şi puternic şi nişte bicepşi umflați. O femeie îmbrăcată în alb se tot agita pe lângă ring şi Bobby îi trimise un sărut înainte ca doi asistenți să-i strângă mănuşile. Lumea începu să zumzăie când Toowoomba se strecură printre corzi. Era un bărbat falnic, arătos, neobişnuit de negru la piele.

— „Murri“? întrebă Harry.

— Aborigen din Queensland.

Gaşca lui Johnny reveni la viață dându-şi seama că puteau folosi acum „Bobby“ în strigăturile lor. Gongul sună şi cei doi boxeri se apropiară unul de altul. Albul era mai mare, cu aproape un cap mai înalt decât adversarul de culoare, însă şi pentru nespecialişti era uşor de văzut că nu se deplasa cu aceeaşi uşurință în ring ca aborigenul, agil şi elegant.

Bobby se năpusti înainte şi lansă un pumn de tăria unei torpile către Toowoomba, care eschivă lăsând capul pe spate. Publicul gemu surescitat şi femeia în alb începu să țipe încurajări. Bobby mai lovi de câteva ori aerul înainte ca Toowoomba să se repeadă şi să-i lipească o directă de dreapta precisă, de probă, în mutră. Bobby dădu înapoi doi paşi, cu ochi tulburi, împăienjeniți.

— Trebuia să pun două sute pe el, comentă Andrew.

Toowoomba îi dădu ocol lui Bobby, aruncă nişte laterale şi se retrase cu aceeaşi uşurință când Bobby porni să-şi fluture brațele groase ca nişte butuci. Uriaşul gâfâia şi icnea de frustrare, în vreme ce Toowoomba părea să nu stea locului o clipă. Publicul începu să fluiere. Toowoomba ridică un braț ca pentru a saluta, apoi îl proiectă în stomacul lui Bobby, făcându-l să se îndoaie de mijloc şi să se refugieze în colț. Toowoomba se retrase doi paşi, cu o expresie preocupată pe figură.

— Termină-l, negrotei împuțit! țipă Andrew.

Toowoomba se întoarse surprins către el, zâmbi şi îşi flutură brațul ridicat.

— Nu sta acolo rânjind, fă-ți treaba, răpănosule! Am pus bani pe tine.

Toowoomba se răsuci ca să termine odată treaba, însă, când era pe cale să-i dea lui Bobby lovitura de grație, se auzi gongul. Cei doi boxeri se întoarseră în colțurile lor şi prezentatorul galei luă microfonul. Femeia în alb era deja în colțul lui Bobby şi-i împuia urechile, în vreme ce asistenții îi întindeau luptătorului o sticlă cu bere.

Andrew era agasat.

— Robin nu vrea să-l pocnească pe albicios, al naibii. Dar ar trebui să respecte faptul că am pus bani pe el, javra netrebnică.

— Îl cunoşti?

— Da, îl cunosc pe Robin Toowoomba, zise Andrew.

Gongul răsună iarăşi şi, de data asta, Bobby se ridică şi-l aşteptă în colţul său pe Toowoomba, care înaintă cu paşi săltaţi. Bobby ridicase braţele ca să-şi apere capul, însă Toowoomba îl lovi tare la corp. Bobby căzu în corzi. Toowoomba se răsuci pe călcâie şi se uită implorator la prezentator – care era şi-un fel de arbitru totodată – ca să-l facă să oprească lupta.

Andrew mai strigă o dată, însă prea târziu.

Pumnul lui Bobby îl trimise pe Toowoomba zburând prin aer şi-l făcu să lovească podeaua cu un bufnet. În vreme ce acesta se punea pe picioare, zdruncinat, Bobby se aruncă asupra lui ca un uragan. Loviturile îşi nimereau ţinta, făcând capul lui Toowoomba să salte încoace şi încolo ca o minge de ping-pong. Dintr-o nară începu să-i curgă un firicel de sânge.

— Căcat! Ăsta se ţine de şmecherii! răcni Andrew. Ce mama dracului, Robin, te-a făcut la faza aia.

Toowoomba îşi ridicase acum mănuşile la faţă şi se retrăgea, cu Bobby pe urmele lui. Braţul lui Bobby pompa necontenit. Începu apoi o serie de croşee largi şi upercuturi de dreapta. Mulţimea era în extaz. Femeia în alb se ridică iar, ţipând prima silabă din numele favoritului său şi lungind strident vocala:

— Boooo…

Prezentatorul-arbitru clătină din cap, în vreme ce gaşca de suporteri se lansă iute în noul refren:

— Du-te, Bobby, dă-i bătaie, dă-i bătaie la potaie!

— Gata. S-a sfârşit, zise fără chef Andrew.

— O să piardă Toowoomba?

— Eşti nebun? Toowoomba o să-l omoare pe rahatul ăla. Şi speram ca astăzi să nu se împroaşte aşa cu sânge.

Harry se concentră, încercând să vadă ce vedea şi Andrew. Toowoomba se retrăsese în corzi; părea aproape relaxat, cu toate că Bobby îl pocnea de zor în stomac. Pentru o clipă, Harry crezu că aborigenul o să adoarmă. Femeia în alb apucă de corzi, în spatele lui. Bobby îşi schimbă tactica şi porni să lovească la cap, însă Toowoomba îi evită pumnii mişcându-şi corpul înainte şi înapoi într-un fel de alunecare leneşă. Aproape ca un şarpe, îşi zise Harry, ca o…

Cobră!

Bobby încremeni în mijlocul loviturii. Capul i se întoarse pe jumătate spre stânga, cu o expresie care sugera că tocmai îşi amintise ceva, apoi ochii i se dădură peste cap, proteza îi alunecă din gură şi dintr-o despicătură mică de la baza nasului, unde se rupsese osul, începu să curgă un firicel de sânge. Toowoomba aşteptă până ce Bobby se lăsă în faţă, dezechilibrat, şi-l lovi iarăşi. Publicul tăcu. Harry auzi un pârâit groaznic când pumnul înmănuşat izbi pentru a doua oară în nasul lui Bobby, apoi auzi vocea femeii, ţipând ce mai rămăsese din numele lui:

— ...bbyyy!

Picături roşii, mărunte, de sânge şi sudoare curgeau din capul lui Bobby, adunându-se în colţul ringului.

Prezentatorul se grăbi să treacă printre corzi şi să anunţe, cumva inutil, că lupta se terminase. Publicul din jurul ringului rămase tăcut; se mai auzea doar ţăcănitul de la tocurile femeii în alb, care, cu aceeaşi expresie buimacă pe care o avusese şi Bobby pe chip, ieşi în fugă pe culoarul principal şi apoi din cort.

Toowoomba încercă să-l ridice pe Bobby în picioare, însă asistenţii acestuia îi făcură semne să-i dea pace. Se auziră câteva aplauze răzleţe, dar se stinseră iute. Fluierăturile sporiră când prezentatorul-arbitru veni şi ridică braţul lui Toowoomba. Andrew clătină din cap.

— Cred că şi-a pus ceva lume bănuţul pe campionul local, zise. Ce idioţi! Haide să ne luăm ce-am câştigat şi să schimbăm nişte vorbe serioase cu cioroiul ăsta!

— Robin, ticălosule. Eşti bun de băgat la puşcărie – vorbesc serios!

Faţa lui Robin „Murri“ Toowoomba se lumină cu un zâmbet larg. Ţinea pe un ochi un prosop rulat în care pusese gheaţă.

— Tuka! Te-am auzit când ai strigat. Ai început iarăşi să te ţii de jocuri de noroc? rosti Toowoomba cu voce domoală.

Un bărbat obişnuit să fie ascultat, gândi instantaneu Harry. Sunetul era plăcut şi blând, nu părea deloc să vină de la cineva care tocmai rupsese nasul unuia aproape de două ori cât el.

Andrew pufni.

— Noroc? Pe vremea mea nu se spunea că joci la noroc dacă pariai pe vreun băiat de-al lui Jim Chivers. Dar presupun că acum nimic nu mai e sigur. Te laşi bumbăcit de-un rahat de ţărănoi alb.

Unde-o să ajungem aşa?
Harry îşi drese vocea.
— A, da, Robin, el e un prieten de-al meu. Harry Holy. Harry, îl ai în fața ta pe cel mai mare bandit şi sadic din Queensland, Robin Toowoomba.
Îşi dădură mâna şi Harry se simți de parcă a lui ar fi fost prinsă în uşă. Icni un „Ce mai faci?“ şi primi un „Absolut magnific, frăție – tu cum te simți?“ şi un zâmbet radios.
— Mai bine ca oricând, făcu Harry masându-şi mâna.
Strângerile astea australiene de mână îl schilodeau.
Potrivit lui Andrew, era necesar să spui că lucrurile mergeau inimaginabil de bine; un „bine, mersi“ putea fi interpretat ca un răspuns prea rece.
Toowoomba arătă cu degetul spre Andrew:
— Apropo de bandiți, Tuka ți-a povestit că odată boxa şi el pentru Jim Chivers?
— Cred că-s destule lucruri pe care nu le ştiu despre… ăă… Tuka. E cam secretos.
— Secretos? râse Toowoomba. Ba trăncăneşte cu spume. Tuka o să-ți spună tot ce ai nevoie să afli, atâta vreme cât ştii ce trebuie să-ntrebi. Nu ți-a spus, fireşte, că a trebuit să plece din echipă fiindcă era considerat prea periculos. Câți pomeți, nasuri şi mandibule ai pe conştiință, Tuka? Toți îl socoteau cel mai bun şi promițător boxer tânăr din New South Wales. Dar era o problemă. N-avea autocontrol şi disciplină. Până la urmă, a ajuns să pocnească un arbitru fiindcă i s-a părut că omul a oprit prea devreme lupta. În avantajul lui Tuka! Asta numesc eu sete de sânge. L-au suspendat doi ani pe Tuka.
— Trei şi jumate, mersi frumos! rânji Andrew. Era un cioroi pe cinste, vă spun. Abia l-am atins pe nenorocitul ăla de arbitru şi, n-o să credeți, a căzut şi şi-a rupt clavicula.
Toowoomba şi Andrew bătură din palme, prăpădindu-se de râs.
— Când boxam eu, Robin abia se născuse. Povesteşte ce i-am zis eu, spuse Andrew. Robin era unul dintre copiii dezavantajați cu care mai lucram când aveam timp. Am făcut şi nişte reprize de box şi, ca să-i învăț pe copii importanța autocontrolului, le-am însăilat nişte poveşti despre mine, pe jumătate adevărate. Ca să-i ajut să nu intre în belele. Se vede că Robin n-a priceput şi a călcat pe urmele mele.
Toowoomba deveni serios.
— De obicei, suntem băieți buni, Harry. Îi lăsăm să dea şi ei de

câteva ori înainte să le-arătăm, c-o lovitură bine plasată, cine-i şeful, înțelegi ce zic? După asta nu mai durează mult şi se dau bătuți. Dar flăcăul ăsta ştia să boxeze, putea să rănească pe cineva. Tipi din ăştia şi-o caută cu lumânarea.

Uşa se deschise.

— Să te fut, Toowoomba – de parcă n-aveam şi aşa destule pe cap. N-ai făcut decât să-i rupi nasul ginerelui şefului de la poliția locală.

Prezentatorul galei părea furios şi sublinie asta scuipând pe duşumea cu un plescăit răsunător.

— Pur reflex, zise Toowoomba examinând lichidul cafeniu. N-o să se mai întâmple.

Îi făcu pe furiş cu ochiul lui Andrew. Se ridicară în picioare. Toowoomba şi Andrew se îmbrățişară şi scoaseră câteva exclamații finale într-o limbă din care Harry nu pricepu o iotă. Îl bătu pe Toowoomba pe umăr, ca să evite trauma unei noi strângeri de mână.

○

— În ce limbă ați vorbit? întrebă Harry după ce ajunseră în maşină.

— A, e un fel de creolă, un amestec de engleză şi cuvinte aborigene. Mulți băştinaşi din țară o vorbesc. Ce părere ai despre meciuri?

Harry îşi luă timp ca să răspundă.

— A fost interesant să te văd câştigând ceva dolari, dar puteam să fi ajuns în Nimbin deja.

— Dacă nu veneam aici azi, n-ai fi putut să ajungi înapoi în Sydney până diseară. Şi nu-ți dai întâlnire cu o asemenea femeie ca să fugi după aia. Ar putea fi vorba despre viitoarea-ți nevastă, mama a doi Holy mititei, Harry.

Zâmbiră amândoi, trecând pe lângă copaci şi case scunde în vreme ce, în emisfera estică, soarele se ducea la culcare.

○

Întunericul se lăsă înainte să se întoarcă la Sydney, însă turnul Televiziunii stătea ca un bec imens în centrul oraşului, arătându-le drumul. Andrew opri pe Circular Quay, nu departe de Operă. Un liliac săgeta spasmodic aerul în fața lor, intrând şi ieşind, cu viteză mare, din lumina farurilor. Andrew îşi aprinse o țigară şi-i

făcu semn lui Harry să rămână în maşină.

— Liliacul e simbolul aborigen al morții. Ştiai?

Nu ştia.

— Imaginează-ți un loc unde oamenii au stat izolați timp de patruzeci de mii de ani. N-au avut parte, cu alte cuvinte, de iudaism, nici de creştinism ori de islam, fiindcă un ocean întreg îi separa de continentul cel mai apropiat. Dar şi aşa au născocit o istorie proprie a creației, Visarea. Primul om a fost Ber-rook-boorn. A fost făcut de Baiame, necreatul, începutul a tot şi a toate, cel care iubea şi avea grijă de orice lucru viu. Cu alte cuvinte, era om bun Baiame ăsta. Prietenii îi spuneau Marele Spirit Părintesc. După ce Baiame le-a găsit un loc bun lui Ber-rook-boorn şi soției sale, şi-a lăsat pecetea pe un arbore sfânt – yarran – aflat în apropiere, care găzduia un roi de albine.

„Puteți să luați de mâncare din orice loc, de pe întregul pământ pe care vi l-am dat, însă acesta este copacul meu“, i-a avertizat pe cei doi. „Dacă încercați să adunați mâncare de acolo, asupra voastră şi asupra celor ce vor veni după voi se va abate mult rău.“ Ceva de genu'. În orice caz, într-o zi nevasta lui Ber-rook-boorn aduna vreascuri şi a ajuns lângă arborele yarran. La început, s-a speriat văzând copacul sfânt cum se înalță deasupra ei, dar era atâta lemn în jur, încât nu şi-a urmat primul impuls – adică s-o ia la fugă cât o țineau picioarele. În plus, Baiame nu spusese nimic despre lemn. În vreme ce strângea vreascuri în jurul copacului, a auzit deasupra un zumzet şi, ridicând privirea, a văzut stupul albinelor. A mai văzut şi mierea curgând pe trunchi în jos. O singură dată mai gustase miere înainte de asta, însă acolo era destulă pentru mai multe mese. Soarele licărea în stropii dulci şi, până la urmă, nevasta lui Ber-rook-boorn n-a putut rezista tentației şi s-a suit în copac.

În clipa aceea, un vânt rece a început să şuiere şi o siluetă sinistră a cuprins-o cu aripile sale enorme. Era liliacul Narahdarn, căruia Baiame îi încredințase paza copacului sacru. Femeia a căzut din copac şi-a fugit înapoi în peştera ei, să se ascundă. Era însă prea târziu, slobozise moartea în lume, simbolizată de liliacul Narahdarn. Toți urmaşii lui Ber-rook-boorn aveau să cadă pradă blestemului său. Arborele yarran a plâns lacrimi amare din pricina tragediei ce se petrecuse. Lacrimile s-au prelins pe trunchi şi s-au îngroşat, de aceea poți găsi cauciuc roşu, în zilele noastre, pe scoarța lui.

Andrew trase bucuros din trabuc.

— Aduc binişor cu Adam şi Eva, aşa-i?

Harry încuviință şi recunoscu existența unui număr de paralele.

— Poate e din cauză că oamenii, oriunde ar trăi pe pământ, au cumva aceleaşi viziuni şi fantezii. E în natura noastră, ține de limbajul de programare, ca să spun aşa. În ciuda diferențelor, mai devreme sau mai târziu obținem cu toții aceleaşi răspunsuri.

— Să sperăm, zise Andrew, privind chiorâş prin fum. Să sperăm.

9

O meduză

Harry sorbea deja din al doilea pahar de Coca-Cola când sosi Birgitta, la nouă şi zece minute. Purta o rochie albă de bumbac, simplă, iar părul îi era strâns într-o coadă de cal impresionantă.

— Începusem să mă tem că n-o să vii, spuse Harry.

Rostise cuvintele ca pe o glumă, însă vorbise serios. Începuse să-şi facă griji din momentul în care se înțeleseseră asupra întâlnirii.

— Chiar aşa? zise în suedeză fata, săgetându-l pe Harry cu o uitătură provocatoare.

Harry avu intuiția că seara urma să fie memorabilă.

Comandară curry verde thailandez cu carne de porc, pui cu caju la tigaie, un Chardonnay australian şi apă Perrier.

— Trebuie să spun că-s destul de surprins să văd o suedeză atât de departe de casă.

— N-ai de ce. Sunt vreo nouăzeci de mii de suedezi în Australia.

— Cum?

— Majoritatea au emigrat înainte de al Doilea Război Mondial, dar mulți au plecat şi în anii optzeci, când a crescut şomajul în Suedia.

— Şi eu, care credeam că suedezilor li s-ar face dor una-două de chiftelele lor şi de dansatul la serbarea din miez de vară.

— Cred că la norvegieni te-ai gândit. Sunteți nebuni cu toții! Norvegienii pe care i-am cunoscut eu au început să tânjească după casă în doar câteva zile, iar după două luni se şi întorseseră în Norvegia. Înapoi acasă, la haine groase de lână!

— Dar nu şi Inger?

Birgitta îşi domoli exuberanța.

— Nu, nu şi Inger.

— Ştii de ce a rămas aici?

— Probabil din motivele pentru care rămân cei mai mulți. Te

duci în vacanță. Te îndrăgosteşti de-o țară, de clima ei, de stilul relaxat de viață ori de un bărbat. Ceri prelungirea şederii. Fetele scandinave se descurcă să-şi găsească slujbe prin baruri. După aceea… e aşa de departe până acasă şi e mai simplu să rămâi.

— Aşa fost şi cu tine?

— Mai mult sau mai puțin.

Mâncară un timp în tăcere. Sosul era gros, iute şi bun.

— Ce ştii despre ultimul iubit al lui Inger?

— Cum am zis, a trecut într-o seară pe la bar. Îl cunoscuse în Queensland. Cred că pe insula Fraser. Arăta ca genul ăla de hipiot pe care-l crezusem de mult dispărut, dar care o duce de minune aici, în Australia. Barbă lungă, împletită, haine largi şi colorate, sandale. Ai fi zis că acum venea de pe plaja de la Woodstock.

— Woodstock e în mijlocul uscatului. New York.

— Dar n-aveau şi-un lac acolo, unde înotau? Parcă aşa îmi amintesc.

Harry o privi cu mai multă atenție. Stătea aplecată peste mâncare, concentrându-se. Pistruii îi erau adunați într-un pâlc deasupra nasului. E drăguță, stabili Harry.

— N-ai de unde să ştii genul ăsta de chestie. Eşti prea tânără.

Fata râse.

— Şi ție, adică… ți-a trecut vremea?

— Eu? Păi… în unele zile, s-ar putea să mă simt aşa. E din cauza meseriei – îmbătrâneşti prea rapid pe dinăuntru. Dar sper că nu-s atât de cinic şi de plictisit ca să nu mă mai simt viu din când în când.

— Bietul de tine…

Harry nu-şi putu reține un zâmbet.

— Poți să gândeşti tu asta cât vrei, dar nu apelez la instinctul tău matern, deşi s-ar putea să nu fie o idee atât de rea. Aşa stau lucrurile, n-am ce face.

Chelnerul trecu pe lângă masă, oferindu-i lui Harry ocazia să mai ceară o sticlă cu apă.

— Eşti vătămat câte un pic ori de câte ori te ocupi de un caz de omor. Din păcate, de obicei ai de-a face cu fel de fel de epave umane şi poveşti triste şi mai puțin cu tot soiul de motive ingenioase, cum ți-ai putea imagina citind-o pe Agatha Christie. La început, mă vedeam ca un soi de cavaler al dreptății, dar am ajuns uneori să mă simt ca un gunoier. Criminalii sunt de obicei nişte indivizi vai de capul lor şi e rareori dificil să indici cel puțin zece motive pentru care au ajuns ce-au ajuns. Aşa că, de obicei,

simți mai degrabă frustrare. Frustrarea că nu pot fi fericiți distrugându-şi viețile proprii în loc să-i târască şi pe alții după ei. Cred că sună, totuşi, un pic sentimental…

— Îmi pare rău, n-am vrut să par cinică. Înțeleg ce vrei să zici, răspunse ea.

O adiere blândă venită din stradă făcu să pâlpâie flacăra lumânării de pe masă.

Birgitta îi povesti lui Harry despre cum ea şi cu iubitul ei de atunci îşi făcuseră bagajele acum patru ani, în Suedia, şi-o porniseră la drum, cum merseseră cu autobuzul şi cu autostopul din Sydney până la Cairns, cum dormiseră pe sub prelate şi prin moteluri, cum lucraseră ca recepționeri şi bucătari, cum făcuseră scufundări la Marea Barieră de Corali şi înotaseră lângă țestoase şi rechini-ciocan. Meditaseră pe masivul Uluru, economisiseră pentru trenul până la Alice Springs, fuseseră la un concert Crowded House în Melbourne şi căzuseră frânți într-un motel din Sydney.

— E ciudat cum ceva ce merge atât de bine poate să fie atât de… greşit.

— Greşit?

Birgitta ezită. Se gândea, poate, că-i spusese destule acestui norvegian cam lipsit de fasoane.

— Nu prea ştiu cum să explic. Pe parcurs, am pierdut ceva ce era acolo, un lucru pe care-l socoteam de la sine înțeles. Am încetat să ne mai uităm unul la altul şi, curând, am încetat să ne mai atingem. Am ajuns simpli tovarăşi de călătorie, şi era bine să ai un tovarăş, fiindcă în doi camerele la hotel erau mai ieftine, iar statul la cort, mai sigur. El a cunoscut o fată de bani gata, nemțoaică, în Noosa, iar eu mi-am văzut de drum lăsându-l să-şi vadă de idila cu ea. Nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Când a sosit în Sydney, i-am spus că mă îndrăgostisem de un american obsedat de surfing pe care abia îl cunoscusem. Nu ştiu dacă m-a crezut, poate că a înțeles că ne ofeream amândurora un pretext ca să punem punct relației. Am încercat să ne luăm la ceartă în camera de motel din Sydney, dar nici asta nu ne mai ieşea. Aşa că i-am zis să se întoarcă primul în Suedia, urmând să vin şi eu.

— Cred că are deja un avans mărişor.

— Am fost împreună şase ani. Mă crezi dacă-ți spun că abia dacă-mi mai amintesc cum arăta?

— Te-aş crede.

Birgitta oftă.

— Nu mi-am închipuit c-o să se ajungă la asta. Eram sigură că o să ne căsătorim, o să facem copii şi o să locuim într-o suburbie micuță din Malmö, cu grădină şi ziarul *Sydsvenska Dagbladet* pe treptele de la intrare, iar acum... acum abia dacă-mi mai amintesc sunetul vocii lui, cum era când făceam dragoste ori...

Ridică privirea spre Harry.

— Sau că era prea politicos să-mi spună să tac din gură când începeam să trăncănesc, după două pahare de vin, ca o moară hodorogită.

Harry zâmbi larg. Birgitta nu făcuse nicio remarcă legată de faptul că el nu se atinsese de vin.

— Nu sunt politicos, sunt interesat, zise.

— În cazul ăsta, va trebui să-mi spui ceva personal despre tine, în afară de faptul că eşti polițist.

Fata se aplecă peste masă. Harry se strădui să nu se uite în decolteul ei. Îi simți parfumul şi trase pe nări, lacom, mireasma. Nu trebuia să se lase momit. Ticăloşii ăia vicleni de la Karl Lagerfeld şi Christian Dior ştiau exact de ce era nevoie ca să prinzi în mreje un biet bărbat.

Birgitta mirosea minunat.

— Păi, începu Harry, am o soră, mama a murit, stau într-un apartament de care nu pot scăpa în Tøyen, la Oslo. N-am avut nicio relație de mai lungă durată şi o singură relație a lăsat urme.

— Chiar? Şi în momentul ăsta n-ai pe nimeni?

— Nu chiar. Am nişte relații necomplicate şi fără implicare cu nişte femei pe care, dacă nu mă sună ele, le mai sun eu.

Birgitta se încruntă.

— Ceva în neregulă?

— Nu sunt sigură dacă pot fi de acord cu genul ăsta de bărbat. Sau femeie. Sunt mai de modă veche în privința asta.

— Eu, fireşte, am lăsat toate astea în urmă, zise Harry şi ridică paharul cu apă minerală.

— Şi nici nu-s sigură că-mi place cu câtă uşurătate vorbeşti tu de toate astea, spuse Birgitta ridicând la rându-i paharul.

— Ce cauți, atunci, la un bărbat?

Îşi lăsă bărbia în palmă şi se uită în gol, cugetând.

— Nu ştiu. Cred că ştiu mai mult ce nu-mi place la un bărbat decât ce-mi place.

— Şi ce nu-ți place? În afară de răspunsurile frivole.

— Bărbații care încearcă să se dea la mine.

— Şi ai mult de suferit?

Ea zâmbi.

— Să-ți dau un pont, Casanova. Dacă vrei să farmeci 0 femeie, trebuie s-o faci să se simtă unică, să simtă că i se oferă un tratament special, ceva de care nu mai are nimeni parte. Bărbații care încearcă să agațe prin baruri nu pricep asta. Dar presupun că, pentru un libertin ca tine, asta nu înseamnă mare lucru.

Harry izbucni în râs.

— Prin „nişte femei“ vreau să spun, de fapt, două. Am zis „nişte“ fiindcă pare un pic mai sălbatic, sună mai mult a… trei. Una, apropo, e pe cale să se întoarcă la fostul iubit, dacă e să țin seama de ce mi-a spus ultima oară când ne-am văzut. Mi-a mulțumit fiindcă sunt aşa de necomplicat şi fiindcă am avut o relație atât de… lipsită de implicare, presupun. Cealaltă e o femeie cu care am început o relație şi care acum insistă că, de vreme ce eu am fost cel care-a părăsit-o, e de datoria mea să mă asigur că are parte de activitate sexuală decentă până ce ne găsim fiecare pe altcineva. Ia stai – de ce-am devenit aşa defensiv? Sunt un bărbat normal care n-ar face rău nici unei muşte. Insinuezi că aş vrea să seduc pe cineva?

— Da, pe mine încerci să mă seduci. N-are rost să negi!

Harry nu negă.

— Bine. Cum mă descurc?

Birgitta luă o înghițitură mare din paharul cu vin şi medită un pic la întrebarea lui.

— Eşti de nota nouă, aş spune. Mai mult sau mai puțin. Ba nu, chiar cred că eşti de nouă… te descurci destul de bine.

— Mie îmi pare mai degrabă un nouă cu minus.

— Cam pe-acolo.

În port se întunecase, era aproape pustiu şi se iscase un vânt răcoros. Pe treptele luminate ale Operei, o mireasă neobişnuit de corpolentă şi un mire pe potrivă stăteau la pozat. Fotograful îi tot muta încoace şi-ncolo, iar însurățeii păreau foarte agasați că trebuie să-şi deplaseze trupurile cărnoase. Ajunseră până la urmă la o înțelegere.

Şedința foto nocturnă se sfârşi cu zâmbete, râs şi poate câteva lacrimi.

— Cred că asta vrea să însemne când zici că plesneşti de fericire, spuse Harry. Sau în suedeză nu spuneți aşa?

— Ba spunem, poţi să plesneşti de fericire şi-n suedeză.

Birgitta îşi desfăcu părul prins în coadă şi se opri în bătaia brizei, cu faţa spre Operă.

— Da, poţi, repetă ca pentru ea.

Îşi întoarse nasul pistruiat către mare, iar vântul îi suflă pe spate părul roşu.

Arăta ca o meduză. Harry nu ştiuse, până atunci, că o meduză poate fi atât de frumoasă.

10

Un orăşel numit Nimbin

Ceasul lui Harry arăta ora unsprezece când aterizară în Brisbane, însă însoţitoarea de zbor insista, la microfon, că ar fi doar zece.

— Nu au oră de vară în Queensland, îl informă Andrew. A fost o ditamai chestia politică pe-aici, culminând cu un referendum, iar fermierii au votat împotrivă.

— Uau, sună ca şi cum am ajuns în patria ţărănoilor.

— Cam aşa ceva, amice. Până acu câţiva ani, bărbaţilor cu păr lung le era interzisă intrarea în stat. Îi puneau să se întoarcă de unde-au venit.

— Glumeşti.

— Queensland e un pic diferit. Mai au puţin şi-o să le pună interdicţie, probabil, ălora raşi în cap.

Harry îşi trecu palma peste ţeasta tunsă scurt.

— Ar mai trebui să ştiu ceva despre Queensland?

— Ei bine, dacă ai ceva marijuana prin buzunare, ai face bine s-o laşi în avion. Legile contra drogurilor sunt mai dure în Queensland decât în alte regiuni. Nu întâmplător s-a ţinut Festivalul Vărsătorului în Nimbin. Orăşelul e exact după graniţă, în New South Wales.

Descoperiră ghişeul Avis, unde ştiau că avea să-i aştepte o maşină închiriată.

— Pe de altă parte, în Queensland sunt locuri ca insula Fraser, unde l-a cunoscut Inger Holter pe Evans White. Insula, de fapt, e doar un banc de nisip uriaş, dar poţi găsi pe ea o pădure tropicală, lacuri cu cea mai limpede apă din lume şi-un nisip atât de alb, încât zici că plajele sunt făcute din marmură. Nisip de siliciu i se spune, fiindcă are mult mai mult siliciu decât nisipul obişnuit.

Cred că-l poți băga direct în computer.

— Tărâmul abundenței, deci? comentă tipul de la ghişeu, întinzându-le o cheie.

— Ford Escort? strâmbă din nas Andrew, semnând totuşi că ia maşina. Încă mai sunt din astea în circulație?

— Tarif special, domnule.

— Nu mă îndoiesc.

○

Soarele pârjolea Autostrada Pacificului, iar silueta de sticlă şi piatră a oraşului Brisbane începu să licărească precum cristalele unui candelabru.

Străbătură păşuni înverzite alternând cu păduri şi terenuri cultivate.

— Bun venit în zona rurală a Australiei, zise Andrew.

Trecură de o turmă de vaci ce păşteau cu priviri letargice.

Harry chicoti.

— Ce-i? întrebă Andrew.

— Ştii banda aia desenată a lui Larson în care vacile stau de vorbă pe islaz, ridicate în două picioare, iar una dintre ele le atrage atenția celorlalte: „Maşină!“

Tăcere.

— Cine-i Larson?

— Nu contează.

Trecură pe lângă cabane joase de lemn cu verande în față, plase contra țânțarilor în cadrele uşilor şi camionete parcate afară. Trecură pe lângă cai de povară solizi care-i priveau cu ochi melancolici, pe lângă stupi şi porci în cocini, tăvălindu-se fericiți prin noroi. Drumurile se îngustau. Opriră ca să facă plinul pe la prânz, într-o aşezare mică unde un indicator informa că localitatea se numea Uki şi că fusese desemnată, doi ani la rând, drept cel mai curat oraş din Australia. Nu spunea şi cine câştigase anul trecut competiția.

○

— Măi să fie, zise Harry în vreme ce intrau în Nimbin.

Centrul localității avea cam o sută de metri, era pictat în toate culorile curcubeului şi populat de nişte personaje parcă desprinse din filmele cu Cheech & Chong, comicii hipioți, pe care le avea Harry în colecție.

— Ne-am întors în anii şaptezeci! exclamă. Uite, uite acolo. Peter Fonda se pupă cu Janis Joplin.

Trecură încet pe stradă, urmăriți de ochi de somnambuli.

— E minunat. Nu credeam că mai există asemenea locuri. Să mori de râs, nu alta.

— De ce? întrebă Andrew.

— Nu crezi că-i hazliu?

— Hazliu? Îmi dau seama că-n zilele noastre e uşor să-i iei în râs pe visătorii ăştia. Îmi dau seama că noua generație crede că ăştia cu flower-power erau nişte tipi cu mintea prăjită de iarbă care n-aveau altceva de făcut decât să zdrăngănească la chitare, să-şi citească poemele şi să şi-o tragă când le venea cheful. Îmi dau seama că organizatorii de la Woodstock apar pe la interviuri purtând cravate şi vorbind amuzați despre ideile de-atunci, care, e clar, li se par foarte naive acum. Îmi mai dau seama, însă, că lumea ar fi fost un loc foarte diferit fără idealurile pe care le-a susținut generația aia. Sloganele cu pace şi iubire pot fi clişee acum, dar pe vremea aia le luam în serios. Din toată inima.

— Nu eşti cam în vârstă să fi fost hipiot, Andrew?

— Ba da, eram bătrân. Un hipiot veteran, un „haladit“, rânji Andrew. Multe fete au fost inițiate în misterele amorului de unchiul Andrew.

Harry îl bătu pe umăr.

— Şi eu, care credeam că doar stăteați de vorbă despre idealism, țap bătrân ce eşti.

— Fireşte. Ăla era idealism, zise indignat Andrew. Nu puteam lăsa muguraşii ăia fragili pe mâna vreunui adolescent stângaci, plin de coşuri, şi să risc ca biata fată să rămână cu traume pe tot deceniul.

○

Andrew se uită pe geamul maşinii şi chicoti. Un bărbat cu păr lung, barbă şi tunică stătea pe o bancă şi făcea semnul păcii cu două degete ridicate. Un panou pe care era desenată o rulotă Volkswagen veche, galbenă, anunța: „Muzeul marijuanei“. Dedesubt, cu litere mai mici: „Intrarea: un dolar. Dacă nu poți plăti, eşti binevenit oricum“.

— Ăsta-i muzeul ierbii din Nimbin, explică Andrew. În mare parte, o mizerie, dar parcă țin minte că au nişte poze interesante din călătoriile în Mexic ale lui Ken Kesey, Jack Kerouac şi ale altor

deschizători de drumuri, din perioada când experimentau substanțe de amplificare a conştiinței.
— Din vremea când LSD-ul nu era periculos?
— Iar sexul însemna doar sănătate curată. Minunate vremuri, Harry Holy. Ar fi trebuit să fii aici, omule.
Lăsară maşina mai sus pe strada mare şi se întoarseră înapoi pe jos. Harry îşi dădu jos ochelarii de soare şi încercă să adopte un aer de civil. Se vedea bine că-i o zi liniştită în Nimbin. Harry şi Andrew îşi făcură loc printre negustori.
— Iarbă bună!... Cea mai bună din Australia, omule... Iarbă din Papua Noua Guinee, te dă pe spate.
— Papua Noua Guinee, mârâi Andrew. Chiar şi aici, în capitala ierbii, lumea are impresia că iarba-i mai bună dacă vine de departe. Eu sunt de părere că trebuie să cumpărăm produse locale.
O fată însărcinată şi totuşi slabă, care stătea pe un scaun în fața „muzeului“, le făcu din mână. Putea avea orice vârstă între douăzeci şi patruzeci de ani şi purta o fustă largă, în culori vii, şi o bluză cu toți nasturii închişi, care-i făcea abdomenul să iasă în evidență, cu pielea întinsă ca membrana unei tobe. Are ceva oarecum familiar, îşi zise Harry. După dimensiunea pupilelor, Harry îşi dădu seama că în meniul ei de la micul dejun se aflase ceva mai stimulant decât canabisul.
— Căuta altceva? întrebă fata, care observase că nu păreau interesați să cumpere marijuana.
— Nu..., dădu să spună Harry.
— Acid. LSD vrei, aşa-i? zise fata aplecându-se înainte şi vorbind iute şi pătimaş.
— Nu, nu vrem acid, zise cu voce scăzută şi fermă Andrew. Altceva căutăm. Înțelegi?
Fata îi cercetă îndelung cu privirea. Andrew dădu să se îndepărteze, însă fata sări de pe scaun, părând nestânjenită de burta mare, şi-l apucă de braț.
— Bine, dar nu putem aici. O să trebuiască să ne întâlnim în zece minute în barul ăla.
Andrew încuviință, iar fata le întoarse spatele şi o porni pe stradă grăbită, cu stomacul proeminent înainte şi un cățeluş care se ținea după călcâiele ei.
— Ştiu la ce te gândeşti, Harry, zise Andrew aprinzându-şi o țigară. N-a fost frumos s-o păcălim pe Inimă-Bună că vrem să cumpărăm ceva heroină. Secția de poliție e la o sută de metri mai

încolo şi-am putea afla acolo ce vrem să ştim despre Evans White. Dar simt că aşa o să fie mai rapid. Hai să intrăm, bem o bere şi vedem ce se întâmplă.

○

Peste jumătate de oră, Inimă-Bună intră în localul aproape pustiu cu un bărbat care părea cel puțin la fel de prăjit ca ea. Aducea cu un conte Dracula jucat de Klaus Kinski: palid, subțire, îmbrăcat în negru, cu pungi negre sub ochi.

— Uite, şopti Andrew. Nu-l poți acuza pe om că nu testează marfa pe care o vinde.

Inimă-Bună şi clona lui Kinski veniră glonț către ei. Acesta din urmă nu părea că ar vrea să stea la lumina zilei mai mult decât era absolut necesar, aşa că nu-şi pierdu vremea cu politețuri.

— Cât vrei?

Andrew stătea demonstrativ cu spatele la ei.

— Aş prefera să fie cât mai puțină lume în jur înainte să trecem la chestii serioase, monşer, zise fără să se răsucească spre ei.

Kinski zvâcni din cap şi Inimă-Bună părăsi localul, cu o expresie iritată. Probabil că obținea un procent din câştig. Harry presupuse că încrederea dintre ea şi Kinski era, cum e de obicei între consumatori, inexistentă.

— N-am nimic la mine. Dacă sunteți polițai, vă tai coaiele. Să văd mai întâi mălaiul, apoi ieşim de-aici.

Vorbea repede, era agitat şi ochii săi aruncau priviri în toate direcțiile.

— E departe?

— Drumul e scurt, dar călătoria e lungă.

Individul schiță o urmă de zâmbet, arătându-şi doar o clipă dinții.

— Bun aşa, amice. Stai jos şi taci din gură, zise Andrew arătându-i insigna de polițist.

Kinski încremeni. Harry se ridică şi duse mâna în spate, la centură. Cine să verifice dacă Harry chiar avea o armă ascunsă acolo?

— Ce-i cu teatrul ăsta prost? N-am nimic la mine, doar v-am spus, răspunse Kinski şi se lăsă, sfidător, pe scaunul din fața lui Andrew.

— Dar pe şeriful de-aici şi pe ajutoarele lui îi cunoşti? Probabil că şi ei te cunosc pe tine. Ştiu şi că te-ai apucat de vândut dava?

Omul ridică din umeri.
— Cine-a zis ceva de dava? Eu credeam că de iarbă e vor…
— Sigur. Nimeni n-a zis nimic de prafuri şi nici n-o să aducem vorba de asta dacă-mi dai câteva informații.
— Sper că glumeşti. Doar n-o să risc să-mi ia ăştia capul c-am dat cu papagalul numai fiindcă doi polițai din alt oraş, care nici n-au vreo probă contra mea, apar aşa val-vârtej şi…
— Ce papagal? Ne-am întâlnit aici, din păcate nu ne-am înțeles la preț şi atâta tot. Chiar ai un martor care poate declara că ne-am întâlnit pentru afaceri obişnuite. Fă cum îți spunem şi n-o să ne mai vezi niciodată. N-o să mai apărem pe aici.
Andrew îşi aprinse un trabuc, se uită cu ochi mijiți la bietul drogat aflat de cealaltă parte a mesei, îi suflă fumul în față şi continuă.
— Dacă nu obținem ce vrem, însă, s-ar putea să ne scoatem insignele la iveală când ieşim de-aici şi să arestăm vreo doi, ceea ce nu ți-ar spori popularitatea în comunitate. Nu ştiu dacă pe-aici se obişnuieşte ca turnătorilor să li se taie coaiele – ăştia care bagă iarbă sunt de obicei paşnici. Dar nu-s nici ei fraieri şi nu m-ar mira ca, aşa, din senin, şeriful să dea peste toată marfa ta. Fumătorii de iarbă nu-s aşa bucuroşi de competiția cu chestiile mai dure, ştii doar, cel puțin nu din partea unor drogangii care sunt mână în mână cu poliția. Şi sunt convins că ştii care-s pedepsele pentru trafic de heroină în cantități mari.
Un alt nor de fum albăstrui de trabuc trimis în obrazul lui Kinski. N-ai în fiecare zi ocazia să-i sufli fum în față unei scârbe, îşi zise Harry.
— OK, zise Andrew când nu primi niciun răspuns. Evans White. Spune-ne unde e, cine e şi cum putem da de el. Acum!
Kinski se uită în jur, precaut. Căpățâna mare, cu pomeți scobiți, i se răsuci pe gâtul subțire, făcându-l să arate ca un vultur planând deasupra unui hoit, temător că leii s-ar putea întoarce.
— Asta-i tot? întrebă. Altceva nimic?
— Altceva nimic, zise Andrew.
— Şi de unde ştiu că n-o să veniți iar, să mai întrebați şi altele?
— Nu ştii.
Kinski dădu din cap a încuviințare, de parcă ar fi ştiut că era singurul răspuns pe care avea să-l capete.
— Bine. Nu-i încă unul dintre barosani, dar se aude că ar fi în creştere. A lucrat pentru Madam Rousseau, regina ierbii de pe-aici, dar acum încearcă să-şi pună pe picioare o afacere proprie.

Iarbă, acid şi poate un pic de morfină. Iarba e la fel ca toată care se vinde pe-aici, producție locală. Dar cred că are legături în Sydney, le trimite iarbă şi primeşte la schimb acid bun şi ieftin. Acidul e din nou la mare căutare.

— Unde putem să dăm de Evans? întrebă Andrew.

— Umblă mai mult prin Sydney, dar l-am văzut prin oraş acum două zile. Are un copil c-o fată din Brisbane care o ardea pe-aici. Acum nu ştiu pe unde mai umblă fata, dar puştiul ştiu că stă într-un apartament la bloc, unde locuieşte şi el când dă pe aici.

Le explică unde era blocul.

— Ce fel de tip e White? insistă Andrew.

— Ce să zic? făcu celălalt şi schiță gestul de a se scărpina într-o barbă inexistentă. Un ticălos şarmant, nu aşa li se zice?

Andrew şi Harry nu ştiau dacă li se zice ori nu aşa, însă aprobară oricum.

— E destul de cinstit ca să faci afaceri cu el, dar n-aş vrea să fiu gagica lui, dacă-nțelegeți ce vreau să spun.

Clătinară din cap la unison, indicând că nu înțelegeau.

— Se ține de agățat, nu prea e cunoscut că se mulțumeşte cu câte o puicuță odată. Mereu sunt certuri cu femeile astea, țipă şi se rățoiesc, aşa că nu-i neobişnuit să mai sară şi scântei uneori.

— Hmm. Ştii ceva despre o fată norvegiană, blondă, pe nume Inger Holter? A fost omorâtă în Sydney săptămâna trecută.

— Serios? N-am auzit în viața mea de ea.

Se vedea că nu-i un cititor avid de presă.

Andrew îşi stinse trabucul şi se ridică de la masă, însoțit de Harry.

— Pot să mă bazez pe voi că nu mă dați în vileag? întrebă Kinski cu o uitătură neîncrezătoare.

— Sigur, zise Andrew mărind pasul spre uşă.

○

— Cum a fost cina cu martora noastră din Suedia? întrebă Andrew după ce trecură să-şi salute colegii de la secția de poliție locală, o clădire ce arăta aidoma cu celelalte case de pe stradă, dacă nu puneai la socoteală un indicator mic, înfipt în peluză, care anunța destinația imobilului respectiv.

— Bună. Cam picantă, dar bună, răspunse şugubăț Harry.

— Haide acuma, Harry. Ce ați discutat?

— O mulțime de lucruri. Despre Norvegia şi Suedia.

— Aşa deci. Cine a câştigat?

— Ea.

— Ce are Suedia şi n-are Norvegia? întrebă Andrew.

— Să le luăm în ordine: nişte regizori de film ca lumea, pentru început. Bo Widerberg, Ingmar Bergman…

— A, regizori, pufni Andrew. Avem şi noi din ăştia. Edvard Grieg, pe de altă parte, e unul de-ai voştri.

— Uau, făcu Harry. Nu ştiam că eşti un cunoscător într-ale muzicii clasice. Pe lângă tot restul.

— Grieg a fost genial. Să luăm, de pildă, partea a doua a simfoniei în Do minor, unde…

— Scuze, Andrew, zise Harry, eu am crescut cu punk cântat din două acorduri şi cel mai apropiat lucru de-o simfonie la care am fost sunt concertele celor de la Yes şi King Crimson. Nu ascult muzică din alte secole, înțelegi? Tot ce e înainte de 1980 e Epoca de Piatră pentru mine. Avem o trupă numită Băieții Explozivi care…

— Simfonia în Do minor a fost interpretată pentru prima oară în 1981, zise Andrew. Băieții Explozivi. Foarte fițos nume.

Harry o lăsă baltă şi, până la apartamentul lui White, îndură o prelegere despre muzica lui Grieg.

11

Un traficant

Evans White îi privi cu ochi pe jumătate deschişi. Pe faţă îi atârnau şuviţe de păr. Se scărpină între picioare şi râgâi intenţionat. Nu părea tocmai surprins să-i vadă. Nu fiindcă i-ar fi aşteptat, ci probabil fiindcă nu credea că vizitele sunt ceva special. Avea, până la urmă, cel mai bun acid din zonă şi prin Nimbin veştile umblau iute. Harry îşi imagină că un tip ca White nu se obosea cu cantităţi mici şi cu siguranţă nu vindea de acasă, însă asta era puţin probabil să-i împiedice pe unii, din când în când, să apară pe-acolo încercând să cumpere ceva.

— Aţi greşit locul. Încercaţi în oraş, zise Evans trăgând cadrul uşii de plasă.

— Suntem de la poliţie, domnule White, zise Andrew ridicând insigna. Am dori să vorbim cu dumneavoastră.

Evans îi întoarse spatele.

— Nu azi. Nu-mi plac gaborii. Veniţi altă dată, cu mandat de arestare, de percheziţie sau ce-o fi şi-apoi vedem ce pot face pentru voi. Până atunci… la revedere.

Le trânti în nas şi cealaltă uşă.

Harry se lăsă pe cadru şi răcni:

— Evans White! Mă auziţi? Ne întrebam dacă în poză sunteţi dumneavoastră. Şi dacă da, am vrea să ştim dacă o cunoaşteţi pe femeia blondă care apare alături. Numele ei e Inger Holter. A murit.

Un răstimp de tăcere. Apoi balamalele uşii scârţâiră. Evans le aruncă o privire pe uşa întredeschisă.

Harry lipi fotografia de plasa uşii.

— Nu arăta aşa de bine când a găsit-o poliţia din Sydney, domnule White.

○

În bucătărie erau răspândite ziare pe blatul de lucru, chiuveta dădea pe dinafară de farfurii şi pahare, iar podeaua nu mai luase contact cu detergentul de câteva luni bune. Harry văzu totuşi, dintr-o privire, că locul nu părea să dea semne de paragină reală şi că nu era casa unui drogat în ultimul hal. Nu se vedeau resturi vechi de-o săptămână, nici mucegai, nu duhnea a pişat şi perdelele nu astupau ferestrele. Pe lângă asta, în încăpere exista o anume ordine, ceea ce-l făcu pe Harry să-şi dea seama că Evans White nu pierduse controlul încă.

Se aşezară pe nişte scaune, iar Evans îşi aduse din frigider o doză de bere pe care o duse direct la gură. Râgâi zgomotos, continuând apoi cu un chicotit satisfăcut.

— Spuneți-ne despre relația pe care ați avut-o cu Inger Holter, domnule White, zise Harry alungând cu un fluturat al mâinii izul de râgâială.

— Inger era o fată de treabă, frumuşică şi foarte proastă, care şi-a băgat în cap, cumva, că ea şi cu mine am putea trăi fericiți împreună.

Rânji iarăşi cu mulțumire şi continuă:

— Cred că, de fapt, asta rezumă totul destul de cuprinzător.

— Aveți idee cum a fost omorâtă sau cine ar fi putut s-o facă?

— Da, avem ziare şi prin Nimbin, aşa că ştiu că a fost strânsă de gât. Dar cine-a făcut asta? Presupun că vreun străin, zise rânjind şi lăsându-şi cu un gest brusc capul pe spate.

O buclă îi căzu peste frunte, dinții albi îi luciră pe chipul bronzat şi ridurile de expresie din jurul ochilor căprui se întinseră către urechile de care atârnau nişte belciuge de pirat.

Andrew îşi drese glasul:

— Domnule White, o femeie pe care ați cunoscut-o bine şi cu care ați avut o relație de natură intimă tocmai a fost omorâtă. Nu e treaba noastră ce simțiți ori nu simțiți în privința asta. Totuşi, cum probabil vă dați seama, căutăm un făptaş şi, dacă nu încercați să ne ajutați în clipa asta, o să fim siliți să vă ducem la poliția din Sydney.

— Merg la Sydney oricum, aşa că, dacă vreți să-mi plătiți biletul de avion, îmi convine.

Harry nu ştiu ce să zică. Era Evans White atât de dur pe cât încerca să pară ori suferea de vreo alienare mentală? Sau de un suflet insuficient dezvoltat, un concept norvegian tipic? se întrebă. Existau pe undeva prin lume tribunale care se pronunțau în privința calității sufletului?

— Cum doriți, domnule White, zise Andrew. Bilet de avion, casă şi masă, avocat din oficiu şi reclamă gratuită în presă în calitate de suspect.

— Mare chestie. O să ies în mai puțin de două zile.

— Apoi mai avem în ofertă o „coadă“ care să nu vă scape din ochi, un serviciu gratuit de trezire dimineața şi poate băgăm şi-o percheziție domiciliară la pachet. Şi cine ştie ce ne mai trece prin cap.

Evans dădu de duşcă restul de bere, se aşeză şi începu să-şi facă de lucru cu eticheta de pe sticlă.

— Ce vreți de fapt, oameni buni? zise. Ştiu doar că într-o zi a dispărut. Mă duceam la Sydney şi am încercat s-o sun, numai că nu era nici acasă, nici la lucru. În ziua în care am ajuns la Sydney, am citit în ziar c-a fost găsită omorâtă. Vreo două zile am umblat amorțit, ca un zombi. O-m-o-r-â-t-ă? Care-s şansele statistice să fii strâns de gât până mori, nu?

— Nu foarte mari. Dar un alibi aveți pentru perioada în care s-a săvârşit crima? Ar fi bine... zise Andrew pregătit să-şi ia notițe.

Evans tresări, înfiorat.

— Alibi? Cum adică? Doar nu mă suspectați pe mine, pentru numele lui Dumnezeu. Sau vreți să-mi spuneți că poliția anchetează de-o săptămână deja şi nu are încă nicio pistă reală?

— Analizăm probele, domnule White. Îmi puteți spune unde ați fost cu două zile înainte să ajungeți la Sydney?

— Aici am fost, evident.

— Singur?

— Nu chiar, rânji Evans şi aruncă sticla goală.

Recipientul descrise o parabolă elegantă înainte să aterizeze, fără zgomot, în coşul de gunoi de lângă blatul de lucru. Harry încuviință.

— Pot să vă întreb cu cine erați?

— Ai întrebat deja. Dar fie, n-am nimic de ascuns. O femeie pe nume Angelina Hutchinson. E de aici, din localitate.

Harry îşi notă numele în agendă.

— Iubită? vru să ştie Andrew.

— Oarecum.

— Ce ne puteți spune despre Inger Holter? Cine era?

— Pff, nu ne ştiam de prea mult timp. Am cunoscut-o pe insula Fraser. Zicea că se îndreaptă spre Golful Byron. Nu e departe de aici, aşa că i-am dat numărul meu de telefon din Nimbin. M-a sunat peste câteva zile şi-a întrebat dacă o pot găzdui o noapte. A

rămas la mine mai mult de-o săptămână. Apoi ne-am întâlnit prin Sydney când mai ajungeam pe-acolo. Cred că de două sau trei ori. Şi, cum ştiţi, nu ne-am transformat în parteneri de viaţă. Plus că deja începuse să devină cam sâcâitoare.

— Sâcâitoare?

— Da, avea o slăbiciune pentru fiul meu, Tom-Tom, şi începuse să-şi imagineze cum ar fi să aibă o familie şi-o casă la ţară. Mie nu-mi convenea planul ăsta, dar o lăsam să aiureze.

— Să aiureze despre ce?

Evans se foi pe scaun.

— Era genul care-i tare ca piatra când o cunoşti, dar care se înmoaie ca untul dac-o gâdili sub bărbie şi-i spui c-o iubeşti. După aia nu mai ştie cum să-ţi intre în voie.

— Era, deci, o domnişoară atentă?

Lui Evans, se vedea bine, nu-i plăcea direcţia în care se îndrepta discuţia.

— Poate. N-am cunoscut-o, cum ziceam, chiar aşa de bine. Nu-şi mai văzuse de ceva vreme familia din Norvegia, aşa că poate era dornică de… afecţiune, să fie cineva lângă ea, înţelegeţi ce zic? Cine naiba să ştie? Era, cum am zis, o fetişcană prostuţă, romantică, fără pic de răutate în ea…

Vocea lui Evans se frânse. Bucătăria se cufundă în tăcere. Ori e un actor bun, ori are şi el, până la urmă, nişte emoţii umane, îşi zise Harry.

— Dacă nu vedeaţi niciun viitor în relaţia asta, de ce nu v-aţi despărţit de ea?

— Eram pe punctul s-o fac. Stăteam în uşă, gen, gata să spun pa. Numai că s-a dus până să apuc. Uite-aşa…, zise şi pocni din degete.

Da, îi tremura vocea, nicio îndoială, îşi zise Harry.

Evans îşi privi mâinile.

— Şi să plece dintre noi în felul ăsta, ce chestie, nu?

12

Un păianjen mărişor

Străbăteau cu maşina drumuri abrupte, montane. Un indicator le arătă calea spre Castelul de Cristal.

— Întrebarea este: spune sau nu adevărul Evans White? zise Harry.

Andrew evită un tractor de pe cealaltă bandă.

— Să-ți povestesc un pic din experiența mea, Harry. Mai bine de douăzeci de ani, am stat de vorbă cu oameni care aveau tot felul de motive să mintă ori să spună adevărul. Vinovați şi nevinovați, criminali şi hoți de buzunare, pachete de nervi şi indivizi reci ca gheața, fetişoare de copil cu ochi albaştri, mecle de scârnăvii cu cicatrice, sociopați, psihopați, filantropi…

Se opri, scormonindu-şi mintea după alte exemple.

— Am priceput, Andrew.

— … aborigeni şi albi. Toți şi-au spus poveştile cu un singur obiectiv: să fie crezuți. Şi ştii ce mi-am dat seama?

— Că e imposibil să spui sigur cine te minte şi cine spune adevărul?

— Exact, Harry! zise Andrew, care părea acum dornic să aprofundeze subiectul. În literatura polițistă tradițională orice detectiv cât de cât decent miroase îndată când omenii îl mint. Ce rahat! Natura umană e ca o pădure imensă şi impenetrabilă pe care n-o poate cunoaşte nimeni de la cap la coadă. Nici măcar o mamă nu ştie secretele cele mai ascunse ale copilului ei.

Intrară într-o parcare aflată în fața unei grădini mari, verzi, cu o potecă îngustă de pietriş şerpuind pe lângă o fântână, straturi cu flori şi arbori exotici. Un conac uriaş prezida peste grădină. Era chiar Castelul de Cristal pe care li-l arătase pe hartă şeriful din Nimbin.

Sunetul unui clopoțel de deasupra uşii le anunță sosirea. Se vedea limpede că locul era popular, de vreme ce prăvălia era

plină ochi cu turişti. O femeie energică îi întâmpină cu un zâmbet strălucitor şi cu un aşa entuziasm, de parcă ar fi fost primii oameni pe care-i vedea de luni bune.

— Sunteți pentru prima oară aici? întrebă ea ca şi când magazinul ei de cristale ar fi fost un loc pe care lumea ajungea să-l viziteze în mod repetat odată ce cădea în plasă.

Şi nu era exclus ca aşa să fi şi stat lucrurile.

— Vă invidiez, zise după ce îi confirmară. O să vă bucurați pentru prima oară de Castelul de Cristal! Luați-o pe coridorul acela. La dreapta e minunata noastră cafenea vegetariană, cu mâncare delicioasă. Apoi îndreptați-vă spre stânga, către încăperea cu cristale şi minerale. Acolo e adevărata delectare! Şi-acum, gata, porniți!

Fluturându-şi palma, le făcu semn s-o ia din loc înspre direcția indicată. După o asemenea reclamă, fireşte că se dezumflară când se dovedi că lăudata cafenea era de fapt un local destul de banal unde se vindeau cafea, ceai, salată cu iaurt şi sendvişuri cu lăptuci. În încăperea cristalelor şi mineralelor era o expoziție de cristale scânteietoare, figurine înfățişându-l pe Buddha în poziția lotusului, cuarțuri albastre şi verzi şi pietre neşlefuite aşezate sub lumini dozate atent. În cameră se simțea o aromă vagă de bețişoare parfumate, se auzea susur de izvor şi o muzică interpretată la nai care îmbia la somn. Lui Harry magazinul i se păru destul de drăguț, deşi aranjat cam teatral, nu tocmai genul care să-ți taie răsuflarea. Cu toate că prețurile ar fi putut cauza anumite dificultăți respiratorii.

— Ha, ha, râse Andrew la vederea unor etichete. Femeia asta-i un geniu.

Arătă către muşteriii din prăvălie, în general oameni între două vârste care păreau înstăriți.

— Generația flower-power a crescut. Au slujbe de oameni mari acum şi venituri pe măsură, dar inimile încă le sunt undeva în lumea astrală.

Se întoarseră la casă. Femeia cea plină de energie încă avea zâmbetul său radios. Îl luă pe Harry de mână şi-i apăsă în palmă o piatră albastru-verzuie.

— Eşti Capricorn, aşa-i? Să pui piatra asta sub pernă şi-o să elimine toată energia negativă din cameră. Costă şaizeci şi cinci de dolari, dar chiar ar trebui s-o iei, aşa că… să zicem cincizeci.

Se întoarse către Andrew.

— Iar tu cred că eşti… Leu?

— Nu, doamnă, sunt polițist, zise el, arătându-i discret insigna.

Femeia se făcu palidă şi-l fixă cu o privire îngrozită.

— Cât de groaznic! Sper că n-am făcut nimic rău.

— Din câte ştiu eu, nu, doamnă. Presupun că sunteți Margaret Dawson, fostă White? Dacă da, atunci am putea schimba o vorbă într-un loc mai ferit?

Margaret Dawson îşi reveni iute din buimăceală şi chemă una dintre angajate să-i țină locul la casă. Îi însoți apoi pe Andrew şi pe Harry în grădină, unde se aşezară la o masă albă, rotundă. Între doi copaci era întinsă o plasă. Harry crezu mai întâi că-i de pescuit, însă la o cercetare mai atentă se dovedi pânza enormă a unui păianjen.

— Pare c-o să plouă, zise ea frecându-şi mâinile.

Andrew îşi drese vocea.

Femeia îşi muşcă buza de jos.

— Îmi pare rău, domnule polițist. Toată povestea asta mă nelinişteşte foarte tare.

— E-n regulă, doamnă. Aveți o pânză pe cinste acolo.

— A, acolo locuieşte Billy, păianjenul-şoarece. Probabil e adormit pe undeva.

Harry îşi strânse, fără să vrea, picioarele sub el.

— Păianjen-şoarece? Asta înseamnă că... mănâncă şoareci? întrebă.

Andrew zâmbi.

— Harry e din Norvegia. Nu-s învățați pe-acolo cu păianjeni mari.

— A, linişteşte-te, dragă. Cei mari nu sunt periculoşi, zise Margaret Dawson. Avem, totuşi, o făptură letală, păianjenul cu spate roşu. Cel mai bine se simte în oraşe, unde, ca să spun aşa, se poate ascunde în mulțime. Prin pivnițe şi cotloane umede.

— Îmi aminteşte de cineva cunoscut, zise Andrew. Dar să ne întoarcem la treabă, doamnă. Fiul dumneavoastră.

Acum, doamna Dawson se făcu albă ca varul.

— Evans?

Andrew îi aruncă o privire lui Harry.

— Din câte ştim, n-a mai avut încurcături cu poliția, doamnă Dawson, zise Harry.

— Nu, n-a avut, slavă Domnului.

— Am trecut pe-aici, de fapt, fiindcă erați pe traseul nostru de întoarcere în Brisbane. Ne întrebam dacă ştiți ceva despre o persoană, Inger Holter.

Femeia se gândi la nume, apoi clătină din cap.

— Evans nu cunoaşte prea multe fete. Şi pe cele pe care le cunoaşte le aduce aici, să facă cunoştinţă cu mine. După ce-a făcut un copil cu... cu fata aia oribilă al cărei nume nu-s sigură că vreau să mi-l amintesc măcar, i-am interzis... I-am spus părerea mea, că ar trebui să mai aştepte un pic. Până apare femeia potrivită.

— De ce să aştepte? întrebă Harry.

— Fiindcă aşa i-am zis eu.

— De ce i-aţi zis aşa, doamnă?

— Fiindcă... fiindcă nu-i momentul potrivit – aici aruncă o privire către magazin, ca să arate că totuşi timpul ei era preţios – şi fiindcă Evans e un băiat sensibil care poate fi foarte uşor afectat. În viaţa lui a fost foarte multă energie negativă şi are nevoie de o femeie în care să aibă încredere sută la sută. Nu... fluşturatice din astea care-i tulbură mintea.

O pâclă cenuşie i se aşezase pe ochi.

— Vă vedeţi des cu el? întrebă Andrew.

— Evans vine pe-aici când poate şi el. Îi trebuie linişte. Munceşte din greu, sărăcuţul. Aţi încercat ceva din ierburile pe care le vinde? Mai aduce şi pe-aici câte un pic, le pun în ceai, în cafea.

Andrew îşi drese iarăşi vocea. Harry observă, cu coada ochiului, o mişcare printre copaci.

— Am face bine s-o luăm din loc, doamnă. Dar ar mai fi o întrebare.

— Da?

Andrew părea să se fi înecat cu ceva – tuşea şi nu se mai oprea. Pânza începuse să se legene.

— Aţi avut mereu părul atât de blond, doamnă Dawson?

13

Bubbur

Era târziu când aterizară în Sydney. Harry abia se mai ținea pe picioare de oboseală şi tânjea după patul său de la hotel.

— Bem ceva? sugeră Andrew.

— Tu nu simți nevoia să te duci acasă? întrebă Harry.

Andrew făcu semn din cap că nu.

— N-o să am altă companie decât pe mine însumi acolo, în clipa de față.

— În clipa de față?

— Ei bine… în ultimii zece ani. Sunt divorțat. Fosta soție stă în Newcastle, cu fetele. Încerc să le văd cât de des pot, dar nu-i deloc aproape şi fetele o să se facă acuşi suficient de mari cât să aibă propriile planuri de weekend. Apoi, presupun, o să descopăr că nu sunt singurul bărbat din viața lor. Arată bine drăcuşorii. Au paisprezece şi cincisprezece ani. Rahat, ar trebui să alung toți admiratorii care apar în pragul uşii.

Andrew se luminase la față. Harry simți că-l place pe acest coleg atât de puțin convențional.

— Ei, ce să-i faci, aşa merg lucrurile, Andrew.

— Aşa-i, amice. Ție cum îți e în viață?

— Păi… n-am nevastă. N-am copii. N-am câine. Am doar un şef, o soră, un tată şi vreo doi tipi pe care încă-i socotesc prieteni, chiar dacă mă sună doar o dată la câțiva ani – şi eu la fel.

— În ordinea asta?

— În ordinea asta.

Râseră amândoi.

— Hai să bem ceva. La Albury?

— Am senzația că mă duc la muncă, zise Harry.

— Exact.

○

Birgitta zâmbi văzându-i în uşa clubului. Termină de servit un client şi se apropie. Îl țintuia pe Harry cu privirea.

— Bună, zise.

Harry nu voia decât să se ghemuiască în poala ei şi să adoarmă.

— Două ginuri tonice duble, în numele legii, zise Andrew.

— Aş prefera un suc de grepfrut, zise Harry.

Fata le dădu ce comandaseră şi se aplecă peste bar.

— Mersi pentru ieri, îi şopti în suedeză lui Harry, care se văzu, într-o oglindă din spatele ei, aşezat pe scaunul de bar şi cu un rânjet idiot pe figură.

— Hei, hei, gata cu giugiuleala scandinavă pe-aici, mersi frumos. Dacă plătesc băuturile, vorbim în engleză, zise Andrew aruncându-le o privire mustrătoare. Şi-acum o să vă spun ceva, tinereilor. Dragostea e un mister mai mare ca moartea.

Făcu o pauză de efect.

— Unchiul Andrew o să vă spună o străveche legendă australiană, povestea lui Walla şi a şarpelui uriaş Bubbur.

Se strânseră mai aproape. Andrew îşi linse buzele, gata să se delecteze cu trabucul pe care tocmai şi-l aprindea.

— A fost odată un tânăr războinic pe nume Walla, care se îndrăgostise de o frumoasă numită Moora. Ea, la rându-i, îl iubea. Walla reuşise să termine cu bine ritualurile de inițiere tribale, era acum un bărbat în toată firea şi se putea însura cu oricare dintre femeile tribului, dacă nu mai fusese însurat înainte şi femeia era de acord să-i fie soție. Iar Moora voia asta. Walla abia dacă se putea dezlipi de iubita lui, însă tradiția îi cerea să se ducă la vânătoare, urmând ca vânatul să fie un dar pentru părinții miresei, după care putea să se țină nunta. Într-o dimineață plăcută, cu roua scânteind pe frunze, Walla a pornit la drum. Moora i-a dăruit o pană albă de papagal, pe care tânărul şi-a pus-o în plete.

După ce a plecat Walla, Moora s-a dus şi ea să adune miere pentru petrecere. Mierea însă nu era atât de uşor de găsit şi fata a ajuns mai departe de tabără decât ar fi trebuit. A nimerit într-o vale cu bolovani uriaşi. O tăcere ciudată stăruia acolo, nu se auzea nicio pasăre ori insectă. Se pregătea să plece de-acolo când, deodată, a zărit un cuibar cu ouă mari şi albe, cele mai mari ouă pe care le văzuse vreodată. „O să le iau pentru ospăț", şi-a zis fata şi a întins mâna.

În clipa aceea, a auzit că fâşâie ceva peste pietre şi, până să apuce să fugă ori să deschidă măcar gura, un şarpe enorm, galben

cu cafeniu, i s-a încolăcit în jurul mijlocului. S-a luptat, însă nu reuşea să se elibereze, iar şarpele începea să-şi sporească strânsoarea. Moora s-a uitat spre cerul albastru şi a încercat să strige numele lui Walla, însă nu mai avea în plămâni aer ca să scoată vreun sunet. Şarpele strângea tot mai tare şi, până la urmă, viața a părăsit trupul Moorei şi toate oasele i-au fost frânte. Apoi şarpele s-a târât iarăşi în umbra din care venise – unde era cu neputință de văzut fiindcă se pierdea, din pricina culorilor sale, printre copacii presărați cu petice de lumină şi bolovanii din vale.

Două zile au trecut până să-i găsească printre pietre trupul strivit. Părinții ei erau îndurerați peste poate. Maică-sa, plângând, şi-a întrebat soțul ce aveau să-i spună lui Walla când se întorcea.

Andrew îi privi pe Harry şi Birgitta cu ochi în care jucau luminițe, apoi continuă:

— Din focul de tabără nu mai erau decât nişte tăciuni stinşi în vatră când s-a întors de la vânătoare Walla, în zorii zilei următoare. Chiar dacă drumul fusese istovitor, paşii îi erau uşori, iar ochii îi licăreau de fericire. S-a dus la părinții Moorei, care stăteau lângă foc amuțiți de durere. „Iată darurile mele pentru voi“, a zis. Şi adusese pradă îmbelşugată: un cangur, un wombat[6] 6 Mamifer marsupial râmător din Australia, care își sapă adăpostul în subteran. (*N. t.*) şi nişte copane de emu.

„Ai sosit la timp pentru înmormântare, Walla, tu care puteai să fii fiul nostru“, a zis tatăl Moorei. Walla rămase buimac şi abia dacă reuşi să-şi ascundă durerea şi suferința, însă, fiind un războinic încercat, îşi stăvili lacrimile şi întrebă cu răceală: „De ce n-ați îngropat-o până acum?“. „Fiindcă abia astăzi am găsit-o“, a zis tatăl. „Am s-o însoțesc atunci şi am să-i cer spiritul. Vraciul nostru îi poate lecui oasele frânte, iar eu o să-i întorc în trup spiritul şi răsuflarea.“ „E prea târziu“, a răspuns părintele fetei, „spiritul i s-a dus deja acolo unde se duc spiritele femeilor. Însă ucigaşul ei e încă viu. Ştii care ți-e datoria, fiule?“

Walla s-a depărtat fără o vorbă. S-a dus să stea în peşteră, cu ceilalți bărbați necăsătoriți. Nici cu ei nu voia să vorbească. Au trecut aşa câteva luni. Walla se ținea deoparte şi refuza să ia parte la cântece şi dansuri. Unii socoteau că-şi întărea inima ca să încerce s-o uite pe Moora. Alții socoteau că plănuieşte s-o urmeze în regatul morții. „Nu va izbuti“, ziceau. „Există un loc pentru femei şi unul pentru bărbați“.

O femeie s-a apropiat de foc şi s-a aşezat. „Greşiți“, a zis. „E cufundat în gânduri, chibzuieşte cum să răzbune moartea iubitei

lui. Doar nu credeți că trebuie numai să pui mâna pe-o suliță ca să-l omori pe Bubbur, uriaşul şarpe galben-cafeniu? Nu l-ați văzut, eu însă da, când eram tânără, şi aceea a fost ziua când mi-a încărunțit părul. Ceva mai înfricoşător n-am zărit niciodată. Ascultați ce vă spun, Bubbur poate fi învins într-un singur fel, cu şiretenie şi curaj. Cred că tânărul războinic le are pe amândouă.“

În următoarea zi, Walla s-a dus lângă foc. Ochii îi luceau şi părea aproape voios când a întrebat cine vrea să-l însoțească la adunat de cauciuc. „Dar avem cauciuc“, au zis ceilalți, uimiți de buna lui dispoziție. „Îți dăm şi ție dacă vrei.“ „Îmi trebuie cauciuc proaspăt“, a zis şi, râzând de fețele lor uimite, a continuat: „Veniți cu mine şi-o să vă arăt la ce-mi trebuie.“ Curioşi, ceilalți din trib i s-au alăturat şi, după ce-au strâns cauciucul, au pornit-o după el către valea cu bolovani uriaşi. A construit acolo o platformă în cel mai înalt copac şi le-a spus celorlalți să se retragă către intrarea în vale. S-a urcat în copac cu prietenul său cel mai bun şi de-acolo au strigat tare numele lui Bubbur. Ecoul a răsunat prin vale şi soarele s-a ridicat pe cer.

Atunci a apărut – un şarpe enorm, un balaur cu solzi galbeni şi cafenii, bâțâindu-şi capul în încercarea de a descoperi de unde se auziseră glasurile. În jurul lui era o mulțime forfotitoare de şerpi mici, tot galben cu cafeniu, care ieşiseră, vezi bine, din ouăle pe care le văzuse Moora. Walla şi prietenul lui au făcut mingiuțe din cauciuc. Când Bubbur i-a văzut în copac, a deschis fălcile, a scos limba despicată şi-a pornit spre ei. Soarele era acum în înaltul cerului şi fălcile lui Bubbur licăreau. Când şarpele cel mare s-a năpustit asupra lor, Walla a azvârlit în gura căscată a şarpelui cel mai mare boț de cauciuc, iar fiara, instinctiv, şi-a încleştat colții în el.

A început apoi să se zvârcolească, însă nu mai putea să scape de cauciucul ce i se lipise de gâtlej. Walla şi prietenul lui au reuşit acelaşi vicleşug cu şerpii mai mici şi în scurtă vreme erau cu toții incapabili să mai facă vreun rău, cu fălcile pecetluite. Atunci Walla i-a chemat pe cei care aşteptau la intrarea în vale. S-au arătat nemiloşi şi au ucis toți şerpii. Bubbur, până la urmă, omorâse cea mai frumoasă fată din trib şi odraslele lui ar fi ajuns într-o zi să crească la fel de mari ca şi el. Din ziua aceea şi până acum, Bubbur, temutul şarpe galben-cafeniu, a fost rareori văzut în Australia. Însă frica noastră l-a făcut, cu trecerea vremii, din ce în ce mai lung şi mai gros.

Andrew sorbi şi ultima înghițitură din paharul cu gin tonic.

— Şi morala ar fi? întrebă Birgitta.

— Dragostea e un mister mai mare ca moartea. Şi trebuie să te păzeşti de şerpi.

Andrew plăti pentru băuturi, îi dădu lui Harry o palmă încurajatoare peste umăr şi ieşi din local.

Moora

14

Un capot

Deschise ochii. Dincolo de geamul lui, oraşul se trezea mormăind şi zumzăind, iar perdeaua flutura molatic. Rămase întins, privind la o absurditate ce atârna pe un perete, în partea cealaltă a încăperii largi – o imagine înfăţişând familia regală suedeză. Regina cu zâmbetul ei calm, sigur pe sine, şi regele arătând de parcă îl împungea cineva cu cuţitul în şale. Harry ştia cum se simţise monarhul – şi el se lăsase convins să joace rolul principal în *Prinţul broscoi* în clasele primare.

De undeva se auzi sunet de apă curgând. Harry se rostogoli pe cealaltă parte a patului să adulmece perna pe care dormise ea. Un tentacul de meduză – sau un fir lung de păr roşu? – se întindea pe cearşaf. Îşi aminti un titlu dintr-un ziar, la pagina de sport: ERLAND JOHNSEN, MOSS FC – CELEBRU PENTRU PĂRUL SĂU ROŞU ŞI MINGILE LUNGI.

Încercă să-şi dea seama cum se simte. Se simţea uşor. Uşor ca un fulg, de fapt. Atât de uşor, încât se temu o clipă că perdelele fâlfâitoare aveau să-l ridice din pat şi să-i facă vânt pe fereastră, unde avea să plutească peste Sydney-ul aflat la oră de vârf şi să descopere că era gol puşcă. Concluzionă că senzaţia de uşurătate se datora faptului că, peste noapte, se dedase cu atâta entuziasm pierderii unor variate fluide corporale, încât probabil că slăbise câteva kilograme doar din asta.

— Harry Hole, departamentul de poliţie din Oslo – celebru pentru ideile sale ciudate şi mingile golite, îngână.

— Poftim? zise o voce în suedeză.

Birgitta intrase în cameră şi purta un capot neobişnuit de hidos, asortat cu un prosop alb înfăşurat ca un turban în jurul capului.

— O, bună fie-ţi dimineaţa, străvechi, liber şi muntos tărâm de nord, cu frumuseţile-ţi tăcute! Mă plec ţie.[7] 7 Citare aproximativă a imnului naţional suedez. (*N. red.*) Mă uitam la poza regelui rebel de pe perete.

Crezi că i-ar fi plăcut să fie mai degrabă țăran, să sape pământul? Aşa mi se pare.

Fata cercetă imaginea.

— Nu putem să ne găsim toți, în viață, locul potrivit. Tu ți l-ai găsit? întrebă ea şi se aruncă în pat lângă el.

— O întrebare foarte serioasă pentru cât de dimineață este. Înainte să răspund, solicit să dai jos capotul ăsta. N-aş vrea să par în vreun fel critic, dar reacția mea spontană e că acest capot merită cu brio să fie inclus în topul meu cu „Cele mai urâte haine pe care le-am văzut vreodată".

Birgitta râse.

— Îi zic „moartea pasiunii". E de folos când vreun străin urât cu spume devine prea obraznic.

— Ai verificat dacă există un nume pentru culoarea aia? Poate ții ascunsă o nuanță neştiută, veriga lipsă dintre verde şi... maro?

— Nu încerca să mă duci cu vorba ca să nu-mi răspunzi la întrebare, țap norvegian căpos! zise ea şi-l croi peste cap cu o pernă, însă, după o scurtă repriză de luptă corp la corp, ajunse sub Harry.

O apucă bine de brațe şi i le imobiliză, încovoindu-se şi încercând să-i dezlege cu dinții cordonul capotului. Birgitta țipă dându-şi seama ce avea de gând şi îşi eliberă un genunchi pe care i-l plantă cu fermitate în bărbie. Harry gemu şi se răsuci pe partea lui de pat. Cât ai clipi, ea îşi puse genunchii pe brațele lui şi i se aşeză pe piept.

— Răspunde!

— Bine, bine, mă dau bătut. Da, mi-am găsit locul în viață. Sunt cel mai bun polițai pe care ți-l poți imagina. Da, mai degrabă prind oameni răi decât să mă ocup cu săpatul pământului – sau cu dineuri de gală şi cu făcut din mâna de la balcon mulțimilor. Şi da, ştiu că sunt pervers.

Birgitta îl sărută pe gură.

— Puteai şi tu să te speli pe dinți, zise Harry printre buzele strânse.

Când ea se lăsă pe spate râzând, Harry se folosi de ocazie. Înălță capul, apucă între dinți cordonul şi trase. Capotul se desfăcu. I-l coborî de pe umeri. Pielea Birgittei era fierbinte şi umedă de la duş.

— Poliția! țipă ea, strângându-şi picioarele în jurul lui.

Harry îşi simți pulsul zvâcnind în tot corpul.

— Ajutor, şopti ea şi se apucă să-i ciugulească lobul urechii.

○

După aceea, rămaseră întinşi şi cu ochii în tavan.

— Aş vrea... începu Birgitta.

— Da?

— A, nimic.

Se ridicară şi se îmbrăcară. Harry se uită la ceas şi îşi dădu seama că întârziase deja la şedința de dimineață. Se opri lângă uşa de la intrare şi o cuprinse în brațe.

— Cred că ştiu ce-ai vrea, zise Harry. Ai vrea să-ți spun câte ceva despre mine.

Birgitta îşi lipi capul de gâtul lui.

— Ştiu că nu-ți place să faci asta, spuse. Am senzația că tot ce ştiu despre tine a trebuit să-ți smulg din gură cu cleştele. Mama ta a fost o femeie de treabă, deşteaptă, pe jumătate laponă, şi îi duci dorul. Tatăl tău e profesor şi nu-i place cu ce te ocupi, dar nu-ți spune asta. Şi cea pe care o iubeşti cel mai mult pe lume, sora ta, are „un pic“ de sindrom Down. Îmi place să aflu lucruri din astea despre tine. Dar aş vrea să-mi spui lucruri fiindcă vrei tu.

Harry o mângâie pe gât.

— Vrei să-ți spun ceva? Un secret?

Ea dădu din cap că vrea.

— Oamenii devin legați de secretele pe care şi le împărtăşesc, îi şopti în plete Harry. Şi nu vor mereu asta.

Rămaseră aşa, în vestibul, fără să vorbească. Harry trase aer adânc în piept.

— Toată viața am fost înconjurat de oameni care m-au iubit. Mi s-a oferit tot ce am cerut. Pe scurt, n-am nicio explicație pentru felul în care am ajuns să fiu.

O adiere de vânt îi ciufuli uşor părul, făcându-l să închidă ochii.

— Cum se face că am ajuns alcoolic.

Zise asta cu asprime în voce. Birgitta se lipi de el, fără să se mişte.

— Nu e aşa de simplu să concediezi un funcționar public în Norvegia. Incompetența nu-i motiv suficient, lenea e un non-concept şi poți să-ți hărțuieşti şeful cât pofteşti, nicio problemă. Sincer să fiu, poți face cam orice – legile, în general, te protejează. Cu excepția băutului. Dacă apari la lucru în stare de ebrietate de mai mult de două ori, polițist fiind, e motiv pentru demitere imediată. Iar mie, într-o perioadă, mi-a fost mai uşor să număr

zilele în care nu eram beat.

Îşi slăbi strânsoarea şi-o depărtă de el un pic, privind-o. Voia să vadă cum reacţiona. Apoi o trase iarăşi spre el.

— În orice caz, am scos-o cumva la capăt şi cei care ghiciseră că ceva nu-i în regulă s-au făcut că nu văd nimic. Cineva ar fi trebuit să-mi facă un raport, dar solidaritatea şi loialitatea sunt puternice în poliţie. Într-o seară, am plecat cu un coleg spre un apartament de pe dealul Holmenkollen ca să luăm la întrebări un tip, ceva cu un omor legat de droguri. Nici măcar nu era suspect, dar când am ajuns la uşa lui şi am sunat, i-am văzut maşina ţâşnind din garaj, aşa că ne-am suit şi noi într-a noastră şi ne-am luat după el. Am dat drumul la girofar şi-am pornit-o cu peste 100 de kilometri la oră pe Sørkedalsveien. Drumul cotea când la stânga, când la dreapta, am lovit nişte borduri şi colegul meu m-a întrebat dacă nu-i cazul să treacă el la volan. Eram atât de concentrat să-l ajungem din urmă pe fugar, că nici n-am dat atenţie propunerii lui.

Ce se întâmplase după aceea Harry aflase doar din rapoarte. În Vinderen, o maşină ieşea din benzinărie. Era condusă de un băiat care abia-şi luase permisul şi venise până aici să-i cumpere ţigări lui taică-său. Cei doi poliţişti îl izbiseră în plin, împingându-i maşina, prin grilaj, până pe linia ferată, acroşând un refugiu dintr-o staţie de autobuz unde se aflaseră cu doar două minute înainte vreo cinci sau şase călători şi oprindu-se pe platforma aflată de cealaltă parte a liniilor. Colegul lui Harry fusese proiectat prin parbriz, la douăzeci de metri distanţă. Se izbise cu capul de-un stâlp şi forţa impactului fusese atât de mare, încât îndoise partea de sus a stâlpului. Trebuiseră să preleve amprentele cadavrului ca să fie siguri de identitatea sa. Băiatul din cealaltă maşină rămăsese paralizat de la gât în jos.

— Am fost să-l vizitez, într-un loc numit Sunnås, zise Harry. Încă visează că într-o bună zi o să poată iarăşi conduce o maşină. Pe mine m-au găsit printre fiare cu capul spart şi hemoragie internă. Am stat pe aparate vreo câteva zile.

Fusese vizitat în fiecare zi de tatăl şi sora lui. Se aşezaseră pe marginea patului şi-l ţinuseră de mână. Fiindcă lovitura gravă la cap îi afectase vederea, n-avusese voie să citească ori să se uite la televizor. Aşa că îi citise tatăl lui, şoptindu-i la ureche ca să nu-l obosească prea tare, din Sigurdd Hoel şi Kjartan Fløgstad, autorii lui preferaţi.

— Ucisesem un om şi-i distrusesem altuia viaţa, dar tot eram

tratat cu dragoste şi devotament. Şi primul lucru pe care l-am făcut când m-au mutat într-un salon a fost să-l mituiesc pe cel din patul de alături ca să-l pună pe fratele lui să-mi aducă o sticlă de whisky.

Harry se opri. Respirația Birgittei era calmă şi regulată.

— Te şochează ce-ți spun? întrebă el.

— Am ştiut că eşti alcoolic din prima clipă în care te-am văzut, răspunse Birgitta. Şi tata e.

Harry nu ştia ce să zică.

— Mai spune-mi, îi ceru ea.

— Restul e… restul are de-a face cu poliția norvegiană. Poate că-i mai bine să nu ştii.

— Suntem departe de Norvegia acum.

Harry o lipi iute de pieptul lui.

— Ai auzit destul pentru o zi, spuse. Restul cu următoarea ocazie. Trebuie s-o iau din loc. E în regulă dacă vin şi astăzi pe capul tău la Albury?

Birgitta zâmbi cu tristețe, iar Harry ştiu că începea să se implice mai mult decât ar fi trebuit.

15

Relevanţă statistică

— Ai întârziat, observă Watkins când dădu cu ochii de Harry la secție.

Puse pe masa lui un teanc de fotocopii.

— E de la schimbarea fusului orar. Ceva nou? întrebă Harry.

— Ai un pic de citit acolo. Yong Sue a dezgropat nişte cazuri vechi de viol. El şi cu Kensington îşi aruncă acum un ochi pe ele.

Yong împinse un diapozitiv în proiector.

— Anul ăsta, în Australia, au fost raportate mai mult de cinci mii de violuri. Fireşte, să încerci să găseşti un tipar într-o asemenea mulțime de cazuri e fără speranță, dacă nu recurgi la statistici. La statistici reci, concise. Numărul unu, aici, e relevanța statistică. Căutăm, cu alte cuvinte, rezultate care nu pot fi explicate de întâmplarea statistică. Numărul doi este demografia. Am căutat mai întâi rapoarte cu omucideri şi violuri din ultimii cinci ani conținând cuvintele „sugrumat“ sau „sufocat“. Am găsit douăsprezece omoruri şi câteva sute de violuri. Am restrâns apoi numărul adăugând condițiile ca victima să fie blondă, cu vârsta între şaisprezece şi treizeci şi cinci de ani şi să locuiască pe coasta de est. Datele şi statisticile oficiale referitoare la culoarea părului, aşa cum apar la Serviciul de Paşapoarte, arată că acest grup constituie mai puțin de cinci la sută din populația feminină. Dar, chiar şi aşa, am rămas cu şapte omoruri şi mai bine de patruzeci de violuri.

Yong băgă un alt diapozitiv cu grafice în proiector. Le lăsă celorlalți timp să citească fără să facă vreun comentariu. Urmă o tăcere lungă. Watkins vorbi primul.

— Asta înseamnă că...?

— Nu, zise Yong. Nu înseamnă că am aflat ceva nou. Cifrele sunt prea vagi.

— Dar ne putem imagina, spuse Andrew. Putem, de pildă, să ne

imaginăm că e pe undeva o persoană care violează sistematic blonde şi care le ucide mai puțin sistematic. Şi căreia îi place să strângă de gât respectivele femei.

Deodată începură cu toții să vorbească, ceea ce-l făcu pe Watkins să ridice mâna, cerând linişte.

Până la urmă, discuția fu deschisă de Harry.

— De ce n-a fost descoperită corelația asta mai demult? Vorbim despre şapte omoruri şi patruzeci-cincizeci de violuri care ar putea avea o legătură.

Yong Sue ridică din umeri.

— Violul este, din păcate, un eveniment cotidian în Australia şi poate că nu i se acordă prioritatea pe care crezi tu c-ar trebui s-o aibă.

Harry dădu din cap, încuviințând. Nu simțea că ar fi cazul să-şi umfle mândru pieptul în numele Norvegiei.

— Mai mult, majoritatea violatorilor îşi găsesc victimele în localitățile şi regiunile în care locuiesc şi după aceea nu părăsesc zona. Din cauza asta, nu există o colaborare sistematică între diversele state când e vorba de cazuri standard de viol. Problema, în cazurile care alcătuiesc statistica mea, e răspândirea geografică.

Yong arătă spre lista de locuri şi nume.

— O dată în Melbourne, o lună mai târziu în Cairns şi la o săptămână după aceea în Newcastle. Violuri în trei state diferite, în mai puțin de două luni. Făptaşi purtând uneori cagule, alteori măşti, în cel puțin un caz ciorap de nailon tras peste cap, plus alte câteva cazuri în care femeile nu l-au văzut deloc pe violator. Locurile faptelor sunt de tot felul, de la alei dosnice la parcuri. Victimele au fost târâte în maşini ori agresorii le-au intrat noaptea în case. Rezumând, nu există vreun tipar aici, în afara faptului că victimele sunt toate blonde, au fost strânse de gât şi niciuna nu a reuşit să dea poliției o descriere a făptaşului. Mai este, totuşi, ceva. Probabil că cel pe care-l căutăm spală victimele, elimină orice urmă care l-ar putea incrimina: amprente, spermă, fibre textile, păr, piele sub unghiile victimei şi aşa mai departe. Însă, în afară de asta, nu există niciunul dintre semnele pe care le asociem, în general, cu un criminal în serie: nici urmă de acte rituale groteşti ori bilețele pentru poliție cu „Am fost aici“. După trei violuri în două luni, s-a făcut nevăzut un an întreg. Asta dacă nu cumva a comis şi altele dintre violurile reclamate. Însă n-avem cum să ştim asta.

— Şi omorurile? întrebă Harry. N-ar fi trebuit să atragă cumva atenția?

Yong clătină din cap.

— Cum am spus, distribuția geografică. Dacă poliția din Brisbane găseşte un cadavru care a fost abuzat sexual, Sydney nu e primul loc în care o să caute. Şi, oricum, omorurile au fost săvârşite pe o perioadă de timp atât de mare, încât ar fi greu de văzut o legătură clară. Strangularea, până la urmă, nu e ceva rar în cazurile de viol.

— Dar nu aveți o poliție federală activă în Australia? întrebă Harry.

Zâmbete de jur împrejurul mesei. Harry schimbă subiectul.

— Dacă e un criminal în serie..., începu el.

— Atunci cel mai adesea are un tipar, o tematică, sfârşi Andrew. Dar în cazul nostru nu avem aşa ceva, din ce văd.

Yong clătină din cap.

— Vreun anchetator, cândva pe parcursul anilor, trebuie să se fi gândit la varianta cu criminalul în serie. Probabil că a luat dosare vechi din arhivă şi le-a comparat, însă variațiile au fost prea mari ca să confirme bănuiala.

— Dacă este un criminal în serie, nu ar avea, mai mult sau mai puțin conştient, o dorință de a fi prins? întrebă Lebie.

Watkins îşi drese vocea. Era domeniul lui de expertiză.

— Aşa e prezentată situația prin romanele polițiste, zise. Acțiunile ucigaşului sunt un strigăt de ajutor; lasă mici mesaje codate şi probe incriminatoare, din cauza unei dorințe inconştiente de a fi oprit din ucis. Şi uneori aşa şi este. Însă, din păcate, majoritatea criminalilor în serie sunt ca mai toți ceilalți: nu vor să fie prinşi. Şi dacă ăsta chiar e criminal în serie, nu ne-a oferit prea multe. Sunt nişte lucruri care nu-mi plac aici...

Făcu o grimasă, dezvăluind un şir de dinți galbeni.

— În primul rând, omorurile nu par să aibă vreun tipar, dacă nu punem la socoteală că victimele sunt blonde şi că îi place să le strângă de gât. Asta ar putea sugera că vede crimele ca pe nişte evenimente izolate, fiecare o operă de artă ce trebuie să fie diferită de cele de dinainte, ori că tiparul după care se ghidează ne scapă deocamdată. Dar ar putea să însemne şi că omorurile nu sunt premeditate; poate că în unele cazuri devine necesar să le omoare, de pildă dacă victima i-a văzut fața, dacă a opus rezistență, dacă a strigat după ajutor sau s-a întâmplat ceva neaşteptat.

— Poate că nu le omora decât atunci când nu i se scula? sugeră Lebie.

— Poate ar trebui să lăsăm nişte psihologi să se uite mai bine la cazurile astea, zise Harry. Poate le iese un profil care ne-ar putea ajuta.

— Poate, zise Watkins, care părea cu mintea în altă parte.

— Ce-i în al doilea rând, şefu'? întrebă Yong.

— Cum?

— Ați zis „în primul rând“. Care-i celălalt lucru care nu vă place?

— Brusca lui intrare în amorțire, răspunse Watkins. Sigur, ar putea să aibă motive pur practice. Poate călătoreşte sau e bolnav. Dar ar putea să fie şi fiindcă bănuieşte că cineva face cumva legătura între cazuri. Aşa că se opreşte un timp. Uite aşa! pocni el din degete. Situație în care avem de-a face cu un tip într-adevăr periculos. Unul care-i disciplinat, şiret şi nu-i mânat de genul ăla de pasiune autodistructivă care se tot intensifică şi, până la urmă, ajunge să-i dea de gol pe majoritatea criminalilor în serie. Am putea să ne confruntăm cu un criminal isteț şi calculat, pe care o să avem şanse mici să-l prindem până ce nu săvârşeşte un adevărat măcel. Dacă o să-l prindem vreodată.

— Şi acum ce facem? întrebă Andrew. Le spunem tuturor blondelor sub vârsta pensionării să stea în casă după ce se înserează?

— Dacă facem aşa, se dă la fund şi n-o să-l mai găsim în veci, obiectă Lebie, care luase un cuțitaş de ascuțit creioane şi îşi curăța tacticos unghiile.

— Pe de altă parte, o să lăsăm toate blondele din Australia în voia sorții, momeală pentru tipul ăsta? zise Yong.

— N-are rost să le spunem femeilor să rămână în casă, făcu Watkins. Dacă e să iasă la vânătoare, o să-şi găsească oricum o victimă. A intrat şi-n nişte case, nu? S-o lăsăm baltă. O să trebuiască să-l afumăm ca să iasă din bârlog.

— Dar cum? Dacă operează prin toată afurisita de țară şi nimeni nu ştie când o să dea următoarea lovitură… Tipul ăsta violează şi omoară la întâmplare, spuse Lebie, adresându-se unghiilor proprii.

— Nu-i aşa, replică Andrew. Dacă a rezistat atâta vreme, înseamnă că nu acționează la întâmplare. Există un tipar. Întotdeauna există un tipar. Nu fiindcă l-ai plănui, ci fiindcă toți oamenii sunt creaturi dedate rutinei, şi aici nu-i nicio diferență

între mine, tine şi violator. Trebuie doar să aflăm care-s rutinele creaturii ăsteia.

— Omul nu-i întreg la minte, zise Lebie. Oricum, nu-s toți criminalii în serie schizofrenici? Nu aud voci care le zic să ucidă? Sunt de acord cu Harry. Să aducem un psiholog.

Watkins se scărpină pe gât. Părea derutat.

— Probabil că un psiholog ne poate spune multe despre un criminal în serie, dar nu e deloc sigur că avem de-a face cu aşa ceva, zise Andrew.

— Şapte omoruri. Eu aş zice că-i un criminal în serie, spuse Lebie.

— Uite ce e, făcu Andrew, aplecându-se peste tăblia mesei şi ridicând mâinile mari şi negre. Pentru un criminal în serie, actul sexual e pe locul doi. Violul fără omor nu are noimă. Dar, pentru omul nostru, violul e de bază. În cazurile când ucide, e vorba despre motive practice, cum spune inspectorul Watkins. Poate că victima îl poate da în vileag – i-a văzut fața.

Andrew se opri o clipă, apoi sfârşi ce avea de spus:

— Sau poate că îl cunoaşte.

Îşi lăsă palmele pe masă.

Ventilatorul scârțâia în ungherul lui şi totuşi aerul era mai îmbâcsit ca niciodată.

— Statisticile sunt toate bune şi frumoase, zise Harry, dar să nu ne avântăm prea tare. Uciderea lui Inger Holter ar putea fi un eveniment izolat. Că doar şi în timpul epidemiei de ciumă mai erau şi oameni care mureau de la o simplă pneumonie. Să presupunem că Evans White nu e un criminal în serie. Faptul că există un alt tip care dă târcoale şi omoară blonde nu înseamnă că Evans White n-ar fi putut să-i ia viața lui Inger Holter.

— Complicată explicație, dar pricep ce vrei să zici, Holy, zise Watkins şi rezumă: În regulă, oameni buni, căutăm un violator şi un posibil – repet – *posibil* criminal în serie. O să-l las pe McCormack să decidă dacă lărgeşte cadrul anchetei. Până atunci, va trebui să continuăm cu ce facem acum. Kensington, ceva noutăți?

— Holy n-a ajuns la şedința de dimineață, aşa că, pentru el, o să repet. Am vorbit cu Robertson, minunatul proprietar al casei în care a locuit Inger, şi l-am întrebat dacă îi spune ceva numele Evans White. Şi cred că, pe moment, ceața i s-a ridicat de pe creier, fiindcă da, îi spunea ceva. O să ne ducem pe-acolo în după-amiaza asta. A sunat şi şeriful din Nimbin. Există o persoană,

Angelina Hutchinson, care a confirmat că a fost acasă la Evans White în cele două nopți de dinainte să fie găsită Inger Holter.

Harry înjură.

Watkins bătu din palme.

— Bine, înapoi la muncă, băieți. Să punem laba pe jigodia aia.

Cuvintele fuseseră rostite fără prea multă tragere de inimă.

16

Un peşte

Harry citise pe undeva că, în general, câinii au o memorie pe termen scurt de trei secunde, dar că, prin folosirea unor stimuli repetați, aceasta se poate extinde considerabil. Expresia „câinele lui Pavlov“ vine de la experimentele fiziologului rus Ivan Pavlov, care a cercetat reflexele condiționate ale sistemului nervos. Pe o perioadă îndelungată, câinelui îi fusese furnizat un stimul special ori de câte ori i se punea de mâncare. Apoi, într-o zi, Pavlov furnizase stimulul fără să ofere şi mâncarea. Pancreasul şi stomacul câinelui produseseră, totuşi, sucurile digestive necesare pentru mistuirea hranei. Un lucru nu atât de surprinzător poate, dar îi adusese în orice caz un premiu Nobel lui Pavlov. Se demonstrase că, după stimuli repetați, corpul îşi poate „aminti“.

Cum Andrew, pentru a doua oară în câteva zile, propulsă în tufe cu un şut câinele-diavol tasmanian al lui Robertson, se întruneau aşadar condițiile ca, de data asta, lovitura de picior să rămână mai mult timp în amintirea câinelui. Poate că, data următoare când avea să audă paşi străini dincolo de poartă, n-avea să se mai stârnească vreo agitație în creierul lui micuț, ci avea să-şi amintească o durere în coaste.

Robertson îi primi în bucătărie şi le oferi câte o bere. Andrew acceptă, însă Harry ceru în schimb un pahar cu apă minerală. Robertson n-avea aşa ceva, prin urmare Harry ajunse la concluzia că e cazul să se mulțumească cu o țigară.

— Dacă nu vă supărați, zise Robertson când Harry scoase pachetul, fumatul nu este permis în casa asta. Țigările fac rău, zise dând pe gât jumătate din sticla de bere.

— Vă luați sănătatea în serios, văd, zise Harry.

— Păi, sigur, replică Robertson, ignorându-i sarcasmul. În casa asta nu se fumează şi nu se mănâncă peşte sau carne. Respirăm aer curat şi mâncăm ce ne dăruieşte natura.

— Principiul îl aplicați şi cu câinele?
— Câinele meu n-a mai mâncat carne sau peşte de când era pui. E un lacto-vegetarian autentic.
— Acum înțeleg de unde i se trage proasta dispoziție, îngână Andrew.
— Am înțeles că îl cunoaşteți pe un anume Evans White, domnule Robertson. Ce ne puteți spune despre asta? zise Harry scoțându-şi agenda.
N-avea de gând să scrie nimic acolo, însă ştia din experiență că oamenilor li se părea că declarația lor e mai importantă dacă te prefăceai că vrei să-ți notezi. Erau, fără să-şi dea seama, mai conştiincioşi, verificau pe îndelete dacă totul era corect şi se arătau mai precişi în privința orelor, numelor şi locurilor.
— Agentul Kensington a sunat ca să afle cine a vizitat-o pe Inger Holter cât a locuit aici. I-am spus că fusesem la ea în cameră, zărisem fotografia prinsă pe perete şi-mi amintisem că-l văzusem pe tânărul ăla cu copilul pe genunchi.
— Chiar aşa?
— Da, a fost de două ori pe-aici, din câte ştiu. Prima oară s-au încuiat în camera ei şi-au stat acolo aproape două zile. Ea era foarte, hmm… gălăgioasă. Am început să-mi fac griji în privința vecinilor şi am pus muzică tare ca să nu-i fac să se simtă prost. Pe Inger şi pe amicul ei, adică. Deşi nu păreau să fie prea deranjați. A doua oară, a stat doar un pic şi-apoi a plecat val-vârtej.
— S-au certat?
— Da, cred că s-ar putea spune asta. A strigat după el că o să-i spună ea curvei ce nenorocit era. Şi că o să-i povestească şi altui bărbat despre planurile lui.
— Altui bărbat?
— A zis un nume, dar nu-l mai rețin.
— Şi „curva“ asta… cine putea să fie? întrebă Andrew.
— Încerc să nu-mi vâr nasul în viața privată a chiriaşilor, domnule polițist.
— O bere excelentă, domnule Robertson. Cine-i curva? zise Andrew, ignorând remarca de dinainte.
— Păi… asta-i chestia, şovăi Robertson şi îşi plimbă agitat privirea de la Andrew la Harry, încercând să zâmbească. Presupun că-i importantă pentru caz, nu?
Întrebarea rămase în aer, dar nu pentru mult timp. Andrew dădu peste cap restul de bere din sticlă şi se aplecă aproape de fața lui Robertson.

— Te-ai uitat prea mult la televizor, dragă Robertson. În lumea reală n-o să mă vezi împingând discret o bancnotă de-o sută pe tăblia mesei, aşteptând să şopteşti un nume, după care să ne vedem fiecare de drumul lui. În lumea reală, chem o maşină de poliţie, vine aici cu sirena pornită, îţi pun cătuşele şi te bagă în maşină aşa, cu toţi vecinii privindu-te. Te duc la secţie şi te reţin peste noapte ca suspect, dacă nu scuipi vreun nume ori dacă nu apare avocatul tău. În lumea reală, în cel mai rău caz poţi ajunge să fii acuzat că ascunzi informaţii ca să acoperi o crimă. Asta te face automat complice şi se pedepseşte cu şase ani de închisoare. Ce alegi, deci, domnule Robertson?

Robertson se făcuse palid, iar gura i se deschise şi i se închise de câteva ori fără să emită un sunet. Părea un peşte în acvariu care tocmai îşi dăduse seama că nu urma să i se dea de mâncare, ci că el însuşi era mâncarea.

— N-am vrut să dau de înţeles că…

— Pentru ultima oră, cine-i curva?

— Cred că-i ea în fotografie… femeia care a fost aici…

— Ce fotografie?

— E în spatele lui Inger şi al tipului, în poza din camera ei. O tipă scundă şi măslinie, cu bentiţă. Am recunoscut-o fiindcă a fost pe-aici acum vreo două săptămâni, întrebând de Inger. Am chemat-o şi s-au oprit să stea de vorbă pe treptele de la intrare. Au început să ridice tonul treptat şi să se facă în toate felurile. Apoi uşa s-a trântit şi Inger a urcat în fugă la ea în cameră, plângând. De atunci n-am mai văzut-o.

— Vrei să fii bun şi să-mi aduci fotografia, Robertson? Am o copie la birou.

Robertson, devenit amabilitatea întruchipată, porni ca din puşcă spre camera lui Inger. Când se întoarse, lui Harry îi fu de ajuns doar o scurtă privire ca să-şi dea seama la care dintre femeile din fotografie se referise Robertson.

— Mi s-a părut mie ceva familiar la ea când ne-am întâlnit, zise Harry.

— Nu-i ea Mămica Inimă-Bună? exclamă Andrew, surprins.

— Pun pariu că numele ei adevărat e Angelina Hutchinson.

Diavolul tasmanian nu se vedea pe nicăieri când ieşiră.

— Te-ai întrebat de ce toată lumea îţi spune *agent*, ca şi cum ai

fi un polițai local de patrulă, domnule detectiv?

— Cred că e din cauza personalității mele, care inspiră încredere. *Agent* cutare sună ca un fel de unchi de treabă, nu ți se pare? zise cu mulțumire Andrew. Şi-acum nu mai am inima să-i corectez.

— Eşti un ursuleț mare şi pufos, râse Harry.

— Un urs koala, te rog, replică Andrew.

— Şase ani de închisoare, zise Harry. Minți de-nghează apele.

— E primul lucru care mi-a trecut prin minte, se apără Andrew.

17

Terra Nullius[8]

În Sydney ploua cu găleata. Ploaia izbea cu furie în asfalt şi răpăia pe zidurile clădirilor, alcătuind, în niciun minut, râuri ce se năpusteau pe lângă bordurile trotuarelor.8 În latină, în original: „pământ al nimănui". (*N. red.*) Cu pantofii plescăind prin apă, oamenii se traseră iute la adăpost. Unii, care se vedea că ascultaseră rubrica meteo de dimineaţă, aveau umbrele care se deschideau acum în stradă ca nişte ciuperci mari, colorate. Andrew şi Harry se aflau în maşină, aşteptând să se schimbe semaforul în intersecţia William Street cu Hyde Park.

— Îl ţii minte pe tipul aborigen din parcul de lângă Albury, din noaptea aia?

— Green Park?

— Te-a salutat, dar nu i-ai răspuns. De ce?

— Nu-l cunoşteam.

Se făcu verde şi Andrew apăsă pe acceleraţie.

Când intră Harry, în Albury nu era prea multă lume.

— Ai venit devreme, zise Birgitta, care punea pahare curate pe rafturi.

— M-am gândit că o să am parte de servire mai bună înainte să se aglomereze.

— Îi servim pe toţi, până la unul, zise fata ciupindu-l pe Harry de obraz. Ce vrei?

— Doar o cafea.

— E din partea casei.

— Mulţumesc, scumpo.

Birgitta pufni în râs.

— „Scumpo"? Aşa îi zice tata mamei.

Se aşeză pe un scaun înalt şi se aplecă peste bar către Harry.

— Şi-ar trebui, de fapt, să intru în alertă când un tip pe care îl ştiu de mai puțin de-o săptămână începe să folosească formule din astea pline de afecțiune cu mine.

Harry îi inhală parfumul. Deocamdată, oamenii de ştiință cunosc puține despre felul în care cortexul olfactiv din creier converteşte impulsurile de la receptori în senzațiile conştiente ale mirosului. Însă Harry nu se gândea la mecanismul fiziologic. Ştia doar că, atunci când o mirosea, tot felul de chestii începeau să se întâmple cu capul şi corpul lui. Ca de pildă pleoapele mijite, gura lățită într-un zâmbet larg şi dispoziția mult îmbunătățită.

— Linişteşte-te, zise. „Scumpo" ține de categoria mai puțin periculoasă a numelor de alint.

— Nu ştiam că există o categorie mai puțin periculoasă de nume de alint.

— Există, cum să nu. Avem, de exemplu, „iubire". „Bombonică" sau „zăhărel".

— Şi cele periculoase care sunt?

— Păi... „pufoşilă" e destul de primejdios, zise Harry.

— Cuum?

— „Pufoşilă". „Blănilă". Ştii, genul de nume pentru ursuleți de pluş. Important este că sunt nume de alint care nu sună banal sau impersonal. Trebuie să fie nişte apelative făcute pe măsură, cuvinte mai intime. Şi în general se pronunță pe nas, aşa că au rezonanța aia nazală pe care-o folosesc adulții când vorbesc cu copiii. Atunci da, ai motive să te apuce claustrofobia.

— Mai ai şi alte exemple?

— Ce s-a întâmplat cu cafeaua?

Birgitta îl plesni cu cârpa de curățat. Apoi turnă cafea într-o cană. Cât se întoarse cu spatele la el, Harry simți impulsul să întindă brațul şi să-i atingă părul.

Îi puse cafeaua în față şi se apucă să servească un alt client, fiindcă localul începea să se umple. Atenția lui Harry fu atrasă de sunetul televizorului suspendat deasupra rafturilor barului. Era ora de ştiri şi Harry desluşi, până la urmă, că se vorbea despre un grup de aborigeni care solicitau anumite drepturi teritoriale.

— ... având de-a face cu noua legislație privind terenurile băştinaşilor, zicea crainicul.

— Deci justiția a triumfat..., auzi o voce în spatele lui.

Harry întoarse capul. La început, nu o recunoscu pe femeia cu picioare lungi şi pudrată, cu trăsături colțuroase şi perucă blondă,

mai înaltă decât el cu un cap. Identifică apoi nasul borcănat şi strungăreaţa.

— Clovnul! exclamă. Otto…

— Otto Rechtnagel, Înălţimea Sa în persoană, frumuşelule. Beleaua cu tocurile cui e că-ţi găseşti greu perechea – eu prefer ca bărbaţii mei să fie mai înalţi decât mine. Îmi permiţi? zise şi se aşeză la bar pe scaunul de lângă Harry.

— Ce otravă preferi? întrebă Harry, încercând să prindă privirea Birgittei.

— Relaxează-te, ştie, zise Otto.

Harry îi oferi o ţigară, pe care Otto o luă fără să mulţumească şi-o potrivi într-un portţigaret roz. Harry îi oferi foc de la chibrit, iar Otto, sugându-şi provocator obrajii, nu-l slăbi din ochi cât îşi aprinse ţigara. Rochia scurtă i se lipea de coapsele subţiri, înveşmântate în dres de nailon. Harry trebui să recunoască faptul că deghizarea era, în felul ei, o capodoperă. Otto în travesti era mai femeie decât multe femei pe care le cunoscuse. Harry îşi luă ochii de la el şi-i îndreptă iar către ecranul televizorului.

— Ce vor să spună cu triumful justiţiei?

— N-ai auzit de Terra Nullius? De Eddy Mabo?

Harry clătină din cap de două ori. Otto îşi ţuguie buzele şi slobozi două inele de fum care se ridicară alene în aer.

— Caraghioasă chestie şi conceptul ăsta de Terra Nullius. Englezii l-au folosit când au ajuns aici şi-au văzut că în Australia nu exista mai deloc pământ cultivat. Şi numai fiindcă popoarele aborigene nu stăteau aplecate jumate de zi asupra câmpurilor plantate cu cartofi, englezii i-au considerat mai prejos decât ei. Triburile de băştinaşi, totuşi, ştiau câte ceva despre natură; se deplasau, oricare ar fi fost anotimpul, către locuri unde se găsea de mâncare şi păreau să trăiască în aparent belşug. Dar, fiindcă nu erau sedentari, englezii au stabilit că pământul nu aparţinea nimănui. Era Terra Nullius. Şi, potrivit codului englezesc de legi, se puteau emite titluri de proprietate unor noi locuitori fără să se ţină cont de părerea aborigenilor, care nu-şi revendicaseră propriul pământ.

Birgitta aşeză înaintea lui Otto o margarita mare.

— Cu câţiva ani în urmă, Eddy Mabo, un tip din Insulele Strâmtorii Torres, a luat la întrebări stăpânirea punând în discuţie principiul Terra Nullius şi susţinând că pământul, la acea vreme, fusese luat ilegal de la aborigeni. În 1992, Înalta Curte a acceptat perspectiva asta şi a declarat că Australia aparţinuse

aborigenilor. Judecătorii Curții au stabilit că acolo unde băştinaşii locuiseră sau ocupaseră o zonă înaintea venirii albilor şi încă o mai ocupau, puteau solicita înapoierea acelor teritorii. Fireşte, asta a creat multă rumoare, mulți albi au făcut zarvă fiindcă se temeau să nu-şi piardă pământul.

— Şi care-i situația acum?

Otto luă o înghițitură din paharul de cocteil cu sare pe margine, se strâmbă de parcă i se dăduse oțet şi se şterse cu grijă la gură, arborând o expresie dezgustată.

— Păi… hotărârea pentru restituirea terenurilor a fost dată. Avem legea dreptului la proprietate al băştinaşilor. Dar au interpretat-o într-un fel care nu pare din cale-afară de samavolnic. Nu se pune problema ca nişte fermieri amărâți să se trezească cu proprietatea confiscată. Aşa că partea cea mai urâtă a panicii s-a dezumflat treptat.

Uite-mă într-un bar, îşi zise Harry, ascultând un travestit care-mi ține o prelegere despre politica australiană. Se simțea în largul lui, cam ca Harrison Ford în scena cu barul din *Războiul Stelelor*.

Ştirile fură întrerupte de o pauză de publicitate cu australieni zâmbitori, cu cămăşi de flanel şi pălării de piele. Făceau reclamă la o marcă de bere a cărei principală calitate părea a fi „mândria australiană“.

— Ei bine, să ridicăm paharul pentru Terra Nullius, zise Harry.

— Noroc, frumuşelule. A, cât pe ce să uit. Noul nostru spectacol o să se țină la teatrul St George, pe plaja Bondi. Musai trebuie să veniți, tu şi Andrew. Poți să aduci şi-un prieten, dacă vrei. Şi-mi convine dacă-ți păstrezi toate aplauzele pentru numărul meu.

Harry acceptă cu o înclinare a capului şi-i mulțumi lui Otto pentru cele trei bilete pe care i le întindea acesta, ținându-şi degetul mic înălțat.

18

Un proxenet

Traversând Green Park în drumul său de la Albury către King's Cross, Harry se uită fără să vrea după bărbatul aborigen cărunt, dar în seara aceea nu erau decât nişte beţivi albi pe bancă, în lumina tulbure a felinarelor. Norii de mai devreme fuseseră alungaţi de vânt şi cerul era înalt şi înstelat. Trecu pe lângă doi bărbaţi care se certau – stăteau de o parte şi de alta a trotuarului şi strigau unul la altul, aşa că Harry trebui să păşească prin mijloc.

— N-ai spus că o să stai toată noaptea! se văicări piţigăiat unul dintre ei, cu vocea înecată în lacrimi.

Lângă un restaurant vietnamez, chelnerul stătea sprijinit de cadrul uşii şi fuma. Părea că avusese deja o zi lungă. Un şir de maşini şi de oameni se prelingea încetişor pe Darlinghurst Road către King's Cross.

Se întâlni cu Andrew, care se înfrupta dintr-un cârnat, la colţul cu Bayswater Road.

— Ai ajuns, zise. La fix. Germanic până în măduva oaselor.

— Germania e…

— Germanii sunt teutoni. Tu provii dintr-un trib germanic din nord. Aşa şi arăţi. N-ai de gând să-ţi renegi tribul, sper?

Harry se simţi tentat să răspundă cu aceeaşi întrebare, însă se abţinu.

Andrew era într-o dispoziţie efervescentă.

— Să începem cu cineva cunoscut, zise.

Se puseră de acord să înceapă căutarea proverbialului ac şi s-o facă mai pe la mijlocul carului cu fân – adică printre prostituatele din Darlinghurst Road. Nu erau greu de găsit. Harry începea să le recunoască deja.

— Mongabi, omule, cum merg afacerile? zise Andrew oprindu-se şi salutând cu căldură un bărbat cu piele întunecată ce purta

un sacou strâmt şi bijuterii bătătoare la ochi.
Un dinte de aur luci când omul deschise gura.
— Tuka, armăsar năbădăios! Nu mă plâng, să ştii.
Arată a codoş sadea, îşi zise Harry.
— Harry, salută-l pe Teddy Mongabi, cel mai incompetent peşte din Sydney. Face asta de douăzeci de ani şi tot cu fetele în stradă stă şi acum. Nu ți s-a urât de asta, Teddy?
Teddy îşi azvârli brațele în sus şi rânji.
— Mie îmi place aici, Tuka. Aici se întâmplă totul, să ştii. Dacă stai la birou, nu durează mult până să-ți pierzi perspectiva şi controlul. Iar controlul e totul în jocul ăsta, să ştii. Controlul fetelor şi al clienților. Oamenii sunt ca nişte câini, să ştii. Un câine pe care nu-l ții sub control e nefericit. Şi câinele nefericit muşcă, să ştii.
— Dacă spui tu, Teddy... Uite ce e, o să trebuiască să schimb câteva vorbe cu una dintre fetele tale. Căutăm un băiat rău. E posibil să-şi fi făcut de cap şi pe-aici.
— Bine, cu cine vrei să vorbeşti?
— Sandra e pe-aici?
— Ajunge curând. Sigur nu vrei altceva? În afară de-o conversație, adică.
— Nu, mersi, Teddy. O să fim la Palladium. Îi poți spune să treacă pe-acolo?
Lângă Palladium, un angajat al localului încuraja mulțimea să intre cu îndemnuri deşucheate. Se lumină la față când îl văzu pe Andrew, care schimbă două vorbe cu el şi fură lăsați să treacă pe lângă ghişeul de bilete. O casă a scării îngustă cobora în subsolul clubului de striptease luminat difuz, unde o mână de bărbați stăteau la mesele rotunde, aşteptând următorul număr. Se aşezară şi ei la o masă mai dosnică.
— S-ar părea că îi ştii pe toți pe-aici, zise Harry.
— Pe toți cei care e necesar să mă cunoască. Şi pe care trebuie să-i cunosc. Aveți şi voi la Oslo simbioza asta ciudată dintre poliție şi interlopi?
— Cum să nu. Doar că tu pari să fii în relații mai apropiate cu contactele tale decât noi.
Andrew râse.
— Presupun că simt o anume afinitate. Dacă nu eram în poliție, poate c-aş fi intrat în genul ăsta de afaceri, cine ştie.
O fustă mini neagră cobora legănat pe trepte, pe tocuri cui. Arunca, pe sub bretonul tăiat scurt, priviri grele, sticloase. Veni la

masa lor.
— Sandra, el e Harry Holy.
— Serios? zise ea şi îşi întinse buzele într-un zâmbet pieziş.
Îi lipsea un canin. Harry strânse o mână rece ca a unui cadavru. Femeia avea ceva familiar. O văzuse oare în vreo noapte pe Darlinghurst Road? Poate că se machiase altfel sau purtase alte haine?
— Deci, despre ce-i vorba? Cauți ceva răufăcători, Kensington?
— Unul anume, Sandra. Îi place să sugrume fete. Cu mâinile goale. Sună cunoscut?
— Cunoscut? Sună a cincizeci la sută dintre clienții mei. A făcut rău cuiva?
— Probabil numai celor care ar fi putut să-l identifice, zise Harry. Pe tipul ăsta l-ai văzut? întrebă, arătându-i fotografia lui Evans White.
— Nu, răspunse ea fără să se uite şi întorcându-se spre Andrew. Cine-i gagiul acesta, Kensington?
— E din Norvegia, zise Andrew. E polițist şi sora lui lucra la Albury. A fost violată şi omorâtă săptămâna trecută. Douăzeci şi trei de ani. Harry şi-a luat concediu şi-a venit aici ca să-l găsească pe făptaş.
— Îmi pare rău, spuse Sandra şi se uită la poză. Da.
Nimic altceva.
Harry simți că-l cuprinde febrilitatea.
— Ce vrei să spui?
— Vreau să spun că da, l-am văzut.
— Te-ai... ăă... întâlnit cu el?
— Nu, dar a mai fost de câteva ori prin Darlinghurst Road. Habar n-am ce căuta pe aici, dar are o mutră familiară. Pot întreba un pic prin zonă.
— Mulțumesc... Sandra, zise Harry, iar ea îi răspunse cu un zâmbet scurt.
— Trebuie să mă duc la muncă acum, băieți. Ne mai vedem noi.
Şi cu asta, fusta mini o porni înapoi pe acelaşi traseu pe care venise.
— Da! izbucni Harry.
— Da? Fiindcă l-a văzut cineva pe gagiu în King's Cross? Să apari pe Darlinghurst Road nu-i interzis. Şi nici să ți-o tragi cu prostituate, dacă asta a făcut. În orice caz, nu foarte interzis.
— Dar nu simți, Andrew? Sunt patru milioane de locuitori în Sydney şi ea a văzut persoana pe care o căutăm. Nu

demonstrează nimic, fireşte, dar e un semn, nu? Nu-ți dai seama că ne apropiem?

Muzica ambientală fu oprită şi luminile scăzură în intensitate. Muşteriii localului îşi îndreptară atenția către scenă.

— Eşti foarte sigur în privința lui Evans White ăsta, bag de seamă.

Harry încuviință.

— Fiecare fibră din corp îmi spune că-i Evans White. Am o presimțire, da.

— Presimțire?

— Intuiția nu-i chiar aşa de magică, dacă stai să te gândeşti, Andrew.

— Stau să mă gândesc chiar acum, Harry. Şi nu simt că mă furnică nimic special. Explică-mi şi mie cum funcționează presimțirile astea la tine, dacă nu te superi.

— Păi..., începu Harry şi se uită la Andrew ca să se asigure că nu-l lua în râs.

Andrew îi întoarse privirea, cu o expresie sincer interesată.

— Intuiția e doar suma întregii tale experiențe. În opinia mea, tot ce-ai încercat în viață, tot ce ştii, tot ce crezi că ştii şi nu ştii e acolo, în stare latentă, în subconştientul tău. De obicei, nu observi creatura adormită, pur şi simplu e acolo, sforăind şi absorbind noi chestii, da. Numai că din când în când clipeşte din ochi, îşi întinde oasele şi-ți spune: „hei, am mai văzut imaginea asta undeva“. Şi-ți spune unde anume în imaginea de ansamblu se situează lucrurile.

— Minunat, Holy. Dar eşti sigur că respectiva creatură adormită vede toate detaliile din imagine? Ce vezi depinde de locul unde stai şi de unghiul din care priveşti.

— Ce vrei să spui?

— Cerul, de pildă. Cerul pe care-l vezi în Norvegia e acelaşi care se vede în Australia. Dar fiindcă acum ai coborât încoace pe glob, stai în cap comparat cu poziția de-acasă. Şi vezi stelele invers. Dacă nu ştii că stai de-a-ndoaselea te încurci şi faci greşeli.

Harry îl privi.

— De-a-ndoaselea spui?

— Mda, făcu Andrew şi pufăi din trabuc.

— Am învățat la şcoală că cerul pe care-l vezi aici e foarte diferit de cel de la noi. Dacă eşti în Australia, globul pământesc acoperă stelele pe care le vedem noaptea în Norvegia.

— Bine atunci, zise Andrew fără să se tulbure. Ține, în orice caz,

de perspectiva din care priveşti. Ideea e că totul e relativ, nu? Şi de aia e aşa de-al dracului de complicat.

Dinspre scenă veniră un şuierat şi o trâmbă de fum alb. Fumul se făcu imediat roşu; din difuzoare se auziră viori. O femeie cu rochie lungă şi un bărbat în pantaloni şi cămaşă albă se iviră din fum.

Harry mai auzise muzica asta. Semăna cu zumzetul pe care-l auzise iarăşi şi iarăşi din căştile vecinului de avion, pe drumul de la Londra încoace. Doar că acum înțelegea şi versurile. O voce de femeie susținea, cântând, că i se spunea trandafirul sălbatic şi că nu ştia de ce.

Vocea ca de fetiță contrasta acut cu vocea cavernoasă şi sumbră a bărbatului:

„Am sărutat-o pentru ultima oară
I-am spus că tot ce-i frumos trebuie să piară
M-am aplecat şi i-am vârât între dinți un trandafir…“

Harry, care visa pierdut la cai verzi pe pereți, se dezmetici din pricina unui zgomot uşor pe care-l făcuse uşa camerei sale de hotel. Rămase nemişcat o clipă, simțindu-şi doar mulțumirea şi nimic altceva. Începuse iar să plouă şi burlanele de lângă fereastra lui cântau. Se ridică, gol, şi deschise uşa larg, sperând că erecția incipientă avea să-i fie observată. Birgitta râse surprinsă şi i se aruncă în brațe. Avea părul ud leoarcă.

— Parcă ai zis ora trei, spuse Harry, prefăcându-se ofensat.

— Clienții nu se dădeau duşi, replică fata şi îşi înălță chipul pistruiat spre el.

— Sunt îndrăgostit de tine sălbatic, fără măsură, până peste cap, şopti el, prinzându-i fața în palme.

— Ştiu, răspunse ea.

Harry se aşeză la geam şi, cu o cutie de suc de portocale luată din minibar în mână, începu să cerceteze cerul. Norii se mişcaseră iarăşi şi cineva înfipsese de mai multe ori o furculiță în văzduhul de catifea, lăsând să se prefire prin spărturi lumina divină.

— Ce părere ai de travestiți? întrebă din pat Birgitta.

— Ce cred despre Otto, adică?

— Dacă vrei.

Harry se gândi.

— Cred că-mi place stilul lui arogant. Pleoapele mijite, expresia nemulțumită. Oboseala asta existențială. Cum să-i spun? Parcă ar fi într-un cabaret melancolic în care flirtează cu tot ce mişcă. Un flirt superficial, care se autoparodiază.

— Şi-ți place asta?

— Îmi place atitudinea asta de nepăsare calculată. Şi că e de partea a tot ce urăşte majoritatea.

— Şi ce urăşte majoritatea?

— Slăbiciunea. Vulnerabilitatea. Australienii se laudă că-s o națiune tolerantă. Poate că aşa şi e. Dar mie mi se pare că idealul lor e totuşi australianul modest, simplu şi muncitor, cu simțul umorului şi cu un pic de patriotism.

— Un australian verde.

— Cum?

— Aşa se zice pe-aici, verde. Sau băiat-băiat. Înseamnă că cineva sau ceva e autentic, decent.

— Şi dincolo de fațada asta de decență jovială e uşor să ascunzi maldăre de rahat. Otto, pe de altă parte, cu țoalele lui extravagante, reprezentând seducția, iluzia şi falsitatea, mi se pare cel mai bun exemplu de sinceritate din câte am găsit pe-aici. Dezgolit, vulnerabil şi autentic.

— Sună foarte corect politic, dacă mă-ntrebi. Harry Holy, cel mai bun prieten al gay-ilor.

Birgitta avea chef să-l tachineze.

— Am argumentat destul de bine, nu?

Se întinse pe pat, o privi şi clipi nevinovat din ochii albaştri.

— Tare mă bucur că n-am chef de încă o rundă cu tine, *frøken*[9] 9 În norvegiană, în original: „domnișoară“. (*N. red.*). Fiindcă trebuie să ne trezim aşa de dimineață mâine, vreau să zic.

— Spui lucruri din astea ca să mă întărâți, făcu Birgitta şi se aruncară iarăşi unul asupra altuia.

19

O prostituată amabilă

Harry o descoperi pe Sandra în faţă la Dez Go-Go. Stătea pe trotuar şi îşi cerceta cu privirea micul regat din King's Cross, cu picioarele obosite de-atâta cocoţat pe tocuri, cu braţele încrucişate, o ţigară între degete şi acei ochi de Frumoasă Adormită ce păreau îmbietori şi totodată gata să te ţină la distanţă. Arăta, pe scurt, ca o prostituată tipică din orice parte a lumii.

— Bună dimineaţa, zise Harry, iar Sandra se uită la el fără să dea vreun semn de recunoaştere. Mă mai ţii minte?

Femeia schiţă o mişcare chinuită cu colţurile gurii, ceva ce putea să treacă drept zâmbet.

— Sigur, dragule, să mergem.

— Sunt Holy, poliţistul.

Sandra îl privi mai bine.

— La naiba, aşa-i. La ora asta, lentilele mele de contact au obiceiul să intre în grevă. Probabil de la gazele de eşapament.

— Pot să-ţi iau o cafea? întrebă politicos Harry.

Ea ridică din umeri.

— Nu se mai întâmplă mare lucru, deci aş putea să termin pe seara asta.

Teddy Mongabi se ivi brusc în uşa clubului de striptease, cu un chibrit între buze. Îl salută din cap, scurt, pe Harry.

○

— Cum s-au descurcat părinţii tăi? întrebă Sandra după ce li se aduseră cafelele.

Erau în locul unde mânca Harry dimineaţa, Bourbon & Beef, iar chelnerul îşi amintise de comanda lui obişnuită: ouă Benedict,

crochete de cartofi şi cafea cu lapte. Sandra o bea pe-a ei fără lapte şi zahăr.

— Poftim?

— Cu sora ta...

— A, da, aşa-i, se fâstâci Harry şi duse ceaşca la gură ca să câştige timp. Păi... mda... au făcut față bine, cât de cât. Mulțumesc de întrebare.

— E groaznică lumea asta în care trăim.

Soarele nu bătea încă în acoperişurile din Darlinghurst Road, însă cerul era deja azuriu, cu câteva crâmpeie rotunde de nori ici şi colo. Arăta ca tapetul dintr-o cameră de copil. Însă ce folos, dacă lumea era atât de groaznică.

— Am mai vorbit cu fetele, zise Sandra. Numele tipului din poză e White. Vinde droguri. Pastile şi acid. Unele fete cumpără de la el, dar niciuna nu-l are de muşteriu.

— Poate că nu trebuie să dea bani ca să-şi satisfacă nevoile, zise Harry.

Sandra pufni.

— Să ai nevoie de sex e una. Să ai nevoie să cumperi sex e alta. Sunt mulți bărbați pe care tocmai asta-i excită. Şi putem face pentru tine o groază de chestii de care n-ai parte acasă, ai face bine să mă crezi.

Harry ridică privirea. Sandra se uita țintă la el şi pâcla din privire îi dispăruse preț de o clipă.

O credea.

— Ai verificat datele despre care am vorbit?

— Una dintre fete zicea că a cumpărat acid de la el în noaptea de dinainte să fie găsită sora ta.

Harry lăsă jos ceaşca, vărsând un pic de cafea. Apoi se aplecă peste masă, vorbind repede şi pe un ton coborât:

— Pot să vorbesc cu ea? E de încredere?

Gura mare, roşie, a Sandrei se desfăcu într-un zâmbet. În locul dintelui lipsă se vedea o cavitate neagră.

— Cum ziceam, a cumpărat acid, care-i interzis în Australia. Dacă-i de încredere? Îi place să ia LSD... făcu Sandra strângând din umeri. Îți spun doar ce mi-a spus. Dar ea nu ştie foarte clar dacă e miercuri sau joi, ca să zic aşa.

○

La şedința de dimineață, dispoziția era una posacă. Până şi

ventilatorul hârâia mai tare ca de obicei.
— Îmi pare rău, Holy. Renunțăm la White. Nu are motiv pentru omor şi femeia aia a lui zice că a fost în Nimbin la momentul crimei, spuse Watkins.
Harry înălță vocea.
— Ascultați-mă, Angelina Hutchinson e pe amfetamine şi pe Dumnezeu mai ştie ce. E însărcinată, probabil cu Evans White. Omul e dealerul ei, ce naiba! Sfinte Dumnezeule! Femeia aia face tot ce-i spune el. Am vorbit cu proprietarul casei şi tipa o ura pe Inger Holter. Avea şi de ce. Norvegianca încerca să-i şterpelească găina cu ouă de aur.
— Poate ar fi bine să fim mai atenți la madam Hutchinson, zise cu voce înceată Lebie. Are, cel puțin, un mobil clar. Poate că ea are nevoie de White ca alibi, nu invers.
— White minte, nu? A fost văzut în Sydney cu o zi înainte să fie găsită Inger Holter.
Harry se ridicase de pe scaun şi făcuse cei doi paşi pe care-i îngăduia dimensiunea sălii de întruniri.
— L-a văzut o prostituată care e pe LSD. Nici măcar nu ştim dacă o să vrea să dea o declarație, sublinie Watkins şi se întoarse spre Yong. Ce-au zis companiile aviatice?
— Poliția din Nimbin însăşi l-a văzut pe White pe strada mare, cu trei zile înainte de omor. Nici Ansett Airlines şi nici Qantas nu l-au avut pe White printre pasageri între momentul acela şi crimă.
— Asta nu înseamnă nimic, mormăi Lebie. Dacă vinzi substanțe, nu călătoreşti cu numele tău. Putea să ia şi trenul, oricum. Sau să meargă cu maşina, dacă a avut timp.
Harry se pornise de-acum.
— Repet. Statisticile americane arată că, în şaptezeci la sută dintre cazurile de omor, victima îşi cunoaşte ucigaşul. Şi totuşi, ne concentrăm investigația pe un criminal în serie despre care ştim că avem mai puține şanse să-l prindem decât să câştigăm la loterie. N-ar trebui să ne ținem de ceva cu mai mulți sorți de izbândă? Avem, până la urmă, un tip împotriva căruia s-au adunat cam multe dovezi circumstanțiale. Chestia e că acum ar trebui să-l zgâlțâim un pic. Să batem fierul cât e cald. Să-l reținem şi să-i fluturăm un dosar penal pe la nas. Să-l facem să greşească. În clipa asta, ne-a adus unde a vrut: într-o... o...
Nu izbutea să găsească cuvântul englezesc pentru *bakevja*. Fundătură, da.

— Hm, făcu Watkins, cugetând cu voce tare. Sigur că n-ar arăta prea bine dacă s-ar dovedi că cineva aflat chiar sub nasul nostru e vinovatul şi noi n-am făcut nimic.

În clipa aceea, se deschise uşa şi intră Andrew.

— 'Neața, oameni buni, scuze pentru întârziere. Dar cineva trebuie să mențină ordinea pe străzi. Care-i treaba, şefu'? Ai pe frunte o încruntătură cât Valea Jamison de mare.

Watkins oftă.

— Ne întrebam dacă să redistribuim o parte a resurselor noastre. Să lăsăm deoparte teoria cu criminalul în serie şi să ne concentrăm asupra lui Evans White. Sau asupra Angelinei Hutchinson. Holy pare să creadă că alibiul ei nu-i prea solid.

Andrew râse şi scoase un măr din buzunar.

— Aş vrea să văd şi eu o fată gravidă, de patruzeci şi cinci de kile, sugrumând o femeie voinică din Scandinavia. Şi regulând-o după aceea.

— Era doar o idee, îngână Watkins.

— Şi, în ce-l priveşte pe Evans White, poți s-o laşi moartă, zise Andrew, frecând mărul de mânecă.

— Aşa?

— Tocmai am vorbit cu un informator. Era în Nimbin să cumpere ceva iarbă în ziua crimei, fiindcă auzise de minunatele produse ale lui White.

— Şi?

— Nu-i spusese nimeni că White nu făcea afaceri la el acasă, aşa că s-a dus la apartamentul lui, însă a trebuit s-o şteargă urgent, gonit de un dement cu o puşcă sub braț. I-am arătat poza. Îmi pare rău, dar nu e nicio îndoială că Evan White era în Nimbin în ziua crimei.

În cameră se făcu linişte – se mai auzeau doar vâjâitul ventilatorului şi sunetul dinților lui Andrew înfigându-se cu nădejde în coaja mărului.

— S-o luăm de la început, zise Watkins.

Harry stabilise să se vadă cu Birgitta în clădirea Operei, la cinci, ca să bea o cafea împreună înainte ca ea să se ducă la lucru. Ajunseseră, dar cafeneaua era închisă. Pe un bilețel pus în uşă scria că din cauza unui spectacol de balet.

— Mereu e câte ceva, spuse Birgitta.

Stăteau cu spatele sprijinit de balustradă, privind întinderea portului până spre Kirribilli, de cealaltă parte a golfului.

— Vreau şi restul poveştii.

— Pe colegul meu îl chema Stiansen. Ronny. În Norvegia e nume de golan, dar el nu era. Ronny Stiansen era un băiat de treabă, bun la suflet, căruia îi plăcea să fie polițist. În cea mai mare parte a timpului, în orice caz. Înmormântarea a avut loc cât încă eram în spital. Şeful meu de la secția de poliție m-a vizitat mai târziu. Mi-a transmis urări de însănătoşire grabnică de la şeful cel mare şi poate că atunci ar fi trebuit să miros că e ceva putred. Dar eram treaz şi aveam o dispoziție infectă. Infirmiera descoperise alcoolul pe care izbutisem să-l strecor înăuntru şi-l mutase pe vecinul meu în alt salon, aşa că de două zile nu mai băusem. „Ştiu la ce te gândeşti", a zis şeful. „Dar încetează. Ai o treabă de făcut." Credea că mă gândesc la sinucidere, dar greşea. Mă gândeam doar la cum să fac rost de ceva pileală.

Şeful nu-i genul care să bată câmpii, aşa că a trecut la subiect. „Stiansen a murit. Nu mai ai cum să-l ajuți acum", a zis. „Poți doar să te ajuți pe tine şi familia ta. Şi pe noi. Ai citit ziarul?" I-am răspuns că nu citisem nimic – îmi citise tata pasaje din cărți şi îl rugasem să nu pomenească nimic despre accident. Şeful a zis că-i în regulă. Că era mai uşor aşa. „Nu tu ai condus maşina", a zis. „Ori, ca să formulez altfel, nu un bețiv de la poliția din Oslo se afla în spatele volanului." M-a întrebat dacă înțeleg. Stiansen condusese maşina. Dintre noi, pe el îl indicaseră analizele de sânge că era cât se poate de treaz.

A scos apoi nişte ziare vechi şi, cu privirea întru câtva încețoşată, am văzut ce scriseseră: că şoferul fusese ucis instantaneu, în vreme ce colegul care-l însoțea fusese grav rănit. „Dar eu conduceam", am insistat. „Nu prea cred. Te-au găsit pe bancheta din spate", a insistat şeful. „Şi aminteşte-ți că te-ai lovit tare la cap. Eu aş zice că nu-ți mai aminteşti nimic despre condusul maşinii." Ştiam, fireşte, la ce făcea aluzie. Presa era interesată doar de rezultatele analizelor făcute şoferului şi, atâta vreme cât acestea ieşiseră curate, nimeni n-avea să-şi bată capul cu rezultatele mele. Şi-aşa incidentul era extrem de neplăcut pentru imaginea instituției.

Birgitta, încruntată acum, părea zguduită de ce aude.

— Dar cum să le spui părinților lui Stiansen că el a fost şoferul? Trebuie să fii complet lipsit de sentimente. Cum…?

— Ți-am mai spus, loialitatea e puternică în poliție. În unele

cazuri echipa vine înaintea familiei. Dar poate că familiei Stiansen i s-a furnizat o versiune mai uşor de digerat. În versiunea şefului meu, Stiansen îşi asumase un risc calculat pentru a prinde un potenţial traficant de droguri şi criminal, iar accidentele se pot întâmpla oricui se află în misiune. Până la urmă, băiatul din cealaltă maşină nu avusese experienţă – un alt şofer, în aceeaşi situaţie, ar fi reacţionat mai rapid şi n-ar fi ajuns chiar în faţa noastră cu maşina. Nu uita că aveam sirena pornită.

— Şi mergeai cu 110 la oră.

— Într-o zonă unde limita era de 50. În fine, băiatul, fireşte, nu putea fi învinovăţit. Problema era cum să se prezinte cazul. De ce să i se spună familiei că fiul lor fusese pasager? S-ar fi simţit mai bine părinţii, dacă fiul lor ar fi fost socotit o persoană care îngăduise, din pasivitate, ca un coleg în stare de ebrietate să conducă maşina? Şeful meu a înşirat iarăşi şi iarăşi toată argumentaţia. Simţeam că-mi crapă capul de durere. Până la urmă, m-am aplecat peste marginea patului să vomit şi asistenta s-a grăbit să intervină. În ziua următoare, a venit familia Stiansen. Părinţii şi o soră mai mică. Mi-au adus flori şi mi-au urat să mă fac bine curând. Tatăl a zis că se învinovăţea fiindcă nu fusese îndeajuns de strict cu fiul său în privinţa vitezei la volan. Am plâns ca un copil. Fiece secundă era o execuţie lentă. Şi-au stat acolo cu mine mai mult de-o oră.

— Dumnezeule, şi ce le-ai spus?

— Nimic. Au vorbit doar ei. Despre Ronny. Despre ce planuri avusese, despre ce voise să fie şi să facă. Despre iubita lui, care studia în America. Ronny le zisese despre mine că-s un poliţist bun şi un prieten de nădejde.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Am stat două luni în spital. M-a mai vizitat când şi când şeful. Odată, a repetat ce mai zisese: „Ştiu la ce te gândeşti. Încetează.“ Iar de data asta avea dreptate. Nu voiam decât să mor. Poate că exista o urmă de altruism în ascunderea adevărului; minciuna în sine nu era partea cea mai rea. Cea mai rea parte era că-mi salvasem pielea.

Poate sună ciudat şi m-am gândit suficient de des la asta, aşa că dă-mi voie să-ţi explic.

În anii cincizeci, era un tânăr conferenţiar, pe nume Charles Van Doren, celebru peste tot în Statele Unite pentru apariţiile sale la o emisiune-concurs. Săptămână de săptămână, îşi învingea toţi oponenţii. Întrebările erau uneori incredibil de dificile şi cu toţii

erau muți de admirație că tipul izbutea să răspundă la absolut toate. A primit propuneri de căsătorie în direct, a avut propriul club de admiratori şi prelegerile sale la universitate se țineau cu sala plină, fireşte. În cele din urmă, a anunțat public că producătorii îi oferiseră dinainte toate răspunsurile la întrebări.

Rugat să spună de ce dezvăluise escrocheria, le-a povestit despre un unchi care recunoscuse față de soția sa, mătuşa lui Van Doren, că-i fusese necredincios. Stârnise multă tulburare în familie şi după aceea Van Doren îl întrebase pe unchiul său de ce alesese să mărturisească. Totuşi, relația cu cealaltă femeie se desfăşurase cu mulți ani în urmă, iar el nu păstrase apoi legătura cu ea. Unchiul îi răspunsese că partea cea mai rea nu era adulterul. Mai mult îl râcâia că scăpase basma curată cu asta. La fel fusese şi cu Charles Van Doren.

Cred că oamenii simt nevoia unei pedepse atunci când nu-şi mai pot accepta acțiunile proprii. Şi părea că după asta tânjeam: să fiu pedepsit, să fiu biciuit, torturat, umilit. Orice, atâta vreme cât mă ajuta să simt ispăşirea. Însă nu mă pedepsea nimeni. Nici măcar nu puteau să mă dea afară; oficial, fusesem treaz, nu? Dimpotrivă, am fost menționat în presă de şeful cel mare al poliției pentru că fusesem grav rănit la datorie. Aşa că m-am pedepsit singur. Şi mi-am administrat cea mai grea pedeapsă la care m-am putut gândi: am decis să trăiesc şi să mă las de băut.

— Şi-apoi?

— Mi-am revenit şi m-am apucat de lucru. Am muncit mai mult decât ceilalți. M-am pregătit. Am început să fac plimbări lungi. Să citesc cărți. Unele de drept. Am renunțat la anturajele îndoielnice. Dar şi la cele în regulă, apropo. La oamenii care-mi mai rămăseseră în preajmă după toții anii în care băusem la greu. Nu ştiu de ce, dar a fost un fel de curățenie generală. Totul din viața mea trebuia să se spele, şi bune, şi rele. Într-o zi m-am apucat să-i sun pe toți cei pe care crezusem că-i cunosc în viața mea de dinainte şi le-am spus: „Salutare, nu ne mai putem vedea. Mă bucur că v-am cunoscut.“ Majoritatea au acceptat asta. Presupun că vreo câțiva s-au şi bucurat. Unii m-au acuzat că ridic ziduri în jurul meu. Şi poate că aşa şi era. În ultimii trei ani, am petrecut mai mult timp cu sora mea decât cu oricine altcineva.

— Şi femeile din viața ta?

— E-o altă poveste, cel puțin la fel de lungă. Şi de veche. După accident, n-a fost nimeni notabil în viața mea. Cred că am devenit un lup singuratic, care-şi vede de-ale lui. Cine ştie, poate că eram

mai şarmant când obişnuiam să beau.

— De ce te-au trimis aici?

— Careva dintre ştabi o fi crezut că-s de folos. Probabil e un fel de test cu turnesol, vor să vadă cum funcționez sub presiune. Dacă reuşesc s-o scot la capăt fără să ajung de râsul curcilor, asta mi-ar putea deschide nişte oportunități când o să mă întorc acasă, din câte-mi dau seama.

— Şi crezi că asta-i important?

Harry ridică din umeri.

— Nu sunt prea multe chestii importante.

Tocmai trecea o ambarcațiune hidoasă şi ruginită, cu pavilion rusesc, iar mai încolo, în Port Jackson, se vedeau mai multe vele albe, care însă nu păreau să se mişte din loc.

— Şi ce-o să faci de acum înainte? întrebă Birgitta.

— Nu am prea multe de făcut pe-aici. Sicriul lui Inger Holter a fost trimis acasă, m-a sunat chiar astăzi de la Oslo directorul firmei de pompe funebre. Mi s-a spus că transportul a fost organizat de ambasadă. Au vorbit despre „corpul neînsuflețit“. Un copil iubit are multe nume de alint, dar e ciudat ca şi o persoană decedată să fie numită în atâtea feluri.

— Şi când o să te întorci acasă?

— De îndată ce toate persoanele despre care ştim că au avut de-a face cu Inger Holter vor fi eliminate de pe lista de suspecți. O să vorbesc mâine cu McCormack. Probabil c-o să plec înainte de weekend, dacă nu iese la lumină nimic concret. Fiindcă altfel, toate astea ar putea deveni o tărăşenie lungă şi oricum am convenit ca ambasada să ne țină la curent.

Birgitta încuviință cu o mişcare a capului. Un grup de turişti se oprise lângă ei şi țăcănitul aparatelor de fotografiat se combina cu un vacarm de limbă japoneză, țipete de pescăruşi şi vuiet al ambarcațiunilor care treceau.

— Ştiai că omul care a proiectat Opera a întors spatele întregii chestii? zise Birgitta ca din senin.

Când se iscase scandalul legat de costurile exagerate ale construirii edificiului, arhitectul danez Jørn Utzon lăsase baltă proiectul şi, în semn de protest, demisionase.

— Imaginează-ți cum e să te desprinzi de ceva ce-ai început. Ceva ce-ai crezut că o să fie bun. Nu cred că aş putea să fac vreodată aşa ceva.

○ ○ ○

Hotărâseră deja ca Harry s-o conducă pe Birgitta la Albury în loc ca fata să ia autobuzul. Dar n-aveau multe să-şi spună, aşa că porniră tăcuţi pe Oxford Street către Paddington. În depărtare se auzea huruitul tunetelor, iar Harry se uită uluit la cerul senin de deasupra. La un colţ stătea un bărbat cărunt, cu aer distins, îmbrăcat într-un costum impecabil şi cu un panou atârnat de gât, pe care scria: „Poliţia secretă mi-a luat munca, mi-a luat casa şi mi-a distrus viaţa. Nu există oficial, n-au nicio adresă ori număr de telefon şi nu apar în cheltuielile bugetare ale statului. Se cred intangibili. Ajutaţi-mă să-i găsesc pe nemernici şi să fac să fie condamnaţi pentru faptele lor. Semnaţi aici sau donaţi." Avea în mâna întinsă nişte foi cu semnături.

Trecură pe lângă un magazin de muzică şi, din impuls, Harry intră. La tejghea stătea un bărbat cu ochelari. Harry întrebă dacă are vreun album de Nick Cave.

— Sigur, e australian, zise omul scoţându-şi ochelarii.

Avea un vultur tatuat pe frunte.

— Un duet. Ceva cu un trandafir sălbatic..., începu să zică Harry.

— Mda, îl ştiu. „Unde cresc trandafirii sălbatici", de pe albumul Murder Ballads. Cântec de căcat. Album de căcat. Mai bine cumperi altul, dintre cele bune.

Bărbatul îşi puse la loc ochelarii şi dispăru după tejghea.

Harry rămase iarăşi uluit şi clipi în lumina difuză.

— Ce-i aşa de special cu melodia aia? întrebă Birgitta după ce porniră iarăşi.

— Nimic, evident, râse Harry, căruia întâlnirea cu tipul din prăvălie îi redase buna dispoziţie. Cave şi o femeie cântă despre o crimă. Fac totul să sune frumos, aproape ca o declaraţie de dragoste. Dar e într-adevăr o melodie de căcat.

Râse iarăşi.

— Începe să-mi placă oraşul ăsta.

Îşi văzură de drum. Harry arunca priviri în susul şi-n josul străzii. Aproape că erau singurul cuplu bărbat-femeie de pe Oxford Street. Birgitta îl luă de mână.

— Ar trebui să vezi parada gay de Mardi Gras, zise fata. Se ţine chiar aici, pe Oxford Street. Se zice că anul trecut au venit peste o jumătate de milion de oameni din toată Australia ca să se uite şi

să participe. A fost o nebunie.

Străzi de gay. Străzi de lesbiene. Abia acum observa ce haine erau expuse în vitrine. Latex. Piele. Bluze strâmte şi chiloţei de mătase. Fermoare şi bumbi. Mărfuri exclusiviste şi cu stil, totuşi, nu chestiile asudate şi vulgare ce se puteau vedea prin cluburile de striptease din King's Cross.

— Când eram mic, aveam un vecin gay, începu Harry să depene amintiri. Cam de patruzeci de ani, locuia singur şi toţi îl ştiau de homosexual. Aruncam iarna cu bulgări în el, strigam „poponarul“ şi o tuleam urgent, convinşi că dacă pune mâna pe noi o să ne ia pe la spate cu de-a sila. Doar că el nu ne urmărea niciodată, doar îşi trăgea căciula pe urechi şi se ducea acasă. Într-o zi, pe neaşteptate, s-a mutat. Niciodată nu-mi făcuse nimic şi m-am întrebat mereu de ce-l uram aşa de tare.

— Oamenii se tem de ce nu înţeleg. Şi urăsc lucrurile de care se tem.

— Tare eşti înţeleaptă, zise Harry şi Birgitta îi dădu în glumă un pumn în stomac.

Harry ţipă şi se prefăcu doborât la pământ. Birgitta râse şi-l rugă să nu facă vreo scenă în public, apoi el se ridică şi începu s-o alerge pe Oxford Street.

— Sper că s-a mutat aici, zise după aceea Harry.

După ce se despărţi de Birgitta (îl îngrijora că începuse să socotească orice separare de ea, lungă sau scurtă, o despărţire), se opri la staţia de autobuz. Un băiat cu steagul Norvegiei pe rucsac era în faţa lui. Când sosi autobuzul, Harry tocmai se întreba dacă să intre în vorbă sau nu cu băiatul.

Şoferul autobuzului mormăi nemulţumit când Harry îi întinse o bancnotă de douăzeci de dolari.

— N-aveai una de cincizeci, aşa-i? zise cu sarcasm în glas.

— Dacă aveam, ţi-aş fi dat-o, idiotule, îi răspunse răspicat în norvegiană, zâmbind totodată nevinovat.

Şoferul îi aruncă o privire ucigaşă, înmânându-i restul.

Decisese să urmeze traseul pe care se întorsese Inger acasă în noaptea crimei. Nu fiindcă nu fusese deja parcurs – Lebie şi Yong vizitaseră barurile şi restaurantele de pe ruta respectivă şi arătaseră în dreapta şi-n stânga fotografia lui Inger Holter, fără vreun succes, fireşte. Încercase să-l ia şi pe Andrew, însă acesta

nici nu voise să audă şi-i zisese că era o pierdere de timp prețios ce putea fi folosit mai degrabă ca să te uiți la televizor.

— Nu glumesc, Harry. Să te uiți la televizor îți dă încredere în tine. Când vezi cât de tâmpiți sunt de obicei ăia care apar pe sticlă, te simți imediat mai deştept. Şi studiile arată că, dacă te simți deştept, îți faci treaba mai bine decât dacă te simți un prostănac.

Harry nu ştiuse să riposteze unei asemenea logici, însă Andrew îi spusese, totuşi, numele unui bar din Bridge Road, îndemnându-l să-i transmită patronului de acolo salutările sale. „Mă-ndoiesc că are ceva să-ți spună, dar poate îți face o reducere de cincizeci de cenți la suc“, zisese Andrew cu un zâmbet larg.

Harry se dădu jos din autobuz la primărie şi o porni agale spre Pyrmont. Se uită la blocurile înalte şi la lumea care se plimba printre ele, fără să afle mai multe despre cum îşi găsise Inger Holter sfârşitul în acea noapte. Când ajunse în dreptul pieței de peşte, intră într-o cafenea şi ceru un sendviş cu somon afumat şi capere. Prin vitrina localului, vedea podul peste golful Blackwattle şi, de cealaltă parte, cartierul Glebe. În piață începuse să se ridice o scenă în aer liber şi Harry văzu, pe nişte afişe, că avea de-a face cu Ziua Australiei, care se sărbătorea în acel weekend. Ceru o cafea şi începu să se războiască cu *Sydney Morning Herald*, genul de ziar numai bun de împachetat peşte şi foarte dificil de parcurs chiar şi dacă nu făceai decât să te uiți la poze. Însă mai rămânea o oră de lumină solară şi Harry voia să vadă ce creaturi se iveau în Glebe după lăsarea întunericului.

20

Cricket

Proprietarul localului Cricket era totodată şi mândrul deţinător al tricoului pe care-l purtase Allan Border la turneul din 1989, când Australia bătuse Anglia de patru ori. Era expus sub un panou de sticlă cu cadru de lemn, deasupra aparatului de pocher. Pe celălalt perete erau două palete şi o bilă, folosite la turneul din 1979, când Australia nimerise în grupă cu Pakistanul. Cineva şterpelise porţile folosite la meciul cu Africa de Sud, care atârnaseră cândva aproape de ieşire, motiv pentru care patronul socotise necesar să-şi bată restul comorilor în cuie pe pereţi – unde o apărătoare ce-i aparţinuse legendarului Don Bradman fusese făcută zdrenţe cu o împuşcătură de un client ce nu izbutise s-o smulgă de-acolo.

Când Harry intră şi văzu combinaţia de amintiri glorioase de pe pereţi şi numeroşii împătimiţi de crichet din care era formată clientela, primul lucru care-i veni în minte fu că era cazul să-şi revizuiască percepţia pe care o avea asupra crichetului, pe care-l socotise până atunci un sport de spilcuiţi fiţoşi. Clienţii nu erau din cale-afară de eleganţi, nici tocmai frumos mirositori, după cum nu era nici Borroughs de după tejghea.

— Seară bună, zise şi vocea îi sună zgrunţuros, ca o seceră tocită pe o piatră de ascuţit.

— Un gin tonic, dar fără gin, zise Harry şi-i spuse să păstreze restul de la bancnota de zece dolari.

— Cam mare bacşiş, aduce mai mult a şpagă, spuse Borroughs fluturând bancnota. Eşti poliţai?

— Mă dau de gol chiar aşa de repede? întrebă Harry, cu o expresie resemnată.

— În afară de faptul că vorbeşti ca un afurisit de turist, cam da.

Borroughs lăsă restul pe tejghea şi-i întoarse spatele.

— Sunt prieten cu Andrew Kensington.

Borroughs se roti iarăşi spre el cu viteza fulgerului şi înhăţă banii.

— De ce n-ai zis aşa de la început? bolborosi.

Barmanul nu-şi putea aminti dacă o văzuse sau dacă auzise ceva de Inger Holter, lucru pe care Harry îl ştia deja, fiindcă vorbise despre asta cu Andrew. Dar, după cum spunea mereu bătrânul său supervizor de la poliţia din Oslo, „Lumbago“ Simonsen: „Mai bine să întrebi de prea multe ori decât de prea puţine.“

Harry se uită în jur.

— Ce ai tu aici? întrebă.

— Kebab cu salată grecească, răspunse Borroughs. Specialitatea zilei, şapte dolari.

— Scuze, dă-mi voie să reformulez. Voiam să zic, ce fel de oameni vin aici? Cum e clientela?

— Cred că ar putea fi socotiţi din clasa de jos, răspunse barmanul schiţând un zâmbet condescendent, care zicea multe despre munca zilnică a lui Borroughs şi despre visul său de a transforma barul într-un local notabil.

— Sunt obişnuiţi ai locului? întrebă Harry, arătând cu bărbia spre un ungher mai întunecos, unde cinci bărbaţi beau bere la o masă.

— Mda, majoritatea. Nu suntem chiar pe harta turistică.

— Te-ar deranja dacă le pun câteva întrebări? zise Harry.

Celălalt ezită.

— Tipii ăştia nu-s chiar uşă de biserică. Nu ştiu cum îşi fac banii şi nici n-am de gând să-i întreb. Hai să zicem că nu se scoală dis-de-dimineaţă ca să se ducă la serviciu.

— Nimănui nu-i place ca fete nevinovate să fie violate şi strânse de gât în cartier, nu? Nici măcar celor care au o relaţie mai puţin amicală cu legea. Chestii din astea sperie lumea şi afectează afacerile, orice ai avea de vânzare.

Borroughs se apucă să lustruiască un pahar.

— M-aş purta cu grijă, în locul tău.

Harry îl salută înclinând din bărbie şi păşi încetişor către masa din colţ, ca să le dea timp să-l vadă. Unul dintre ei se ridică înainte să ajungă prea aproape. Îşi încrucişă braţele, dezvăluind, pe antebraţul gros, un tatuaj ce înfăţişa un pumnal.

— Locul ăsta-i ocupat, blondule, zise cu o voce răguşită şi joasă ca un şuierat de vânt.

— Am o întrebare…, începu Harry să spună, însă omul cu voce

răguşită clătina deja din cap. Numai una. Îl ştie cineva pe omul ăsta, Evans White?

Ridică mâna în care avea fotografia.

Până atunci, cei doi bărbați care stăteau cu fața la el se mulțumiseră doar să-l privească, mai degrabă plictisiți decât ostili cu adevărat. La menționarea numelui lui White, începură să-l cerceteze cu un interes crescut, iar Harry observă cum zvâcneşte grumazul unuia dintre cei doi tipi care erau aşezați cu spatele la el.

— N-am auzit de el, zise răguşitul. Suntem într-o... conversație privată aici, amice. Pa!

— Conversația asta n-are cumva de-a face cu substanțe ilegale potrivit legii australiene? întrebă Harry.

Tăcere lungă. Adoptase o strategie primejdioasă. Provocarea pe față era o tactică la care putea recurge dacă avea întăriri sau o rută de scăpare pusă la punct. Harry n-avea nici una, nici alta. Credea doar că venise vremea să se întâmple ceva.

Un grumaz se ridică de pe scaun. Se tot ridică, ajungând aproape la tavan înainte să-şi întoarcă spre el mutra urâtă, ciupită de vărsat. O mustață mătăsoasă sublinia trăsăturile orientale ale bărbatului.

— Ginghis Han! Mă bucur să te văd. Credeam că ai murit! exclamă Harry, întinzându-i mâna.

Ginghis deschise gura.

— Cine eşti?

Vocea îi era un huruit sinistru. Orice trupă de death metal ar fi ucis ca să aibă un solist vocal cu un asemenea potențial de grohăială în corzile vocale.

— Sunt polițist şi nu cred că...

— Să vedem, zise Ginghis, țintuindu-l cu privirea din înălțimi.

— Poftim?

— Legitimația.

Harry ştia prea bine că situația ar fi necesitat mai mult decât cardul lui de plastic cu poză de paşaport pe care îl avea de la poliția din Oslo.

— Ți-a spus cineva că ai aceeaşi voce ca solistul de la Sepultura... cum îl cheamă...?

Harry îşi puse un deget sub bărbie, pretinzând că se străduieşte să-şi amintească. Răguşitul se pregătea să dea ocol mesei. Harry întinse degetul spre el.

— Şi tu eşti Rod Stewart, aşa-i? Stai aici frumuşel şi plănuieşti

un album nou-nouț...

Pumnul îl lovi pe Harry în dinți. Se clătină şi duse o mână la gură.

— Să înțeleg că nu eşti de părere că am un viitor în calitate de comediant? vru să afle.

Îşi cercetă degetele. Avea pe ele sânge, salivă şi ceva moale despre care bănuia că era pulpa din interiorul dintelui.

— N-ar trebui să fie roşie pulpa? îl întrebă pe Rod ridicând degetele.

Rod îl privi neîncrezător, apoi se aplecă şi se uită mai bine la bucățelele albe.

— Ăla e os de sub smalț, îşi dădu el cu părerea. Ăl bătrân al meu e dentist, le explică celorlalți, apoi făcu un pas în spate şi lovi iarăşi.

Preț de o clipă lui Harry i se făcu negru în fața ochilor, însă, când lumina reveni, îşi dădu seama că rămăsese în picioare.

— Să vedem dacă găseşti nişte pulpă acuma, zise curios Rod.

Harry ştia că-i o neghiobie, întreaga lui experiență şi bunul simț îi țipau că-i prostesc, falca dureroasă îi spunea că-i o tâmpenie, însă, din păcate, brațul lui drept socoti că-i o idee excelentă şi, în clipa aceea, preluă controlul. Îl izbi pe Rod în vârful bărbiei. Harry auzi pocnind falca răguşitului şi acesta dădu înapoi doi paşi împleticindu-se, consecința inevitabilă a unui upercut bine plasat.

O asemenea lovitură e transferată prin osul mandibulei către cerebel sau creierul mic – un termen numai bun într-un asemenea caz, îşi zise Harry –, unde o mişcare ondulatorie e responsabilă pentru un şir de scurtcircuite minore, dar şi, dacă ai noroc, pentru pierderea cunoştinței şi/sau leziuni cerebrale pe termen lung. În cazul lui Rod, creierul părea cam nesigur, neştiind dacă să comande pierderea cunoştinței ori doar o zgâlțâială zdravănă.

Ginghis Han n-avea de gând să aştepte rezultatul. Îl înhață pe Harry de guler, îl săltă până la înălțimea umerilor şi-l azvârli ca pe-un sac cu făină. Cuplul care abia îşi primise specialitatea zilei de şapte dolari avea acum parte de mai multă carne decât ceruse; cei doi se ridicară speriați şi bătură în retragere când Harry ateriză cu un bufnet pe masa lor. Doamne, sper să leşin repede, îşi zise Harry, simțind durerea impactului şi văzându-l pe Ginghis că se îndreaptă spre el.

Clavicula e un os fragil şi foarte expus. Harry ținti şi trimise

într-acolo o lovitură de picior, însă tratamentul pe care i-l aplicase Rod îi afectase probabil vederea, aşa că nimeri doar aerul.

— Durere! promise Ginghis, ridicând brațele deasupra capului.

Nu-i mai trebuia baros. Îl pocni pe Harry în piept şi-i paraliza pe loc toate funcțiile circulatorii şi respiratorii. Aşadar, Harry nu apucă să-l vadă şi nici să-l audă pe bărbatul cu piele închisă la culoare intrând şi apucând bila pe care Australia o folosise în meciul cu Pakistanul din 1979, tare ca piatra, grea de 160 de grame şi având 7,6 centimetri în diametru. Brațul îi țâşni prin aer cu o putere fenomenală şi bila fu aruncată drept către țintă.

Spre deosebire de cerebelul lui Rod, cel al lui Ginghis nu dădu dovadă de vreo şovăială când proiectilul îl izbi în frunte, ceva mai jos de linia părului. Spuse „noapte bună" instantaneu. Ginghis se clatină şi căzu ca un zgârie-nori zgâlțâit de-o explozie.

Acum se ridicaseră însă şi ceilalți trei de la masă, cu priviri fioroase. Nou-sositul păşi spre ei cu brațele înălțate într-o gardă joasă, nonşalantă. Unul dintre bărbați se aruncă asupra lui, iar Harry, care parcă-l recunoştea pe nou-venit prin pâcla de pe ochi, îşi dădu seama că ghicise: bărbatul cu piele neagră eschivă, apoi făcu un pas în față şi execută două directe de stânga bine țintite, pentru a testa parcă distanța, apoi un upercut nimicitor, cu avânt. Din fericire, era atâta înghesuială în fundul barului, că atacatorii nu izbuteau să sară la el toți odată. Cum primul bărbat fusese scos din joc, al doilea îşi lansă asaltul, ceva mai precaut totuşi, ținându-şi brațele într-un fel ce te ducea cu gândul la vreo centură de arte marțiale expusă undeva la loc de cinste pe perete, acasă. Prima încercare de atac se opri în garda nou-venitului şi, când se roti pentru a-şi executa obligatoria lovitură de karate cu piciorul, acesta nu mai era acolo. Piciorul întâlni doar aerul.

Însă o combinație rapidă de lovituri de dreapta şi de stânga îl trimiseră pe karatist în perete. Bărbatul cu piele închisă dansă pe urmele lui şi-i arse o directă de stânga, propulsându-i capul pe spate cu un scrâşnet oribil. Karatistul se scurse pe duşumea, moale ca o cârpă. Omul cu bila de crichet îl mai lovi o dată în vreme ce se prăbuşea la podea, deşi nu mai era necesar.

Rod se aşezase pe-un scaun şi urmărea scena cu ochi încețoşați.

Se auzi sunetul unui mecanism declanşându-se şi în mâna celui de-al treilea bărbat apăru un cuțit. În vreme ce înainta spre bărbatul cu piele neagră, păşind gheboşat şi cu brațele arcuite lateral, Rod vomită pe propriii pantofi – semn sigur că se alesese cu o contuzie, observă cu mulțumire Harry. Şi lui îi era cam

greață, mai ales după ce văzu că primul adversar al lui Andrew luase o paletă de crichet de pe perete şi se apropia pe la spate de boxer. Cuțitarul era lângă Harry acum, dar nu pe el îl avea în vizor.

— În spate, Andrew! țipă Harry încercând să înhațe brațul cuțitarului.

Când îl prinse, auzi bufnetul surd al paletei şi zgomot de mese şi scaune dărâmate, dar trebuia să se concentreze asupra cuțitarului, care se smucise din prinsoarea lui şi-acum îi dădea târcoale, legănându-şi teatral brațele, cu un rânjet dement pe chip. Cuțitarul râse şi se dădu mai aproape, mutându-şi cuțitul dintr-o mână într-alta.

Harry fandă, împunse şi se retrase. Brațul drept al cuțitarului i se lăsă moale pe lângă corp şi cuțitul căzu cu un zăngănit. Îşi privi uluit umărul, din care ieşea o țepuşă de kebab în care era înfiptă o bucățică de ciupercă. Brațul drept părea să-i fi paralizat cu aceeaşi expresie năucă; trase grijuliu de țepuşă cu mâna stângă, ca să vadă dacă într-adevăr era acolo. Probabil că i-am atins ceva muşchi sau nervi, îşi zise Harry, slobozind o lovitură de pumn în direcția lui.

Simți doar că lovise ceva tare şi un fulger de durere îi urcă pe antebraț. Cuțitarul dădu înapoi împleticindu-se şi privindu-l pe Harry cu ochi plini de reproş. O dâră groasă de sânge îi izvora dintr-o nară. Harry îi apucase mâna dreaptă. Ridică pumnul să dea iarăşi, dar se răzgândi.

— E al naibii de dureros să loveşti cu pumnii. Nu vrei să te dai bătut şi gata? întrebă.

Cuțitarul dădu din cap că-i de acord şi se lăsă la pământ lângă Rod, care încă stătea cu capul între picioare.

Când Harry se răsuci, îl văzu pe Borroughs în mijlocul încăperii, cu o armă ațintită asupra primului adversar al lui Andrew, şi pe Andrew însuşi zăcând inert printre mese şi scaune răsturnate. O parte dintre clienți plecaseră, alții se opriseră să caşte gura, dar cei mai mulți rămăseseră şi se uitau la televizor, unde se difuza un meci internațional de crichet.

Când sosiră ambulanțele ca să se ocupe de răniți, Harry se asigură că se ocupară de Andrew mai întâi. Îl luară pe targă, cu Harry lângă el. Andrew sângera dintr-o ureche şi respira şuierător, dar măcar scăpase cu viață.

— N-am ştiut că joci crichet, Andrew. Arunci extraordinar, dar chiar era nevoie să intervii aşa de în forță?

— Ai dreptate. N-am evaluat bine situația. Aveai totul sub control.

— Păi, zise Harry, trebuie să fiu sincer şi să recunosc că nu era aşa.

— OK, făcu Andrew, o să fiu şi eu sincer şi-o să-ți spun că am o ditai durere de cap şi că regret că mi-am făcut apariția aici. Corect ar fi fost să te ia pe tine cu targa. Vorbesc serios.

Ambulanțele veniră şi plecară, iar în bar rămaseră doar Harry şi Borroughs.

— Sper că n-am distrus prea multe mobile şi lambriuri, zise Harry.

— Nu, nu-i aşa de grav. Oricum, clienții mei apreciază un pic de distracție în direct din când în când. Dar de-acum ai face bine să te uiți peste umăr. Şeful băieților ăstora n-o să fie prea fericit când o să audă povestea.

— Serios? făcu Harry, care simțea că Borroughs încerca să-i spună ceva. Şi cine-i şeful?

— Nu ştii de la mine, dar tipul din poză nu-i chiar lipsit de legătură cu afacerea asta.

Harry încuviință agale din cap.

— Atunci probabil c-ar trebui să mă păzesc. Şi să mă înarmez. Te superi dacă iau cu mine una dintre țepuşele astea?

21

Un beţiv

Harry găsi un dentist în King's Cross care-i aruncă o privire şi decise că era nevoie de nişte pregătiri pentru refacerea dintelui care se rupsese pe mijloc. Execută apoi o reparaţie temporară şi acceptă un onorariu pe care Harry nădăjduia să şi-l deconteze prin bunăvoinţa şefului poliţiei din Oslo.

Când ajunse la secţia de poliţie, află că paleta de crichet îi rupsese trei coaste lui Andrew şi-i provocase un traumatism cranian. Era puţin probabil să se poată da jos din pat mai repede de o săptămână.

După prânz, Harry îl rugă pe Lebie să-l însoţească la nişte vizite făcute la spital. Merseră cu maşina până la spitalul St Etienne, unde trebuiră să-şi treacă numele în registrul de vizitatori – un tom gros şi greoi care zăcea deschis în faţa unei călugăriţe şi mai greoaie care, cu braţele încrucişate la piept, îi măsură cu privirea de după geamul de sticlă, însă le făcu semn din cap că pot să intre.

— Nu vorbeşte engleză, explică Lebie.

Ajunseră la recepţie, unde un tânăr zâmbitor le trecu îndată numele în computer, le dădu numerele saloanelor şi le explică încotro s-o apuce.

— Din Evul Mediu în Evul Computerelor în zece secunde, şopti Harry.

Schimbară câteva vorbe cu un Andrew învineţit, însă era într-o dispoziţie proastă şi le spuse să-l lase în pace după cinci minute. Pe cuţitar îl descoperiră într-o rezervă aflată un etaj mai sus. Stătea întins pe pat, cu braţul într-un bandaj elastic şi faţa umflată. Se uită la Harry cu aceeaşi privire lezată pe care o avusese şi în noaptea de dinainte.

— Ce vrei, scârbă de poliţai? zise.

Harry se aşeză pe un scaun de lângă pat.

— Vreau să ştiu dacă Evans White a cerut cuiva s-o omoare pe Inger Holter, cine a primit ordinul ăsta şi de ce.

Cuțitarul dădu să râdă, însă îl apucă un acces de tuse.

— Habar n-am ce vorbeşti acolo, polițaiule, şi cred că nici tu n-ai habar.

— Ce-ți face umărul? întrebă Harry.

Globii oculari ai cuțitarului păreau acum gata să-i iasă din orbite.

— Încearcă tu numai…

Harry scoase din buzunar țepuşa. O venă groasă şi albastră apăru pe fruntea celuilalt.

— Glumeşti.

Harry nu zise nimic.

— Ți-ai pierdut mințile, ce morții mă-sii? Doar nu crezi c-o să poți scăpa basma curată! Dacă-mi găsesc vreo bubiță pe corp după ce-ai plecat, căcatul tău de slujbă s-a dus pe copcă, jigodie!

Vocea cuțitarului căpătase accente de sopranǎ.

Harry îşi duse un deget la buze.

— Fă-ți un bine şi taci din gură. Îl vezi pe tipul ăla chel şi mătăhălos, de lângă uşă? Nu-i uşor de văzut asemănarea, dar este de fapt vărul tipului al cărui cap l-ați crăpat voi ieri cu paleta. A cerut permisiune specială să mă însoțească azi. Treaba lui e să-ți pună căluş şi să te țină bine cât desfac eu bandajul şi vâr frumusețea asta în singurul loc în care n-o să rămână urme. Fiindcă deja ai o gaură acolo, aşa-i?

Strânse uşurel umărul drept al cuțitarului. În ochii omului apărură lacrimi şi pieptul îi tresăltă. Ochii i se plimbară iute de la Harry către Lebie şi înapoi. Natura umană e un codru sălbatic, de nepătruns, însă lui Harry i se păru că vede un luminiş acolo atunci când cuțitarul deschise gura. Neîndoielnic, spunea adevărul.

— Nu poți tu să-mi faci ce nu mi-ar face de zece ori mai rău Evans White dacă-l supăr. Vreau să-ți zic doar atât: eşti pe o cale greşită. Ai înțeles complet aiurea situația.

Harry îi aruncă lui Lebie o privire. Lebie scutură din cap. Harry rămase o clipă pe gânduri, apoi se ridică şi aşeză țepuşa pe noptieră.

— Fă-te bine curând.

— *Hasta la vista*, răspunse cuțitarul ridicând mâna şi făcându-se că apasă trăgaciul unei arme imaginare.

○

Când se întoarse la hotel, Harry descoperi că-l aştepta un mesaj la recepție. Recunoscu numărul de la sediul poliției din Sydney şi sună acolo folosind telefonul din cameră. Îi răspunse Yong Sue.

— Am trecut iarăşi prin arhivă, zise acesta. Şi-am verificat mai temeinic. Unele infracțiuni mai puțin serioase sunt şterse din cazier după trei ani. Aşa spune legea. Nu avem voie să păstrăm asta în scripte. Totuşi, dacă e vorba de o infracțiune sexuală... păi... în cazul ăsta, ținem cazurile la păstrare într-un dosar... foarte neoficial. Şi-am dezgropat ceva interesant.

— Aşa?

— Cazierul oficial al proprietarului lui Inger, Hunter Robinson, e nepătat. Dar am căutat mai bine şi-am descoperit că a fost amendat de două ori pentru expunere. Expunere indecentă.

Harry încercă să-şi imagineze o expunere indecentă.

— Cât de indecentă?

— S-a jucat cu organele genitale în public. Nu trebuie să însemne neapărat ceva, însă nu e tot. Lebie a trecut pe-acolo, dar nu era nimeni acasă. Doar o potaie agitată care lătra de după uşă. Până la urmă a ieşit un vecin. Se pare că s-a înțeles cu Robertson să dea drumul afară câinelui şi să-l hrănească în fiecare zi de miercuri, aşa că are o cheie. Şi Lebie, fireşte, l-a întrebat dacă descuiase uşa şi dăduse drumul câinelui în miercurea de dinainte să fie găsită Inger. Vecinul făcuse asta.

— Şi?

— În declarație, Robertson a zis că a fost acasă toată noaptea de dinainte să fie găsită Inger. M-am gândit că ai vrea să ştii.

Harry simți că începe să-i crească pulsul.

— Ce-o să faci acum?

— O să trimit un echipaj de poliție mâine de dimineață să-l aducă, înainte să plece la lucru.

— Hm. Unde şi când s-au produs aceste groaznice încălcări ale moralei publice?

— Să vedem. Cred că într-un parc era. Da. Green Park, aşa zice aici. E un micuț...

— Ştiu locul, răspunse Harry, a cărui minte începea să se încingă. Cred că aş putea face o plimbare prin zonă. Pare să fie o clientelă statornică pe-acolo. Poate că ştiu ei ceva.

Harry primi datele când avuseseră loc expunerile indecente, pe care şi le notă într-o agendă cu calendar, din cele pe care le

primea an de an, de Crăciun, de la tatăl lui.

— De curiozitate, Yong, există cumva şi expunere decentă?

— Da, când ai optsprezece ani, eşti beat şi-ți arăți fundul la parada de Ziua Independenței, în Norvegia.

Harry rămase mut de uimire.

Yong, la celălalt capăt al firului, se hlizea.

— Dar cum...? încercă să întrebe Harry.

— E incredibil ce poți face cu câteva parole şi un coleg danez de la un birou alăturat, zise Yong aproape râzând în hohote.

Harry simțea acum că-l apucă dracii.

— Sper că nu te-am supărat, făcu Yong, părând deodată preocupat că mersese prea departe. N-am mai spus nimănui.

Părea atât de spăşit, că Harry nu mai izbuti să se înfurie.

— Unul dintre polițişti era femeie, zise. Şi după aceea m-a complimentat pentru bucile ferme.

Yong hohoti uşurat.

Celulele fotoelectrice din parc socotiră că era suficient de întuneric şi felinarele se aprinseră chiar în timp ce Harry înainta spre bancă. Îl recunoscuse îndată pe bărbatul cărunt care stătea aşezat acolo.

— Bună seara.

Capul lăsat pe piept se ridică încetişor şi doi ochi căprui se îndreptară spre Harry – sau, mai exact, priviră prin el – şi se fixară asupra unui punct îndepărtat.

— Tabacioc? întrebă cu voce spartă.

— Poftim?

— Tabacioc, repetă, fluturând două degete prin aer.

— A, tutun. Vrei o țigară?

Harry trase două țigări din pachet şi îşi opri una. Rămaseră tăcuți câteva clipe, savurând fumul. Stăteau într-o parcelă înverzită din mijlocul unui oraş mare, şi totuşi Harry avea senzația că se găseşte într-un loc izolat şi pustiu. Poate din pricină că se lăsase noaptea, însoțită de sunetul electric scos de picioarele greierilor frecate unele de altele. Sau poate senzația că avea loc un ritual dincolo de timp, fumatul ăsta împreună, polițistul alb şi bărbatul de culoare cu chip lat şi straniu ce descindea din populația indigenă a acestui continent vast.

— Vrei să-mi cumperi geaca?

Harry cercetă geaca omului, un soi de parpalac făcut din material subțire, în nuanțe aprinse de roşu şi negru.

— Steagul aborigen, îi explică lui Harry, arătându-i dosul gecii. Le face văru-meu.

Harry refuză politicos oferta.

— Cum te cheamă? întrebă aborigenul.

— Harry.

— Un nume englezesc. Am şi eu unul din ăsta. E Joseph. Cu „p“ şi „h“. E de fapt un nume evreiesc. Tăticu' lui Isus, te-ai prins? Joseph Walter Roderigue. Numele meu tribal e Ngardagha. N-gar-dag-ha.

— Stai mult timp prin parcul ăsta, aşa-i, Joseph?

— Da, o grămadă, zise Joseph, începând iarăşi să se uite în gol.

Scoase din buzunarul gecii o sticlă mare de suc, i-o întinse mai întâi lui Harry, apoi bău şi înşuruba la loc dopul. Geaca i se desfăcu şi Harry îi văzu tatuajele de pe piept. Se vedea scris „Jerry“ deasupra unei cruci mari.

— Frumos tatuaj, Joseph. Pot să te-ntreb cine e Jerry?

— Băiatul meu. Fiul meu. Are patru ani, zise Joseph şi răsfiră patru degete, numărând până la patru.

— Patru, am înțeles. Şi unde-i Jerry acum?

— Acasă, răspunse Joseph şi arătă cu mâna ca să indice pe unde era casa. Acasă cu mama lui.

— Uite ce e, Joseph. Caut pe cineva. Îl cheamă Hunter Robertson. E alb, mic de statură şi n-are prea mult păr. Vine câteodată aici în parc. Uneori se... expune. Ştii la cine mă refer? L-ai văzut, Joseph?

— Da, da. Vine el, zise celălalt frecându-şi nasul de parcă ar fi crezut că Harry vorbeşte de un eveniment zilnic. Aşteaptă numai. Vine el.

22

Doi exhibiţionişti

Un clopot răsună în depărtare, în vreme ce Harry îşi aprindea a opta ţigară şi trăgea fumul cu poftă în piept. Surioara lui îl sfătuise să se lase de fumat ultima oară când o dusese la cinema. Văzuseră *Robin Hood, prințul hoților*, cu cea mai proastă distribuție întâlnită vreodată de Harry de la *Plan 9 from Outer Space* încoace. Dar pe surioară n-o deranjase că Robin Hood-ul întruchipat de Kevin Costner îi răspundea şerifului din Nottingham în cea mai neaoşă americănească. Prea puține lucruri o deranjau, în general, pe surioara lui; chițăise încântată când Costner făcuse ordine în codrul Sherwood şi lăcrimase când Marian şi Robin se regăsiseră până la urmă.

După film, intraseră într-o cafenea şi el îi cumpărase o ciocolată caldă. Surioara îi spusese cât de bine se simțea în noul apartament din Centrul Rezidențial Sogn, deşi unii dintre vecinii de palier erau „proşti la cap". Şi îi spusese lui Harry că vrea să-l vadă că se lasă de fumat. „Ernst zice că-i periculos. Poți muri de la asta." „Cine-i Ernst?", întrebase Harry, dar i se răspunsese cu chicoteli.

Apoi redevenise serioasă. „Nu trebuie să fumezi, Harald. Să nu mori, mă auzi?" „Harald" şi „mă auzi?" le luase de la maică-sa.

Numele său de botez, *Harry*, îi fusese pus ca să i se facă pe plac lui taică-său. Olav Hole, un bărbat care se lăsa de obicei călăuzit de nevastă în toate cele, ridicase vocea şi insistase ca băiatul să fie numit după bunicul lui, navigator şi, se părea, bărbat de ispravă. Maică-sa cedase într-un moment de slăbiciune, cum spusese ea însăşi, un moment pe care după aceea avea să-l regrete amarnic.

„S-a mai auzit vreodată de vreunul pe nume Harry care să reuşească în viață?", zisese. (Tatăl lui Harry ajunsese apoi, când avea chef s-o tachineze, să-i imite felul în care vorbise,

accentuând pe *vreodată* şi *vreunul*.)

În orice caz, maică-sa îi spunea Harald, după unchiul ei, însă toți ceilalți îi ziceau Harry. Şi, după ce murise ea, surioara începuse să-i spună şi ea Harald. Poate că aşa încerca ea să acopere golul lăsat de dispariția ei. Harry nu ştia; prin capul fetei treceau tot soiul de chestii ciudate. Zâmbise, de pildă, cu ochii în lacrimi şi cu frişca pe nas, când Harry îi promisese c-o să se lase de fumat, poate nu imediat, dar cu timpul.

Stătea acum şi îşi imagina cum fumul i se cuibăreşte unduitor în trup. Şarpele cel mare, Bubbur.

Joseph tresări. Adormise.

— Strămoşii mei erau din clanul Ciorilor, zise fără vreun preambul, întinzându-şi încheieturile amorțite. Puteau să zboare.

Somnul părea să fi scos alcoolul din el. Îşi frecă fața cu amândouă palmele.

— Minunat lucru să poți zbura. Ai şi tu zece biştari?

Harry n-avea decât o bancnotă de douăzeci.

— Merge şi asta, zise Joseph înhățând-o.

Ca şi cum pe cerul minții sale n-ar fi fost decât o înseninare temporară, Joseph se întunecă iarăşi şi începu să mormăie într-o limba de neînțeles, ce-i amintea lui Harry de idiomul în care îi vorbise Andrew lui Toowoomba. Nu zisese Andrew că-i creolă? Bărbia bețivului căzu apoi la loc pe piept.

Harry tocmai hotărâse să-şi termine țigara şi să plece, când apăru Robertson. Harry aproape că se aşteptase să-şi facă apariția într-un balonzaid, chestie pe care şi-o imagina ca pe un soi de uniformă pentru exhibiționişti, însă Robertson nu purta decât blugi şi tricou. Se uita în stânga şi-n dreapta, mergând cu un pas ciudat, săltat, de parcă ar fi fredonat o melodie în minte şi s-ar fi mişcat pe ritmul interior. Nu-l recunoscu pe Harry până ce nu ajunse în zona băncilor şi, din ce se putea citi pe chipul lui, nu părea tocmai mulțumit de întâlnire.

— Bună seara, Robertson. Am încercat să dăm de dumneata. Ia loc aici.

Robertson aruncă o privire în jur, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Părea c-ar vrea s-o ia din loc, dar până la urmă se aşeză pe bancă, suspinând deznădăjduit.

— V-am spus tot ce ştiu. De ce mă hărțuiți?

— Fiindcă i-ai hărțuit şi tu pe alții la vremea ta.
— Pe alții? N-am hărțuit pe nimeni, ce naiba!
Harry îl cercetă. Era greu să-l placi pe Robertson, dar, cu toată strădania, Harry nu reuşea să creadă că s-ar găsi în prezența unui criminal în serie. Şi intuiția asta nu-i pica bine defel, de vreme ce însemna că-şi pierde timpul de pomană.
— Ştii câte fete nu pot dormi din cauza ta? zise Harry încercând să vorbească pe un ton cât mai disprețuitor. Câte nu pot să uite şi trebuie să trăiască cu imaginea unui labagiu depravat care le violează în gând? Ai intrat în mintea lor, le-ai făcut să se simtă vulnerabile şi temătoare să iasă pe întuneric; le-ai umilit şi le-ai făcut să se simtă folosite.
Pe Robertson îl umflă râsul.
— Altă placă mai bună n-ai găsit, domnu' polițist? Ce zici de viețile sexuale pe care le-am distrus? Şi cum, de frică, fetele alea au ajuns dependente de tranchilizante? Apropo, l-aş sfătui pe colegul dumitale să aibă grijă. Cel care a zis că pot fi condamnat la şase ani pentru complicitate dacă nu vă declar pe loc tot ce ştiu, golanilor. Am vorbit cu avocatul meu şi-o să ducă chestiunea mai departe la şeful vostru. Îți spun aşa, ca să ştii. Deci nu mai încerca iarăşi să mă iei de fraier.
— Bun, putem face asta în două feluri, Robertson, zise Harry, observând că n-avea la fel de multă autoritate în rolul de polițist amenințător pe cât ar fi avut Andrew. Îmi poți spune în clipa asta ce vreau să ştiu ori...
— ... putem merge la secție. Mersi, am mai auzit-o pe asta. Dar te rog, saltă-mă, fiindcă după aia avocatul meu o să mă scoată într-o oră, iar tu şi colegul o să fiți arestați pentru că vă amenințați aiurea cetățenii. N-ai decât!
— Nu la asta mă gândeam, răspunse cu voce joasă Harry. Mi-am imaginat mai degrabă că ar putea ajunge ceva, o chestie imposibil de descoperit cu mijloace normale, la urechea vreunui tabloid hămesit după senzațional. Îl şi vezi înaintea ochilor, nu? *Proprietarul locuinței lui Inger Holder, vezi foto, fost condamnat pentru expunere indecentă, se află în atenția poliției...*
— Ce condamnare! Am luat o amendă. Patruzeci de dolari!
Glasul lui Hunter Robertson devenise pițigăiat.
— Da, ştiu, Robertson, a fost o contravenție, zise Harry simulând înțelegerea. Un fleac, uşor de ascuns de comunitatea locală. Ce păcat că se citesc tabloide în cartier, nu? Şi la lucru... Dar părinții tăi? Ştiu să citească?

Robertson se gheboşă. Aerul ieşi din el ca dintr-o minge înțepată, amintindu-i lui Harry de fotoliile acelea cu puf. Harry ştiu că atinsese un punct sensibil aducând vorba despre părinți.

— Ticălos fără inimă, şopti Robertson cu voce răguşită, îndurerată. De unde apar oameni ca tine?

Apoi, după un timp:

— Ce vrei să ştii?

— Mai întâi… unde ai fost în seara de dinainte să fie găsită Inger.

— Am spus deja la poliție că eram singur acasă şi…

— Conversația asta s-a încheiat. Sper că editorii o să găsească o poză drăguță cu dumneata.

Se ridică de pe bancă.

— OK, OK, nu eram acasă! țipă ascuțit Robertson, apoi se lăsă pe spătarul băncii şi închise ochii.

Harry luă iarăşi loc.

— Când eram student şi stăteam la o pensiune, într-una dintre zonele bune ale oraşului, era o văduvă care locuia peste drum, zise el. La ora şapte, exact la şapte, în fiecare vineri seară, trăgea draperiile de la geam. Stăteam la acelaşi etaj şi din camera mea se vedea direct în sufrageria ei. Mai ales în zilele de vineri, când îşi aprindea candelabrul enorm. Dacă o vedeai în orice altă zi a săptămânii, îți părea o doamnă căruntă cu ochelari şi cardigan, genul de bătrână pe care-o vezi mereu prin tramvai şi la coadă la farmacie.

Dar vinerea, la ora şapte, continuă Harry, când începea spectacolul, îți ieşea complet din minte imaginea bătrânei tuşind, sprijinită în baston. Îşi punea o rochie de seară de mătase cu model japonez şi pantofi negri cu tocuri înalte. La şapte şi jumătate, primea un vizitator de sex masculin. La opt fără un sfert, îşi scotea rochia, expunându-şi corsetul negru. La opt, era pe cale să se dezbare de corset şi să înceapă hâțânatul pe divan. La opt şi jumătate, vizitatorul pleca, draperiile acopereau iarăşi ferestrele şi spectacolul se încheia.

— Interesant, rosti fără chef Robertson.

— Interesant era că niciodată nu se isca vreo problemă. Dacă stăteai pe partea mea de stradă, nu puteai evita să vezi ce se petrecea. Probabil că mulți dintre vecini urmăreau spectacolul. Însă niciodată nu se vorbea despre asta, din câte ştiu, şi nici nu făcuse nimeni vreo plângere sau reclamație. Celălalt lucru interesant era regularitatea fenomenului. Crezusem, mai întâi, că

avea ceva de-a face cu partenerul, cu disponibilitatea lui: poate că avea serviciu sau era însurat, ceva de genul. Însă mi-am dat seama repede că îşi schimba partenerii fără să schimbe şi orarul. Şi am înțeles într-un târziu: ştia, fireşte, ce ştie orice prezentator TV, că odată ce îți fidelizezi publicul pentru o anumită oră, este foarte periculos să schimbi programul transmisiei. Iar publicul era sarea şi piperul vieții ei sexuale. Înțelegi?

— Înțeleg, răspunse Robertson.

— O întrebare care nu-i necesară, fireşte. Acum... de ce ți-am spus povestea asta? M-a izbit siguranța cu care amicul nostru inconştient de lângă noi, Joseph, a afirmat c-o să vii în seara asta, aşa că m-am uitat în calendar şi majoritatea datelor se potrivesc. Azi e miercuri, miercuri era şi când a dispărut Inger şi la fel în cele două dați când ai fost prins expunându-ți bijuteriile. Ai program fix, aşa-i?

Robertson nu răspunse.

— Aşadar, următoarea mea întrebare este: de ce n-a mai fost nicio plângere la adresa ta în ultima vreme? Au trecut, totuşi, patru ani de la ultimul incident. Şi, de obicei, bărbații care-şi arată organul fetițelor prin parc nu-s foarte apreciați.

— Cine-a zis că ar fi vorba de fetițe? izbucni Robertson. Şi cine-a zis că n-aş fi apreciat?

Dacă ar fi fost în stare să fluiere în surdină, Harry ar fi făcut-o. Îşi amintise, subit, cuplul care se certa prin apropiere ceva mai devreme.

— Deci o faci pentru bărbați, zise mai mult pentru el. Pentru gay-i din zonă. De aceea trebuie să fii discret. Ai şi un public fidel?

Robertson ridică din umeri.

— Unii, alții. Dar ştiu cu siguranță unde şi când mă pot vedea.

— Şi cu plângerile cum a fost?

— Persoane care treceau întâmplător pe-acolo. Acum suntem mai atenți.

— Aş putea deci găsi un martor dispus să declare că erai acolo în noaptea când a dispărut Inger?

Robertson dădu din cap că da.

Rămaseră tăcuți un timp, ascultând sforăitul uşor al lui Joseph.

— Mai e ceva ce nu prea se potriveşte, zise până la urmă Harry. Mi-a tot stat pe creier, dar nu reuşeam să-mi dau seama exact ce e până n-am auzit că vecinul tău îți hrăneşte câinele şi-l scoate la plimbare în fiecare miercuri.

Doi bărbați trecură încet pe lângă ei şi se opriră în marginea

cercului gălbui proiectat de stâlpul de iluminat.

— Aşa că m-am întrebat: de ce să-i dea de mâncare când Inger e pe cale să se întoarcă de la Albury cu ceva resturi de carne? La început, am dat deoparte gândul, zicându-mi că vorbiserăți despre asta probabil. Poate carnea era pentru ziua următoare. Dar apoi mi-am amintit ceva ce-ar fi trebuit de la bun început să mă frapeze: câinele dumitale nu mănâncă… sau cel puțin, nu e lăsat să mănânce carne. Caz în care… ce făcea cu carnea Inger? La bar le spusese colegilor că era pentru câine. De ce să fi mințit?

— Nu ştiu.

Harry observă că Robertson se uită la ceas. Probabil că se făcea vremea pentru reprezentație.

— Încă ceva. Ce ştii despre Evans White?

Robertson se răsuci spre el şi-l privi cu ochii săi albăstrui, apoşi. Se zărea în ei o licărire de frică?

— Foarte puține, zise.

Harry renunță. Nu progresase prea mult. Simțea că fierbe pe dinăuntru, simțea impulsul să vâneze, să prindă şi să aresteze, însă scenariul acesta părea să se îndepărteze necontenit. În câteva afurisite de zile avea să se întoarcă în Norvegia. Ciudat lucru, însă gândul nu-l făcea să se simtă deloc mai bine.

— În privința martorilor, zise Robertson, aş aprecia dacă…

— Nu vreau să-ți stric show-ul, Robertson. Ştiu că cei care vin să te vadă te apreciază în felul lor.

Se uită în pachetul de țigări, scoase una şi puse restul în buzunarul gecii lui Joseph, apoi se ridică să plece.

— Eu, cu siguranță, apreciam spectacolul săptămânal al văduvei.

23

Şarpele negru

Albury, ca de obicei, gemea de lume pusă pe distracție. Răcneau cât îi țineau plămânii pe piesa „It’s Raining Men“. Pe scenă, trei dintre băieți purtau cizme până la genunchi şi cam atât, iar publicul ovaționa şi cânta alături de ei. Harry rămase un pic să se uite înainte de a se apropia de barul unde servea Birgitta.

— Tu de ce nu cânți, frumuşelule? auzi o voce familiară.

Întoarse capul într-acolo. Otto nu se travestise de data asta; însă o cămaşă roz de mătase cu gulerul desfăcut, un pic de rimel şi de ruj arătau că se preocupase totuşi de felul în care arăta.

— N-am voce, Otto. Scuze!

— Eh, voi, scandinavii, sunteți toți la fel. Nu vă prindeți în joc decât după ce-ați turnat în voi atâta băutură că ajungeți nefolositori la… da, ştii la ce mă refer.

Harry zâmbi către pleoapele mijite ale lui Otto.

— Nu flirta cu mine, Otto. Sunt o cauză pierdută.

— Hetero fără şanse de scăpare, aşa-i?

Harry dădu din cap că da.

— Oricum, permite-mi să-ți iau ceva de băut, frumuşelule. Ce ți-ar plăcea?

Comandă un suc de grepfrut pentru Harry şi un Bloody Mary pentru el. Ciocniră, apoi Otto îşi bău jumătate din cocteil dintr-o înghițitură.

— Singurul lucru care ajută la suferințele din dragoste, zise dând pe gât şi restul.

Se strâmbă energic, mai comandă un rând şi-l măsură din priviri pe Harry.

— Deci n-ai făcut niciodată sex cu un bărbat? Poate că va trebui să faci ceva în privința asta, într-o bună zi.

Harry simți că urechile îi iau foc. Cum de putea clovnul ăsta gay să-l facă pe el, bărbat în toată firea, să se simtă atât de stânjenit

încât să ajungă să arate ca un englez după şase ore pe-o plajă din Spania?

— Să punem un pariu lipsit de bun-gust şi minunat de vulgar, zise Otto cu o licărire amuzată în privire. Fac rămăşag pe o sută de dolari că mâna asta subțire şi moale a ta o să-mi cuprindă organele înainte să te-ntorci în Norvegia. Ai curaj să accepți pariul?

Otto bătu din palme văzând fața stacojie a lui Harry.

— Dacă n-ai ce face cu banii, mie îmi convine, zise Harry. Dar parcă ştiam, Otto, că suferi din dragoste. N-ar trebui să fii acasă, gândindu-te la altele, în loc să ispiteşti bărbați hetero?

Regretă îndată ce spusese. Nu-i plăcuse niciodată să fie tachinat.

Otto îşi retrase mâna şi-i aruncă o uitătură jignită.

— Scuze, vorbeam în dodii, n-am vrut să zic asta, spuse Harry.

Otto dădu din umeri.

— Ceva nou cu cazul vostru?

— Nu, zise Harry, uşurat că schimbaseră subiectul. Se pare c-o să avem de căutat dincolo de cercul ei de cunoştințe. Ai cunoscut-o cumva, apropo?

— Pe Inger o ştiau toți clienții de pe-aici.

— Ai vorbit cu ea vreodată?

— Se poate să fi schimbat câteva vorbe. Era nițel cam complicată pentru gustul meu.

— Complicată?

— Destui clienți hetero o sorbeau din ochi. Purta haine provocatoare, arunca priviri intense şi zâmbea mai mult decât era nevoie, dacă asta-i aducea bacşişuri în plus. Genul ăsta de comportament poate fi periculos.

— Crezi că poate unul dintre clienți…?

— Cred doar că nu-i nevoie să te uiți prea departe, domnule agent de poliție.

— Ce vrei să spui?

Otto privi în jur şi îşi termină băutura.

— Numai gura-i de mine, frumuşelule, zise dând să plece. O să fac cum ai sugerat. O să mă duc acasă şi-o să mă gândesc la alte chestii. Nu asta recomandă doctorul?

Îşi flutură mâna spre unul dintre băieții de după tejghea, care-i aduse o pungă maro de hârtie.

— Nu uita de spectacol! îi strigă peste umăr, depărtându-se.

○

Harry se aşeză pe un scaun la barul unde servea Birgitta, privind-o pe furiş cum lucrează. Îi urmări mâinile pricepute umplând halbe cu bere, dând restul şi amestecând băuturi, precizia cu care se mişca după bar, fiindcă toate distanţele îi erau familiare: de la dozatorul de bere la tejghea, de la tejghea la casa de marcat. O văzu îndepărtându-şi cu o mişcare iute o şuviţă rebelă de păr ce-i căzuse pe faţă şi observă cum se uita când şi când către clienţi, căutând comenzi noi. Privirea îi căzu, până la urmă, şi asupra lui Harry.

Chipul pistruiat se lumină, iar el simţi că inima îi bate cu putere în piept – era un sentiment minunat.

— A trecut un prieten de-al lui Andrew mai devreme, zise fata îndreptându-se spre Harry. L-a vizitat la spital. A întrebat de tine, voia să te salute. Cred că mai e pe-acolo, undeva. Da, uite-l.

Arătă către o masă şi Harry îl recunoscu imediat pe bărbatul de culoare. Era Toowoomba, boxerul. Se apropie de masa lui.

— Deranjez? zise şi i se răspunse cu un zâmbet larg.

— Nicidecum. Ia loc. Aşteptam să apară un vechi amic.

Harry se aşeză.

Robin „Murri“ Toowoomba continua să zâmbească. Se lăsase unul dintre acele momente de tăcere stânjenitoare despre care nu admite nimeni că ar fi stânjenitoare, deşi exact aşa stau lucrurile.

Harry se grăbi să umple pauza:

— Am vorbit azi cu cineva din tribul Ciorilor. Tu de ce trib ţii?

Toowoomba îl privi cu uimire.

— Cum adică, Harry? Sunt din Queensland.

Harry îşi dădu seama cât de aiurea sunase întrebarea lui.

— Scuză-mă, a fost o întrebare prostească. Azi, limba mea are tendinţa să se mişte mai repede decât creierul. N-am vrut să… nu ştiu prea multe despre cultura ta. Mă întrebam dacă ai origini în vreun trib anume… sau ceva de genu’.

Toowoomba îl bătu pe umăr.

— Te tachinam doar, Harry. Relaxează-te, zise chicotind uşor şi făcându-l pe Harry să se simtă şi mai neghiob. Reacţionezi ca mai toţi albii. La ce să te aştepţi? Se înţelege de la sine că eşti plin de prejudecăţi.

— Prejudecăţi? zise Harry simţindu-se agasat. Am zis eu ceva…

— Nu-i vorba despre ce zici, îl lămuri Toowoomba. E vorba despre ce aştepţi, inconştient, de la mine. Îţi imaginezi că ai zis

ceva greşit şi nu-ți trece prin cap că sunt destul de inteligent ca să țin seama că eşti străin de locurile astea. Nu cred că te-ai simți jignit dacă un turist japonez venit în Norvegia n-ar şti totul despre țara ta. De pildă, că pe regele vostru îl cheamă Harald.

Toowoomba îi făcu din ochi.

— Nu-i vorba doar de tine, Harry. Toți australienii albi sunt obsedați să nu spună ceva greşit. De aia e aşa de paradoxal. Mai întâi, răpesc mândria oamenilor şi, după ce s-a dus, se poartă de parcă n-ar vrea s-o atingă nici cu o floare.

Oftă şi desfăcu brațele, arătându-şi palmele late, albe, ca şi cum ar fi întors cu burta în sus nişte calcani.

Vocea caldă şi joasă a lui Toowoomba părea să vibreze cu o frecvență proprie, reuşind să se facă auzită, fără efort, prin hărmălaia din jur.

— Dar spune-mi tu ceva despre Norvegia, Harry. Am citit că ar fi foarte frumos acolo. Şi rece.

Harry începu să vorbească. Despre fiorduri, munți şi oamenii care locuiau între ele. Despre sindicate, libertatea de expresie, Ibsen, Nansen şi Grieg. Despre țara din nord ce se vedea pe ea însăşi drept o națiune energică şi progresistă, dar aducea mai degrabă cu o republică bananieră. Care avusese păduri şi porturi când olandezilor şi englezilor le trebuise cherestea, care avusese cascade când începuse să se producă energie electrică şi care, pe lângă toate astea, mai descoperise şi petrol în curtea din față.

— N-am produs niciodată maşini Volvo sau bere Tuborg, zise Harry. N-am făcut decât să ne exportăm natura şi să evităm gânditul. Suntem o națiune cu păr auriu pe cur, zise Harry fără să încerce să găsească un echivalent englezesc al expresiei.

Îi povesti apoi despre Åndalsnes, un cătun în valea Romsdalen înconjurat de munți semeți, atât de frumoşi încât maică-sa spunea mereu că acolo îşi începuse Dumnezeu creația şi că îşi petrecuse atâta timp meşterind la Romsdalen, că restul lumii trebuise lucrat în grabă ca să fie gata până duminică.

Şi despre pescuitul cu taică-său în fiord, dis-de-dimineață în iulie, apoi despre cum se lungea pe plajă şi adulmeca mirosul mării – în vreme ce pescăruşii țipau şi munții tăceau maiestuoşi, gărzi nemişcate înconjurând micul lor regat.

— Tata e din Lesjaskog, o aşezare de pe vale. S-a cunoscut cu mama la o petrecere sătească în Åndalsnes. Şi mereu vorbeau despre cum o să se mute înapoi în Romsdalen după ce-or să iasă la pensie.

Toowoomba încuviinţă şi bău din bere, în vreme ce Harry îşi sorbi sucul de grepfrut. Îi simţea aciditatea în stomac.

— Aş vrea să-ţi pot spune şi eu de unde vin, Harry. Doar că cei ca mine nu au o legătură reală cu vreun loc sau trib. Am crescut într-o colibă sub o autostradă de lângă Brisbane. Nu ştie nimeni din ce trib era tata. A venit şi s-a dus aşa de repede, că nimeni n-a avut timp să întrebe. Şi mamei nu-i pasă nici cât negru sub unghie de unde e de fel, atâta vreme cât poate strânge destule parale pentru o sticlă de vin. Aşa că mă descurc fiind un *murri*.

— Şi cu Andrew cum e?

— Nu ţi-a spus?

— Ce să-mi spună?

Toowoomba îşi retrase braţele de pe masă şi o încruntătură adâncă i se formă între ochi.

— Andrew Kensington e şi mai dezrădăcinat decât mine.

Harry nu mai insistă cu întrebări, însă după încă o bere Toowoomba reveni la subiect.

— Cred că ar trebui să-l las pe el să-ţi spună, fiindcă Andrew are o poveste foarte specială. El, vezi tu, aparţine generaţiei de aborigeni fără familie, Generaţia Furată.

— Cum adică?

— E o poveste lungă. Totul se învârte în jurul remuşcărilor. Încă de la sfârşitul secolului al XIX-lea, politicile având de-a face cu populaţiile indigene au fost guvernate de remuşcările autorităţilor în privinţa felului oribil în care am fost trataţi. Păcat că bunele intenţii nu duc mereu la rezultate bune. Dacă vrei să conduci o naţiune trebuie s-o înţelegi.

— Şi aborigenii n-au fost înţeleşi?

— Au existat mai multe etape, mai multe rânduri de măsuri. Eu aparţin generaţiei urbanizate cu de-a sila. După al Doilea Război Mondial, autorităţile au considerat că era nevoie de-o schimbare în strategiile mai vechi şi că, în loc să fie izolaţi, indigenii ar fi trebuit mai degrabă asimilaţi. Au încercat să facă asta controlând unde locuiam, ba chiar şi cu cine ne căsătoream. Mulţi au fost trimişi în oraşe ca să se adapteze culturii urbane europene. Rezultatele au fost catastrofale. Cât ai bate din palme, am început să ieşim rău la toţi indicatorii: alcoolism, şomaj, divorţuri, prostituţie, infracţionalitate, violenţă, droguri – ce vrei şi ce nu vrei. Aborigenii erau, cum au fost întotdeauna, clasa cea mai de jos a Australiei.

— Şi Andrew?

— Andrew s-a născut înainte de război. Pe atunci, atitudinea autorităților era să ne „protejeze“, de parcă am fi fost vreo specie pe cale de dispariție. Aşadar, ocaziile pentru a deveni proprietar de terenuri sau a-ți căuta de muncă erau limitate. Cea mai bizară legislație era însă cea care permitea autorităților să ia copilul unei mame aborigene, dacă exista o bănuială că tatăl n-ar fi fost aborigen. Poate că n-am o poveste foarte plăcută despre originile mele, dar am, cel puțin, o poveste. Andrew n-are nimic. Nu şi-a văzut niciodată părinții. Când s-a născut, autoritățile l-au luat şi l-au băgat într-o casă de copii. Ştie doar că, după ce au lăsat-o pe maică-sa fără copil, femeia a fost găsită moartă într-un refugiu de autobuz din Bankstown, la cincizeci de kilometri la nord de casa de copii. Nimeni nu ştie cum a ajuns acolo sau din ce cauză a murit. Numele tatălui alb i-a tot fost ascuns lui Andrew, până ce nici nu i-a mai păsat să-l afle.

Harry se strădui să absoarbă toate informațiile.

— Dar era legal cu adevărat? Ce făcea ONU, cum rămânea cu Declarația Drepturilor Omului?

— Astea n-au început să fie luate în seamă decât după război. Şi nu uita că politicile aborigene au avut cele mai bune intenții. Scopul era să conserve cultura, nu s-o distrugă.

— Ce s-a mai întâmplat cu Andrew?

— Şi-au dat seama că era studios de fel şi l-au trimis la o şcoală particulară, în Anglia.

— Credeam că Australia e prea egalitaristă ca să-şi trimită copiii la şcoli private.

— Costurile au fost acoperite de autorități. Intenția, presupun, era ca Andrew să apară ca un exemplu strălucit al unui experiment politic ce provocase, altminteri, multă suferință şi tragedii umane. Când s-a întors în țară, şi-a continuat studiile la Universitatea din Sydney. Cam pe-atunci au început să-l scape de sub control. A intrat în încurcături, şi-a făcut reputația că ar fi violent şi notele lui au avut de suferit. Eu cred că a fost pe undeva şi-o iubire nefericită, o femeie albă care l-a părăsit fiindcă familia ei nu era foarte entuziasmată de el, însă Andrew n-a vorbit niciodată despre asta. Oricum, perioada aia a fost grea pentru el şi-ar fi putut fi încă şi mai grea. În Anglia învățase să boxeze – aşa rezistase la internat, din ce spunea. S-a apucat iarăşi de box în Sydney şi, când i s-a oferit ocazia să călătorească cu echipa lui Jim Chivers, a renunțat la universitate şi-a plecat o vreme.

— L-am văzut cum boxează, zise Harry. Nu şi-a ieşit din mână.

— De fapt, el se gândise doar să ia o pauză de la studii. Dar a avut succes cu Chivers, presa a început să se arate interesată, aşa că a continuat. Când a ajuns până în finala campionatului australian, au apărut, ca să-l evalueze, chiar şi nişte agenţi profesionişti din SUA. Însă ceva s-a întâmplat în Melbourne în noaptea de dinainte de finală. Erau la un restaurant şi, din ce se spune, Andrew i-ar fi făcut avansuri iubitei celuilalt finalist. Îl chema Campbell şi era combinat cu o tipă arătoasă care mai târziu avea să ajungă Miss New South Wales. Andrew, antrenorul lui Campbell, agentul şi încă un tip s-au luat la harţă în bucătărie şi au făcut zob tot ce le-a ieşit în cale.

Pe Andrew l-au găsit aplecat peste chiuvetă cu buza despicată, tăieturi pe frunte şi o încheietură luxată. Nu s-a făcut nimic public – de aceea probabil a şi ieşit zvonul că se dăduse la iubita lui Campbell. Andrew a trebuit totuşi să se retragă din finală şi după aceea cariera lui de boxer a început să stagneze. E drept că a mai pus la podea nişte boxeri buni în câteva turnee, dar presa îşi pierduse interesul şi agenţii profesionişti n-au mai apărut.

Treptat-treptat, a încetat să mai boxeze prin turnee – un alt zvon susţinea că se apucase de băut şi că după un turneu i se ceruse să părăsească echipa Chivers, se pare fiindcă îi boţise bine pe nişte pugilişti amatori. După aceea, a dispărut. Mi-a fost greu să scot de la el ce-a făcut exact în perioada aia, dar, în orice caz, a hoinărit fără ţintă vreo doi ani prin Australia, după care s-a întors la universitate.

— Şi s-a terminat cu boxul? zise Harry.

— Da.

— Ce-a mai fost după aceea?

— Păi..., zise Toowoomba cerând cu un semn nota de plată. Andrew era probabil mai motivat când s-a întors la studii şi un timp lucrurile au mers bine. Dar era la începutul anilor şaptezeci, hipioţi, petreceri şi dragoste la liber. Nu-i exclus să fi luat şi diverse substanţe care nu l-au prea ajutat să studieze, aşa că nici la examene n-a avut rezultate tocmai strălucite. Aşa că, într-o zi, Andrew s-a trezit, s-a dat jos din pat, s-a uitat la el însuşi în oglindă şi şi-a evaluat situaţia. Era groaznic de mahmur, avea un ochi învineţit – Dumnezeu ştie cum se alesese cu el –, probabil o dependenţă tot mai mare de anumiţi compuşi chimici şi trecuse de treizeci de ani fără să aibă vreo calificare în muncă. În spate avea o carieră de sportiv distrusă şi înainte i se aşternea, ca să mă exprim diplomat, un viitor incert. Şi-atunci, ce faci? Ei bine, te

înscrii la Şcoala de Poliție.

Harry izbucni în râs.

— Nu fac decât să-l citez pe Andrew, zise Toowoomba. De necrezut, dar a reuşit să fie admis în ciuda istoriei personale şi a vârstei destul de înaintate – poate fiindcă autoritățile voiau mai mulți polițişti aborigeni. Aşa că Andrew al nostru s-a tuns, şi-a scos cercelul din ureche, a lăsat-o baltă cu substanțele, iar restul îl ştii. Fireşte, n-are nicio speranță să avanseze în carieră, dar e socotit totuşi unul dintre cei mai buni detectivi din Sydney.

— Tot pe Andrew îl citezi?

Toowoomba râse.

— Normal.

Dinspre barul cu scena se putea auzi finalul spectacolului de travestiți şi „YMCA“, versiunea Village People, o piesă cu succes întotdeauna garantat.

— Ştii multe despre Andrew, zise Harry.

— Mi-e, cumva, ca un tată. Când m-am mutat în Sydney, n-aveam niciun plan în afară de impulsul de a mă depărta cât mai tare de casă. Andrew m-a cules literalmente de pe stradă şi-a început să mă antreneze, cu încă vreo câțiva băieți care-şi pierduseră direcția. Tot Andrew m-a făcut să dau şi la facultate.

— Uau, încă un boxer cu diplomă universitară.

— Engleză şi istorie. Visez şi eu ca într-o zi să am învățăceii mei, zise boxerul cu mândrie şi convingere în glas.

— Şi între timp dai de pământ cu marinari beți şi tăntălăi de la țară?

Toowoomba zâmbi.

— Îți trebuie capital ca să-ți croieşti drum în lumea asta şi nu-mi fac iluzii că l-aş putea câştiga fiind profesor. Dar nu boxez doar cu amatori; m-am înscris, anul ăsta, în campionatul Australiei.

— Ca să ajungi unde n-a reuşit Andrew să ajungă?

Toowoomba ridică paharul.

— Poate.

După reprezentație, lumea de la bar începu să se împuțineze. Birgitta îi zisese lui Harry că are o surpriză pentru el, iar acum acesta aştepta, cu nerăbdare, să se închidă localul.

Toowoomba stătea încă la masa lui. Achitase nota şi se juca acum cu paharul de bere, răsucindu-l pe tăblia mesei. Harry simțea, fără să ştie de ce, că Toowoomba voia ceva – altceva decât să spună poveşti de altădată.

— Ați mai avansat cu cazul vostru, Harry?

— Nu ştiu. Uneori ai impresia că te uiți cu telescopul şi că soluția e aşa de aproape de tine, că n-o vezi decât ca pe o pată pe lentilă.

— Sau eşti cu susul în jos.

Harry îl privi cum îşi goleşte paharul.

— Trebuie să plec, dar lasă-mă să-ți spun, mai întâi, o poveste care te-ar putea ajuta să-ți repari întru câtva ignoranța în privința culturii noastre. Ai auzit de şarpele negru?

Harry dădu aprobator din cap. Înainte să plece în Australia, citise ceva despre reptilele de care era recomandat să te fereşti.

— Din ce-mi amintesc, şarpele negru nu e foarte impresionant ca mărime, însă compensează cu veninul.

— Aşa-i, dar fabula zice că nu a fost întotdeauna aşa. Odată, demult, în Vremea Visului, şarpele negru era inofensiv. Iguana, însă, era otrăvitoare şi mult mai mare decât e azi. Mânca oameni şi animale, aşa că într-o zi cangurul a chemat toate animalele la o adunare ca să descopere o cale de izbândă împotriva ucigaşului feroce Mungoongali, stăpânul tuturor iguanelor. Ouyouboolooey – şarpele negru – un şarpe micuț, dar neînfricat, a acceptat de îndată provocarea.

Toowoomba continuă să vorbească cu voce joasă şi calmă, cu ochii ațintiți asupra lui Harry.

— Celelalte animale au râs de micuțul şarpe, zicând că era nevoie de cineva mai mare şi mai puternic pentru a-i ține piept lui Mungoongali. „O să vedeți voi“, a zis Ouyouboolooey şi a pornit-o, şerpuind, către tabăra şefului iguanelor. Când a ajuns, a salutat fiara cea uriaşă şi i-a spus că era doar un şarpe mărunt, nu neapărat bun de mâncat, care-şi căuta şi el un locşor unde să fie lăsat în pace, departe de celelalte animale care-l necăjeau şi-l chinuiau. „Numai să nu-mi stai în cale, altfel fărâme te fac“, a zis Mungoongali, fără să dea prea multă atenție şarpelui negru.

În dimineața următoare, iguana a pornit la vânătoare, iar şarpele s-a luat după ea. Au ajuns la un om care stătea la foc. Cât ai clipi, Mungoongali s-a năpustit şi i-a făcut capul terci cu o lovitură puternică şi bine țintită. Apoi iguana a luat omul în spinare şi l-a adus în adăpostul său, unde şi-a desprins săculețul în care îşi ținea veninul, l-a pus deoparte şi s-a apucat să se îndoape cu carnea proaspătă de om. Iute ca fulgerul, Ouyouboolooey a țâşnit, a apucat sacul cu otravă şi-a dispărut în tufişuri. Iguana s-a luat după el, dar nu l-a mai putut găsi.

Celelalte animale erau încă la adunare când s-a întors Ouyouboolooey. „Uitați colea“, a țipat şarpele şi a deschis fălcile ca să vadă cu toții săculețul cu otravă. Toate animalele s-au înghesuit să-l felicite şi să-i mulțumească pentru că le salvase de Mungoongali. După ce toți ceilalți s-au dus pe la casele lor, cangurul s-a apropiat de Ouyouboolooey, sfătuindu-l să scuipe otrava în râu pentru ca, de atunci încolo, să nu mai aibă niciunul a se teme de nimic. Însă şarpele a răspuns muşcându-l pe cangur, care a căzut Ia pământ, paralizat.

„Mereu m-ați dispreţuit, dar acum a venit şi rândul meu“, i-a zis şarpele cangurului ce se stingea. „Câtă vreme am veninul ăsta, n-o să vă mai puteți apropia de mine. Celelalte animale nu trebuie să ştie că am păstrat otrava pentru mine. Vor crede că eu, Ouyouboolooey, sunt salvatorul şi protectorul lor, însă eu mă voi răzbuna pe fiecare în parte, fără să mă grăbesc.“ Şi, terminând de vorbit, a împins cangurul în râu şi leşul s-a scufundat. Şarpele s-a furişat apoi în tufişuri, unde a rămas ascuns. Acolo e şi-n ziua de azi. În tufişuri.

Toowoomba vru să mai ia o gură de bere, însă dădu peste paharul gol. Se ridică să plece.

— E târziu.

Se ridică şi Harry.

— Mersi pentru poveste, Toowoomba. O să mă-ntorc curând la mine în țară, aşa că, dacă nu ne mai vedem, îți urez succes cu meciurile. Şi cu planurile de viitor.

— Sper c-o să afli ce-i cu pata aia de pe lentilă, zise Toowoomba şi ieşi până să-şi dea Harry seama la ce se referise.

24

Marele Alb

Paznicul îi dădu Birgittei o lanternă.

— Ştii unde mă găseşti, Birgitta. Ai grijă să nu te mănânce ceva, zise şi şchiopătă înapoi în ghereta lui, zâmbind.

Birgitta şi Harry porniră pe coridoarele întunecate şi labirintice ale clădirii Acvariului din Sydney. Era aproape două dimineața şi Ben, paznicul de noapte, îi lăsase înăuntru.

O întrebare oarecare a lui Harry – de ce erau stinse toate luminile – dusese la o explicație detaliată oferită de bătrânul agent de pază.

— Sigur că se economiseşte curent, dar nu ăsta-i motivul de bază – motivul de bază e că vrem să le spunem peştilor că e noapte. Eu aşa cred. Înainte, luminile se stingeau cu un întrerupător standard şi simțeai cum se înfioară tot Acvariul când, brusc, se făcea beznă totală. Se auzea un fâşâit puternic, fiindcă sute de peşti dădeau să se ascundă ori începeau să se agite în disperare.

Ben îşi coborâse vocea până la o şoaptă dramatică şi imitase forfota peştilor cu mişcări în zig-zag ale mâinilor.

— Multă foială şi stropeală, iar unii peşti, macroul de pildă, o luau razna şi începeau să se izbească în sticlă până se omorau. Aşa că am început să folosim atenuatori, care reduc treptat lumina în funcție de durata zilei, imitând natura. După asta, s-au îmbolnăvit mult mai puțini peşti. Lumina spune corpului tău când e zi şi când e noapte şi, părerea mea, peştilor le trebuie un ritm zilnic natural ca să evite stresul. Au şi ei, ca şi noi, un ceas biologic cu care n-ar trebui să te joci. Ştiu, de pildă, că nişte crescători de bibani din Tasmania le dau peştilor mai multă lumină pe timp de toamnă. Aşa îi păcăleşti să creadă că-i încă vară şi le sporeşti rata de înmulțire.

— Lui Ben îi place să vorbească mult când îl încântă subiectul, îi

explică Birgitta lui Harry. E aproape la fel de bucuros să stea de vorbă cu oamenii pe cât e să converseze cu peştii.

Lucrase în ultimele două veri ca îngrijitoare la acvariu şi se împrietenise cu paznicul, care susținea că lucrează acolo încă de când se deschisese.

— E aşa de calm aici noaptea! zise Birgitta. Aşa de linişte. Uite! zise, luminând cu lanterna peretele de sticlă şi scoțând la iveală o murenă negru cu galben care tocmai aluneca afară din grota ei, dezvăluind un şir de dinți mici şi ascuțiți.

Mai încolo, pe coridor, fata lumină două pisici-de-mare pătate care se perindau prin apa de dincolo de sticla verzuie cu mişcări lente, parcă bătând din aripi.

— Nu că-i frumos? şopti ea cu ochi lucitori. E ca un balet fără muzică.

Harry avea senzația că merge în vârful picioarelor printr-un dormitor. Nu se auzeau decât paşii lor şi un gâlgâit slab, dar continuu de la acvarii.

Birgitta se opri lângă un perete înalt de sticlă.

— Aici e „sărățica“ acvariului, Matilda din Queensland, zise îndreptând conul de lumină spre geam.

Se vedea un buştean uscat, pe un mal de râu reconstruit în interior. Iar în apă era o bucată plutitoare de lemn.

— Ce-i aia sărățică? întrebă Harry, încercând să zărească ceva viu.

La un moment dat, bucata de lemn deschise doi ochi verzi, strălucitori. Luminau în beznă ca reflectoarele.

— Un crocodil care trăieşte în apă sărată, spre deosebire de o „dulcică“. O dulcică se hrăneşte cu peşte şi n-ai de ce să te temi din partea ei.

— Iar sărățicile?

— De astea ar trebui să te temi, clar. Mulți prădători aşa-zis periculoşi atacă oamenii doar când se simt amenințați, se tem sau te-ai aventurat pe teritoriul lor. O sărățica, însă, e un suflet simplu, necomplicat. Îți vrea carcasa şi-atât. Anual, sunt omorâți câțiva australieni prin mlaştinile din nord.

Harry se sprijini în geam.

— Păi asta nu duce la… la o anume antipatie? În unele părți din India au masacrat toți tigrii sub pretextul că le-ar mânca bebeluşii. De ce mâncătorii ăştia de oameni n-au fost totuşi exterminați?

— Majoritatea oamenilor de pe-aici au în privința crocodililor

aceeaşi atitudine relaxată pe care-o au şi faţă de accidentele auto. Sau pe-aproape. Dacă vrei şosele, trebuie să accepţi şi că se moare pe ele, corect? Ei bine, dacă vrei crocodili, e acelaşi lucru. Animalele astea se hrănesc cu oameni. Asta-i viaţa.

Harry se simţi cuprins de un fior. Matilda închisese ochii într-un fel care aducea cu farurile escamotabile de pe unele modele de Porsche. Nicio undă, în apă, nu trăda faptul că bucata de lemn aflată la jumătate de metru de el, dincolo de peretele de sticlă, era în realitate mai bine de o tonă de muşchi, dinţi şi proastă dispoziţie.

— Să mai mergem, sugeră.

— Aici îl avem pe Mr. Bean, zise Birgitta luminând un peşte mic, cafeniu, asemănător cu un calcan. E o pisică-de-mare-agitată – aşa îi spunem şi lui Alex de la bar, tipul pe care Inger îl poreclise Mr. Bean.

— De ce îi spuneţi Pisica-Agitată?

— Nu ştiu. Aşa îi ziceau de dinainte să încep eu lucrul acolo.

— Caraghios nume. Mai ales că peştelui se vede bine că-i place să stea liniştit pe fundul apei.

— Da, şi de aceea trebuie să ai grijă când intri în apă. E veninos şi, dacă se-ntâmplă să calci pe el, te înţeapă.

Coborâră nişte trepte care dădeau spre unul dintre bazinele mari.

— Bazinele astea nu-s de fapt acvarii în sensul propriu al cuvântului. N-au făcut decât să împrejmuiască o parte din golfuleţ, zise Birgitta când intrară.

Din tavan se lăsă către ei o lumină verzuie, unduitoare, făcându-l pe Harry să simtă că stă sub un glob de discotecă. Abia după ce Birgitta îndreptă lanterna în sus, îşi dădu seama că erau înconjuraţi, din toate părţile, de apă. Se aflau într-un tunel submarin şi lumina venea de afară, filtrată prin apă. O umbră uriaşă alunecă pe lângă ei, făcându-l, instinctiv, să tresară.

— Mobulidae, zise ea. Diavol de mare.

— Dumnezeule, e enorm! exclamă Harry, cu respiraţia tăiată.

Semăna cu o vălurire imensă, ca un talaz – privindu-l, Harry simţi că-l ia somnul. Apoi peştele se întoarse într-o rână, îşi undui corpul şi plonjă ca o nălucă neagră în lumea întunecată a apelor.

Se aşezară pe jos şi Birgitta scoase din rucsac un covoraş, două pahare, o lumânare şi o sticlă de vin fără etichetă. Cadou de la un prieten care lucra la o cramă din Hunter Valley, îl lămuri ea

deschizând-o. Se întinseră apoi unul lângă altul pe covoraş şi priviră spre apă.

Era ca şi cum ar fi stat la orizontală într-o lume întoarsă cu susul în jos, ca şi cum ar fi privit spre un cer de-a-ndoaselea, cu stele în formă de peşti de toate culorile curcubeului şi cu făpturi stranii inventate de cineva cu imaginaţia hiperactivă. Un peşte albastru cu piele lucioasă, faţă rotunjită, întrebătoare şi aripioare ventrale subţiri trecu pe deasupra lor.

— Nu-i minunat să te uiţi cât de lent înoată, cât de fără noimă, aparent, le sunt mişcările? şopti Birgitta. Îi simţi cum fac timpul să încetinească?

Îşi lăsă palma rece pe gâtul lui Harry şi strânse uşor.

— Şi că aproape ţi se opreşte pulsul?

Harry înghiţi în sec.

— Nu mă deranjează că timpul se scurge încet. În clipa asta, nu mă deranjează. Şi nici în următoarele câteva zile.

Birgitta îşi spori strânsoarea.

— Să nu mai vorbim despre asta, zise.

— Uneori, îmi zic: „Harry, nu eşti chiar aşa de tăntălău.“ Am observat, de exemplu, că Andrew le zice mereu „ei“ aborigenilor. De aceea am intuit mare parte din povestea lui, înainte să capăt detalii de la Toowoomba. Înţelesesem şi eu, mai mult sau mai puţin, că Andrew n-a crescut cu familia lui, că nu are un loc căruia să-i aparţină, că alunecă pe suprafaţă şi vede lucrurile din exterior. Cum suntem şi noi aici, observând o lume din care nu putem face parte. După ce-am vorbit cu Toowoomba, mi-am dat seama şi de altceva: la naştere, Andrew n-a primit acel dar de mândrie naturală pe care-l capeţi când ţii de un popor anume. De aceea, a trebuit să-şi găsească singur rostul. Mai întâi, am crezut că se simţea ruşinat de fraţii lui, acum însă ştiu că se ia la trântă cu propria-i ruşine.

Birgitta mormăi ceva. Harry continuă.

— Uneori cred că am dat de ceva, pentru ca apoi, în următorul minut, să recad în confuzie. Nu-mi place să fiu confuz; n-am toleranţă pentru asta. De aceea, îmi doresc fie să nu fi avut capacitatea asta de a surprinde detalii, fie să am o abilitate mai mare de-a le potrivi într-o imagine de ansamblu cu mai mult sens.

Se întoarse către Birgitta şi îşi îngropă fața în părul ei.

— Nu-i frumos din partea lui Dumnezeu să-i dea cuiva atât de puțină inteligență şi totodată atâta atenție la amănunte, zise încercând să-şi amintească ce anume avusese cândva acelaşi parfum ca părul Birgittei.

Însă trecuse atâta vreme, că uitase despre ce era vorba.

— Păi şi ce vezi? întrebă ea.

— Că toată lumea încearcă să-mi îndrepte atenția spre ceva ce nu înțeleg.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu. Sunt ca femeile. Îmi spun istorioare care au înțelesuri ascunse. Ce e printre rânduri ar putea să sară în ochi, dar, cum ziceam, nu am capacitatea de a vedea. De ce nu puteți voi, femeile, să spuneți lucrurilor pe nume? Supraestimați capacitatea bărbaților de a vă desluşi intențiile.

— Acum e vina mea? exclamă ea cu un zâmbet şi-i arse o pălmuță al cărei răsunet fu propagat de tunelul submarin.

— Sst, să nu-l trezeşti pe Marele Alb.

○

Birgittei îi luă ceva vreme să-şi dea seama că el nu se atinsese de paharul de vin.

— Un păhărel de vin nu poate face rău, aşa-i? zise.

— Ba poate, răspunse Harry. Poate face rău, spuse şi-o trase zâmbind către el. Dar hai să nu vorbim despre asta.

Apoi o sărută, iar ea trase aer în piept prelung, cu un fior, de parcă ar fi aşteptat o eternitate acel sărut.

○

Tresărind, Harry deschise ochii. Nu ştia de unde se ivise lumina verde din apă – dacă fusese luna aruncându-şi razele peste Sydney sau luminile unor proiectoare –, dar dispăruse de-acum. Lumânarea se consumase de tot şi în jur era beznă. Însă i se părea, cumva, că e urmărit. Găsi lanterna lângă Birgitta şi-o aprinse – fata se învelise cu jumătatea ei de covoraş, goală şi cu o expresie mulțumită pe chip. Îndreptă lumina spre sticlă.

Crezu, la început, că îşi vedea propria oglindire, apoi ochii i se obişnuiră cu lumina şi simți cum inima îi bate încă o dată înainte să-i înghețe în piept. Marele Alb era lângă el, privindu-l cu ochi reci, lipsiți de viață. Harry suflă pe sticlă şi condensul formă o

pată peste chipul palid şi difuz – năluca unui înecat atât de mare, că părea să umple întregul bazin. Dinții ieşeau în evidență din maxilar, arătând de parcă fi fost desenați de un copil, un zig-zag de triunghiuri, pumnale albe ițindu-se haotic în două şiruri lipsite de gingii.

Rechinul se ridică apoi deasupra lui, fără să-l slăbească din ochi, privindu-l sumbru, cu ură, un trup albicios ca un hoit alunecând pe lângă fasciculul de lumină al lanternei, cu mişcări unduitoare, părând să nu se mai termine.

25

Mr. Bean

— Aşadar, o să pleci curând?

— Mda.

Harry stătea cu o ceaşcă de cafea sprijinită pe genunchi, neştiind unde s-o aşeze. McCormack se ridică de la birou şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo pe lângă fereastră.

— Crezi deci că mai avem mult până să rezolvăm cazul, aşa-i? Crezi că-i vorba de un psihopat care umblă nestingherit, un criminal fără chip care ucide din impuls şi nu lasă nicio urmă? Şi că ar trebui să ne rugăm să facă o greşeală data viitoare când loveşte?

— N-am zis asta, domnule. Doar că nu cred că mai am ceva de oferit aici. Pe lângă asta, am fost anunțat telefonic că au nevoie de mine la Oslo.

— Bine. O să informez că te-ai achitat bine de sarcini aici, Holy. Din ce-am înțeles, se gândesc să te promoveze odată ce te întorci.

— Mie nu mi-a spus nimeni nimic, domnule.

— Ia-ți liber restul zilei şi dă o raită pe la frumusețile din Sydney înainte să pleci, Holy.

— Aş vrea mai întâi să-l scot din investigația noastră pe acest Alex Tomaros, domnule.

McCormack se opri şi îşi aruncă privirea pe fereastră către oraşul posomorât, toropit de arşiță.

— Şi mie mi-e dor de casă, Holy. Peste marea cea frumoasă.

— Poftim?

— Sunt neozeelandez, Holy. Părinții mei au venit din Noua Zeelandă când aveam zece ani. Pe-acolo, oamenii se poartă mai bine unii cu alții. Asta, cel puțin, îmi amintesc eu.

○

— Nu deschidem decât peste câteva ore, spuse femeia ursuză de la uşă, cu o mătură în mână.

— E-n regulă. Am o întâlnire cu domnul Tomaros, zise Harry, întrebându-se dacă o legitimaţie de poliţist norvegian ar fi convins-o.

Dar se dovedi a nu fi necesară. Femeia deschise uşa suficient cât să-i îngăduie să intre. Înăuntru mirosea a bere trezită şi a săpun. Ciudat lucru, dar Albury părea mai mic acum, pustiu, la lumina zilei.

Îl găsi pe Alex Tomaros, zis Mr. Bean, zis Pisica-Agitată, la biroul său de după bar. Harry se prezentă.

— Cum vă pot ajuta, domnule Holy?

Vorbea iute şi cu accent inconfundabil, în felul în care vorbesc adesea străinii chiar şi după ce au locuit ani buni într-o altă ţară.

— Vă mulţumesc că aţi fost de acord să ne întâlnim aşa, din scurt, domnule Tomaros. Ştiu că au mai trecut poliţişti pe-aici şi că v-au pus tot soiul de întrebări, prin urmare n-o să vă reţin mai mult decât e necesar. Aş vrea să...

— E-n regulă. Cum vedeţi, am destulă treabă. Contabilitatea, ştiţi...

— Înţeleg. Am văzut, din declaraţia dumneavoastră, că făceaţi contabilitatea în seara dispariţiei lui Inger Holter. Mai era cineva aici cu dumneavoastră?

— Dacă aţi fi citit cu atenţie declaraţia, sunt sigur că aţi fi văzut că am fost singur. Sunt mereu singur...

Harry studie chipul arogant al lui Tomaros şi gura cu salivă pe la colţuri. Te cred, îşi zise.

— ... când fac socotelile. Absolut singur. Dacă aş vrea, aş putea sifona sute de mii de dolari fără să-şi dea nimeni seama.

— Atunci, practic, nu aveţi un alibi.

Tomaros îşi scoase ochelarii.

— Practic, am sunat-o pe mama la ora două să-i spun că am terminat treaba şi că vin spre casă.

— Practic, aţi fi putut face multe între ora unu, când s-a închis barul, şi ora două, domnule Tomaros. Dar asta nu înseamnă că aţi fi bănuit de ceva.

Tomaros îl privi fără să clipească.

Harry se apucă de frunzărit agenda goală, prefăcându-se că vrea să caute ceva.

— De ce v-aţi sunat mama, apropo? Nu-i cam neobişnuit să suni pe cineva la două dimineaţa cu genul ăsta de mesaj?

— Mama vrea să ştie unde sunt. Poliția a vorbit şi cu ea, aşa că nu ştiu de ce trebuie să trecem iarăşi prin asta.

— Sunteți grec de origine, aşa este?

— Sunt australian şi locuiesc aici de douăzeci de ani. Mama are şi ea cetățenie australiană. Altceva?

Izbutea să-şi țină bine în frâu iritarea.

— V-ați arătat interesat personal de Inger Holter. Cum ați reacționat când v-a respins?

Tomaros îşi trecu limba peste buze, dădu să spună ceva, dar se opri. Limba apăru iarăşi. E ca de şarpe, îşi zise Harry. Un biet şarpe negru pe care toți îl disprețuiesc şi-l socotesc inofensiv.

— Domnişoara Holter şi cu mine am vorbit despre luatul cinei împreună, dacă la asta faceți aluzie. E singura persoană de aici pe care am invitat-o în oraş. Puteți verifica, le puteți întreba pe Cathrine şi pe Birgitta, de pildă. Pun un accent deosebit pe bunele relații cu angajații mei.

— Angajații *dumneavoastră?*

— Păi, practic, sunt...

— Managerul localului. Foarte bine, domnule manager, cum vi s-a părut să-l vedeți apărând aici pe iubitul ei?

Paharul lui Tomaros începea să se aburească.

— Inger se înțelegea bine cu mulți dintre clienți, aşa că îmi era imposibil să-mi dau seama dacă vreunul îi era iubit. Avea, deci, un prieten? Foarte frumos...

Harry îşi dădea seama, şi fără să fie specialist în psihologie, că Tomaros se străduia să pară indiferent.

— Nu aveți nicio idee, deci, cu cine era în relații de o natură mai personală?

Tomaros ridică din umeri.

— Era clovnul ăla, fireşte, dar înclinațiile lui merg în altă direcție...

— Clovnul?

— Otto Rechtnagel, un obişnuit al localului. Inger avea obiceiul să-i dea resturi de mâncare pentru...

— Pentru câine! strigă Harry, făcându-l pe Tomaros să tresară.

Harry se ridică, lovindu-şi palma cu pumnul celeilalte mâini.

— Asta-i! Otto a primit o pungă ieri. Era cu resturi pentru câine! Îmi amintesc acum că a zis ceva de un câine. Inger i-a spus Birgittei că are de gând să-i ducă de mâncare câinelui în seara când a dispărut, iar noi am crezut, în tot timpul ăsta, că despre câinele proprietarului era vorba. Doar că diavolul tasmanian e

vegetarian. Ştiţi ce fel de resturi îi ducea? Şi unde locuieşte Rechtnagel?

— Dumnezeul mare, de unde să ştiu? zise oripilat Tomaros, care-şi sprijinise spătarul scaunului de raftul cu dosare.

— Bine, ascultaţi-mă. Nu povestiţi nimănui despre discuţia noastră, nici măcar mamei dumneavoastră preaiubite, altfel mă întorc şi vă tai capul. Aţi priceput, Mr. Bea… domnule Tomaros?

Alex Tomaros dădu din cap că da, pricepuse.

— Şi acum trebuie să dau un telefon.

○

Ventilatorul scrâşnea groaznic, însă nimeni din încăpere nu părea să bage de seamă. Atenţia tuturor era concentrată asupra lui Yong, care pusese pe proiector o folie transparentă cu harta Australiei. Pe hartă desenase puncte mici, roşii, cu date alături.

— Aici avem locurile şi datele la care s-au comis violuri şi omoruri de care ni se pare că ar putea fi răspunzător omul nostru. Am încercat şi până acum să găsim un tipar geografic sau temporal, dar fără succes. Se pare însă că acum Harry a găsit ceva.

Yong puse o altă folie transparentă peste prima, cu aceeaşi hartă. De data asta, cu puncte albastre care aproape că le acopereau pe cele roşii de dedesubt.

— Ce-i asta? întrebă arţăgos Watkins.

— E făcută după lista cu reprezentaţiile date de Caravana Spectacolului Australian, un circ, şi arată locurile prin care au fost la datele care ne interesează.

Ventilatorul îşi continua văicărelile, dar în rest tăcerea era deplină în sala de şedinţe.

— Măiculiţă, l-am găbjit! chiui Lebie.

— Şansele ca asta să fie o coincidenţă sunt, statistic vorbind, cam una la patru milioane, zâmbi Yong.

— Stai, stai, pe cine căutăm acum? se băgă Watkins.

— Pe bărbatul ăsta, zise Yong punând o a treia folie transparentă pe sticla proiectorului.

Doi ochi trişti pe un chip palid, un pic umflat, schiţând un zâmbet.

— Vă poate spune Harry cine e.

Harry se ridică.

— Este Otto Rechtnagel, clovn profesionist, patruzeci şi doi de

ani. În ultimii zece ani, a umblat prin turnee cu Caravana Spectacolului. Când circul ia vacanță, locuieşte singur în Sydney şi mai face spectacole independente. Este, momentan, într-o trupă mică ce dă reprezentații prin oraş. Cazierul lui, din ce ştim, e curat, n-a avut niciodată nimic de-a face cu vreo infracțiune sexuală şi este considerat un tip plăcut, liniştit, chiar dacă întrucâtva excentric. Chestia e că o cunoştea pe decedată, că e un obişnuit al barului unde lucra Inger Holter şi că deveniseră, cu timpul, prieteni buni. În noaptea când a fost omorâtă fata, se îndrepta probabil spre casa lui Rechtnagel, cu mâncare pentru câinele lui.

— Mâncare pentru câine? se hlizi Lebie. La patru şi jumătate dimineața? Clovnul nostru sigur avea altceva în minte.

— Tocmai ai scos în evidență latura bizară a cazului, zise Harry. Otto Rechtnagel îşi menține, de la vârsta de zece ani, o fațadă de homosexual sută la sută.

Informația stârni murmure printre cei prezenți.

Watkins mârâi:

— Credeți că un homosexual ar fi putut ucide şapte femei şi viola de şase ori mai multe?

McCormack intrase între timp în sală şi fusese pus rapid la curent.

— Dacă ai fost un homo fericit cu prieteni exclusiv homo toată viața ta, poate că nu-i aşa de surprinzător că te apucă bâțul în ziua când descoperi că vederea unor țâțe rotunjoare îți... ridică nivelul. Doamne sfinte, trăim în Sydney, singurul loc din lume unde oamenii sunt hetero pe furiş.

Râsul bubuitor al lui McCormack acoperi hohotul subțirel al lui Yong, care se amuză într-atât, încât ochii i se făcură două fante înguste pe chip.

Însă Watkins nu se lăsă purtat de veselia generală. Se scărpină în cap, nedumerit.

— În orice caz, sunt aici nişte chestii care nu stau în picioare. De ce s-ar expune în felul ăsta cineva care până acum a fost atât de rece şi calculat? De ce să-şi invite victima acasă, aşa? N-ar fi avut de unde şti dacă nu cumva Inger le spusese şi altora unde se duce. Dacă da, ne-ar fi condus direct la el. Pe lângă asta, pare că celelalte victime au fost alese la întâmplare. De ce şi-ar schimba deodată tiparul şi ar alege o fată pe care o ştia dinainte?

— Singurul lucru pe care-l ştim despre nemernicul ăsta e că nu are un model clar de acțiune, zise Lebie suflându-şi peste unul

dintre inele. Pare să-i placă, totuşi, varietatea. În plus, victimele trebuie să fie blonde – zicând asta îşi lustrui inelul de mânecă – şi sunt adeseori strangulate după aceea.

— Una la patru milioane, repetă Yong.

Watkins oftă.

— Bine, mă dau bătut. Poate că s-a răspuns din ceruri rugăciunilor noastre. Poate că omul nostru a comis, în sfârşit, o greşeală majoră.

— Ce-o să faceți acum? întrebă McCormack.

Răspunse Harry:

— Slabe şanse ca Otto Rechtnagel să fie acasă, are un spectacol cu trupa lui pe plaja Bondi, în seara asta. Aş propune să ne ducem acolo, să urmărim spectacolul şi să-l arestăm imediat după aceea.

— Din câte văd, colegul nostru norvegian are o înclinație spre dramatism.

— Dacă am opri spectacolul ne-am trezi imediat cu toată presa pe noi, domnule.

McCormack încuviință cu o mişcare lentă a capului.

— Watkins?

— Mie îmi convine, domnule.

— OK, atunci săltați-l, băieți.

26

Încă un pacient

Andrew îşi trăsese pătura până sub bărbie şi arăta de parcă ar fi fost lungit pe un catafalc. Umflăturile de pe faţă căpătaseră fel de fel de culori vii. Încercă să-i zâmbească lui Harry, dar se schimonosi de durere.

— Aoleu, te doare aşa de tare când zâmbeşti? zise Harry.

— Totul doare. Şi gânditul doare.

Pe noptieră avea un buchet de flori.

— Vreun admirator secret?

— Dacă vrei să-i spui aşa. Îl cheamă Otto. Vine şi Toowoomba mâine, iar azi ai apărut tu. E plăcut să te simţi iubit.

— Ţi-am adus şi eu ceva. Dar să-l fumezi când nu e nimeni atent, zise Harry şi scoase la iveală un trabuc lung, de culoare închisă.

— A, un Maduro. Fireşte. De la dragul meu *rubio*[10] 10 În spaniolă, în original: „blond“. (*N. red.*) norvegian, zise Andrew, luminându-se la faţă şi îngăduindu-şi un chicotit grijuliu.

— De când ne cunoaştem, Andrew?

Andrew mângâia trabucul de parcă ar fi fost o pisică.

— Cred că de vreo săptămână, puştiule. În curând o să fim ca fraţii.

— Şi cât durează, de fapt, până să cunoşti pe cineva?

— Păi… Harry, nu-i neapărat nevoie de mult timp ca să înveţi cărările bătătorite prin pădurea cea mare şi întunecoasă. Unii au alei largi şi drepte, iluminate şi cu semne de circulaţie. Par că-ţi spun totul. Dar tocmai în cazurile astea ar trebui să nu te laşi dus de nas. Fiindcă animalele pădurii nu le găseşti pe aleile iluminate, ci prin tufe şi desişuri.

— Şi cât durează să le cunoşti?

— Depinde de cine-i vorba. Şi ce fel de pădure. Unele sunt mai întunecate ca altele.

— Şi a ta cum este?

Andrew băgă trabucul în sertarul noptierei.

— E neagră ca un trabuc Maduro, zise uitându-se la Harry. Dar fireşte, tu ai aflat asta...

— Am vorbit cu un prieten de-al tău care a făcut ceva lumină în privința persoanei lui Andrew Kensington, da.

— Bun, păi atunci ştii despre ce vorbesc. Despre cum nu trebuie să te laşi păcălit de aleea iluminată. Dar ai nişte zone întunecate şi tu, nu-i nevoie să-ți mai explic.

— Adică?

— Să spunem că recunosc un om care a renunțat la chestii. La băutură, de pildă.

— Cred că toată lumea recunoaşte aşa ceva, îngână Harry.

— Ce faci lasă urme, fireşte. Viața pe care ai trăit-o e întipărită în tine, pentru cei care ştiu să citească.

— Şi tu poți?

Andrew îşi puse pumnul mare pe umărul lui Harry. Se săltase din pat cu o repeziciune remarcabilă.

— Îmi placi, Harry. Eşti tovarăşul meu. Cred că ştii despre ce-i vorba aici, aşa că nu-ți face impresii greşite. Sunt şi eu unul dintre milioanele de suflete singuratice care încearcă să trăiască pe fața pământului. Încerc să-mi duc existența fără prea multe greşeli. Ici şi colo, dacă situația îmi îngăduie, încerc poate să fac şi-un pic de bine. Asta-i tot. Nu eu sunt important aici, Harry. Ce afli despre mine n-o să te ducă nicăieri. Rahat, nici eu nu-s neapărat dornic să aflu prea multe despre mine.

— De ce nu?

— Când pădurea ta e aşa de întunecoasă că n-o cunoşti nici tu, e mai bine să nu faci călătorii de explorare, fiindcă s-ar putea să simți curând că-ți fuge pământul de sub picioare.

Harry încuviință şi se aşeză pe marginea patului, cercetând florile din vază.

— Crezi în noroc? întrebă.

— Păi, zise Andrew, viața constă într-o serie de evenimente cu probabilități extrem de reduse. Când cumperi un bilet de loterie cu, de pildă, numărul 822531, şansele să-ți iasă tocmai numărul ăla sunt de una la un milion.

Harry încuviință iarăşi.

— Pe mine mă supără, zise el, că am avut numărul ăla de mai multe ori la rând.

— Chiar aşa? zise Andrew şi se ridică, gemând, în capul oaselor.

Povesteşte-i unchiului Andrew.

— Când am sosit în Sydney, primul lucru pe care l-am auzit a fost că nu trebuia să fii repartizat la cazul ăsta, că tu ai insistat să te ocupi de uciderea lui Inger Holter, ba, mai mult, ai solicitat expres să lucrezi cu mine, străinul. Ar fi trebuit să-mi pun nişte întrebări încă de pe-atunci. Ce faci apoi e să mă prezinți unui prieten de-al tău sub pretextul că urmărim un număr de circ semi-distractiv ca să mai treacă timpul. Din patru milioane de locuitori din Sydney, îl cunosc pe tipul ăsta în prima seară. Unul din patru milioane. Acelaşi individ apare iarăşi – apropo, chiar mi-a propus un rămăşag de natură intimă pe o sută de dolari –, dar chestia e că apare în barul unde a lucrat Inger şi iese la iveală că o cunoştea! Iarăşi, o şansă din patru milioane! Apoi, cât încercăm să ne ținem pe urmele unui *probabil* criminal, Evans White mai precis, scoți brusc la iveală un contact care l-a *văzut* pe White, unul dintre cei optsprezece milioane de oameni de pe continent, un contact care s-a întâmplat să fie la Nimbin, dintre toate locurile de pe pământ, chiar în noaptea crimei!

Andrew părea să fi căzut într-o reverie profundă. Harry continuă.

— Aşa încât, fireşte, e natural să-mi dai adresa barului unde, *întâmplător*, îşi face veacul gaşca lui Evans, pentru ca aceştia, presați, să confirme povestea pe care toți vor să mi-o servească, cea a nevinovăției lui White.

Două infirmiere intrară pe uşă. Una puse mâna pe căpătâiul metalic al patului. Cealaltă, pe un ton prietenos, dar ferm zise:

— Regret să vă informez că programul de vizită s-a terminat. Domnul Kensington trebuie să facă o electroencefalogramă şi doctorii aşteaptă.

Harry se aplecă spre urechea lui Andrew.

— Sunt, în cel mai bun caz, un om cu inteligență medie, Andrew. Dar ştiu că încerci să-mi transmiți ceva. Doar că nu-mi dau seama de ce nu mi-o spui pe de-a dreptul. Sau ce vrei de la mine. Te are cineva cu ceva la mână, Andrew?

Porni cu paşi repezi pe lângă patul pe rotile, care era tras de infirmiere pe coridor. Andrew se lăsase iarăşi pe pernă şi închisese ochii.

— Harry, ai zis că albii şi aborigenii au, mai mult sau mai puțin, aceleaşi poveşti despre primii oameni care au trăit pe pământ, fiindcă au tras aceleaşi concluzii despre lucrurile în privința cărora nu ştim nimic, că avem aceleaşi procese cognitive

înnăscute. Pe de o parte, chestia asta-i probabil cea mai mare prostie pe care-am auzit-o, dar pe de altă parte sper să ai dreptate. Caz în care nu trebuie decât să închizi ochii şi să priveşti…

— Andrew! îi şuieră Harry în ureche când se opriră în fața unui ascensor şi una dintre infirmiere deschise uşa. Nu te ține de şarade cu mine, auzi? E Otto? Otto e Bubbur?

Andrew deschise ochii.

— Cum…?

— O să-l arestăm în seara asta. După spectacol.

— Nu! făcu Andrew şi aproape că se ridică în capul oaselor, însă una dintre infirmiere îl trase grijuliu, dar ferm înapoi.

— Doctorii v-au spus să nu vă mişcați, domnule Kensington. Nu uitați că aveți un traumatism grav.

Se întoarse către Harry.

— Până aici puteți merge.

Andrew se strădui din nou să se ridice.

— Încă nu, Harry! Dă-mi două zile. Încă nu. Promite-mi că aştepți două zile! Soră, n-ai decât să te duci naibii! zise el, chinuindu-se să îndepărteze brațele care încercau să-l țină locului.

Harry se opri lângă căpătâiul patului. Se aplecă şi şopti foarte apăsat, aproape scuipând cuvintele:

— Deocamdată, niciunul dintre ceilalți nu e conştient că Otto te cunoaşte, dar e o chestiune de timp, fireşte, până ce o să afle. Şi-o să se întrebe ce rol ai tu în toate astea, Andrew. Nu pot întârzia arestarea fără un motiv al naibii de bun.

Andrew îl apucă de gulerul cămăşii.

— Uită-te mai bine, Harry. Foloseşte-ți ochii! Vezi…, dădu să mai spună, dar renunță şi lăsă capul pe pernă.

— Ce să văd? insistă Harry, însă Andrew închisese ochii şi-i făcea semn să înceteze.

Ce bătrân şi mic arată deodată, îşi zise Harry. Bătrân, mic şi negru, într-un pat mare şi alb.

Una dintre infirmiere îl dădu pe Harry din drum. Văzu, înainte ca uşile liftului să se închidă, palma lată şi neagră a lui Andrew ce continua să fluture.

27

O execuţie

Un văl subţire de nori se întinsese peste soarele de după-amiază şi peste colina ce se ridica în spatele plajei Bondi. Nisipurile şi marea începeau să se golească şi dinspre ele venea acum un puhoi alcătuit din toate tipologiile ce populează celebrele şi fascinantele plaje australiene: surferi cu buzele şi nasurile date cu loţiune de protecţie solară, culturişti cu mers legănat, fete cu blugi tăiaţi şi cu role în picioare, vedete de mâna a doua arse de soare şi nimfe siliconate în costume de baie: pe scurt, oameni frumoşi, tineri şi – cel puţin aparent – de succes. Campbell Parade, bulevardul unde stau unele lângă altele buticurile „la modă“ şi restaurantele cu aspect simplu, însă cu preţuri mari, era la această oră în plină forfotă. Maşini sport decapotabile se mişcau încet, ambalându-şi motoarele cu ţipete nerăbdătoare ca de animale în călduri, în vreme ce şoferii cercetau activitatea de pe trotuare prin lentilele reflectorizante ale ochelarilor de soare.

Harry se gândi la Kristin. La acea zi când se suise în tren cu ea şi se dăduseră jos la Cannes. Era în toiul sezonului estival şi nu găsiseră o singură cameră la preţ decent în întregul oraş. Plecaseră de atâta vreme de acasă, încât dăduseră de fundul sacului şi bugetul lor de călătorie nu îngăduia o noapte petrecută la unul dintre numeroasele hoteluri de lux. Întrebaseră deci când pleca următorul tren spre Paris, îşi lăsaseră rucsacurile la bagaje de mână şi porniseră să hălăduiască pe La Croisette. S-au plimbat încoace şi-ncolo privind oamenii şi animalele, fără excepţie făpturi frumoase şi bogate, şi iahturile acelea incredibile, fiecare cu echipajul lui, barca lui cu motor destinată aducerii la bord a pasagerilor şi heliport deasupra. Lucruri care-i făcuseră să jure pe loc că vor vota cu socialiştii pentru tot restul vieţii.

Plimbatul ăsta îi făcuse, până la urmă, să transpire teribil.

Simţeau nevoia să se bage în apă. Prosoapele şi costumele de baie rămăseseră în bagaje, aşa că fuseseră nevoiţi să înoate în lenjerie de corp. Kristin rămăsese fără chiloţi curaţi şi purta o pereche de-ai lui Harry. Se aruncaseră în Mediterană, printre bikini scumpi şi bijuterii bătătoare la ochi, chicotind veseli în chiloţii lor albi, bărbăteşti.

Harry îşi aminti cum după aceea se întinsese pe nisip, privind-o pe Kristin, care, într-un tricou lăbărţat, îşi dădea jos lenjeria îmbibată cu apă. Se bucurase de priveliştea pielii ei lucitoare, cu picături de apă licărind în razele soarelui, de tricoul ridicat, dezvăluindu-i coapsa bronzată, de rotunjimea domoală a şoldurilor ei, de privirile insistente ale francezilor. Îi plăcuse cum îl privise Kristin, prins în flagrant, cum zâmbise uitându-i-se în ochi şi trăgându-şi fără grabă blugii pe ea, cum băgase o mână sub tricou ca să tragă fermoarul, dar îşi lăsase acolo mâna, aplecându-se în spate şi închizând ochii... Apoi îşi trecuse provocator limba peste buze, se clătinase şi alunecase peste el, pufnind în râs.

Mâncaseră, după aceea, la un restaurant cu preţuri exorbitante, dar cu vedere la mare. Apusul îi prinsese îmbrăţişaţi pe nisip, Kristin vărsase lacrimi de la atâta frumuseţe şi conveniseră să-şi ia o cameră la hotelul Carlton şi-apoi să se furişeze fără să plătească, ba poate chiar să renunţe la cele două zile pe care plănuiseră să le petreacă la Paris.

La vara aceea îl purta întâiul gând când îşi amintea de Kristin. O vară teribil de intensă. După aceea, fusese uşor de zis că despărţirea ar fi fost inevitabilă oricum, însă Harry nu-şi amintea ca pe atunci să se fi gândit la aşa ceva.

În toamna aceea, Harry îşi satisfăcuse stagiul militar. Până la Crăciun, Kristin cunoscuse un muzician şi se mutase la Londra.

Harry, Lebie şi Watkins stăteau la terasa unei cafenele, la intersecţia dintre Campbell Parade şi Lamrock Avenue. Masa era la umbră, după-amiaza era târzie, dar nu atât de târzie încât ochelarii lor de soare să pară deplasaţi. Sacourile, pe zăpuşeala aceea, erau mai puţin satisfăcătoare, însă alternativa ar fi fost mânecă scurtă şi tocuri de pistoale la vedere. Nu vorbeau prea mult, mulţumindu-se să aştepte.

În mijlocul promenadei, între plajă şi Campbell Parade, era

teatrul St George, o clădire galbenă şi arătoasă unde urma să înceapă în curând reprezentația lui Otto Rechtnagel.

— Ai folosit vreodată un Browning Hi-Power? întrebă Watkins.

Harry clătină din cap. Îi arătaseră cum se încarcă şi se pune piedica atunci când îşi primise echipamentul pentru misiune şi cu asta, basta. Nu era o problemă, fiindcă Harry nu se aştepta ca Otto să scoată la iveală o mitralieră şi să-nceapă să împroaşte cu gloanțe în toate direcțiile.

Lebie se uită la ceas.

— E vremea s-o luăm din loc, zise, cu fruntea îmbrobonată de sudoare.

— OK, să recapitulăm planul: când toată lumea e pe scenă şi salută publicul, la final, eu şi cu Harry intrăm pe uşa din dos. Am aranjat cu un îngrijitor s-o lase deschisă. A pus şi o plăcuță cu nume pe uşa cabinei lui Rechtnagel. Stăm pe hol până ce apare Rechtnagel şi-l arestăm acolo. Îi punem repejor cătuşele, armele nu le folosim decât în caz de urgență. Avem, în spate, o maşină de poliție care aşteaptă. Lebie o să fie în public cu o stație de emisie-recepție şi-o să ne anunțe când Rechtnagel porneşte înspre noi. La fel, dacă amicul nostru miroase că nu-i a bună şi încearcă s-o şteargă prin mulțime către intrarea principală. Să ne ocupăm pozițiile şi să mulțumim cerului că avem aer condiționat.

Sala mică, intimă, a teatrului St George era plină. Atmosfera se electriza la ridicarea cortinei. Cu toate că, de fapt, cortina, în loc să se ridice, căzu. Clovnii se uitară prostiți spre tavan, de unde se desprinsese cortina, şi discutară chestiunea gesticulând agitați, învârtindu-se brambura, împingând cortina de pe scenă, împiedicând-se unii de alții şi săltându-şi, pe post de scuze, pălăriile din cap. Toate acestea fură întâmpinate cu hohote de râs şi cu chiote vesele. În public păreau să fie numeroase cunoştințe şi prieteni de-ai artiştilor. Scena fu debarasată şi convertită într-un eşafod, iar Otto îşi făcu apariția în bătaia solemnă a unei tobe ce marca ritmul unui marş funebru.

Harry văzu ghilotina şi îşi dădu de îndată seama că era vorba despre o variațiune a aceluiaşi număr pe care-l văzuse la Powerhouse. Vezi bine, în această seară execuția o păştea pe Regină, de vreme ce Otto purta o rochie roşie de bal asortată cu o perucă albă imensă şi avea fața albită cu pudră. Călăul avea şi el un costum nou: un veşmânt mulat, negru, cu urechi mari şi falduri sub brațe, care-l făceau să arate ca un diavol.

Sau ca un liliac, îşi zise Harry.

Cuțitul ghilotinei fu ridicat, dedesubt fu aşezat un bostan şi lama căzu. Izbi cu un bufnet butucul, ca şi cum dovleacul nici n-ar fi fost în cale. Mândru, călăul prezentă jumătățile de dovleac publicului, care se puse pe ovaționat. După nişte scene sfâşietoare în care Regina boci şi se rugă să fie crutată, încercând în zadar să intre în grațiile omului în negru, fu târâtă la ghilotină fluturând din picioare pe sub rochie, spre deliciul celor prezenți.

Cuțitul ghilotinei fu ridicat din nou şi răpăitul tobei începu să se audă din ce în ce mai tare, în vreme ce luminile scăpătau.

Watkins se aplecă în față.

— Deci blondele sunt ucise şi pe scenă?

Bătăile de tobă continuau. Harry se uită împrejur: oamenii stăteau pe marginile scaunelor; unii se aplecaseră în față, cu gurile căscate, alții îşi puseseră palmele peste urechi. Generații întregi de oameni stătuseră aşa vreme de mai bine de o sută de ani, îngăduindu-şi să se lase delectați şi îngroziți de acelaşi spectacol. Parcă răspunzând gândurilor sale, Watkins se lăsă iarăşi pe spătar.

— Violența e precum Coca-Cola şi Biblia. O chestie clasică.

Răpăitul nu se oprea. Dura cam mult, îşi zise Harry. Data trecută nu durase atâta până să cadă lama, nu? Călăul părea îngrijorat: veni în partea din față a scenei şi se uită în sus la cuțitul ghilotinei de parcă ceva n-ar fi fost în regulă. Apoi deodată, fără ca cineva să pară că face ceva, lama căzu cu un vâjâit scurt. Harry înțepeni fără să vrea. O tresărire colectivă scutură publicul atunci când cuțitul se abătu peste grumaz. Bătaia tobei se opri şi, cu un bufnet înfundat, capul se prăvăli pe scândurile scenei. Urmă o tăcere asurzitoare, întreruptă apoi de un țipăt sfâşietor de undeva din primele rânduri. Lumea începu să se foiască şi Harry încercă în semiîntuneric să-şi dea seama ce se petrece. Nu-l văzu însă decât pe călău, retrăgându-se de pe scenă.

— Dumnezeule! şopti Watkins.

Dinspre scenă venea un sunet de parcă cineva ar fi aplaudat. Apoi Harry văzu. Din ceafa reginei decapitate se ițea, ca un vierme alb, coloana vertebrală. Din despicătură țâşnea, în jeturi, sânge care băltea pe scenă.

— A ştiut că venim! şopti Watkins. A ştiut că suntem pe urmele lui! Chiar s-a îmbrăcat ca una dintre nenorocitele alea de victime violate.

Se aplecă spre Harry.

— Căcat, căcat şi iar căcat, Holy!

Harry nu reuşea să-şi dea seama ce-l face să se simtă atât de îngrețoşat: sângele, alăturarea lipsită de gust dintre „nenorocitele“ şi „victime violate“ sau simplul fapt că omului îi puțea gura.

Pe scenă se formase o băltoacă roşie. Călăul alunecă în ea când, părând încă şocat, veni în fugă să culeagă de pe jos căpățâna. Căzu cu zgomot la pământ, în vreme ce doi dintre clovni se năpustiră pe scenă țipând unul la celălalt.

— Aprinde luminile!

— Ridicați cortina!

Alți doi clovni se înfățişară cu cortina în mâini şi se opriră tuspatru uitându-se unii la alții şi la tavanul cel înalt. Din culise se auzi un strigăt, luminile de scenă clipiră scurt, apoi se auzi un pocnet puternic şi sala se scufundă în întuneric deplin.

— Ce nasol, Holy. Hai să ieşim de-aici! făcu Watkins, apucând brațul lui Harry şi dând să se ridice.

— Stai jos, şopti Harry, împingând-l la loc în scaun.

— Ce?

Luminile se aprinseră şi scena, care cu câteva clipe în urmă fusese un talmeş-balmeş de sânge, capete, ghilotine, clovni şi cortine, era goală acum, cu excepția călăului şi a lui Otto Rechtnagel, care stătea la marginea scenei cu capul blond al Reginei sub braț. Fură întâmpinați cu ovații furtunoase din public, la care răspunseră cu plecăciuni adânci.

— Să mă ia naiba, bombăni Watkins.

28

Vânătorul

Watkins îşi îngădui, în antract, o bere.

— Numărul ăla m-a terminat, zise. Încă tremur, dracului. Poate ar trebui să punem acum mâna pe ticălos. Aşteptatul ăsta mă agită rău.

Harry strânse din umeri.

— De ce? Nu se duce nicăieri şi nu bănuieşte nimic. Să ne ținem de plan.

Watkins apăsă discret pe butonul stației ca să verifice legătura cu Lebie care, pentru siguranță, rămăsese în sală. La uşa din dos aştepta deja maşina de poliție.

Harry trebuia să recunoască finețea şi eficiența numărului cu ghilotina, însă continua să se întrebe de ce îl schimbase Otto pe Ludovic al XVI-lea cu o femeie blondă pe care nu ştia nimeni de unde s-o ia. Poate se bazase pe faptul că Harry avea să-şi folosească biletele gratuite ca să asiste la spectacol. Era felul său de-a da cu tifla poliției? Harry ştia că nu-i neobişnuit ca unii criminali în serie să se simtă din ce în ce mai încrezători pe măsura trecerii timpului. Sau poate implora să fie oprit? Mai era, fireşte, şi o a treia posibilitate – că, pur şi simplu, schimbase felul în care realiza numărul.

Se auzi o sonerie, anunțând actul al doilea.

— Hai c-o luăm de la capăt, zise Watkins. Sper să nu mai fie nimeni omorât în seara asta.

○

Otto îşi făcu apariția cândva pe parcursul actului al doilea, costumat în vânător, şi străbătu scena pe furiş, cu un pistol în mână, ascunzându-se pe după nişte copaci ce fuseseră aduşi în ghivece pe roți. Din frunziş se auzi un ciripit de pasăre pe care

Otto încercă să-l imite, țintind totodată cu arma. Se auzi un pocnet, se ridică un norişor de fum şi ceva negru căzu şi se izbi cu un bufnet de scenă. Vânătorul dădu fuga la pradă şi ridică, spre surpriza lui, o pisică neagră! Apoi Otto făcu o plecăciune adâncă şi părăsi scena, în aplauzele răzlețe ale spectatorilor.

— Pe asta n-am priceput-o, şopti Watkins.

Poate că Harry ar fi apreciat mai mult reprezentația dacă n-ar fi fost încordat. Dar fiindcă era, îşi arunca privirea la ceas mai mult decât pe scenă. Pe lângă asta, câteva dintre numere se bazau pe un soi mai local de satiră şi nu înțelegea aluziile, însă publicul le aprecia călduros. Muzica porni să susure la final, luminile se aprinseră şi toți artiştii apărură pe scenă.

Harry şi cu Watkins se scuzară rândului de persoane care trebui să se ridice pentru a le permite să iasă, apoi se grăbiră spre uşa din laterala scenei. Era deschisă, aşa cum fusese înțelegerea, şi pătrunseră pe un coridor care alcătuia, prin spate, un semicerc. Ajunseră la capătul cel mai depărtat, la uşa pe care scria *Otto Rechtnagel, Clovn,* şi se opriră acolo, aşteptând. Muzica şi tropăielile entuziaste ale publicului făceau pereții să se zguduie. Se auzi un uşor pârâit în stația lui Watkins, care răspunse.

— Deja? spuse. Încă se aude muzica. Încheiat.

Făcu ochii mari.

— Cum? Repetă! Încheiat.

Harry ştiu atunci că ceva mersese prost.

— Stai unde eşti şi nu scăpa din ochi uşa de la scenă. Încheiat şi terminat.

Watkins strecură stația de emisie-recepție în buzunarul interior şi scoase arma din tocul prins pe umăr.

— Lebie nu-l vede pe Otto sus, pe scenă.

— Poate nu-l recunoaşte. De obicei folosesc machiaj serios când...

— Ticălosul nu-i pe scenă, repetă el zgâlțâind de mânerul uşii, însă camera era încuiată. Căcat, Holy. Simt că nu-i a bună. Futu-i!

Coridorul era îngust, aşa că Watkins se puse cu spatele la perete şi izbi cu piciorul în încuietoarea uşii. După trei lovituri, uşa cedă, cu o jerbă de aşchii. Intrară precauți într-o cabină goală, plină cu abur alb. Podeaua era udă. Apa şi aburul veneau dinspre o uşă pe jumătate deschisă care se vedea că dă într-o baie. Se opriră de ambele părți ale uşii; Harry, care îşi scosese arma şi el, bâjbâia acum, încercând să-i găsească piedica.

— Rechtnagel! strigă Watkins. Rechtnagel!

Niciun răspuns.

— Nu-mi place treaba asta, şopti apăsat.

Harry văzuse, la rându-i, prea multe seriale cu poliţişti ca să-i placă situaţia. Apa care curgea şi strigătele la care nu răspundea nimeni aveau tendinţa să prevestească privelişti nu tocmai magnifice.

Watkins făcu semn către Harry cu arătătorul şi spre duş cu degetul mare. Lui Harry îi veni să-i răspundă înălţând un deget mijlociu, însă îşi dădu seama că-i venise rândul. Aşa că izbi cu piciorul în uşă şi făcu doi paşi prin aburul fierbinte, care-l cuprinseră într-o clipă. Zări înaintea lui o perdea de duş şi o dădu deoparte cu ţeava armei.

Nimic.

Îşi arse mâna închizând robinetul de apă caldă şi înjură tare în norvegiană. Pantofii îi plescăiră când se aşeză într-o poziţie mai bună, încercând să desluşească ceva prin aburii care acum se împrăştiau.

— Nu-i nimic aici! strigă.

— Atunci de ce naiba e atâta apă?

— Ceva blochează scurgerea. Stai aşa.

Harry îşi vârî braţele în apă în locul unde credea că-i astupată scurgerea. Pipăi împrejur, dar apoi degetele sale dădură peste ceva moale şi neted care împiedica apa să iasă. Apucă obiectul şi trase de el. Simţea că i se face greaţă; înghiţi în sec, încercând să respire, însă i se părea că vaporii de apă inhalaţi îl sufocă.

— Care-i faza? întrebă Watkins, oprit în pragul uşii şi privindu-l pe Harry cum se ghemuieşte deasupra căzii.

— Cred că am pierdut un pariu şi-i datorez lui Otto Rechtnagel o sută de dolari, zise cu voce pierită Harry. Sau sunt dator rămăşiţelor lui.

○

Mai târziu, Harry avea să-şi amintească cele petrecute la teatrul St George ca prin ceaţă, de parcă aburii din duşul lui Otto s-ar fi răspândit şi ar fi invadat totul, ieşind pe coridor şi mascând silueta omului de serviciu care încerca să deschidă camera cu recuzită, pătrunzând pe găurile cheilor şi acoperind cu o pâclă roşiatică priveliştea care-i întâmpină când sparseră uşa şi văzură sângele picurând de pe ghilotină, strecurându-se în canalele auditive şi făcând ca ţipetele să se audă ciudat de atenuate şi

difuze, fiindcă nu reuşiseră să-i împiedice pe ceilalți actori să intre şi să-l vadă pe Otto Rechtnagel împrăştiat prin cameră.

Extremitățile fuseseră împrăştiate prin unghere precum brațele şi picioarele unei păpuşi. Pereții şi podeaua erau stropite cu sânge adevărat, vâscos, care avea să se coaguleze îndată şi să devină negru. Un trup fără membre zăcea pe butucul ghilotinei, o grămadă de carne şi sânge cu ochii larg deschişi, nas de clovn şi obraji dați cu ruj.

Aburii se lipiseră de pielea lui Harry, i se prinseseră de cerul gurii. Îl văzu pe Lebie, parcă filmat cu încetinitorul, cum iese din pâclă, cum se apropie şi-i şopteşte ceva la ureche.

— Andrew a şters-o de la spital.

29

Birgitta se dezbracă

Cineva unsese ventilatorul. Se învârtea vijelios, fără să scoată un sunet.

— Singura persoană pe care au văzut-o ieşind colegii din maşină a fost călăul îmbrăcat în negru, aşa-i?

McCormack îi chemase pe toți la el în birou.

Watkins dădu din cap a încuviințare.

— Da, şefu'. Va trebui să aşteptăm, să auzim ce au de spus actorii şi tehnicienii – li se iau declarații chiar acum. Fie criminalul a fost în sală şi-a intrat pe uşa deschisă de la scenă, fie a intrat pe uşa din spate înainte ca oamenii noştri să se posteze acolo cu maşina.

Oftă.

— Omul de serviciu spune că uşa din spate stă încuiată cât se interpretează pe scenă, aşa că, în cazul ăsta, ucigaşul trebuie să fi avut o cheie, să fi fost lăsat înăuntru de altcineva ori să se fi strecurat nebăgat în seamă, odată cu actorii, pentru ca apoi să se ascundă pe undeva. A bătut la uşa cabinei după numărul cu pisica, în vreme ce Otto se pregătea pentru partea finală a show-ului.

Probabil că l-a drogat – băieții de la criminalistică au găsit urme de eter –, sau cel puțin să sperăm că aşa a fost, ori în cabină, ori după aceea, în camera cu recuzită. În orice caz, făptaşul e o jigodie cum scrie la carte. După ce îl taie bucăți, îi ia organele sexuale retezate, se întoarce în cabină şi dă drumul la apă, aşa încât oricine ar încerca să dea de el să creadă că Otto face un duş.

McCormack îşi drese vocea.

— Şi ghilotina? Sunt feluri mai simple de a omorî pe cineva…

— Păi, şefu', aş spune că ghilotina a fost o idee spontană. N-avea cum să ştie că urma să fie mutată în camera cu recuzită pe timpul antractului.

— Un tip foarte, foarte bolnav la cap, zise Lebie cercetându-şi unghiile.
— Şi uşile? Erau toate încuiate, nu? Cum a ajuns făptaşul în camera cu recuzită?
— Am vorbit cu omul de serviciu, zise Harry. În calitate de şef al trupei, Otto avea un maldăr de chei în cabină. Au dispărut.
— Şi ce-i cu… acest costum de diavol?
— Era într-o cutie lângă ghilotină, împreună cu capul retezat de la numărul anterior şi peruca, domnule. Criminalul s-a îmbrăcat cu el după omor şi l-a folosit ca deghizare. Foarte şiret. Şi nu prea cred să fi plănuit asta.
McCormack îşi lăsă capul în palme.
— Ce crezi că s-a-ntâmplat, Yong?
Yong stătuse în fața calculatorului cât vorbiseră ceilalți.
— Să-l lăsăm deocamdată deoparte pe diavolul în haine negre, zise. Logica ne spune că ucigaşul este cineva din trupă.
Watkins pufni tare, neîncrezător.
— Dacă-mi dați voie să termin…, zise Yong. Suntem în căutarea cuiva care ştia spectacolul, care ştia deci că Otto nu mai avea nimic de făcut după numărul cu pisica, aşadar nu mai era nevoie de el pe scenă până la partea finală, cam la douăzeci de minute după aceea. Un membru al trupei n-ar fi avut vreo dificultate să intre, însă cuiva din afară i-ar fi fost greu s-o facă. Măcar unul dintre voi ar fi observat dacă ar fi fost folosită uşa din latura scenei.
Ceilalți se mulțumiră să încuviințeze din cap.
— Am verificat, oricum, şi am descoperit că mai există şi alți trei membri ai trupei care au fost în turneu cu Caravana Spectacolului Australian şi care ar fi putut fi prezenți la locurile crimelor, la datele relevante. Poate Otto nu era decât un nevinovat care aflase prea multe? Să pornim căutările în locuri unde avem o şansă să descoperim ceva. Aş propune să începem cu trupa şi nu cu vreo fantomă de la operă care probabil că a tulit-o deja şi e departe acum.
Watkins clătină din cap.
— Nu putem ignora evidența – o persoană necunoscută care părăseşte locul faptei purtând îmbrăcăminte depozitată lângă arma crimei. E imposibil ca persoana asta să *nu* aibă nimic de-a face cu omorul.
Harry încuviință.
— Cred că putem să-i lăsăm deoparte pe ceilalți actori din

trupă. În primul rând, nu s-a schimbat nimic în faptul că Otto s-ar putea să le fi violat şi ucis pe fetele acelea. Pot fi multe motive pentru care cineva să ucidă un criminal în serie. De exemplu, respectivul poate fi şi el implicat cumva. Poate ştia că Otto urma să fie arestat şi nu voia să rişte ca acesta să mărturisească şi să-l tragă după el. În al doilea rând, nu-i sigur că ucigaşul a ştiut dinainte cât timp urma să aibă la dispoziţie – poate că l-a forţat pe Otto să-i spună când urma să urce iarăşi pe scenă. Şi, în al treilea rând, ce vă spune intuiţia? zise închizând ochii. Simţiţi, nu? Tipul în costum de liliac e omul nostru. Narahdarn!

— Ce? făcu Watkins.

McCormack chicoti.

— Se pare că amicul nostru norvegian a ocupat locul lăsat liber de dragul nostru detectiv Kensington, zise.

— Narahdarn, repetă Yong. Simbolul aborigen al morţii, liliacul.

— Altceva mă îngrijorează pe mine, continuă McCormack. Individul poate să se furişeze nebăgat în seamă pe uşa dosnică şi să fie la zece paşi de străzile cele mai aglomerate din Sydney, unde poate dispărea cu uşurinţă în câteva secunde. Şi totuşi, îşi bate capul să-şi pună un costum care atrage negreşit atenţia. Însă asta înseamnă şi că nu avem o descriere a lui. Aproape că-ţi vine să crezi că ştia de echipajul de poliţie venit să ţină uşa sub supraveghere. Şi, dacă aşa stau lucrurile, cum a fost cu putinţă?

Tăcere.

— Ce mai face Kensington în spital, apropo? întrebă McCormack, luând un drops de pe masă şi începând să-l sugă.

Încăperea era cufundată în linişte. Ventilatorul se învârtea fără zgomot.

— Nu mai e acolo, îşi făcu în cele din urmă Lebie curaj să spună.

— Oho, ce convalescenţă scurtă! zise McCormack. Bine, n-are a face, ne trebuie toţi oamenii disponibili, în cât mai scurt timp, fiindcă vă pot spune asta: clovnii hăcuiţi fac să apară în ziare titluri mai mari decât fetele violate. Şi cum v-am mai spus şi înainte, băieţi, cei care au impresia că ne permitem să ne doară-n cot de ziare greşesc. Ziarele au făcut să fie demişi şi numiţi o groază de şefi în poliţie. Deci, dacă nu mă vreţi aruncat pe scări afară, ştiţi ce trebuie făcut. Dar mai întâi duceţi-vă acasă şi trageţi un pui de somn. Vrei să mai zici ceva, Harry?

— Nu, domnule.

— OK, noapte bună.

○

Lucrurile erau diferite. Perdelele de la hotel nu erau trase şi, în licărul neoanelor din King's Cross, Birgitta se dezbrăcă în fața lui.

Harry stătea întins în pat, în vreme ce ea, în mijlocul camerei, îşi scotea pe rând hainele şi în tot acest timp i se uita în ochi cu o expresie serioasă, aproape tristă, pe chip. Birgitta avea picioare lungi, era zveltă şi albă ca zăpada în lumina difuză. Pe fereastra deschisă pe jumătate intrau sunetele unei vieți de noapte intense – maşini, motociclete, păcănele cu sunete de orgă şi pulsații de muzică disco. Şi pe fundal – ca nişte greieri umani –, zarvă de conversații, strigăte insultătoare şi râsete zgomotoase.

Birgitta îşi desfăcu bluza, fără să se joace prea mult de-a seducția, însă şi fără să se grăbească. Nu făcea decât să se dezbrace.

Pentru mine, îşi zise Harry.

O mai văzuse goală, însă în seara aceea era altfel. Era atât de frumoasă, încât simțea că i se usucă gâtlejul privind-o. Nu-i înțelesese un timp sfiala, motivul pentru care nu-şi scotea tricoul şi chiloții decât după ce ajungea sub aşternuturi şi nici motivul pentru care se acoperea cu prosopul când se ducea din cameră la duş. Îşi dăduse seama însă, treptat, că purtarea ei n-avea de-a face nimic cu stânjeneala sau ruşinea de propriul corp, ci cu actul de a se dezvălui. Mai întâi, avusese nevoie de timp şi de sentimente, de un pic de căldură şi siguranță. Doar aşa îşi putuse câştiga Harry *dreptul*. De aceea erau diferite lucrurile în seara asta. Dezbrăcatul avea ceva ceremonios, ritualic, de parcă ar fi vrut, cu goliciunea ei, să-i arate cât era de vulnerabilă. Să-i arate că îndrăznise doar fiindcă avea încredere în el.

Harry simțea că-i bubuie inima în piept, în parte fiindcă era mândru şi bucuros că femeia asta puternică şi frumoasă îi dădea dovada încrederii ei, şi în parte fiindcă era îngrozit că n-o să se ridice la înălțimea acestei încrederi. Dar mai ales fiindcă avea senzația că tot ce gândea şi simțea se zărea cu ochiul liber, că se putea vedea totul în lumina pâlpâitoare a reclamei cu becuri fluorescente – roşie, albastră şi-apoi verde. Dezbrăcându-se, Birgitta îl dezbrăca totodată şi pe el.

Când rămase fără haine, fata se opri şi pielea ei albă păru să lumineze odaia.

— Vino, zise el cu o voce mai îngroşată decât intenționase şi dădu deoparte aşternutul, însă ea nu se mişcă.

— Priveşte, şopti, priveşte.

30

Ginghis Han

Era opt dimineața şi Ginghis Han încă dormea atunci când asistenta îl lăsă pe Harry să intre în rezerva spitalului. Deschise ochii când Harry făcu să scârțâie scaunul mişcându-l mai aproape de pat.

— Bună, zise Harry. Sper că ai dormit bine. Mă mai ții minte? Eram ăla de pe masă, cu probleme respiratorii.

Ginghis Han gemu. Avea capul înfăşurat într-un bandaj lat şi părea mult mai puțin periculos acum decât atunci când se aruncase asupra lui Harry la Cricket.

Harry scoase din buzunar o bilă de crichet.

— Tocmai am vorbit cu avocatul tău. A zis că n-o să depui plângere împotriva colegului meu.

Harry îşi aruncă bila din palma dreaptă în cea stângă.

— Dat fiind faptul că era cât pe ce să mă omori, ți-aş fi luat-o în nume de rău dacă l-ai fi dat în judecată pe tipul care mi-a salvat pielea. Doar că avocatul ăsta al tău crede, e clar, că aveți un caz. Zice, mai întâi, că tu *nu* m-ai atacat, ci doar m-ai *îndepărtat* din apropierea prietenului tău, căruia eram pe cale să-i produc *grave* leziuni. În al doilea rând, pretinde că doar norocul a făcut să scapi doar cu o fractură craniană, în loc să mori de la lovitura cu bila asta.

O aruncă în aer şi-o prinse iarăşi, înaintea palidului războinic.

— Şi ştii ce? De acord. O bilă azvârlită drept în față de la nici patru metri – a fost uluitor, un miracol chiar, că ai supraviețuit. Avocatul tău m-a sunat astăzi la serviciu, voia să ştie cursul precis al evenimentelor. Crede că există temeiuri să ceară despăgubiri, cel puțin dacă rămâi cu sechele. Avocatul tău e din specia aia de hiene care-şi trag o treime din bani pentru ei, dar probabil că ți-a spus asta, nu? L-am întrebat de ce n-a reuşit să te convingă să porneşti un proces. Mă întreb, acum: e doar o

chestiune de timp, Ginghis?

Ginghis clătină precaut din cap.

— Nu. Pleacă, te rog, se auzi dinspre el un horcăit slab.

— Dar de ce nu? Ce ai de pierdut? Dacă ai rămâne cu ceva traume, banii ăştia ar fi mană cerească. Ține minte că nu dai un individ în judecată, dai în judecată statul. Am verificat şi-am văzut că ai reuşit, în mare parte, să nu te bagi în chestii prea dubioase. Aşa că cine ştie, poate că juriul o să-ți țină partea şi-o să te trezeşti milionar. Şi totuşi, ce se întâmplă de nu vrei nici măcar să încerci?

Ginghis nu răspunse, mulțumindu-se să se uite la Harry cu ochii săi trişti şi oblici, pe jumătate ascunşi de bandajul alb.

— M-am săturat să-mi pierd vremea prin spitalul ăsta, Ginghis, aşa că o să fiu scurt. Atacul tău m-a lăsat cu două coaste rupte şi un plămân perforat. De vreme ce nu eram în uniformă, nu ți-am arătat legitimația, nu eram în timpul serviciului şi Australia nu ține de jurisdicția mea, autoritățile au declarat că, din punct de vedere legal, am acționat ca persoană particulară şi nu ca funcționar public. Pot decide, cu alte cuvinte, dacă să depun plângere pentru lovire şi alte violențe ori nu. Ceea ce ne aduce înapoi la cazierul tău *relativ* curat. Fiindcă ai, atârnând deasupra capului tău, o pedeapsă pentru vătămare corporală gravă de care ai scăpat cu eliberare condiționată. Adaugă şase luni la asta şi ajungem la un an. Un an sau îmi poți spune... – şi aici se apropie de urechea ce se ițea din capul bandajat al lui Ginghis ca o ciupercă roz şi răcni: CE MAMA DRACULUI SE ÎNTÂMPLĂ!

Apoi se lăsă la loc pe scaun.

— Deci... ce alegi?

31

O grăsană

McCormack stătea cu spatele la Harry, cu brațele încrucişate şi bărbia sprijinită în palmă, şi se uita pierdut pe fereastră. Ceața groasă ştersese culorile şi înghețase mişcarea, aşa că priveliştea aducea mai degrabă cu o poză alb-negru neclară a oraşului. Tăcerea fu întreruptă de un şir de pocnete uşoare. Harry îşi dădu seama, în cele din urmă, că erau degetele lui McCormack – îşi bătea darabana pe dinții de sus.

— Deci Kensington îl cunoştea pe Otto Rechtnagel. Iar tu ai ştiut asta de la bun început.

Harry strânse din umeri.

— Ştiu că trebuia să spun asta mai demult, domnule. Dar nu mi s-a părut că…

— … e treaba ta să raportezi pe cine ştia ori nu ştia Kensington. Destul de corect. Însă acum Kensington a şters-o, nimeni nu ştie pe unde e şi bănuieşti că-i rost de necazuri, nu?

Harry confirmă cu o înclinare a capului.

McCormack îi privi reflexia în geamul ferestrei. Se roti apoi într-o semipiruetă, ca să ajungă față în față cu el.

— Pari un pic…, spuse completându-şi pirueta şi întorcându-se iarăşi cu spatele, … neliniştit, Holy. Te supără ceva? Mai e ceva ce ai vrea să-mi spui?

Harry clătină din cap.

Apartamentul lui Otto Rechtnagel era în Surry Hills, mai exact pe drumul dintre Albury şi camera lui Inger Holter din Glebe. Când sosiră acolo, le ieşi în cale pe scară o femeie cât un munte.

— Am văzut maşina. Sunteți de la poliție? întrebă cu o voce ascuțită, sfredelitoare, şi continuă fără să aştepte răspunsul.

Auziți şi voi câinele. A ținut-o întruna aşa, de dimineață.

Auziră lătratul răguşit din spatele uşii pe care scria *Otto Rechtnagel*.

— E trist ce-a pățit domnul Rechtnagel, chiar e, dar trebuie să-i luați câinele de-aici. Latră încontinuu şi ne-a scos pe toți din minți. N-ar trebui să ai voie cu câini aici. Dacă nu faceți ceva o să fim siliți să… mda, ştiți la ce mă refer.

Femeia îşi dădu ochii peste cap şi îşi azvârli în sus brațele cărnoase. Se iscă îndată un damf de sudoare amestecată cu parfum. Harry simți instantaneu că o antipatizează.

— Câinele ştie, zise Lebie, trecându-şi două degete peste balustradă şi examinându-şi dezaprobator arătătorul.

— Cum adică, tinere? întrebă femeia, coborându-şi brațele pe lângă corp şi lăsând în continuare impresia că nu avea de gând să se dea din cale.

— Ştie că stăpânul lui e mort, doamnă, zise Harry. Câinii au un al şaselea simț la chestii din astea. Îl plânge.

— Să-l plângă? spuse femeia, măsurându-i suspicioasă. Un câine? Astea-s prostii.

— Ce-ați face dacă cineva i-ar tăia brațele şi picioarele stăpânului dumneavoastră, doamnă? zise Lebie, privind-o.

Femeia, redusă la tăcere, rămase cu gura căscată.

După ce li se eliberă calea de acces, scoaseră feluritele chei pe care le găsiseră în buzunarele de la pantalonii lui Otto din cabină. Lătratul devenise acum un mârâit; câinele auzise probabil că se apropiau străini.

Când deschiseră uşa, bull-terierul stătea pe hol, pregătit să se năpustească. Lebie şi Harry rămaseră nemişcați, indicându-i câinelui alb şi amuzant de bătăios că următoarea mişcare îi aparținea. Mârâitul se transformă într-un lătrat şovăielnic, apoi câinele renunță să mai ia poziție şi-o tuli în camera de zi. Harry se luă după el.

Trecând prin ferestrele mari, lumina zilei scălda încăperea parcă prea somptuos mobilată: o sofa roşie, solidă, acoperită cu perne uriaşe, colorate, ditai tablourile pe pereți şi o masă mică, dar elegantă de sticlă verde. Într-un colț se vedeau doi leoparzi de porțelan.

Pe masă era o veioză care nu se potrivea în peisaj.

Câinele îşi băgă nasul într-o pată umedă din mijlocul podelei. Deasupra ei atârna o pereche de pantofi bărbăteşti. Duhnea a urină şi excremente. Harry ridică privirea şi văzu piele neagră în

porțiunea neacoperită dintre şosetă şi pantalon. Îşi lăsă privirea să urce şi mai sus, văzu mâinile enorme ce atârnau moi şi trebui să se silească să se uite şi mai sus, la cămaşa albă. Nu fiindcă nu mai văzuse până atunci un spânzurat, ci fiindcă recunoscuse pantofii.

Capul i se sprijinea pe umăr şi de pe piept îi atârna o bucată de cablu cu un bec cenuşiu în capăt. Cablul fusese legat de un cârlig solid din tavan – poate locul unde fusese cândva agățat un candelabru – şi era petrecut de trei ori pe după gâtul lui Andrew. Creştetul aproape că-i atingea tavanul. Ochii încețoşați, visători, se uitau în gol şi limba negru-albăstruie îi ieşea din gură, de parcă ar fi făcut un gest sfidător la adresa morții. Sau a vieții. Pe jos zăcea un scaun răsturnat.

— Futu-i, îngână Harry. Futu-i, futu-i, futu-i.

Se prăbuşi pe un scaun, deodată sleit de puteri. Lebie intră şi un țipăt scurt i se desprinse de pe buze.

— Caută un cuțit, şopti Harry. Şi sună la Salvare. Sau la ce se sună de obicei.

Din poziția lui, Harry îl vedea pe Andrew scăldat în lumină. Trupul ce se legăna uşor i se părea doar o siluetă neagră, necunoscută, proțăpită în cadrul ferestrei. Harry se rugă Creatorului să pună pe altcineva la capătul cablului până să se ridice iarăşi în picioare. Promise că n-o să scoată o vorbă despre miracol. Ba chiar făgădui să se roage, dacă ajuta cu ceva.

Auzi paşi pe coridor şi pe Lebie răcnind din bucătărie:

— Ieşi afară, scroafo!

După ce-o îngropaseră pe mama lui, Harry stătuse cinci zile fără să simtă nimic altceva decât că ar fi trebuit să simtă ceva. Aşa că îl surprinse felul în care se trânti pe pernele canapelei, cu ochii înlăcrimați, simțind că-l podideşte plânsul.

I se mai întâmplase şi alteori să plângă. Simțise un nod în gât stând singur, în dormitorul din cazarma Bardufoss, şi citind scrisoarea de la Kristin în care îi povestea „cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat în viața asta“. Din context era neclar dacă se referea la faptul c-o rupsese cu el sau la faptul că-l cunoscuse pe muzicianul englez cu care avea să plece în călătorie. Atunci simțise doar că i se întâmpla cel mai rău lucru din viața lui. Şi totuşi, suspinele i se opriseră undeva în gâtlej. Ca atunci când ți-e

greață şi *aproape* vomiți.

Se ridică în picioare şi privi. Andrew nu fusese înlocuit. Harry dădu să facă vreo câțiva paşi, să aducă un scaun necesar pentru când aveau să-l coboare, dar nu izbuti să se mişte. Rămase nemişcat până ce veni Lebie cu un cuțit de bucătărie. Când acesta începu să-i arunce priviri ciudate, Harry îşi dădu seama că pe obraji îi curgeau lacrimi fierbinți.

Asta-i tot, deci? îşi zise perplex Harry.

Fără o vorbă, tăiară cablul, îl întinseră pe podea pe Andrew şi-l căutară prin buzunare. Găsiră două mănunchiuri de chei, unul mic şi altul mai mare, ca şi o cheie de sine stătătoare. Când Lebie o încercă, se dovedi a fi cea de la uşa apartamentului.

— Nu sunt semne vizibile de violență, zise Lebie după o scurtă inspecție.

Harry descheie cămaşa lui Andrew. Avea un crocodil tatuat pe piept. Ridică şi cracii pantalonilor şi verifică.

— Nimic, zise. Absolut nimic.

— Să aşteptăm, să vedem ce zice legistul.

Harry simți iarăşi lacrimi pe obraz şi abia reuşi să ridice din umeri.

32

Chatwick

După cum bănuise Harry, la secție era forfotă mare.

— E pe Reuters, zise Yong. Associated Press o să trimită un fotograf; au sunat de la primărie şi-au zis că NBC o să trimită o echipă ca să facă un reportaj.

Watkins scutură din cap.

— Şase sute de persoane mor într-un taifun în India şi abia dacă se dă o ştire mică. Un clovn homosexual e tăiat în bucăți şi chestia devine eveniment de importanță mondială.

Harry îi chemă în sala de şedințe şi închise uşa după ei.

— Andrew Kensington a murit, zise.

Watkins şi Yong îl fixară cu priviri neîncrezătoare. Fără fasoane, scurt şi la obiect, Harry le povesti cum îl găsiseră pe Andrew spânzurat de tavan în apartamentul lui Otto Rechtnagel. Îi privi în ochi şi vorbi cu un glas lipsit de tremur.

— N-am sunat fiindcă voiam să fim siguri că nu apare vreo scurgere de informații. Poate că ar fi bine să nu facem caz de asta deocamdată.

Îşi dădea seama că îi venea mai uşor să vorbească în calitate de polițist despre cele petrecute. Putea fi obiectiv şi ştia cum să gestioneze situația. Un cadavru, o cauză a morții şi un şir de evenimente pe care aveau să încerce să nu le facă publice. Asta ținea Moartea – străina pe care nu ştia cum s-o înfrunte – la distanță pentru moment.

— OK, zise Watkins, stânjenit. Ai grijă. Să nu tragem vreo concluzie prematură.

Îşi şterse sudoarea de deasupra buzei de sus.

— O să-l chem încoace pe McCormack. Căcat, căcat, căcat. Ce-ai făcut, Kensington? Dacă presa adulmecă asta…

După care Watkins dispăru.

Ceilalți trei rămaseră acolo tăcuți, ascultând văicăreala

ventilatorului.

— Lucra din când în când aici, la Omucideri, colabora cu noi. Nu era chiar unul dintre ai noştri, dar presupun că totuşi era…

— Un om de treabă, zise Yong cu ochii pironiți în podea. Un om bun. M-a ajutat când eram proaspăt sosit aici. Era… un om bun.

McCormack era de acord că trebuia să țină totul sub obroc. Nu se simțea deloc în apele lui şi se plimba de colo colo cu pas mai greu decât de obicei şi cu sprâncenele stufoase strânse, compacte ca un norişor plumburiu de furtună deasupra nasului.

După şedință, Harry se aşeză pe scaunul lui Andrew şi-i frunzări prin notițe. Nu dădu peste mare lucru, doar câteva adrese, nişte numere de telefon care se dovediră a fi de la ateliere auto şi nişte mâzgăleli de neînțeles pe o foaie. Sertarele erau aproape goale, conținând doar rechizite. Apoi examină cele două legături de chei pe care le găsiseră asupra lui. Una avea inițialele lui Andrew pe un breloc de piele, aşa că îşi închipui că erau cheile de acasă.

Ridică telefonul şi o sună pe Birgitta. Fata se arătă şocată, puse câteva întrebări, dar îl lăsă pe Harry să se desfăşoare.

— Nu pricep, zise el. Un tip pe care l-am cunoscut de mai puțin de o săptămână moare şi plâng ca un bebeluş, când eu n-am putut vărsa o lacrimă, cinci zile întregi, pentru mama mea. Mama, femeia cea mai minunată de pe pământ! Unde-i logica în asta?

— Logică? replică Birgitta. Mă cam îndoiesc să aibă prea mult de-a face cu logica.

— Bun, am vrut doar să te anunț. Nu spune nimănui. O să am parte de o vizită după ce termini lucrul?

Ea ezită. Aştepta un apel telefonic din Suedia în seara asta. De la părinți.

— E ziua mea, zise Birgitta.

— La mulți ani şi toate cele bune.

Harry închise. Simțea un vechi duşman bolborosindu-i în stomac.

Lebie şi Harry porniră spre casa lui Andrew Kensington din Chatwick.

— Numărul în care bărbatul vânează pasărea…, începu Harry.
Propoziția stărui în aer cât trecură de două semafoare.
— Ce ziceai…? făcu Lebie.
— Nimic. Mă gândeam la spectacol. Nu-mi dau seama ce-i cu numărul ăla cu pasărea. Nu părea să aibă nicio noimă. Un vânător care crede că vânează o pasăre şi descoperă deodată că prada e o pisică, deci un vânător a fost vânat. În regulă, dar ce-i cu asta?
După jumătate de oră de mers cu maşina, ajunseră pe Sydney Road, o stradă simpatică dintr-un cartier drăguț.
— Doamne, am nimerit bine? zise când văzură numărul casei pe care li-l dăduseră de la departamentul de resurse umane al poliției.
Era un imobil impozant de cărămidă, cu garaj dublu, peluză bine îngrijită şi un havuz în față. O alee de pietriş ducea spre o uşă impresionantă de mahon. Un băiat le deschise şi, înclinând grav din bărbie când auzi numele lui Andrew, arătă spre el însuşi şi îşi acoperi gura cu palma ca să arate că era mut. Apoi îi duse roată prin spate şi arătă către o clădire mică de cărămidă, de cealaltă parte a grădinii enorme. Dacă ar fi fost vorba de un domeniu englezesc, ai fi putut-o socoti locuința paznicului.
— O să intrăm? zise Harry şi observă că articula excesiv cuvintele, de parcă ar fi fost ceva în neregulă şi cu auzul băiatului. Suntem… am fost colegi cu Andrew. Andrew a murit.
Scoase la iveală mănunchiul de chei cu breloc de piele. Băiatul se uită o clipă la chei buimac, cu răsuflarea tăiată.
— A murit aseară, pe neaşteptate, zise Harry.
Băiatul se oprise înaintea lui, cu brațele moi pe lângă corp. Ochii începeau să i se umezească. Harry îşi dădu seama că cei doi se cunoscuseră bine. I se spusese că Andrew locuia aici de aproape douăzeci de ani, iar băiatul crescuse, probabil, în casa cea mare. O imagine involuntară se ivi în mintea lui Harry: băiețelul şi bărbatul de culoare jucându-se cu o minge în grădină, copilul primind bănuți ca să-şi cumpere înghețată. Poate că fusese crescut cu povețe bine intenționate şi cu poveşti semiadevărate despre polițistul din cabană, apoi, când se făcuse suficient de mare, aflase de la el cum stă treaba cu fetele şi cum să dai o directă de stânga fără să laşi garda jos.
— Nu-i aşa, de fapt. Eram mai mult decât colegi. Am fost prieteni, am fost şi prieteni, zise Harry. E-n regulă dacă intrăm?
Băiatul clipi, strânse din buze şi dădu din cap a încuviințare.

○

Primul lucru care-l izbi după ce intră în mica locuință de burlac fu ordinea şi curățenia ce domneau peste tot. În salonaşul mobilat sobru nu erau ziare pe măsuța din fața televizorului portabil, iar în bucătărie nu găsi un maldăr de vase aşteptând să fie spălate. Pe hol încălțămintea era aranjată, cu şireturile băgate înăuntru. Ordinea asta strictă îi amintea de ceva.

În dormitor, patul era imaculat, cu aşternuturile albe atât de bine trase pe sub margini încât ți-ar fi trebuit o manevră acrobatică să te bagi sub ele. Harry blestemase deja felul ăsta de-a face patul, în propria-i cameră de hotel. Aruncă o privire în baie. Aparatul de ras şi săpunul erau aranjate milităreşte lângă aftershave, pasta de dinți şi şamponul de pe policioara cu oglindă aflată deasupra chiuvetei. Atâta tot. Fără cosmeticale extravagante, observă Harry – şi deodată îşi dădu seama de ce-i aducea aminte meticulozitatea asta: de propriul său apartament după ce se lăsase de băut.

Viața cea nouă a lui Harry aşa şi începuse de fapt, cu un simplu exercițiu de disciplină bazat pe ordonarea tuturor lucrurilor şi pe înapoierea lor, după folosire, în sertarul sau raftul unde îşi aveau locul. Nu lăsa la vedere nici măcar un pix, nu lăsa nici măcar o siguranță arsă în cutia panoului electric. Pe lângă partea practică, această conduită avea, fireşte, şi o semnificație simbolică: cu sau fără temei, ajunsese să folosească nivelul de haos din apartamentul său ca pe un termometru menit să măsoare care era starea vieții lui.

Harry îl rugă pe Lebie să se uite prin şifonierul şi comoda din dormitor şi aşteptă până ce ieşi, apoi căută în dulăpiorul de lângă oglindă. Pe raftul de sus, aşezate frumos în şiruri şi îndreptate spre el precum țevile unor arme în miniatură, erau vreo douăzeci de seringi de unică folosință, ambalate în vid.

Ginghis Han nu mințise spunând că Andrew se droga. În orice caz, Harry ştiuse asta de când îl găsiseră pe Andrew în apartamentul lui Otto. Ştia că, într-un climat pentru care îți trebuia cel mai adesea cămaşă cu mânecă scurtă şi tricouri, un polițai nu putea să apară cu antebrațul plin de înțepături. Trebuia deci să se înțepe undeva unde să nu se vadă semnele, ca de pildă în partea din spate a gambelor. Într-adevăr, picioarele lui Andrew şi părțile din spate a genunchilor săi erau pline de înțepături.

○

Andrew fusese clientul tipului cu vocea lui Rod Stewart de când își aducea Ginghis aminte. Îl socotea pe Andrew genul în stare să consume heroină și să funcționeze aproape normal atât social, cât și profesional.

— Nu-i o chestie așa de neobișnuită cum se crede, zisese. Dar când Rapidu', la un moment dat, a aflat că omul era polițist, l-a apucat paranoia și a vrut să-l împuște. Credea că-i gabor sub acoperire. Numai că l-am convins noi să nu facă așa ceva. A fost, ani buni, unul dintre clienții de bază ai lui Rapidu'. Nu se târguia, mereu avea banii pregătiți, se ținea de cuvânt, nu trăncănea, nu făcea niciun fel de mizerii. N-am mai văzut un aborigen să se descurce așa de bine cu davaua. N-am mai văzut pe nimeni să se descurce așa de bine cu davaua.

Nu auzise vreun zvon cum că Andrew ar fi stat la taclale cu Evans White.

— White nu mai are nimic de-a face cu consumatorii. El vinde angro, atâta tot. Un timp a vândut la doză prin King's Cross – habar n-am de ce, doar câștigă destul de bine. Se pare că a încetat totuși – a avut ceva belele cu niște prostituate, din ce-am auzit.

Ginghis vorbise deschis. Mai deschis decât ar fi fost nevoie ca să-și scape pielea. Ba chiar lăsase impresia că i se pare nostim totul. Își dăduse probabil seama că nu era niciun pericol ca Harry să se pună pe urmele lor, atâta vreme cât îl aveau printre clienți pe unul dintre colegii lui.

— Salută-l din partea mea și zi-i că e bine-venit oricând. Nu purtăm pică nimănui, zisese cu un rânjet Ginghis. Oricine ar fi clientul, se întoarce întotdeauna, să știi. Întotdeauna.

33

Un patolog

Îngrijitorul de la teatrul St George era în sala de mese. Şi-l aminti pe Harry din seara dinainte. Păru uşurat.

— În-în sfârşit cineva care n-o să-şi bage nasul şi n-o să întrebe cum arăta locul ăla. T-toată ziua am a-avut jurnalişti care s-au în-învârtit pe-aici. Plus amicii v-voştri criminalişti. Dar ei au avut treaba l-lor, nu ne-au d-deranjat.

— Da, au ceva de lucru.

— Mda. N-am dormit p-prea mult azi-noapte. S-soția mi-a dat un somnifer de-al ei. Nu ar t-trebui să ți se întâmple a-aşa ceva. Dar c-cred că sunteți obişnuit.

— Mda... parcă de data asta a fost un pic ieşit din comun...

— Nu ştiu d-dacă o să mai p-pot intra în camera aia vreodată.

— Ei, trece cu timpul.

— Nu, ascultați-mă, nici măcar nu-i mai pot spune camera cu recuzită, zic doar *camera aia,* explică îngrijitorul şi clătină disperat din cap.

— Timpul vindecă totul, zise Harry. Zic din proprie experiență.

— Sper să aveți dreptate, agent Holy.

— Spune-mi Harry.

— Vrei o cafea, Harry?

Harry mulțumi şi puse mănunchiul de chei pe masă, la mijloc.

— A, aici erau, zise îngrijitorul. Cheile pe care le-a împrumutat Rechtnagel. Mă t-temeam că n-or să mai apară şi-o să trebuiască s-să schimbăm toate încuietorile. Unde le-ai găsit?

— La Otto acasă.

— Cum? Dar le-a folosit noaptea trecută, nu? Uşa de la cabina lui...

— Nu-ți face griji. Mă întreb dacă în afară de artişti a mai fost cineva ieri în spatele scenei.

— Aşa... Să vedem. Tehnicianul de l-lumini, doi maşinişti şi

sunetistul. Fără costumieri şi machieuri, nu-i o p-producție mare. Cam atât. Pe parcursul s-spectacolului au fost doar maşiniştii şi ceilalți actori. Şi eu.

— N-ai văzut, deci, pe altcineva?

— Nici țipenie, răspunse fără ezitare îngrijitorul.

— Putea cineva să intre în alt fel decât pe uşa din spate sau pe cea a scenei?

— Păi... ar mai fi un coridor într-o parte a g-ga-leriei. G-galeria a fost închisă ieri, dar uşa era d-des-chisă, fiindcă tehnicianul de l-lumini stătea acolo sus. V-vorbeşte cu el.

○

Ochii bulbucați ai tehnicianului de lumini semănau cu cei ai unui peşte de apă adâncă abia adus la suprafață.

— Da, îmi amintesc. Era un tip aşezat acolo, înainte de antract. Dacă ne dăm seama din timp că n-o să fie mare aglomerație, vindem numai bilete la parter, dar nu mi s-a părut ciudat să-l văd acolo. Galeria nu-i închisă, chiar dacă biletele sunt pentru stal. Era singur în ultimul rând. Țin minte că m-a surprins că vrea să stea acolo, atât de departe de scenă. Hm... nu era prea multă lumină, dar da, l-am văzut. Când am revenit după pauză nu mai era acolo, am zis deja.

— Putea să intre în spatele scenei pe aceeaşi uşă ca dumneavoastră?

— Păi..., făcu tehnicianul scărpinându-se în cap. Dacă se ducea în camera cu recuzită, ar fi putut evita să fie văzut. Dacă stau să mă gândesc acum, aş zice că omul ăla nu părea, de fapt, într-o formă prea bună. Mda. Ştiam eu că îmi stă pe creier ceva, o chestie sâcâitoare, care nu se potriveşte...

— Ştiți ce, zise Harry, o să vă arăt o fotografie...

— Apropo, mai era o chestie cu omul ăsta...

— Toate bune şi frumoase, îl întrerupse Harry, dar acum aş vrea să vă gândiți la bărbatul pe care l-ați văzut ieri şi, când o să vă arăt poza, să nu stați pe gânduri, spuneți primul lucru care vă vine. O să aveți după aceea mai mult timp şi poate că o să vă răzgândiți, dar deocamdată vreau să aveți o reacție instinctivă. OK?

— OK, zise tehnicianul de lumini şi închise ochii bulbucați care-l făceau să arate ca un broscoi. Sunt gata.

Harry îi arătă poza.

— El este! zise omul într-o clipită.

— Mai stați un pic, să vedem dacă vă păstrați impresia.

— Nu-i niciun dubiu. Asta încercam să vă spun, că bărbatul era negru... aborigen. Ăsta e omul!

Harry se simțea istovit. Ziua fusese şi aşa lungă; încerca să nu se gândească la restul. Când un asistent îl introduse în sala de autopsii, silueta mică şi durdulie a doctorului Engelsohn era aplecată peste cadavrul unei femei corpolente, pus pe un soi de masă de operații luminată de neoane puternice. Harry nu se simțea în stare să mai aibă de-a face, pe ziua aceea, cu încă o grăsană.

Morocănosul Engelsohn arăta ca un profesor nebun. Puținul păr pe care-l mai avea era răvăşit în toate direcțiile şi peri blonzi îi erau împrăştiați alandala pe față.

— Da?

Harry îşi dădu seama că omul uitase de discuția telefonică pe care o avuseseră cu două ore în urmă.

— Mă numesc Harry Holy. V-am sunat pentru rezultatele preliminare ale autopsiei lui Andrew Kensington.

Cu toate că încăperea era plină de mirosuri şi chimicale ciudate, Harry izbuti să detecteze izul de gin din răsuflarea medicului.

— A, da. Fireşte. Kensington. Un caz trist. Am vorbit de câteva ori cu el. Când era viu, adică. Acum tace ca peştele în sertarul ăla.

Engelsohn arătă undeva în spatele lui cu degetul mare.

— Auzi, domnule... cum era?... Holy, da! Am aici nişte cadavre care stau la coadă şi fiecare mă bate la cap că vrea să aibă întâietate. Bine, nu cadavrele, detectivii. Dar trebuie să stea cuminți şi să-şi aştepte rândul. Astea-s regulile aici, nu se bagă nimeni în față, s-a înțeles? Când mă sună dis-de-dimineață însuşi Marele Şef McCormack şi zice că avem o sinucidere cu prioritate, atunci încep să-mi pun întrebări. Pe McCormack n-am reuşit să-l întreb, dar poate că dumneata, domnule Horgan, îmi poți spune ce Dumnezeu îl face pe respectivul Kensington atât de special.

Clătină din cap a lehamite şi suflă spre Harry încă un damf de gin.

— Păi, speram că ne puteți spune dumneavoastră, domnule doctor. E special?

— Special? Cum adică special? Dacă are adică trei picioare ori țâțe pe spate, sau cum?

Harry era frânt de oboseală. Nu-i mai trebuia un legist beat care se purta aiurea fiindcă simțise că cineva îl calcă pe bătături. Iar

oamenii cu facultate aveau tendința de a poseda bătături mai sensibile decât alții.

— Ceva… neobişnuit? se aventură Harry, încercând să formuleze altfel.

Engelsohn îl privi cu ochi încețoşați.

— Nu. Nimic ieşit din comun. Deloc ieşit din comun.

Doctorul continuă să se uite la el, cu capul bălăbănindu-i-se dintr-o parte într-alta. Harry ştia că mai avea de tras cu el. Legistul nu făcuse decât să introducă o pauză dramatică, una care, pentru creierul lui îmbibat cu alcool, nici măcar nu părea atât de lungă ca pentru Harry.

— Nu e ceva ieşit din comun, continuă tacticos doctorul, ca un corp să fie plin ochi cu droguri. Cu heroină, în cazul ăsta. Este neobişnuit că-i vorba de un polițist, dar, de vreme ce pe masa mea ajung foarte puțini colegi, n-aş putea spune şi cât de neobişnuit e.

— Cauza decesului?

— Nu ziceai că l-ai găsit dumneata? Păi de ce se moare când atârni de tavan cu un cablu înfăşurat peste gât? De tuse măgărească?

Harry începea să-şi piardă răbdarea, însă se strădui să n-o arate.

— Deci a murit sufocat, nu de supradoză?

— Bingo, Horgan.

— OK. Următoarea întrebare e ora morții.

— Să spunem… între miezul nopții şi două dimineața.

— Mai precis nu se poate?

— Te-ai bucura mai tare dacă aş zice unu şi cinci?

Obrajii deja îmbujorați ai doctorului se făcuseră şi mai roşii acum.

— Bine, atunci să zicem ora unu şi cinci minute.

Harry trase aer adânc în piept de mai multe ori.

— Îmi pare rău dacă m-am exprimat… dacă am părut nepoliticos, domnule doctor. Engleza mea nu este întotdeauna…

— … cum ar trebui, completă Engelsohn.

— Exact. Sunteți fără îndoială ocupat, aşa că n-o să vă mai rețin. Sper, totuşi, că-mi puteți confirma că ați luat notă de ce a zis McCormack despre raportul de autopsie: că nu trebuie să treacă prin canalele oficiale, ci să ajungă direct la el.

— Nu se poate. Instrucțiunile mele sunt clare, Horgan. Poți să-i transmiți salutările mele lui McCormack şi să-i spui asta din

partea mea.

Profesoraşul dement se proţăpi înaintea lui Harry cu picioarele depărtate şi braţele încrucişate pe piept, tare pe poziţie. În ochi îi licărea bucuria luptei.

— Instrucţiuni? Nu ştiu cum e cu instrucţiunile în Sydney, dar de unde vin eu instrucţiunile sunt ca să li se spună oamenilor ce au de făcut, zise Harry.

— Las-o baltă, Horgan. Etica profesională e clar un subiect cu care nu eşti familiarizat, aşa că mă îndoiesc că vom putea avea o discuţie fructuoasă pe tema asta. Mai bine punem capăt aici şi ne luăm la revedere, domnule Horgan, nu crezi?

Harry nu schiţă niciun gest. Se uita la un om care credea că nu mai are nimic de pierdut. Un patolog alcoolic, de vârstă mijlocie şi de calibru mijlociu, fără speranţe de a fi promovat sau de a ajunge printre cei mai buni şi aşadar fără teamă de nimeni şi de nimic. Fiindcă, până la urmă, ce-i puteau face? Pentru Harry, ziua de azi fusese una dintre cele mai lungi şi mai rele din viaţa lui. Şi acum, paharul se umpluse. Îl apucă pe doctor de pieptii halatului alb şi-l săltă de la pământ.

Cusăturile aproape că pocniră.

— Ştii ce cred? Cred că ar trebui să faci un test de sânge şi apoi să vorbeşti de etica profesională, domnule doctor Engelsohn. Cred că ar trebui să discutăm despre câţi oameni pot să depună mărturie că erai beat rangă când ai făcut autopsia lui Inger Holter. Mai cred şi că ar trebui să vorbim despre cineva care ar putea să-ţi facă vânt – nu doar din slujba asta, ci din orice ocupaţie care are de-a face cu pregătirea medicală. Ce crezi, domnule doctor Engelsohn? Cum ţi se pare acum engleza mea?

Doctorul Engelsohn socoti perfectă engleza lui Harry şi, după o matură chibzuinţă, se declară de părere că, de data asta, ar fi fost posibil ca raportul să treacă prin canale neoficiale.

34

Trambulina de la Frogner Lido[11]

McCormack stătea din nou cu spatele la Harry, uitându-se pe fereastră.11 Complex de agrement acvatic din Oslo. (*N. red.*) Soarele cobora, însă tot mai puteai prinde cu privirea un crâmpei de mare albastră, îmbietoare, între zgârie-nori şi verdele închis al Grădinii Botanice Regale. Gura lui Harry era uscată şi simţea că-l paşte o migrenă. Interpretase un monolog argumentat şi aproape fără pauză timp de mai bine de trei sferturi de oră. Despre Otto Rechtnagel, Andrew Kensington, heroină, barul Cricket, tehnicianul de lumini, Engelsohn; pe scurt, tot ce se întâmplase.

McCormack stătea aşezat, cu palmele împreunate. Nu mai zisese de mult ceva.

— Ştiai că pe-acolo, prin Noua Zeelandă, trăiesc cei mai proşti oameni din lume? Stau singuri cuc pe-o insulă, n-au vecini care să-i supere, ci doar o grămadă de apă. Şi totuşi, naţiunea aia a participat la aproape toate războaiele importante din secolul XX. Nicio altă ţară, nici măcar Rusia în al Doilea Război Mondial, n-a pierdut atâţia tineri proporţional cu populaţia. Surplusul de femei e legendar. Şi de ce atâta luptă? Ca să ajute. Să îi apere pe alţii. Ţărănoii ăia nici măcar n-au luptat pentru ei înşişi – nicidecum. S-au suit în bărci şi-n avioane ca să se ducă la mama naibii şi să moară. I-au ajutat pe aliaţi contra Germaniei şi Italiei, pe sud-coreeni împotriva nord-coreenilor şi pe americani contra japonezilor şi nord-vietnamezilor. Tata a fost unul dintre ţărănoii ăia.

Întoarse faţa de la geam şi se uită la Harry.

— Tata mi-a spus o poveste despre un artilerist de pe vasul lui în timpul bătăliei pentru Okinawa, în 1945. Japonezii mobilizaseră piloţi kamikaze care atacau în formaţie potrivit unei tactici

numite „căderea frunzelor de nuc peste apă“. Şi exact asta făceau. Venea mai întâi un avion, era doborât, apăreau după el alte două, apoi patru şi tot aşa, o piramidă de avioane ce părea să nu se mai termine, azvârlindu-se peste ei. Toată lumea de la bordul vasului pe care se afla tata era înnebunită de frică. Era o demență totală că piloții îşi doreau moartea, ca să fie siguri că bombele lor nimereau unde trebuie. Puteau fi opriți doar printr-un baraj serios de artilerie, un zid de proiectile antiaeriene. O fisură cât de mică în zid şi japonezii îi năpădeau. Se calculase că, dacă un avion nu era doborât în mai puțin de douăzeci de secunde de la apariția în linia de tragere, era prea târziu – avea şanse mari să se izbească de navă. Trăgătorii ştiau că *trebuiau* să nimerească de fiecare dată, iar uneori asaltul aerian putea dura şi câte o zi întreagă. Tata mi-a descris bum-bum-ul regulat al tunurilor şi vuietele tot mai ascuțite ale avioanelor în picaj. Zicea că, de atunci, le aude în fiecare noapte.

În ultima zi a luptei, se afla pe punte când au văzut un avion ieşind neatins din barajul de artilerie şi îndreptându-se direct spre vasul lor. Artileria a început să tragă, în timp ce avionul se apropia, mărindu-se din clipă în clipă. Au ajuns să vadă clar, până la urmă, carlinga şi silueta pilotului dinăuntru. Gloanțele trase de pilot au început să ciuruiască puntea. Apoi nişte proiectile antiaeriene şi-au atins ținta, lovind aparatul în aripi şi fuzelaj. Coada i s-a rupt, după care treptat, cu încetinitorul, avionul s-a dezintegrat în părțile componente, iar la final n-a mai rămas decât un boț de metal prins de motor care a lovit puntea, lăsând o dâră de flăcări şi fum. Trăgătorii ceilalți se pregăteau deja pentru alte ținte când un tip din turela aflată chiar în josul punții, un tânăr caporal pe care tata îl ştia fiindcă erau amândoi din Wellington, a ieşit, i-a făcut tatei din mână zâmbind şi-a zis: „E arşiță azi.“ Apoi a sărit peste bord şi a dispărut.

Poate că din cauza luminii, Harry avu brusc impresia că McCormack arăta bătrân.

— E arşiță azi, repetă McCormack.

— Natura umană este o pădure întinsă şi întunecată, domnule.

McCormack se ridică şi începu să se plimbe pe dinaintea ferestrei, un obicei cu care Harry se familiarizase deja.

— Am fost polițist toată viața, Holy, dar tot mă mai uit la colegii din jur şi mă întreb ce-i face să continue, ce-i mână în luptele altora? Cine vrea să suporte atâta suferință pentru ca alții să aibă parte de ceea ce socotesc ei justiție? Ei sunt proştii, Holy. Suntem

noi. Suntem binecuvântați cu o prostie aşa de uriaşă, încât ni se pare că putem realiza ceva. Suntem împroşcați cu gloanțe, sărim în aer şi uneori mai sărim şi în mare, dar între timp, în nerozia noastră nesfârşită, credem că cineva are nevoie de noi. Şi dacă într-o zi iluzia asta devine evidentă, e deja prea târziu, fiindcă am *devenit* polițişti, suntem în tranşee şi nu mai există cale de întoarcere. Ne putem întreba ce naiba s-a întâmplat, în ce moment am luat decizia greşită. Suntem condamnați să fim făcători de bine pentru tot restul vieților noastre şi condamnați la eşec. Dar, din fericire, adevărul e o chestiune relativă. Şi e flexibil. Îl răsucim şi îl îndoim până ce găsim un loc pentru el în viețile noastre. Măcar pentru o parte din el. Şi, când mai prindem câte un nelegiuit, asta e îndeajuns ca să ne aducă un pic de pace sufletească. Dar toată lumea ştie că nu-i tocmai sănătos să te ocupi cu deratizarea pentru prea mult timp. Ajungi să guşti din propria otravă.

Deci care-i rostul, Harry? Omul a stat în turela lui toată viața şi-acum a murit. Ce mai e de spus? Adevărul e relativ. Nu-i uşor să înțelegi ce poate face cuiva încordarea extremă, dacă nu ți s-a întâmplat chiar ție. Avem psihologi criminalişti care încearcă să facă diferența între cei bolnavi şi criminali, care sucesc şi răsucesc adevărul ca să încapă în lumea lor de modele teoretice. Avem un sistem legal care, în cel mai bun caz, poate să mai culeagă de pe străzi vreun individ distructiv şi mai avem jurnalişti care ar vrea să fie socotiți idealişti fiindcă şi-au făcut un nume dezvăluind faptele altora, cu credința că fac, într-un fel, dreptate. Dar *adevărul?*

Adevărul e că nimeni nu poate trăi de pe urma adevărului şi de aceea nimănui nu-i pasă de adevăr. Adevărul ni-l fabricăm singuri şi e doar suma lucrurilor care interesează pe cineva înmulțită cu puterea pe care o deținem.

Îl privi în ochi pe Harry.

— Cui îi pasă, deci, de adevărul despre Andrew Kensington? Cine ar avea de câştigat dacă am sculpta un adevăr urât, distorsionat, cu țepi ascuțiți, care n-ar conveni nimănui? Nu şefului poliției. Nici politicienilor din consiliul orăşenesc. Nici celor care luptă pentru cauza aborigenilor. Nici sindicatului polițiştilor. Nici ambasadelor. Nimănui. Sau poate greşesc?

Lui Harry îi veni să răspundă că părinții lui Inger ar fi vrut să ştie acest adevăr, dar se abținu. McCormack se opri lângă un portret înfățişând-o pe regina Elisabeta a II-a în tinerețe.

— Ți-aş fi recunoscător dacă ce mi-ai spus ar rămâne între noi, Holy. Sper că-ți dai seama de ce e mai bine să lăsăm lucrurile aşa.

Harry culese un fir lung şi roşu de păr de pe cracul pantalonilor.

— Am discutat despre asta cu primarul, continuă McCormack. Aşa că, pentru a nu da de bănuit, cazul Inger Holter o să rămână o prioritate pentru încă o vreme. Apoi, dacă nu mai scormonim, destul de curând lumea o să se mulțumească cu ideea că norvegianca a fost omorâtă de clovn. Cine l-a omorât pe clovn poate fi o chestiune mai problematică, dar balanța înclină spre o crimă pasională şi gelozie – poate vreun iubit secret respins, cine ştie? În asemenea cazuri, lumea poate accepta că făptaşul scapă. Nimic nu ajunge vreodată să fie confirmat, fireşte, dar dovezile circumstanțiale sunt clare şi, după ceva ani, întreaga poveste e uitată. Un criminal în serie scăpat de sub control a fost doar una dintre teoriile cu care s-a jucat la un moment dat poliția, pentru ca mai târziu s-o abandoneze.

Harry dădu să plece. McCormack tuşi.

— Scriu raportul despre tine, Holy. O să-l trimit la şeful tău, la poliția din Oslo, după ce pleci. Parcă mâine ai avionul, nu?

Harry încuviință scurt din cap şi ieşi.

Adierea blândă a brizei de seară nu-i uşura durerea de cap. Şi dispoziția lui morocănoasă nu făcea situația cu nimic mai plăcută. Harry porni fără țintă pe străzi. Un animal mic îi tăie calea prin Hyde Park. I se păru mai întâi un şobolan mare, dar, uitându-se mai bine, văzu o lighioană mică şi păroasă privindu-l cu ochişori în care se reflecta lumina felinarelor din parc. Nu mai văzuse un asemenea animal, dar presupuse că era un oposum. Făptura nu părea să fie speriată de el, dimpotrivă, adulmeca iscoditor aerul şi scotea nişte chițăituri bizare.

Harry se aplecă spre oposum.

— Te întrebi ce cauți de fapt aici, în oraşul ăsta mare? zise.

Animalul înclină capul, ca şi cum ar fi răspuns.

— Ce crezi? Să plecăm mâine acasă ori nu? Tu în pădurea ta, eu într-a mea?

Oposumul o şterse, nu voia să se lase convins să plece nicăieri. Avea casa lui aici, în parc, printre maşini, oameni şi coşuri de gunoi.

Ajunse în Woolloomooloo şi trecu pe lângă un bar. Sunaseră de

la ambasadă. Zisese că o să revină el cu un telefon. Ce credea Birgitta? Nu vorbise prea mult. Iar el n-o întrebase. Nu zisese nimic despre ziua ei de naştere, poate fiindcă îşi închipuise că lui avea să-i vină vreo idee tâmpită. Că avea să exagereze. Să-i facă un cadou mult prea scump ori să zică chestii fără rost doar fiindcă era ultima lor seară şi, în sinea lui, îi părea rău că pleacă. „Ce rost ar avea?“, probabil că se gândise ea.

Cum făcuse şi Kristin când se întorsese din Anglia.

Se întâlniseră pe o terasă, la Frogner Kafé, iar Kristin îi spusese că stă acasă două luni. Era bronzată, binevoitoare, cu acelaşi zâmbet de altădată, iar el ştiuse exact ce urma să spună şi să facă. Era ca şi cum ar fi cântat la pian un cântec de demult, unul pe care credeai că-l uitaseşi – nu-l mai aveai în cap, dar degetele încă îl ştiau. Se îmbătaseră amândoi, dar asta se întâmplase înainte ca băutura să devină rațiunea lui de a fi, aşa că Harry îşi amintea totul foarte bine. Luaseră tramvaiul către oraş şi Kristin reuşise cu un zâmbet să evite, pentru amândoi, coada de la intrarea clubului Sardines. Noaptea, asudați de atâta dans, luaseră un taxi înapoi la Frogner, săriseră gardul către piscină, se cățăraseră pe trambulina cea mai înaltă, la zece metri deasupra parcului pustiu, şi împărțiseră o sticlă de vin adusă de Kristin în rucsac, privind panorama Oslo-ului şi spunându-şi unul altuia ce voiau să fie, întotdeauna altceva decât ziseseră înainte. Se ținuseră de mână, alergaseră şi săriseră în apă. În timp ce cădeau, Harry îi auzise țipătul ascuțit, ca o alarmă de incendiu minunată, scăpată de sub control. El se întinsese apoi râzând pe marginea bazinului, iar ea ieşise din apă şi se apropiase, cu rochia lipită de corp.

În dimineața următoare, se treziseră îmbrățişați în patul lui, transpirați, mahmuri şi ațâțați, iar el deschisese uşa de la balcon şi revenise în pat bălăngănindu-şi erecția post-beție, întâmpinată cu încântare de Kristin. I-o trăsese prosteşte, i-o trăsese isteț şi cu pasiune, iar zgomotele făcute de copiii ce se jucau în curtea din spate fuseseră iarăşi acoperite de țiuitul alarmei.

Abia apoi pusese ea întrebarea aceea misterioasă.

„Ce rost are?“

Ce rost avea dacă nu putea fi nimic între ei? Dacă ea se întorcea în Anglia, dacă el era aşa de egoist, dacă erau atât de diferiți şi niciodată n-aveau să se căsătorească, să aibă copii şi să-şi clădească un cămin împreună. Dacă toată povestea nu *ducea* nicăieri.

„Dar ultimele douăzeci şi patru de ore nu ți se par un motiv suficient?“, a zis atunci Harry. „Dacă mâine îți găsesc o tumoare la sân, ce rost mai are? Dacă eşti în casa ta, cu copiii tăi şi un ochi vânăt, sperând ca soțul tău să adoarmă înainte să te bagi tu în pat, atunci care-i rostul? Eşti aşa de sigură că poți prinde în plasă fericirea cu planul tău cel bine gândit?“

Kristin îl făcuse imoral şi hedonist superficial îi zisese că viața înseamnă mai mult decât să ți-o tragi.

„Ştiu că vrei toate chestiile celelalte“, a zis Harry, „dar chiar trebuie s-o apuci pe calea nirvanei maritale? Când o să ajungi la azilul de bătrâni, n-o să-ți mai aminteşti culoarea serviciului de porțelan pe care l-ai primit cadou la nuntă, dar jur că o să-ți aminteşti trambulina şi cum am făcut dragoste după aceea, lângă piscină.“

Ea ar fi trebuit să fie persoana boemă dintre ei doi, însă ultimele vorbe pe care i le aruncase, ieşind afară în trombă, fuseseră că nu pricepea o iotă şi că venise vremea să se maturizeze şi el un pic.

— Ce rost are? strigă Harry, făcând o pereche de trecători să se uite după el.

Nu ştia nici Birgitta ce rost are? Se temea ca lucrurile să n-o ia razna fiindcă el urma să plece a doua zi? De aceea preferase să-şi serbeze ziua de naştere vorbind la telefon în Suedia? Sigur că ar fi trebuit s-o întrebe de-a dreptul, dar, ca şi altădată, ce rost ar fi avut?

Harry se simțea sleit de puteri şi ştia că îl aştepta o noapte nedormită. Se răsuci şi o porni înapoi spre bar. Pe tavan erau neoane fosforescente, cu insecte moarte înăuntru şi aparate de pocher pe lângă pereți. Se aşeză la o masă de lângă geam, aşteptând să i se ia comanda şi hotărând să nu ceară nimic, dacă nu venea niciun chelner la masă. Nu voia decât să stea jos un pic.

Chelnerul veni şi-l întrebă ce doreşte, iar Harry se uită cu luare-aminte pe meniul de băuturi înainte să ceară o Cola. Îşi văzu în geam reflexia dublă şi îşi dori ca Andrew să fi fost acolo, ca să aibă cu cine să discute cazul.

Încercase Andrew să-i spună că Otto Rechtnagel o ucisese pe Inger Holter? Şi dacă da, de ce? Cum de izbutise Harry să *nu* priceapă ce voise Andrew să-l facă să priceapă? Felul în care se prezentase, rapoartele şirete, minciuna evidentă despre martorii

oculari din Nimbin care-l văzuseră pe White – toate astea ca să-i abată atenţia de la White şi să-l facă să *vadă?*

Andrew se asigurase că avea să facă parte din echipa desemnată pentru caz şi că avea să i se pună la dispoziţie şi un străin pe care socotise că-l va putea controla. Dar de ce nu-l oprise Andrew însuşi pe Rechtnagel? Fuseseră iubiţi, de aia? Andrew fusese cel care-i frânsese inima lui Otto? Dacă da, de ce să-l ucizi pe Otto exact înainte să fie arestat? Harry respinse o femeie beată care se apropiase clătinându-se de masa lui cu intenţia de a lua loc.

Şi de ce să te sinucizi după crimă? Andrew ar fi putut scăpa basma curată. Sau nu? Îl văzuse tehnicianul de lumini, iar Harry ştia de prietenia sa cu Otto, plus că Andrew nu avea un alibi pentru perioada în care se făptuise crima.

Mda, poate că până la urmă venise vremea pentru genericul de final. Rahat.

Harry simţea că are o haită de câini sălbatici în maţe.

Andrew îşi asumase nişte riscuri nebuneşti ca să ajungă la Otto înainte ca Harry şi ceilalţi să pună mâna pe el. Migrena lui Harry se înrăutăţise şi avea senzaţia că cineva îi foloseşte capul pe post de nicovală. Cu vederea parazitată de un şuvoi de puncte luminoase, încerca să se concentreze asupra unui singur gând, însă îl tot năpădeau gânduri noi, alungându-le pe cele dinainte. Poate că McCormack avusese dreptate – poate că fusese o zi grea pentru un suflet disfuncţional. Harry nu suporta să se gândească la alternativă – că mai era şi altceva la mijloc. Că Andrew Kensington avea de ascuns lucruri mai grave decât faptul că-i plăcea, când şi când, să-şi facă de cap cu bărbaţi.

Îl acoperi o umbră, făcându-l să ridice capul. Creştetul chelnerului acoperea lumina şi, în bezna siluetei lui, Harry avu impresia că vede, ieşită în afară, limba negru-albăstruie a lui Andrew.

— Mai doriţi ceva, domnule?

— Văd că aveţi ceva numit Şarpe negru…

— Da, Jim Beam şi Cola.

În stomacul lui Harry câinii se luau la harţă acum.

— Bine. Un Şarpe negru dublu, fără Cola.

35

Un vechi duşman se trezeşte

Harry era pierdut. În fața lui erau nişte trepte, în spate, apă şi alte trepte. Nivelul de haos creştea, catargele din radă se clătinau dintr-o parte într-alta, iar el habar n-avea cum de nimerise aici. Hotărâse să urce. „Sus şi tot înainte“, ca să-l citeze pe taică-său.

Nu era uşor, dar izbuti, sprijinindu-se de peretele casei, să suie treptele. Challis Avenue, asta zicea pe un indicator, doar că pentru el nu însemna nimic, aşa că merse tot înainte. Încercă să se uite la ceas, dar nu reuşi să dea de el. Străzile erau întunecoase şi pustii, aşa că Harry presupuse că-i târziu. Mai urcă nişte trepte, trase concluzia că ajunsese în capăt şi făcu stânga pe Macleay Street. Probabil că mersese mult pe jos, fiindcă-şi simțea tălpile asudate. Sau poate alergase? O ruptură în pantaloni, în zona genunchiului, sugera o posibilă căzătură.

Trecu pe lângă nişte baruri şi restaurante, însă erau toate închise. Chiar dacă era târziu, ar fi trebuit să se poată bea un pahar într-o metropolă precum Sydney. Coborî de pe trotuar şi făcu semn unui taxi liber. Maşina frână, apoi se răzgândi şi îşi văzu de drum.

Căcat, aşa de rău arăt? se întrebă Harry pufnind în râs.

Ceva mai încolo pe stradă apărură iarăşi oameni, auzi un vălmăşag de voci, maşini şi muzică, apoi, dând colțul, înțelese brusc unde era. Ce noroc, tocmai în King's Cross! Darlinghurst Road i se întindea înainte, neobrăzată şi gălăgioasă. Acum, toate opțiunile erau disponibile. I se refuză intrarea în primul bar, dar fu lăsat apoi să intre într-o speluncă măruntă, chinezească, unde-i serviră whisky într-un pahar înalt de plastic. Localul era înghesuit şi întunecos, iar zornăitul de la aparatele de jocuri i se părea insuportabil, aşa că ieşi din nou pe stradă după ce dădu de

duşcă paharul. Se ţinu de un stâlp, urmărind cum trece şirul de vehicule şi încercând să-şi reprime o amintire vagă cu el vomitând pe podeaua unui bar, ceva mai devreme în aceeaşi seară.

Cum stătea acolo, simţi o atingere pe spinare. Se roti pe călcâie şi văzu o gură mare şi roşie, cu o gaură pricinuită de lipsa unui canin.

— Am auzit de Andrew, îmi pare rău, articulă gura.

Apoi se apucă de mestecat gumă. Era Sandra.

Harry încercă să spună ceva, însă dicţia îi era probabil avariată, fiindcă Sandra îi răspunse cu o privire nedumerită.

— Eşti liberă? întrebă articulând clar fiecare cuvânt.

Sandra râse.

— Da, dar nu cred că te ţine.

— E nevoie? reuşi să spună, cu oarecare efort, Harry.

Sandra aruncă o privire în jur. Harry întrevăzu un costum sclipicios în umbre. Teddy Mongabi nu era departe.

— Uite ce, acum lucrez. Poate c-ar trebui să te duci acasă, să tragi un pui de somn. Şi vorbim mâine.

— Pot să plătesc, zise Harry scoţându-şi portofelul.

— Bagă-l la loc! zise Sandra, încercând să-l împiedice. Vin cu tine şi-o să-mi şi plăteşti ceva, dar nu aici, bine?

— Să mergem la hotelul meu, e după colţ, hotelul Crescent, zise Harry.

Sandra ridică din umeri.

— Mda, în fine.

Trecură, în drum, pe la un magazin de băuturi de unde Harry cumpără două sticle de Jim Beam.

Când ajunseră la hotel, recepţionerul de noapte de la Crescent o cercetă pe Sandra din cap până-n picioare. Păru că vrea să zică ceva, însă Harry i-o luă înainte.

— N-ai mai văzut o poliţistă sub acoperire până acum?

Recepţionerul, un tânăr asiatic îmbrăcat la costum, schiţă un zâmbet.

— Bine, spuse Harry, atunci uită c-ai văzut-o şi dă-mi, te rog, cheia de la cameră. Avem treabă.

Harry se îndoia că recepţionerul îi crezuse pretextul rostit cu limba împleticită, însă acesta îi întinse cheia fără alte obiecţii.

În cameră, Harry deschise minibarul şi scoase toată băutura din el.

— O să beau asta, zise culegând sticluţa de Jim Beam. Tu poţi să

iei restul.

— Cred că-ți place grozav whisky-ul, zise Sandra desfăcându-şi o bere.

Harry o privi, părând confuz.

— Aşa crezi?

— Multora le place să-şi mai varieze otrăvurile. Să mai schimbe, nu?

— Aşa? Tu bei?

Sandra ezită.

— Nu chiar. Încerc s-o las mai moale. Sunt la dietă.

— Nu chiar, repetă Harry. Deci nu ştii despre ce vorbeşti. Ai văzut *Părăsind Las Vegas-ul* cu Nicholas Cage?

— Ce?

— A, nimic. Era un film despre un alcoolic hotărât să se omoare cu băutură. Şi-am crezut asta fără să clipesc. Problema era că tipul bea de toate. Gin, vodcă, whisky, bourbon, coniac... ce-i pica în mână. Pot să-nțeleg asta, dacă nu sunt alternative. Dar amicul nostru, în mijlocul celui mai bine aprovizionat magazin cu pileală din lume, în Las Vegas, avea o groază de parale şi nicio preferință. Niciun căcat de preferință! Niciodată n-am cunoscut un pilangiu căruia să nu-i pese ce bea. Odată ce ți-ai găsit otrava, rămâi pe ea, nu? A luat până şi un Oscar.

Harry dădu capul pe spate, goli sticluța şi se duse să deschidă uşa de la balcon.

— Ia o sticlă din plasă şi vino încoace. Vreau să stăm pe balcon şi să ne uităm la oraş. Tocmai am avut parte de un déjà vu.

Sandra luă două pahare şi sticla, apoi se aşeză lângă el, cu spatele la perete.

— Să uităm un moment ce-a făcut ticălosul cât a fost viu. Să ridicăm paharul pentru Andrew Kensington.

Harry umplu paharele.

Băură în tăcere. Harry pufni în râs.

— Richard Manuel, de pildă, solistul de la The Band. Avea probleme serioase, nu doar cu băutura, ci cu... ei bine, cu viața. Până la urmă, n-a mai putut îndura şi s-a spânzurat într-o cameră de hotel. Acasă la el au găsit două mii de sticle, toate aceeaşi marcă – Grand Marnier. Atâta tot. Îți dai seama? Un nenorocit de lichior de portocale! Omul şi-a găsit otrava. Nicholas Cage... pfff! Ciudată lumea ăsta în care trăim...

Ridică un braț către cerul înstelat de deasupra oraşului, apoi mai băură. Ochii lui Harry începeau să se împăienjenească.

Sandra îi puse o mână pe piept.
— Auzi, Harry, trebuie să mă întorc la lucru. Cred că eşti gata de culcare.
— Cât costă o noapte întreagă? zise Harry turnându-şi iar în pahar.
— Nu cred că...
— Stai aici. Bem, apoi ne-o tragem. Promit să termin repede, zise el cu un rânjet.
— Nu, Harry, mă duc acum.
Sandra se ridică şi rămase cu brațele încrucişate pe piept. Harry dădu să se pună pe picioare, îşi pierdu echilibrul şi făcu doi paşi în spate spre balustrada balconului. Sandra îl prinse, el o luă pe după umerii slabi, se lăsă greu pe ea şi şopti:
— Poți să ai grijă de mine, Sandra? Doar în seara asta. De dragul lui Andrew. Ce tot zic? De dragul meu.
— Teddy o să-nceapă să se întrebe unde...
— Teddy o să-şi ia banii şi-o să-şi țină gura. Te rog?
Sandra stătu pe gânduri un pic, apoi oftă şi zise:
— Bine, dar mai întâi să scoatem zdrențele astea de pe tine, domnule Holy.
Izbuti să-l tragă către pat, să-i scoată pantofii şi să-i dea jos pantalonii. În mod miraculos, cămaşa reuşi să şi-o descheie singur. Cât ai clipi, Sandra îşi trase peste cap fusta mini. Fără haine era şi mai firavă – oasele umerilor şi şoldurile îi ieşeau în afară, iar coastele, sub sânii mici, îi erau ondulate ca țiglele pe acoperiş. Când se duse să stingă lumina din cameră, Harry văzu că are vânătăi pe spate şi sub fese. Femeia se întinse lângă el şi-i trecu palma peste pieptul şi stomacul lipsite de păr.
Sandra mirosea slab a sudoare şi usturoi. Harry se holbă în tavan. Era uluit că, în halul în care se afla, încă mai avea simțul mirosului.
— Mirosul, întrebă. E de la tine sau de la bărbații din seara asta?
— Aş zice că amândouă, răspunse ea. Te deranjează?
— Nu, răspunse Harry, fără să ştie sigur dacă Sandra se referise la miros sau la ceilalți bărbați.
— Eşti cam moleşit, Harry. Nu-i nevoie să...
— Pune mâna, zise Harry şi, luându-i palma umedă şi fierbinte, o aşeză între picioarele lui.
Sandra chicoti.
— Ia te uită. Şi mie mi-a spus mama că ăia care beau au mare doar gura.

— Cu mine-i invers, zise Harry. Pileala îmi paralizează limba, în schimb îmi umflă puța. E adevărat. Nu ştiu de ce, mereu a fost aşa.

Sandra se aşeză peste el, îşi trase într-o parte chilotul tanga şi-l primi în ea fără să facă nazuri.

Harry o privi cum se hâțână în sus şi-n jos. Femeia îi prinse privirea, zâmbi uşor, apoi îşi întoarse capul. Era genul de zâmbet de care ai parte în tramvai când te uiți, fără să vrei, prea mult la cineva.

Harry închise ochii, ascultând scârțâitul ritmic al patului, gândindu-se că nu era tocmai adevărat – băutura paralizează, de fapt, totul. Excitația care-l făcuse să creadă că avea să termine repede, cum promisese, se evaporase. Sandra îşi făcea treaba netulburată, în vreme ce gândurile lui Harry se strecurau de sub aşternuturi, se ridicau din pat şi ieşeau pe fereastră. Mintea îi călători, sub un cer întors cu susul în jos, peste apele mării, până ce ajunse la o fâşie îngustă de nisip pe coastă.

Când începu să coboare, văzu valurile spărgându-se la țărm, iar când se lăsă şi mai în jos zări un oraş pe care-l mai vizitase şi, pe nisipul plajei, apăru întinsă o fată pe care o ştia. Era adormită, aşa că ateriză uşor lângă ea, grijuliu să n-o trezească. Se lungi şi el pe nisip, închizând ochii. Când se trezi, soarele apunea şi lângă el nu mai era nimeni. Pe faleza din spate se plimbau oameni pe care i se părea că-i recunoaşte. Nu-i văzuse pe unii prin filme? Unii purtau ochelari de soare şi plimbau în lese căței minusculi şi slăbănogi pe lângă fațada înaltă a hotelului care se ridica falnic pe cealaltă parte a străzii.

Harry se apropie de mare, gata să intre în ea, când văzu că apa era plină de meduze. Pluteau la suprafață şi îşi întindeau tentaculele lungi şi roşii, iar în oglindirile lor molatice desluşi contururi de fețe. O barcă cu motor se apropia huruind şi, brusc, Harry se trezi. Sandra îl zgâlțâia.

— E cineva la uşă! zise în şoaptă.

Harry auzi nişte bubuituri.

— Al naibii recepționer! zise trăgându-şi o pernă peste mijloc şi deschizând uşa.

Era Birgitta.

— Bună! zise fata, însă zâmbetul îi îngheță văzând expresia chinuită a lui Harry.

— Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă, Harry?

— Da, zise el. E ceva în neregulă.

Capul îi zvâcnea şi simțea, la fiecare bătaie de inimă, că i se întunecă mintea.

— Ce cauți aici?

— N-ai mai sunat. Am aşteptat o grămadă şi-apoi am sunat eu acasă, dar n-a răspuns nimeni. Probabil că n-au înțeles bine cum e cu fusul orar şi m-au sunat când eram la lucru. Ora de vară şi toate cele. S-au încurcat. Aşa face tata mereu.

Vorbea repezit şi încerca, evident, să se comporte ca şi cum era cel mai firesc lucru din lume să se afle pe un hol de hotel, în miez de noapte, discutând fleacuri cu un bărbat care, evident, n-avea de gând s-o lase înăuntru.

Rămaseră aşa, privindu-se.

— Ai pe cineva înăuntru? întrebă ea.

— Da, zise Harry.

Palma sună pe obrazul lui ca şi cum s-ar fi rupt un vreasc.

— Eşti beat! zise ea, cu lacrimi în ochi.

— Uite, Birgitta…

Fata îi dădu un brânci zdravăn care-l propulsă înapoi în cameră, după care intră şi ea. Sandra apucase să-şi tragă fusta pe ea şi stătea pe pat, încercând să se încalțe. Birgitta se îndoi de spate de parcă ar fi avut crampe la stomac.

— Curvo! țipă.

— Ai nimerit-o, replică sec Sandra.

Aborda situația cu mult mai mult calm decât ceilalți doi, însă îşi pregătea o ieşire grabnică.

— Ia-ți lucrurile şi şterge-o! țipă Birgitta cu voce înăbuşită, apucând poşeta de pe scaun şi aruncând-o în Sandra.

Geanta se izbi de pat şi îşi vărsă conținutul pe jos. Harry rămase în mijlocul camerei, gol şi nesigur pe picioare. Văzu, spre uimirea sa, un pechinez aşezat pe pat. Pe lângă obiectul pufos, mai erau o perie de păr, țigări, chei, o bucată de kriptonită verde şi lucioasă, precum şi cea mai mare varietate de prezervative pe care o văzuse vreodată. Sandra îşi dădu ochii peste cap, apucă pechinezul de după ceafă şi-l îndesă în geantă.

— Dar paralele mele, dragă? zise ea.

Harry nu se mişcă, aşa că femeia îi luă pantalonii şi scoase portofelul. Birgitta se lăsase pe un scaun şi, pentru o clipă, nu se auziră decât murmurul concentrat al vocii Sandrei, care îşi număra banii, şi suspinele înfundate ale Birgittei.

— Am luat-o din loc, rosti Sandra după ce îi ieşiră socotelile.

— Stai! zise Harry, dar era prea târziu.

Uşa se închise cu zgomot.

— Stai? făcu Birgitta. I-ai zis să stea? țipă ridicându-se de pe scaun. Curvarule! Bețivan jegos! N-ai niciun drept să…

Harry încercă s-o ia în brațe, dar ea îl respinse. Se înfruntau ca doi luptători în ring. Birgitta părea să fi intrat într-un soi de transă, ochii îi erau încețoşați de ură şi buzele îi tremurau de furie. Harry îşi dădu seama că, dacă ar fi vrut să-l omoare cumva, ar fi putut s-o facă acolo, pe loc, fără ezitare.

— Birgitta, eu…

— Bea până crăpi, n-ai decât, şi pleacă din viața mea! zise ea, răsucindu-se pe călcâie, şi ieşi în trombă din cameră.

Odaia se cutremură când trânti uşa.

Sună telefonul. Era de la recepție.

— Ce se întâmplă, domnule Holy? Doamna din camera de alături a sunat şi…

Harry puse receptorul în furcă. Simți cum urcă în el o furie bruscă, de nestăvilit, şi îşi aruncă împrejur privirea împăienjenită, căutând ceva de făcut zob. Înşfăcă sticla de whisky de pe masă şi era pe punctul să dea cu ea de perete, însă se răzgândi în ultima clipă.

O viață dedicată autocontrolului, îşi zise deschizând sticla şi ducând-o la gură.

36

Serviciu în cameră

Se auzi un zăngănit de chei şi Harry fu trezit de sunetul uşii deschizându-se.

— Nu vreau serviciu în cameră acum. Întoarce-te mai târziu, te rog! răcni în pernă Harry.

— Domnule Holy, reprezint conducerea acestui hotel.

Harry se întoarse cu fața către voce. Doi indivizi la sacou intraseră în odaie. Stăteau la o distanță respectuoasă de pat, însă păreau teribil de hotărâți. Harry îl recunoscu pe unul – recepționerul de noaptea trecută. Celălalt continuă să vorbească.

— Ați încălcat regulile hotelului şi regret să vă informez că suntem nevoiți să vă cerem să predați camera cât mai curând şi să părăsiți acest imobil, domnule Holy.

— Regulile hotelului? îngăimă Harry simțind că-i vine să verse.

Omul cu sacou tuşi.

— Ați adus în cameră o femeie care, bănuim, era o... în fine, o prostituată. Nu doar atât, dar ați trezit jumătate din oaspeții de pe etaj cu gălăgia. Suntem un hotel respectabil şi nu putem îngădui acest gen de comportament. Sunt sigur că înțelegeți, domnule Holy.

Harry mârâi ceva drept răspuns şi le întoarse spatele.

— Foarte bine, domnule Reprezentant al Conducerii. Oricum plec astăzi. Lasă-mă să dorm în pace până se face ora.

— Deja ar fi trebuit să dați camera în primire, domnule Holy, zise recepționerul.

Harry îşi privi ceasul cu ochi întredeschişi. Era două şi un sfert.

— Am tot încercat să vă trezim.

— Avionul..., zise Harry dând să-şi urnească picioarele din pat.

Izbuti să atingă podeaua după două încercări şi se ridică în picioare. Uitase că-i gol puşcă, iar recepționerul şi celălalt se retraseră înfricoşați. Harry se simțea amețit, tavanul începea să

se rotească, aşa că trebui să se aşeze iarăşi pe marginea patului. Apoi începu să vomite.

Bubbur

37

Doi bodyguarzi

Chelnerul de la Bourbon & Beef luă farfuria neatinsă cu ouă Benedict şi-i aruncă muşteriului o privire înțelegătoare. Venise aici în fiecare dimineață în ultima săptămână, citise ziarul şi luase micul dejun. În unele zile păruse obosit, era drept, dar chelnerul nu-l mai văzuse, până atunci, într-un asemenea hal. Plus că de data asta se făcuse aproape două şi jumătate până să apară.

— Noapte grea, domnule?

Clientul stătea la masă cu valiza alături, uitându-se în gol, nebărbierit şi cu ochii înroşiți.

— Mda. Aşa-i, a fost o noapte grea. Am făcut… tot felul de chestii.

— Foarte bine. Pentru asta avem King's Cross. Mai doriți ceva?

— Nu, mersi. Trebuie să prind un avion…

Chelnerul primi vestea cu regret. Începuse să-l placă pe norvegianul cel calm care părea un pic cam singuratic, dar era totuşi prietenos şi lăsa bacşişuri frumuşele.

— Da, am văzut valiza. Dacă asta înseamnă că-i ultima oară când o să mai treceți pe-aici în viitorul apropiat, fac cinste. Sigur nu vă pot oferi ceva de băut, un whisky? Înainte de plecare.

Norvegianul ridică ochii uimit, ca şi când chelnerul ar fi sugerat ceva ce clientul nu fusese în stare să gândească singur, dar care fusese evident de la bun început.

— Unul dublu, te rog.

Kristin se întorsese la Oslo după câțiva ani. Harry aflase de la prieteni că are o fetiță de doi ani, dar că englezul rămăsese la Londra. Apoi a văzut-o într-o seară la Sardines. Se apropiase de

ea şi o găsise schimbată. Pielea îi era palidă şi părul îi atârna lipsit de vlagă. L-a văzut şi ea şi a schițat un soi de surâs terorizat. Harry l-a salutat pe un tip numit Kjartan, aflat lângă ea, un „prieten muzician“ pe care i se părea că-l ştia de undeva. Kristin a început să vorbească precipitat despre tot soiul de chestii fără legătură cu nimic, nelăsându-l pe Harry să pună întrebările pe care ştia că vrea să le pună. A continuat să vorbească despre planuri de viitor, însă n-avea sclipiri în ochi şi felul avântat în care gesticula altădată fusese înlocuit de mişcări lente, apatice.

Lui Harry i s-a părut c-o vede plângând la un moment dat, dar era deja atât de beat, încât nu putea fi sigur.

Kjartan, care plecase o vreme, s-a întors şi i-a şoptit ceva la ureche, eliberându-se din îmbrățişarea ei cu un zâmbet condescendent adresat lui Harry. Apoi toată lumea plecase, lăsându-i pe Harry şi Kristin în încăperea pustie, printre pachete de țigări goale şi cioburi de sticlă, până ce fuseseră dați afară. Greu de spus cine sprijinise pe cine sau cine venise cu sugestia să se ducă la un hotel, dar izbutiseră să ajungă la Savoy, unde-şi mai făcură de lucru un pic pe la minibarul din cameră înainte să se bage în pat. Harry îşi făcuse datoria şi încercase, fără a reuşi, s-o penetreze, dar era prea târziu. Fireşte că era prea târziu. Kristin îşi cufundase fața în pernă, plângând în hohote. La trezire, Harry se furişase afară şi luase un taxi până la Postcafé, un local care se deschidea cu o oră mai devreme decât alte spelunci. Şi se aşezase la o masă, întrebându-se cât de târziu era.

Proprietarul de la Springfield Lodge se numea Joe, un tip relaxat şi supraponderal care, economicos şi cu prudență, îşi condusese vreme de douăzeci de ani stabilimentul mic şi un pic ponosit din King’s Cross. Nu era nici mai bun, nici mai rău decât oricare alt hotel cu preț mic din zonă şi avusese puține plângeri. Unul dintre motive fiind, cum s-a menționat, că Joe era un tip relaxat. Un altul era că insista întotdeauna ca musafirii să vadă mai întâi camera şi că făcea o reducere de cinci dolari dacă plăteau pentru mai mult de o noapte. Al treilea şi poate cel mai important motiv era că, în general, izbutea să țină departe de hotelul lui hipioții nomazi, bețivii, drogații şi prostituatele…

Chiar şi celor refuzați le venea greu să nu-l placă pe Joe. Fiindcă la Springfield Lodge nimeni nu era primit cu uitături duşmănoase

ori cu cerințe răstite de a elibera locul; aveau parte doar de un zâmbet plin de regret şi de scuza că hotelul era plin – poate că săptămâna viitoare apărea vreo anulare, erau bine-veniți să încerce iarăşi atunci. Mulțumită considerabilei capacități a lui Joe de a citi fețe şi de a-şi cataloga scurt şi cuprinzător solicitanții de cazare, omul executa această sarcină fără pic de ezitare, având aşadar rareori de furcă cu vreun recalcitrant. Doar de câteva ori greşise Joe în evaluarea clienților potențiali şi regretase amarnic.

Îi trecură prin minte câteva incidente de acest gen în vreme ce încerca să-şi ordoneze impresiile contradictorii prilejuite de bărbatul înalt şi blond din fața lui. Calitatea hainelor sugera că nu duce lipsă de bani, dar că nu e nici mână spartă. Faptul că era străin cântărea ca un plus major; de obicei, australienii erau cei care făceau probleme. Hipioții cu saci de dormit însemnau adesea petreceri dezlănțuite şi prosoape lipsă, însă omul ăsta avea o valiză ce părea în stare bună, lucru care sugera că nu se afla tot timpul pe drumuri.

Nu se bărbierise, era drept, dar nici nu trecuse prea mult timp de când părul lui avusese parte de atenția unui frizer. Pe lângă asta, unghiile îi erau curate şi tăiate, iar pupilele păreau de dimensiuni relativ normale.

Rezultatul acestor impresii şi faptul că bărbatul tocmai pusese pe masă un card VISA, împreună cu o legitimație de polițist norvegian, fu că obişnuitul său „îmi pare rău, dar…“ i se opri în gât.

Fiindcă, totuşi, tipul era fără îndoială beat. Ba chiar beat turtă.

— Ştiu că ştii c-am tras la măsea, zise bărbatul într-o engleză surprinzător de bună, deşi cu voce împleticită, când observă şovăiala lui Joe. Să presupunem că o iau razna în cameră. Să presupunem. Sparg televizorul, oglinda din baie şi vomit pe mochetă. S-au mai întâmplat chestii din astea. Ar fi suficientă o garanție de o mie de dolari? În orice caz, am de gând să rămân aşa de beat că nu prea o să fac gălăgie, n-o să deranjez alți oaspeți şi nici n-o să-mi arăt mutra pe culoare ori la recepție.

— Mă tem că toate camerele sunt ocupate în acest weekend. Poate…

— Greg de la Bourbon & Beef mi-a recomandat locul ăsta şi mi-a spus să-i transmit salutări lui Joe. Tu eşti?

Joe îl studie pe tip.

— Nu mă face să-mi regret decizia, zise întinzându-i cheia de la camera 73.

○

— Alo?
— Bună, Birgitta, sunt Harry. Am…
— E cineva în vizită la mine, Harry. Nu-i un moment potrivit.
— Voiam doar să spun că n-am vrut să…
— Uite ce, Harry. Nu-s furioasă şi nu s-a produs nicio pagubă. Din fericire, suferința e limitată când ai cunoscut un tip doar de o săptămână. Aş prefera să nu mă mai cauți. OK?
— Păi nu, de fapt nu…
— Am un musafir, cum îți spuneam, aşa că… baftă cât mai stai pe-aici şi sper să te întorci cu bine în Norvegia. Pa.
— Pa.

○

Lui Teddy Mongabi nu-i picase bine că Sandra îşi petrecuse noaptea cu polițistul scandinav. Îi mirosea a pericol. Când îl văzuse umblând pe Darlinghurst Road, cu genunchii muiați şi brațele bălăngănindu-se, primul său impuls fusese să se piardă în mulțime. Însă curiozitatea sa câştigase, aşa că se puse în calea norvegianului cel nebun. Omul încercă să treacă de el, însă Teddy îl apucă de-un umăr şi-l răsucise spre el.
— Nu-ți saluți prietenii, amice?
Amicul îl privi cu ochi împăienjeniți.
— Proxenetul…
— Sper că Sandra s-a ridicat la înălțimea aşteptărilor, şefu'.
— Sandra? Să vedem… Sandra a fost în regulă. Unde-i?
— Are liber în seara asta. Dar aş putea să-l tentez pe domnul polițist cu altceva?
Harry se aplecă în față, încercând să-şi recapete echilibrul.
— Bine. Bine. Haide, proxenetule. Tentează-mă.
Teddy pufni în râs.
— Pe aici, şefu'.
Îl ajută să coboare scările spre club şi-l aşeză la o masă cu vedere spre scenă. Apoi Teddy pocni din degete şi o doamnă îmbrăcată sumar apăru imediat.
— Două beri, Amy, te rog. Şi spune-i lui Peri să danseze pentru noi.
— Următorul număr de dans e abia la opt, domnule Mongabi.
— Spune-i că e o reprezentație extraordinară. Acum, Amy.

— În regulă, domnule Mongabi.

Polițistul avea pe chip un rânjet prostesc.

— Ştiu cine vine, zise. Criminalul. Vine criminalul.

— Cine?

— Nick Cave.

— Nick cine?

— Şi cântăreața blondă. Cred că poartă şi ea perucă. Ascultă…

Muzica disco bubuitoare fusese oprită. Polițistul ridică degetele arătătoare, gata să dirijeze o orchestră simfonică imaginară, însă nu urmă niciun sunet.

— Am auzit despre Andrew, zise Teddy. Groaznic. N-am cuvinte. Pur şi simplu groaznic. Am înțeles că s-ar fi spânzurat. De ce-ar face asta, totuşi, un tip aşa de voios ca el…?

— Sandra poartă perucă, zise polițistul. I-a căzut din geantă. De aia n-am recunoscut-o când am întâlnit-o. Chiar acolo! Andrew şi cu mine stăteam acolo. Şi-am mai văzut-o înainte prin Darlinghurst, dar purta perucă. O perucă blondă. De ce n-o mai poartă?

— Aha, deci domnu' şef preferă blondele. Păi cred că aş avea ceva ce ți-ar plăcea…

— De ce?

Teddy ridică din umeri.

— Sandra? Păi… a cam băgat-o un gagiu în sperieți, nu de mult. Sandra a zis că are de-a face cu peruca şi-a hotărât s-o lase deoparte un timp. În caz că individul apare iarăşi.

— Cine?

— Nu ştiu. Şi, chiar dacă aş şti, n-aş spune. În branşa noastră discreția e o virtute. Una pe care, sunt sigur, o apreciezi şi dumneata. Uit mereu numele, nu te cheamă, parcă, Ronny?

— Harry. Trebuie să stau de vorbă cu Sandra, zise el, ridicându-se cu greu în picioare, cât pe ce să răstoarne tava cu berile aduse de Amy, şi lăsându-se peste tăblia mesei.

— Ai numărul ei de telefon, proxenetule?

Teddy îi făcu semn lui Amy să plece.

— Principiul nostru e să nu dăm clienților numerele de telefon sau adresele fetelor. Din motive de siguranță. Înțelegi, nu-i aşa?

Teddy regreta acum că nu-şi urmase instinctul inițial – ar fi trebuit să se țină deoparte de norvegianul ăsta beat şi dificil.

— Înțeleg. Acum dă-mi numărul.

Teddy zâmbi.

— Cum spuneam, nu dăm…

— Acum! răcni Harry şi-l apucă de reverele sacoului cenuşiu şi lucios, trimiţând un damf de whisky şi vomă în faţa lui Teddy.

O muzică liniştitoare, de instrumente cu coarde, începu să se prelingă din boxe.

— Număr până la trei, domnule agent de poliţie. Dacă nu-mi dai drumul până atunci, o să-i chem pe Ivan şi Geoff. Asta o să însemne o ieşire aeriană pe uşa din dos. Şi după uşă sunt trepte. Un şir de douăzeci de trepte de beton.

Harry rânji şi îşi spori strânsoarea.

— Ar trebui să mă sperie chestia asta, codoş împuţit? Uită-te la mine. Sunt aşa de varză că nu mai simt nimic. Sunt indestructibil, ce pizda mă-sii. Geoff! Ivan!

După bar se foiră nişte umbre. Harry întoarse capul să se uite, iar Teddy profită de ocazie ca să se smulgă din strânsoare şi să-i dea un brânci, făcându-l să se împiedice şi să cadă, dărâmând scaunul şi masa. În loc să se ridice, rămase unde era, hlizindu-se, până ce sosiră Geoff şi Ivan, aruncându-i priviri întrebătoare lui Teddy.

— Daţi-l afară pe uşa din dos, zise Teddy şi urmări cum poliţistul era cules ca o păpuşă de cârpe şi aruncat peste umărul unui agent de pază îmbrăcat în smoching.

— Nu ştiu ce naiba a păţit lumea în ziua de azi, zise Teddy, îndreptându-şi reverele sacoului.

Ivan deschise drumul, apoi uşa.

— Ce naiba a băgat în el gagiul? zise Geoff. Se zgâlţâie de râs.

— Să vedem acuşi cum mai râde, zise Ivan. Lasă-l jos aici.

Geoff îl lăsă pe Harry pe picioarele lui şi acesta rămase legănându-se în faţa celor doi.

— Şefu', poţi să ţii un secret? zise Ivan cu un zâmbet ruşinat. Ştiu că-i un clişeu din filmele cu gangsteri, dar urăsc violenţa.

Geoff pufni batjocoritor.

— Pe bune, Geoff. Chiar aşa e. Poţi să-ntrebi pe oricine mă ştie. Nu suportă violenţa, asta o să-ţi zică toţi. Ivan nu poate dormi, se deprimă. Lumea e şi aşa un loc dur pentru amărâţii ăştia, n-are sens să ne mai ţinem şi noi de rupt mâini şi picioare, nu? Du-te deci acasă, omule, şi lucrurile rămân aşa. OK?

Harry încuviinţă şi se apucă să se caute prin buzunare.

— Cu toate că, în seara asta, tu eşti gangsterul, zise Ivan. Tu!

Îl împunse pe Harry cu un deget în piept.

— Tu! repetă Ivan şi-l împunse ceva mai tare, făcându-l să se clatine primejdios.

— Tu!

Harry se legănă pe călcâie, cu mâinile fluturând. Nu se răsuci să vadă ce era în spatele lui, părea să ştie deja. Un zâmbet i se lăţi pe chip când ochii împăienjeniţi întâlniră privirea lui Ivan. Căzu pe spate şi gemu când se lovi de primele trepte. Apoi, până jos, nu mai scoase un sunet.

38

Un tip pe nume Rapidu'

Joe auzi ceva zgrepțănând la intrare şi, când se uită prin gemulețul de sticlă la noul client, îndoit de mijloc, ştiu că făcuse una dintre rarele sale greşeli. Deschise uşa şi clientul căzu peste el. Dacă Joe n-ar fi avut centrul de greutate atât de jos, s-ar fi prăbuşit amândoi. Joe reuşi să-şi treacă pe după umeri brațul lui Harry şi să-l târască pe un scaun la recepție, unde să-l poată examina mai bine. Nici când îşi luase în primire camera blondul nu arătase prea bine, însă acum arăta groaznic. Avea o tăietură adâncă la un cot – Joe văzu licărul roşu al cărnii despicate – şi un obraz umflat, iar din nas îi picura sânge pe pantalonii mânjiți. Cămaşa îi era ruptă şi, ori de câte ori respira, din piept îi ieşea un şuier zgomotos. Însă măcar respira.

— Ce s-a întâmplat? zise Joe.

— Am căzut pe nişte scări. N-am pățit nimic, trebuie doar să mă odihnesc un pic.

Joe nu era doctor, dar, judecând după şuierul acela, ar fi zis că i se paradiseră cel puțin vreo două coaste. Găsi nişte unguent antiseptic şi plasturi, îşi bandajă oaspetele cât de bine putu şi, la final, îi băgă un dop de vată într-o nară. Când Joe încercă să-i dea şi ceva împotriva durerii, Harry scutură din cap.

— Am chestii pentru durere în cameră, zise cu un icnet.

— Ai nevoie de un doctor, zise Joe. O să…

— Fără doctori. Îmi revin în câteva ore.

— Respirația ta nu sună deloc bine.

— Aşa a fost mereu. Astm. Mă-ntind două ore în pat şi ai scăpat de mine.

Joe oftă. Ştia că-i pe cale să facă greşeala cu numărul doi.

— Las-o baltă, zise. Îți trebuie mai mult de două ore. Şi nu-i

vina ta că treptele sunt aşa de abrupte în oraşul ăsta, fir-ar a dracului. O să trec dimineață pe la tine.

Îşi ajută clientul să ajungă în cameră, îl aşeză pe pat şi-i trase pantofii din picioare. Pe masă erau trei sticle goale şi două neîncepute de Jim Beam. Joe nu punea alcool în gură, însă trăise destul ca să ştie că nu se poate sta de vorbă cu un alcoolic. Desfăcu o sticlă şi-o aşeză la căpătâiul patului. Tipul avea să se simtă oribil când făcea ochi.

○

— Castelul de Cristal. Vă rog.

— Alo, aş putea vorbi cu Margaret Dawson?

— La telefon.

— Îl pot ajuta pe fiul dumitale, dacă-mi spui că a omorât-o pe Inger Holter.

— Ce? Cine-i acolo?

— Un prieten. Trebuie să ai încredere în mine, doamnă Dawson. Dacă nu, fiul dumitale e pierdut. Înțelegi? A ucis-o pe Inger Holter?

— Cine-i acolo? E cumva o glumă? Cine e Inger Holter?

— Eşti mama lui Evans White, doamnă Dawson. Inger Holter avea şi ea o mamă. Noi doi suntem singurii care-l putem ajuta pe fiul dumitale. Spune-mi că el a omorât-o pe Inger Holter! M-ai auzit?

— Aud că ai băut. O să sun la poliție.

— Hai, spune!

— O să închid telefonul acum.

— Spune odată… vacă afurisită!

○

La intrarea Birgittei în birou, Alex Tomaros îşi duse brațele la ceafă şi se lăsă pe speteaza scaunului.

— Ia loc, Birgitta.

Fata se aşeză pe scaunul de dinaintea birouaşului, iar Alex profită de ocazie ca să se uite la ea cu mai multă luare-aminte. I se păru obosită. Avea pungi negre sub ochi, părea iritată şi chiar mai albă la față decât de obicei.

— Acum câteva zile, a venit un polițist să mă ia la întrebări, Birgitta. Un anume domn Holy, un străin. Pe parcursul conversației, a ieşit la iveală că vorbise cu nişte angajați de aici şi

că avea informații… hm… din soiul celor indiscrete. Ne interesează pe toți, fireşte, să fie găsit ucigaşul lui Inger. Dar aş vrea să îți atrag atenția asupra faptului că, pe viitor, alte declarații similare vor fi considerate… lipsite de loialitate. Şi nu mai e nevoie să-ți spun că, la cât de greu merg afacerile acum, nu ne permitem să plătim oameni în care nu putem avea încredere.

Birgitta nu scoase o vorbă.

— Un bărbat a sunat azi, ceva mai devreme, şi întâmplător am răspuns eu. A încercat el să bâiguie ca să-şi ascundă vocea, dar i-am recunoscut accentul. Acelaşi domn Holy. Şi a cerut să vorbească cu tine, Birgitta.

Birgitta săltă capul.

— Harry? Azi?

Alex îşi scoase ochelarii.

— Ştii că am o slăbiciune pentru tine, Birgitta, şi recunosc că am luat toate astea… hm… un pic personal. Sperasem să ajungem, cu timpul, prieteni buni. Aşa că să nu fii proastă şi să distrugi totul.

— A sunat din Norvegia?

— Aş vrea să-ți pot confirma asta, însă din păcate părea o legătură cât se poate de locală. Ştii prea bine că n-am nimic de ascuns, Birgitta – nimic, cel puțin, care să aibă vreo relevanță pentru cazul ăsta. Şi ei asta urmăresc, nu? Pe Inger n-o s-o ajute dacă te apuci de trăncănit despre celelalte chestii. Aşadar, mă pot baza pe tine, draga mea Birgitta?

— Despre ce alte chestii e vorba, Alex?

Păru surprins.

— Mă gândeam că Inger ți-a spus. Despre condusul acasă cu maşina.

— Ce condus?

— După lucru. Aveam senzația că Inger, pe undeva, mă încurajează, aşa că lucrurile au scăpat oarecum de sub control. N-aveam de gând decât s-o conduc acasă cu maşina, nu s-o sperii, dar ea, mă tem, a luat mica mea glumă prea în serios.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, Alex, şi nici nu sunt sigură că vreau să am habar. A spus Harry pe unde e? Urma să revină cu alt telefon?

— Hei, stai aşa. Te tutuieşti cu tipul ăsta şi obrajii ți se îmbujorează ori de câte ori îi pronunț numele. Care-i de fapt treaba aici? E ceva între voi sau ce?

Birgitta începu să-şi frece agitată palmele.

Bărbatul se aplecă peste birouaş şi întinse o mână ca s-o mângâie pe cap, însă ea i-o dădu deoparte cu un gest iritat.

— Termină, Alex. Eşti un idiot şi ți-am mai spus-o. Nu mai fi aşa de idiot data viitoare când sună, te rog. Şi întreabă cum pot să dau de el, bine?

După care se ridică şi, cu paşi grei, ieşi din încăpere.

Rapidu' abia dacă-şi putu crede ochilor când intră în Cricket. Borroughs, de după bar, ridică din umeri.

— De două ore stă acolo, zise. E machit zdravăn.

Exact în colț, la masa lor obişnuită, se afla bărbatul care era cauza indirectă pentru care doi dintre amicii lui ajunseseră la spital. Rapidu' îşi pipăi noul pistol HK de calibrul 45, pus în tocul de pe gambă, şi se apropie de masă. Bărbatul stătea cu bărbia în piept şi părea să fi adormit. Pe masă, în fața lui, era o sticlă de whisky pe jumătate goală.

— Salutare, țipă Rapidu'.

Bărbatul ridică cu greu capul şi-i trimise un surâs de imbecil.

— Te-am aşteptat, îngăimă.

— Te-ai aşezat la masa greşită, zise cu fermitate Rapidu'.

Îl aştepta o seară încărcată şi nu putea risca să fie întârziat de idiotul ăsta. În orice moment puteau apărea clienții.

— Mai întâi vreau să-mi spui ceva, zise bărbatul.

— De ce-aş face asta? zise Rapidu', simțind apăsarea pistolului prin pânza pantalonilor.

— Fiindcă aici ai negoțul, fiindcă abia ai intrat pe uşă şi deci e perioada din zi în care eşti cel mai vulnerabil, fiindcă ai marfa la tine şi fiindcă n-ai vrea să te percheziționez în fața atâtor martori. Stai unde eşti.

Abia atunci văzu Rapidu' țeava unui pistol High Power pe care bărbatul îl ținea în poală, îndreptat cu nonşalanță chiar în direcția lui.

— Ce vrei să ştii?

— Vreau să ştiu cât de des cumpăra de la tine Andrew Kensington şi când a cumpărat ultima oară.

— Mă înregistrezi cumva, gabore?

Gaborul zâmbi.

— Relaxează-te. Mărturiile făcute sub amenințarea armei nu se pun la socoteală. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi

să trag în tine.

— OK, OK.

Rapidu' simțea că-l trec sudorile. Încercă să evalueze în minte distanța până la tocul de pe picior.

— Dacă nu cumva am auzit eu minciuni, a murit. Aşa că nu văd de ce nu ți-aş spune. Era precaut, nu lua niciodată prea mult. Cumpăra de două ori pe săptămână, de fiecare dată câte o pungută. Aceeaşi rutină.

— Când a cumpărat ultima oară înainte să se apuce de jucat crichet pe-aici?

— Cu trei zile înainte. Urma să cumpere iar peste încă o zi.

— Cumpăra vreodată de la ceilalți?

— Niciodată, ştiu asta sigur. Chestia asta e personală – o treabă confidențială, ca să spun aşa. Plus că era polițist şi nu putea risca să fie dat în vileag.

— Deci când a fost aici, proviziile îi erau pe sfârşite? Şi totuşi, câteva zile după aceea, se pare că a avut destul pentru o supradoză care probabil l-ar fi omorât, dacă nu l-ar fi sugrumat mai înainte cablul. Cum îți explici?

— A ajuns la spital. A şters-o de-acolo fiindcă îi ardea buza după o doză. Cine ştie, poate a avut ceva şi în salon.

Polițistul oftă extenuat.

— Ai dreptate, zise băgând pistolul în buzunarul interior al hainei şi apucând paharul de pe masă. Totul pe lumea asta e îmbibat cu *poate*. De ce nu vrea lumea să termine cu rahaturile şi să spună uite, aşa stau lucrurile, gata, unu şi cu unu fac doi, asta-i treaba. Ar face multora viața mai uşoară, crede-mă.

Rapidu' dădu să-şi ridice cracul pantalonului, dar se răzgândi.

— Şi ce s-a întâmplat cu seringa? îngână polițistul ca pentru el.

— Ce?

— N-am găsit nicio seringă la locul faptei. Poate a aruncat-o la toaletă. Cum spui – un tip precaut. Chiar şi când era pe moarte.

— Îmi dai şi mie? întrebă Rapidu' trăgându-şi un scaun.

— E ficatul tău, zise polițistul şi împinse sticla spre el.

39

Ţara norocului

Harry pătrunse în fugă, prin fum, în pasajul îngust. Trupa cânta atât de tare, încât totul în jurul lui vibra. În aer pluteau un miros acru de sulf şi norişori de fum atât de joşi, încât îi putea atinge cu capul. Prin vacarm se distingea totuşi un sunet, un huruit intens care-şi găsise o frecvenţă neutilizată. Era alcătuit din clănţăneli de dinţi şi lanţuri târâte pe asfalt. În spatele lui, schelălăind prelung, gonea o haită de câini.

Pasajul se făcu tot mai strâmt, aşa că până la urmă trebui să alerge cu braţele întinse în faţă, ca să nu se izbească de zidurile înalte şi roşii. Ridică privirea. De la ferestre, de sus, se iţeau capete mici. Lumea flutura drapele cu verde şi auriu şi fredona muzica asurzitoare.

„Asta e ţara norocului, e ţara norocului, trăim în ţara norocului.“

Harry auzi, în spatele lui, dinţi scrâşnind. Ţipă şi se prăbuşi. Spre uimirea sa, totul în jur se întunecă şi, în loc să aterizeze dur pe asfalt, continuă să cadă. Probabil că nimerise într-o groapă. Şi ori se mişca Harry foarte încet, ori groapa era o adevărată prăpastie, deoarece căderea continua. Muzica de la suprafaţă se auzea la tot mai mare distanţă şi, pe măsură ce ochii i se adaptară la beznă, începu să-şi dea seama că laturile gropii aveau ferestre prin care se zăreau alţi oameni.

Dumnezeule, o să cad până în mijlocul pământului? se întrebă Harry.

— Eşti suedez, zise o voce de femeie.

Harry se uită împrejur şi, când făcu asta, lumina şi muzica reveniră. Se afla în aer liber, într-un scuar, era noapte şi o trupă cânta pe scena din faţă. Se uita la o vitrină, mai precis una de la un magazin de televizoare, cu o duzină de aparate pornite pe diverse canale.

— Deci sărbătoreşti şi dumneata Ziua Australiei? rosti o altă

voce, de data asta bărbătească, într-o limbă familiară.

Harry se întoarse înspre voce şi văzu un cuplu care zâmbea încurajator. Ordonă şi el gurii sale să surâdă, sperând că porunca avea să-i fie ascultată. O anume tensiune facială sugera că îşi poate controla, deocamdată, corpul. La alte funcții trebuise să renunțe. Subconştientul i se răzvrătise şi, în chiar clipa aceea, în mintea lui se ducea o luptă pentru auz şi văz. Creierul îi lucra la capacitate maximă ca să descopere ce se petrecea, însă nu era uşor, fiindcă era mereu bombardat cu informații distorsionate şi uneori absurde.

— Noi suntem danezi, apropo. Pe mine mă cheamă Poul şi ea e soția mea, Gina.

— De ce credeți că-s suedez? se auzi Harry rostind.

Danezii se uitară unul la altul.

— Vorbeai singur. Nu ți-ai dat seama? Te uitai la televizor şi te întrebai dacă Alice o să cadă până în mijlocul pământului. Şi chiar a căzut, nu? Ha, ha!

— Da, a căzut, zise Harry, nedumerit de-a binelea.

— Nu e ca un festival scandinav al verii, totuşi. Te umflă râsul, nu alta. Auzi focurile de artificii, dar nu se vede nimic din cauza pâclei. Ar putea, foarte bine, să dea foc cu ele la zgârie-nori! Ha, ha! Simți mirosul de praf de puşcă? Din cauza umezelii se lasă în jos. Eşti şi tu turist?

Harry stătu să se gândească. Şi probabil chibzui pe îndelete, fiindcă, atunci când fu gata să le răspundă danezilor, văzu că aceştia dispăruseră.

Îşi îndreptă iarăşi atenția către ecranele televizoarelor. Pe unul ardeau copaci, iar pe altul se desfăşura un meci de tenis. Era apoi o emisiune de ştiri unde apăreau imagini cu windsurferi, o femeie plângând şi bucăți dintr-un costum galben de scufundări presărat cu urme de muşcături uriaşe. La televizorul de alături, banda de delimitare albastru cu alb a poliției flutura în vânt la marginea unei păduri, în vreme ce agenți în uniforme umblau încoace şi încolo cu saci de plastic. Era şi o fotografie prost făcută care înfățişa o fată blondă, urâțică. Avea o expresie tristă, de parcă ar fi fost supărată că nu-i mai atrăgătoare.

— Atrăgătoare, zise Harry. Ciudată chestie. Ştiai că…?

Îl văzu pe Lebie trecând prin spatele unui agent de poliție care dădea o declarație la televizor.

— Căcat! țipă Harry. Paştele mă-sii!

Şi începu să bată cu palmele în vitrină.

— Dă mai tare! Dați volumul mai tare! Cineva…

Imaginea se schimbase într-o hartă meteo înfățişând coasta estică a Australiei. Harry îşi turti nasul de geamul vitrinei şi văzu, în oglindirea unuia dintre ecranele stinse, chipul lui John Belushi.

— Mi-am imaginat asta, John? Nu uita că sunt acum sub influența unui halucinogen foarte puternic.

○

— Dați-mi drumul! Trebuie să vorbesc cu ea.

— Du-te acasă şi culcă-te. Nu lăsăm oameni beți… hei!

— Lăsați-mă înăuntru! Sunt prieten cu Birgitta, vă spun. Lucrează la bar.

— Ştim, dar treaba noastră e să nu lăsăm să intre din ăştia ca tine, pricepi, blondule?

— Au!

— Pleacă de-aici fără gălăgie şi nu mă sili să-ți rup brațul, că… au! Bob! Bob!

— Pardon, dar m-am săturat să fiu luat pe sus. O seară frumoasă vă doresc.

— Ce-i, Nicky? E ăla de colo?

— Lasă-l să se ducă. Căcat! S-a smuncit şi mi-a ars una în stomac. Ajută-mă să mă ridic, te rog.

— Oraşul ăsta cedează pe la cusături. Cred c-o să mă mut naibii înapoi în Melbourne. Ai văzut la ştiri? Încă o fată violată şi sugrumată. Au găsit-o în după-amiaza asta în Centennial Park.

40

Plutire

Harry se trezi cu o durere de cap teribilă. Lumina îi rănea ochii şi, îndată ce băgă de seamă că stătea lungit sub o pătură, trebui să se lase rapid într-o parte. Voma veni în valuri iuți şi conținutul stomacului său plescăi pe dalele de piatră. Se lăsă iarăşi pe bancă, simțind în nări izul acru de acid gastric, în vreme ce-şi punea clasica întrebare: unde naiba sunt?

Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că se dusese în Green Park şi că o barză îl privise acuzator. Părea acum să fie într-o încăpere circulară cu bănci şi mese mari de lemn. Pe lângă pereți erau sprijinite unelte, hârlețe, greble şi un furtun de grădină, iar în mijloc era o gură de canal.

— Bună dimineața, frate alb, zise o voce groasă pe care o recunoscu.

Era Joseph, aborigenul cărunt din tribul Ciorilor.

Deschise un robinet din perete, luă furtunul şi mătură voma în canal cu jetul de apă.

— Unde sunt? întrebă Harry ca să înceapă de undeva.

— În Green Park.

— Dar cum...

— Stai cuminte, că am cheile de-aici. E a doua mea casă, zise Joseph şi aruncă o privire pe geam. E o zi frumoasă. Ce-a mai rămas din ea.

Harry ridică ochii spre Joseph, care părea într-o dispoziție senzațional de bună pentru un vagabond.

— Îngrijitorul parcului şi cu mine ne ştim de ceva timp şi avem un soi de aranjament special, explică Joseph. Uneori, se mai dă bolnav şi mă ocup eu de ce trebuie făcut – strâng gunoaiele, golesc coşurile, tai iarba, genul ăsta de chestii. Şi-n schimb pot să mă adăpostesc din când în când pe-aici. Uneori îmi lasă şi câte-o sticlă de pileală, dar mă tem că azi nu.

Harry încercă să se gândească la altceva de spus decât „dar“, însă renunță. Joseph, pe de altă parte, avea chef de vorbă.

— Sincer să fiu, la aranjamentul ăsta cel mai mult îmi place că-mi dă chestii de făcut. Îmi umple ziua şi mă face să mă gândesc la alte lucruri, cumva. Uneori, mi se pare că-s chiar util.

Joseph surâse şi scutură din cap. Harry nu reuşea să priceapă odată că era acelaşi om care cu puțin timp în urmă stătuse pe bancă înțepenit de băutură şi cu care încercase zadarnic să comunice.

— Nu mi-a venit a crede când te-am văzut ieri, zise Joseph. Nu mi-a venit a crede că eşti acelaşi tip treaz şi alert de la care-am cerut țigări deunăzi. Şi ieri nu puteam să vorbesc nimic cu tine. Ha, ha!

— M-ai prins, replică Harry.

○

Joseph plecă şi reveni cu o pungă de cartofi prăjiți fierbinți şi un pahar de Cola. Îl privi pe Harry cum înghite cu greutate mâncarea aceea simplă, însă uluitor de eficientă.

— Precursorul de la Coca-Cola a fost descoperit de un chimist american care căuta o combinație bună contra mahmurelii, zise Joseph. Dar presupun că nu i-a ieşit şi a vândut rețeta pe opt dolari. Dacă mă-ntrebi pe mine, n-a descoperit încă nimeni ceva mai bun.

— Jim Beam, răspunse printre înghițituri Harry.

— Da, în afară de Jim. Şi Jack şi Johnnie şi alți câțiva băieți. Ha, ha. Cum te simți?

— Mai bine.

Joseph puse două sticle pe masă.

— Cel mai ieftin vin roşu de la Hunter's Valley. Bei un pahar cu mine, albiciosule?

— Mersi, Joseph, dar vinul nu este... Ai altceva? Ceva maro la culoare?

— Crezi că am depozit aici?

Joseph părea un pic insultat de refuzul ofertei sale generoase.

Harry se ridică cu greu. Încercă să-şi umple golul din memorie dintre momentul când ațintise arma asupra lui Rod Stewart şi momentul când, literalmente, se aruncaseră unul în brațele celuilalt, prieteni la cataramă, şi luaseră nişte LSD. Ce provocase o asemenea fericire şi atracție reciprocă n-ar fi putut spune, dacă

nu punea la socoteală explicația cea mai la îndemână – sticla de Jim Beam. Îşi amintea, totuşi, că-l pocnise pe bodyguardul de la Albury.

— Harry Hole, eşti un bețivan de doi bani, îngână.

Ieşiră din magazie şi se întinseră pe iarbă. Soarele îi înțepa ochii, iar alcoolul de cu o zi înainte îi înțepa porii pielii, însă altminteri nu era deloc rău. Adia un vânt uşor, iar ei, întinşi pe spate, priveau la crâmpeiele de nori albi ce hoinăreau în înaltul cerului.

— Azi e vreme de făcut sărituri, zise Joseph.

— N-am nicio intenție să mă pun pe țopăit, zise Harry. O să stau absolut nemişcat, în cel mai rău caz o să dau o tură mică pe-aici.

Joseph stătea cu ochii mijiți.

— Nu la genul ăla de sărituri mă gândeam, ci la săritul de sus, cu paraşuta.

— Uau, eşti paraşutist cumva?

Joseph dădu din cap că da.

Harry îşi umbri ochii cu palma şi se uită către cer.

— Şi norii? Nu sunt o problemă?

— Deloc. Sunt nori cirus, cam la cinci mii de metri altitudine.

— Mă surprinzi, Joseph. Nu ştiu cum ar trebui să arate un paraşutist, dar n-aş fi zis că e un…

— Bețiv?

— De pildă.

— Ha, ha. Sunt două fețe ale aceleiaşi monede.

— Cum adică?

— Ai fost vreodată singur în aer, Harry? Ți s-a întâmplat să zbori? Ți-ai dat drumul de la mare înălțime, ai simțit cum aerul încearcă să te țină, să te prindă şi să te mângâie?

Joseph avansase deja cu prima sticlă şi vocea îi căpătase un ton mai cald. Ochii îi scânteiau în vreme ce-i descria lui Harry frumusețea unei căderi în gol.

— Îți deschide toate simțurile. Tot trupul țipă, îți spune că poți să zbori. „Dar n-am aripi“, strigă la tine, încercând să acopere vântul care-ți şuieră pe la urechi. Corpul tău e convins că o să moară şi intră în modul de alarmă generală – îşi deschide la maximum simțurile, încearcă să descopere o scăpare. Creierul e cel mai mare computer din lume, înregistrează totul: pielea simte cum creşte temperatura pe măsură ce cazi, urechile simt cum sporeşte presiunea şi devii conştient de toate încrețiturile reliefului şi de nuanțele de dedesubt. Poți chiar să miroşi planeta

pe măsură ce se apropie. Şi, dacă-ţi poţi împinge frica de moarte în fundalul minţii, Harry, eşti înger timp de o clipă. Trăieşti o viaţă întreagă în patruzeci de secunde.

— Şi dacă nu poţi?

— N-o îndepărtezi cu totul, doar nu te mai gândeşti la ea. Fiindcă trebuie să fie acolo, pe fundal, o notă clară şi stridentă, ca apa rece pe piele. Nu căderea, ci frica de moarte îţi deschide simţurile. Începe ca un şoc, un val de adrenalină prin vene, când părăseşti avionul. Ca o injecţie. Îndată se amestecă în sânge şi te face să te simţi bucuros şi puternic. Dacă închizi ochii, poţi s-o vezi ca pe un minunat şarpe veninos, pândindu-te cu ochii lui şerpeşti.

— Sună de parcă te-ai droga, Joseph.

— Dar chiar *este* ca un drog! făcu Joseph, care începea acum să fluture din mâini în toate direcţiile. Vrei să dureze o veşnicie căderea şi, dacă ai sărit de destule ori cu paraşuta, observi că e din ce în ce mai greu să tragi mânerul de declanşare. Până la urmă, ajungi să te temi că într-o zi o să iei o supradoză, că n-o să mai declanşezi paraşuta, aşa că te opreşti din sărit. Şi atunci ştii că eşti prins fără scăpare. Abstinenţa te macină, viaţa ţi se pare fără rost, banală, şi una-două te trezeşti înghesuit lângă pilot într-o rablă de avion Cessna căruia îi ia o eternitate să ajungă la trei mii de metri şi care-ţi mănâncă toate economiile.

Joseph trase o gură mare de aer şi închise ochii.

— Pe scurt, Harry, sunt două feţe ale aceleiaşi monede. Viaţa devine iadul pe pământ, dar alternativa e şi mai rea. Ha, ha.

Joseph se săltă într-un cot şi luă un gât de vin.

— Eu sunt o pasăre nezburătoare. Ştii ce-i ăla un emu, Harry?

— Un struţ australian.

— Deştept băiat.

Când Harry închise ochii, avu impresia că aude vocea lui Andrew. Deoarece, fireşte, Andrew era cel care stătea întins lângă el, ţinându-i prelegeri despre ce era important şi ce era mai puţin important.

— Ştii de ce pasărea emu nu poate zbura? Ai auzit povestea?

Harry făcu semn că nu.

— OK, fii atent la mine, Harry, băiatule. În Vremea Visului, Emu avea aripi şi putea să zboare. Locuia cu soaţa lui pe malul unui lac, iar fiica lor se măritase cu Jabiru, un cocor. Într-o zi, Jabiru şi soţia lui s-au întors de la pescuit cu o pradă frumoasă; au mâncat aproape totul şi-au uitat, în grabă, să păstreze bucăţile cele mai

bune pentru părinții ei, cum făceau de obicei. Când fiica i-a dus tatălui ei, Emu, ce mai rămăsese din pește, acesta s-a înfuriat. „Nu-ți dau mereu cele mai bune bucăți de vânat?“, a zis. A pus mâna pe-o măciucă și pe suliță și-a zburat la Jabiru să-i tragă o mamă de bătaie.

Jabiru, însă, n-avea de gând să se lase bătut fără să opună vreo rezistență, așa că a luat o creangă foarte mare și i-a smuls cu ea măciuca. Și-a lovit apoi socrul mai întâi peste aripa stângă, apoi peste cea dreaptă, rupându-i-le pe amândouă. Emu s-a ridicat cu greu în picioare și a azvârlit sulița spre ginerele său. I-a străpuns spinarea și i-a ieșit prin gură. Înnebunit de durere, cocorul, a zburat către mlaștini, unde s-a dovedit că sulița era folositoare la prins pește. Emu s-a dus către câmpiile aride, unde și-n ziua de azi îl poți vedea alergând și purtându-și cioturile de aripi incapabile să zboare.

Joseph duse sticla la gură, însă mai rămăseseră doar câteva picături. O cercetă cu o mutră tristă și-i puse dopul la loc. Apoi deschise a doua sticlă.

— Asta seamănă, mai mult sau mai puțin, cu povestea ta, Joseph?

— Păi, ăă...

Se auzi un gâlgâit, apoi Joseph fu gata să-și depene povestea.

— Am lucrat ca instructor de parașutism în Cessnok timp de opt ani. Eram o gașcă pe cinste, o atmosferă de lucru minunată. Nu se îmbogățea nimeni, nici noi și nici patronii; clubul era mânat de entuziasm pur. Cea mai mare parte a banilor câștigați îi cheltuiam pe propriile noastre sărituri. Eram un instructor bun. Unii mă socoteau cel mai bun. Și totuși, mi-au retras licența din cauza unui incident nefericit. Cică eram beat când am făcut un salt cu un participant la curs. De parcă aș fi stricat eu bunătate de săritură cu pileală!

— Ce s-a întâmplat?

— Cum adică? Vrei amănunte?

— De ce, ai vreo treabă urgentă?

— Ha, ha. Bine, îți spun.

Sticla luci în soare.

— Așa... Uite cum s-a întâmplat. A fost de la o convergență improbabilă de circumstanțe nefavorabile, nu de la pileală. Era, mai întâi, chestia cu vremea. Când am decolat, era un strat de nori cam la două mii cinci sute de metri. Nu-i o problemă dacă norii sunt așa de sus, fiindcă oricum nu trebuie să deschizi

paraşuta înainte de o mie două sute de metri. Cel mai important e să vezi pământul înainte să deschizi paraşuta, ca să n-o iei razna şi s-o porneşti spre Newcastle. Cursanții trebuie să vadă semnalele terestre ca să ştie încotro să cârmească paraşuta, potrivit cu vântul şi terenul, şi să aterizeze în siguranță în zona desemnată, da? Când am început să urcăm, apăruseră nişte nori, e drept, dar încă păreau departe. Problema era că la clubul nostru se folosea un avion Cessna străvechi, ținut laolaltă cu bandă adezivă, rugăciuni şi bunăvoință. I-a trebuit mai bine de douăzeci de minute să ajungă la trei mii de metri, înălțimea de la care urma să facem saltul. După ce-am decolat, s-a întețit vântul, apoi am trecut de norii de la două mii cinci sute de metri şi, ce să vezi, a venit spre noi al doilea strat de nori, dedesubtul primului, unul pe care nu-l văzusem. Ai înțeles?

— Dar nu țineai legătura cu solul? Nu-ți puteau spune ei că sunt nori la altitudine joasă?

— Prin radio, da. Ha, ha. O altă chestie pe care-au ținut-o la cutie după aia. Vezi tu, pilotul îşi punea întotdeauna muzică în carlingă, la volum maxim, când ajungeam la trei mii de metri, ca să-i pună pe cursanți în mişcare, să-i facă agresivi, nu căcați pe ei de frică. Dacă ne-or fi trimis vreun mesaj de jos, nu l-am recepționat.

— Şi n-ai vrut să-ți confirme că-i în regulă înainte să faci saltul?

— Harry, nu face povestea mai complicată decât e deja. Bine?

— Bine.

— A doua chestie care a mers prost a fost harababura cu altimetrul. Trebuie pus pe zero înainte de decolare, ca să arate apoi înălțimea relativă în raport cu solul. În momentul în care trebuia să executăm saltul, am descoperit că-mi uitasem altimetrul jos, însă pilotul avea mereu echipament complet de paraşutism cu el, aşa că l-am împrumutat pe al lui. Se temea şi el, ca şi noi ceilalți, că avionul avea să se facă bucăți într-o zi. Eram deja la trei mii de metri, aşa că trebuia să ne mişcăm repede. A trebuit să mă grăbesc şi n-am avut timp să-mi compar altimetrul cu al cursantului – pe care-l verificasem înainte, la sol, asigurându-mă că e pus pe zero. Am presupus că cel al pilotului era cât de cât precis, chiar dacă nu-l punea pe zero de fiecare dată când decolam. Asta nu mă deranja prea tare – când ai făcut mai mult de cinci mii de salturi, ca mine, poți evalua vizual altitudinea îndeajuns de precis doar uitându-te în jos.

Stăteam pe aripă, cursantul mai sărise de trei ori, aşa că nu-mi

făceam griji. Ieşirea nu era o problemă, am sărit cu brațele şi picioarele desfăcute şi l-am văzut plutind, stabil, în vreme ce alunecam spre primul strat de nori. Am avut un moment de blocaj când am văzut şi al doilea strat dedesubt, dar mi-am zis că putem face ce activități aveam programate şi-apoi să vedem, când ne mai apropiem, la ce altitudine suntem. Cursantul a făcut nişte răsuciri la nouăzeci de grade şi nişte deplasări orizontale ca la carte, revenind apoi la poziția standard în formă de X. Altimetrul meu arăta o mie opt sute de metri când cursantul a dat să tragă de mânerul paraşutei, aşa că i-am făcut semn să aştepte. S-a uitat la mine, dar nu e uşor să citeşti expresiile faciale ale unui tip cu urechile şi buzele fâlfâind în vânt ca cearşafurile pe sârmă.

Joseph se opri şi înclină mulțumit din cap.

— În vânt ca cearşafurile pe sârmă, repetă. Nu sună deloc rău. Hai noroc.

Sticla fu iarăşi înclinată spre gură.

— Am văzut deci o mie cinci sute de metri pe cadran când am ajuns la stratul al doilea de nori, continuă el după ce-şi recăpăta suflul. După alți trei sute de metri, ar fi trebuit să deschidem paraşutele. L-am apucat bine pe cursant, cu ochii pe altimetru, în caz că norii se îndeseau şi trebuia să deschidem paraşutele în pâclă, dar am ieşit iute de-acolo. Am simțit că-mi stă inima-n loc când am văzut pământul gonind spre noi; copaci, iarbă, asfalt, era ca şi cum ai fi focalizat cu un aparat de fotografiat. Am tras de corzi şi-am deschis paraşutele amândurora. Dacă vreuna dintre paraşutele principale ar fi cedat, n-am mai fi avut timp s-o activăm pe cea de rezervă. Norul cel jos părea mai degrabă undeva la şase sute de metri înălțime. Cei de la sol cred că s-au făcut albi la față când ne-au văzut ieşind din nor fără paraşute. Pe lângă asta, idiotul de cursant s-a speriat după ce i s-a deschis paraşuta şi s-a dus direct într-un copac. Asta în sine nu era grav, dar s-a încurcat în crengi, la patru metri înălțime şi, în loc să aştepte să fie ajutat, s-a desfăcut din curele, a căzut şi s-a ales cu un picior rupt. A făcut o plângere oficială în care zicea că miroseam a alcool, iar comitetul clubului a luat decizia. Am fost suspendat pe viață.

Joseph dădu pe gât ce mai rămăsese în sticla numărul doi.

— Şi ce s-a mai întâmplat?

— Asta, zise şi aruncă sticla deoparte. Asistență socială, tovărăşie proastă şi vin prost.

Începea să vorbească neclar.

— Mi-au rupt aripile, Harry. Sunt din tribul Ciorilor; nu-s făcut să trăiesc ca un emu.

○

Umbrele din parc, care mai înainte fuseseră înghesuite unele într-altele, începeau să se lungească acum. Harry se trezi cu Joseph la căpătâi.

— Mă duc acasă, Harry. S-ar putea să-ți trebuiască nişte chestii din pavilion înainte să încui.

— Rahat, da. Arma. Şi haina.

Harry se ridică. Era vremea să bea ceva. După ce Joseph încuie, rămaseră o vreme pe loc, mutându-se de pe un picior pe altul şi sugându-şi dinții.

— Zici că o să te-ntorci curând în Norvegia? spuse Joseph.

— Azi-mâine, da.

— Sper să prinzi avionul de data asta.

— Mă gândeam să sun la compania aviatică în după-amiaza asta. Şi la slujbă. Probabil că se-ntreabă ce s-a ales de mine.

— Căcat, făcu Joseph plesnindu-se peste frunte şi scoțând iarăşi cheile. Am senzația că-i prea mult tanin în vinul ăsta roşu. Îți mănâncă celulele din creier. Nu mai țin minte dacă am stins ori nu lumina şi îngrijitorul se cam enervează dacă vine şi vede că am uitat-o aprinsă.

Descuie uşa. Lumina era stinsă.

— Ha, ha. Ştiu cum e când cunoşti un loc ca pe buzunarele tale, când stingi automat lumina şi nici nu te gândeşti la asta. Şi apoi nu-ți mai aminteşti, al naibii, dacă ai stins-o ori nu... nebunie curată, Harry, nu crezi?

Spinarea lui Harry înțepenise şi ochii îi erau fixați asupra lui Joseph.

41

O sofa barocă

Omul de serviciu de la teatrul St George scutură neîncrezător din cap şi-i mai turnă lui Harry nişte cafea.

— N-nu am mai văzut aşa ceva. E plin în f-fiecare seară. Când fac numărul cu g-ghilotina, lumea o ia razna, ţipă şi tropăie. Acum e şi pe afiş. „Ghilotina ucigaşă – aşa cum aţi văzut-o în presă şi la televizor. Nu e la prima sa victimă"... Ce mama naibii, devine vedeta spectacolului. Ciudată chestie.

— Chiar că ciudată. Au găsit deci un înlocuitor pentru Otto Rechtnagel şi fac acelaşi spectacol?

— Da, în mare. Înainte nu aveau un asemenea s-succes.

— Şi numărul cu pisica împuşcată?

— Au r-renunţat la ăla. Nu părea să placă.

Harry se foi. Sudoarea îi curgea pe sub cămaşă.

— Hm, de la bun început mi s-a părut o idee neinspirată...

— A fost propunerea lui Rechtnagel. Am în-încercat şi eu să mă f-fac clovn în tinereţe, aşa că sunt atent la ce se petrece pe scenă când circul e-n oraş şi ţin minte că numărul ăsta nu făcea parte din spectacol până la repetiţia de cu o zi înainte.

— Da, mi s-a părut mie că Otto şi-a băgat nasul.

Harry îşi scarpină bărbia proaspăt rasă.

— Am o problemă care nu-mi dă pace. Mă întreb dacă mă poţi ajuta. S-ar putea s-o fi luat razna, dar ascultă teoria mea şi zi-mi ce crezi. Otto ştie că sunt în public, ştie un lucru pe care eu nu-l ştiu şi încearcă să mi-l spună, doar că n-o poate face deschis. Din diverse motive. Poate fiindcă este el însuşi implicat. Deci numărul ăla este conceput pentru mine. Vrea să-mi spună că persoana pe care o urmăresc este ea însăşi un vânător, că e cineva ca mine, un coleg. Ştiu că sună cam ciudăţel, dar ştii cât de excentric putea fi Otto. Ce crezi? Ţi se pare genul de chestie pe care ar fi făcut-o?

Îngrijitorul îl cercetă îndelung cu privirea.

— Domnule detectiv, cred că ar trebui să mai bagi nişte c-cafea. Numărul ăla nu încerca să-ți spună nimic. E un scheci clasic de-al lui Jandy Jandaschewsky. Toată l-lumea din circ îți poate spune asta. Nici mai mult, nici mai puțin. Îmi pare rău dacă-ți dă peste cap t-teoria, dar…

— Dimpotrivă, zise cu uşurare Harry. Asta, de fapt, şi speram să aud. Acum pot exclude liniştit ipoteza. Ziceai că mai e cafea?

Ceru apoi să vadă ghilotina şi omul de serviciu îl duse în camera cu recuzită.

— Încă mă trec f-fiori când intru aici, dar acum cel puțin r-reuşesc să dorm n-noaptea, zise descuind uşa. S-a făcut curățenie de-atunci.

Un curent rece de aer se iscă la deschiderea uşii.

— Sus izmana, zise îngrijitorul şi aprinse lumina.

Acoperită cu o prelată, ghilotina domina încăperea cu masivitatea sa, ca o divă proptită într-o rână.

— Sus izmana?

— A, e o glumiță de-a n-noastră. Zicem asta de obicei, la St George, când i-intrăm într-o încăpere întunecată.

— De ce? zise Harry ridicând prelata şi pipăind lama ghilotinei.

— E-o poantă veche, de prin anii şaptezeci. Pe a-atunci, şeful era un belgian, Albert Mosceau, un bărbat cu sânge f-fierbinte, dar subalternii îl plăceau în mare măsură, era un adevărat om de t-teatru, odihnească-se în pace. Lumea zice, ştii doar, că ăştia din teatru sunt nişte dezmățați, nişte l-libertini şi se prea poate să f-fie adevărat. Oricum, la vremea aceea, aveam în trupă un actor f-faimos, arătos, nu dau n-nume, mascul feroce. Femeile îi picau la picioare şi b-bărbații erau geloşi. Când şi când, obişnuiam să plimbăm lumea prin teatru dacă ne solicita cineva şi, într-o zi, ghidul a venit cu o clasă de c-copii în camera cu recuzită. A aprins lumina şi… l-au văzut acolo, pe sofaua barocă pe care-o foloseam în *Menajeria de sticlă* a lui Tennessee Williams, trăgându-i-o uneia dintre f-femeile de la cantină.

Ghidul, fireşte, ar fi putut să-l scape de ruşine, fiindcă faimosul actor, nu dau n-nume, era întins pe burtă. Însă ghidul, un băietan care s-spera să ajungă şi el actor, era, cum sunt de obicei oamenii din teatru, un nătărău vanitos. Şi nu purta ochelari, deşi era extrem de miop. În orice caz, s-o scurtez, nu a v-văzut nimic din ce se petrecea pe sofa şi trebuie să fi crezut că brusca îmbulzeală din uşă se datora faptului că era el aşa un b-bun vorbitor, sau ceva de genu'. Şi cum continua el cu t-trăncăneala despre

Tennessee Williams, libidinosul de pe sofa a tras o s-sudalmă, având grijă totuşi să nu-şi expună fața, ci doar bucile păroase. Însă ghidul i-a recunoscut glasul şi-a exclamat: „Doamne sfinte, ce faci acolo, Bruce Lieslington?"

Omul de serviciu îşi muşcă buza de jos.

— Fir-ar să fie...

Harry râse, ridicând spre el palmele.

— E OK, am şi uitat numele.

— Oricum, în ziua u-următoare, Mosceau a chemat pe toată lumea la el. A explicat ce se întâmplase şi a z-zis că socoteşte întâmplarea o chestiune extrem de gravă. „Nu ne permitem genul ăsta de publicitate. Aşa că, vă informez cu regret, t-turul ăsta ghidat n-o să se mai țină de-acum înainte."

Hohotele omului de serviciu răsunară între pereții camerei cu recuzită. Harry trebui să zâmbească. Doar diva înclinată din oțel şi lemn rămânea la fel de tăcută şi intangibilă.

— Acum înțeleg de unde vine „sus izmana". Şi de nefericitul ghid ce s-a ales? A ajuns actor până la urmă?

— Din nefericire p-pentru el şi din fericire pentru scenă, nu. Dar a rămas în b-branşă, iar astăzi e tehnician de lumini aici, la teatrul nostru. A, da, am uitat că ați făcut cunoştință.

Harry se strădui să tragă încetişor aer în piept. Stomacul îi mârâia şi se smucea ca o sălbăticiune în lanț. Căcat, căcat, căcat, ce căldură!

— Da, aşa-i. Probabil că poartă lentile de contact acum, nu?

— Nu. Zice că l-lucrează mai bine dacă vede scena ca p-prin ceață. Zice că aşa se poate concentra asupra întregului, fără să fie r-reținut de detalii. Un t-tip tare ciudat.

— Chiar că ciudat, zise Harry.

— Da?

— Scuze că sun aşa de târziu, Lebie. Harry Holy sunt.

— Holy? Dumnezeule mare, cât e ceasul în Norvegia acum?

— Habar n-am. Nu-s în Norvegia. Au fost ceva probleme cu avionul.

— Ce probleme?

— A plecat mai devreme, ca să zic aşa, şi nu mi-a fost uşor să obțin alt loc. Am nevoie de un pic de ajutor.

— Spune.

— Trebuie să ne vedem în apartamentul lui Otto Rechtnagel. Ia şi un levier dacă nu te pricepi la descuiat cu şperaclul.

— OK. Chiar acum?

— Ar fi drăguț. Mersi mult, omule.
— Oricum n-aveam somn.

○

— Alo?
— Domnul doctor Engelsohn? Am o întrebare despre un cadavru. Mă numesc…
— Mi se rupe cine eşti, e… ora trei dimineața şi n-ai decât să-l întrebi pe doctorul Hansson, e tura lui. Noapte bună.

○

— Eşti surd? Am spus noap…
— Holy la telefon. Nu închideți iar, vă rog.
— Holy ăla?
— Mă bucur că păreți în sfârşit să vă amintiți cum mă cheamă. Am descoperit ceva interesant în apartamentul unde a fost găsit Andrew Kensington. Trebuie să-l văd – să văd, adică, hainele pe care le purta când a murit. Le mai aveți încă, nu?
— Da, dar…
— Ne întâlnim în fața la morgă, în jumătate de oră.
— Dragă domnule Holy, chiar nu văd cum…
— Nu mă faceți să mă repet, domnule doctor. Cum v-ar plăcea să fiți zburat din Colegiul Medicilor, să fiți dat în judecată de rudele victimelor, să apăreți prin ziare… să continui?
— Păi… n-am cum să ajung acolo în jumătate de oră.
— La ora asta nu prea se circulă, domnule doctor. Am o bănuială c-o să reuşiți.

42

Un vizitator

McCormack intră în birou, închise uşa după el şi se apropie de fereastră. Vremea de vară din Sydney era cam schimbătoare; plouase întreaga noapte. McCormack avea peste şaizeci de ani, trecuse de vremea pensionării în poliție şi începuse, cum fac adesea pensionarii, să vorbească de unul singur.

În mare parte, era vorba despre observații minore, cotidiene, pe care se îndoia că alții ştiau cu adevărat să le aprecieze. De pildă: „Se pare că azi o să se lumineze cerul, mda.“ Privi oraşul, legănându-se pe călcâie. Sau: „Iar am ajuns primul astăzi, păi da.“

Abia când îşi atârnă haina în cuierul din spatele mesei de lucru băgă de seamă sunetele ce veneau dinspre sofa. Un bărbat tocmai se ridica în capul oaselor.

— Holy? făcu McCormack, privindu-l uluit.

— Îmi pare rău, domnule. Sper că nu vă deranjează că v-am împrumutat canapeaua...

— Dar cum ai intrat?

— N-am mai apucat să înapoiez legitimația, aşa că portarul de noapte m-a lăsat înăuntru. Uşa de la biroul dumneavoastră era deschisă şi, de vreme ce cu dumneavoastră voiam să vorbesc, am ațipit aici.

— Ar trebui să fii în Norvegia. A sunat şeful tău. Arăți groaznic, Holy.

— Ce i-ați spus?

— Că ai rămas la înmormântarea lui Kensington. Ca reprezentant al Norvegiei.

— Dar cum...?

— Cei de la compania aviatică aveau numărul tău, aşa că, atunci când au sunat cu jumătate de oră înainte de plecare, fiindcă nu apăruseşi să te îmbarci, am prins mişcarea. Restul l-am

aflat dând un telefon la hotelul Crescent şi purtând o conversație confidențială cu directorul. Am tot încercat să dăm de tine, dar n-am reuşit. Înțeleg cum te simți, Holy, şi îți sugerez să-ți revii şi să nu mai faci atâtea valuri. Ştim cu toții că există reacții după asemenea evenimente. Important e să-ți vii în fire şi să te urcăm într-un avion.

— Mulțumesc, domnule.

— Nu-ți face griji. O s-o rog pe secretara mea să vorbească la companie.

— Încă două lucruri înainte de asta, domnule. Am lucrat un pic peste noapte, iar rezultatele nu vor fi cunoscute până nu apar criminaliştii să le verifice. Eu, totuşi, sunt destul de sigur de ce-o să iasă.

○

Bătrânul ventilator, cu toți lubrifianții investiți, îşi dăduse până la urmă duhul şi fusese înlocuit cu unul nou, mai mare şi mai puțin gălăgios. Harry avu confirmarea că lumea continuase să existe şi în absența lui.

Dintre cei prezenți, doar Watkins şi Yong nu ştiau acum amănuntele, dar Harry o luă oricum de la început.

— Nu ne-am gândit nicio secundă la asta când l-am găsit pe Andrew, fiindcă era în miezul zilei. Nu m-am prins nici când am aflat ora decesului. Abia mai târziu mi-am dat seama că lumina fusese stinsă când am ajuns la Rechtnagel în apartament. Dacă lucrurile s-ar fi petrecut cum am crezut noi, filmul evenimentelor ar fi fost aşa: Andrew a stins lumina de la întrerupătorul de lângă uşă, a reuşit să ajungă la scaun pe pipăite, sub influența heroinei – în cameră e beznă la două dimineața –, s-a suit pe scaunul şubred şi şi-a pus lațul de gât.

În tăcerea ce urmă deveni evident că, în pofida celor mai noi tehnologii existente, era complicată fabricarea unui ventilator care să nu scoată un zumzet iritant, chiar dacă nu foarte puternic.

— Nu-mi sună bine, zise Watkins. Poate că nu era beznă, poate că becurile din stradă sau altceva lumina camera din afară?

— Am fost acolo cu Lebie, la două dimineața, şi-am verificat. Salonul era întunecat ca un mormânt.

— E posibil ca lumina să fi fost aprinsă când l-ați găsit? întrebă Yong. Era, totuşi, miezul zilei. Poate că vreun polițist a stins mai târziu lumina.

— L-am dat jos de-acolo pe Andrew cu un cuțit, zise Lebie. M-aş fi ales cu un şoc electric, aşa că am verificat să fie stinsă lumina.

— OK, zise Watkins. Să presupunem că a preferat să se spânzure pe întuneric şi că asta îl face pe Kensington un tip ceva mai neobişnuit. Dar ce-i nou aici?

— Doar că nu s-a spânzurat pe întuneric, zise Harry.

McCormack tuşi din fundul încăperii.

— Iată ce am găsit în apartamentul lui Rechtnagel, zise Harry, arătându-le un bec pe care-l ținea în mână. Vedeți pata maro? Aia e viscoză arsă.

Ridică apoi un obiect vestimentar de culoare albă.

— Şi asta e cămaşa pe care o purta Andrew când l-am găsit. Material care nu trebuie călcat. Şaizeci la sută viscoză. Viscoza se topeşte la 260 de grade. Un bec cu incandescență are cam 450 de grade la suprafață. Vedeți pata maro de deasupra buzunarului de la piept? Aici becul atingea cămaşa, când l-am găsit noi.

— Impresionante detalii, Holy, făcu Watkins. Acum spune-mi ce crezi că s-a întâmplat.

— Una din două, zise Harry. Cineva a ajuns acolo înaintea noastră, l-a văzut pe Andrew spânzurat, a stins lumina şi-a plecat. Dar faza e că singurele două chei au fost găsite la Otto şi la Andrew.

— Uşa de la apartament se încuia când o trăgeai după tine, nu? Poate că persoana asta a descuiat uşa şi a pus cheia în buzunarul lui Andrew... Nu, atunci Andrew n-ar fi avut cum să intre de la bun început, zise înroşindu-se la față.

— Totuşi e ceva în ce spui, zise Harry. Teoria mea este că Andrew n-avea cheia de la apartament. Altcineva, care era deja acolo, i-a dat drumul în casă, cineva care avea deja cealaltă cheie. Persoana asta a fost de față la moartea lui Andrew. A pus după aceea cheia în buzunarul lui Andrew, ca să pară că ar fi intrat singur în apartament. Apoi a stins lumina şi-a tras uşa după el, încuind-o, la plecare.

Tăcere.

— Spui că Andrew Kensington a fost omorât? întrebă Watkins. Dacă da, cum?

— Cred că Andrew a fost silit să se injecteze cu heroină, o supradoză, probabil sub amenințarea armei.

— De ce n-ar fi putut să facă asta înainte să vină? întrebă Yong.

— Mai întâi, nu cred că un dependent cu autocontrol bun şi cu experiență ca Andrew şi-ar face, deodată, o supradoză

accidentală. În al doilea rând, Andrew nu mai avea suficiente provizii pentru o supradoză.

— Dar de ce să-l spânzure?

— Supradoza nu-i tocmai o ştiinţă exactă. Nu-i întotdeauna uşor să-ţi dai seama cât de rezistent e organismul. Poate că ar fi putut supravieţui suficient cât să fie găsit în viaţă. Deşi probabil că injecţia a fost făcută mai mult ca să-l moleşească, să nu opună rezistenţă când e suit pe-un scaun şi i se înfăşoară cablul în jurul gâtului. A, apropo de cablu. Lebie?

Lebie îşi mută, cu o strâmbătură, scobitoarea în colţul gurii.

— I-am pus pe băieţii de la laborator să se uite la cablu. Cablurile electrice sunt arareori spălate, nu-i aşa, şi ne-am gândit că o să ne fie uşor să găsim amprente. Dar era curat ca o... ăă..., făcu Lebie gesticulând cu braţul.

— Ca o chestie foarte curată? sugeră îndatoritor Yong.

— Exact. N-au găsit decât amprentele noastre.

— Aşa că, dacă nu cumva Andrew a şters cablul înainte să se spânzure, concluzionă Watkins, şi şi-a băgat capul în laţ fără să-şi folosească degetele, altcineva a făcut asta în locul lui. Asta spui?

— Aşa pare, şefu'.

— Dar dacă tipul ăsta e aşa de deştept pe cât ziceţi, de ce a stins lumina la plecare?

Watkins îşi desfăcu braţele, cu palmele-n sus, şi privirea lui trecu iscoditoare peste chipurile celor de la masă.

— Fiindcă, zise Harry, e o reacţie automată. O face fără să se gândească. Cum fac oamenii de obicei când ies din case. Sau din case pentru care au o cheie, în care s-au obişnuit să intre şi să iasă când vor.

Harry îşi lipi iarăşi spinarea de spătarul scaunului. Asuda din belşug, neştiind cât mai putea să aştepte până la următorul pahar de băutură.

— Cred că omul pe care-l căutăm este iubitul secret al lui Otto Rechtnagel.

○

Lebie intră lângă Harry în ascensor.

— Ieşi să mănânci de prânz? întrebă.

— Aşa mă gândeam, zise Harry.

— Te deranjează dacă vin şi eu?

— Deloc.

Lebie era un tovarăş bun dacă n-aveai chef să te întinzi la vorbă.

Găsiră o masă la Southern's, pe Market Street. Harry ceru un Jim Beam. Lebie cercetă meniul.

— Două salate cu barramundi[12] 12 Specie de pești care trăiesc în fluviile australiene. (*N. red.*), cafea şi pâine proaspătă, vă rog.

Harry îi aruncă o privire surprinsă.

— Mersi, dar cred că nu vreau să mănânc chiar acum.

— Comanda rămâne, zâmbi Lebie. Prietenul meu o să se răzgândească după ce gustă peştele de-aici.

Chelnerul plecă şi Harry îl privi pe Lebie. Îşi pusese amândouă palmele pe masă, cu degetele răsfirate, şi privirea i se plimba peste ele de parcă le-ar fi comparat.

— Am fost, în tinerețe, într-o excursie pe coastă la Cairns, pe lângă Marea Barieră de Corali, zise către dosurile netede ale palmelor. Am cunoscut, la un hostel ieftin, două fete din Germania care făceau ocolul lumii. Închiriaseră o maşină şi conduseseră de la Sydney până acolo. Mi-au povestit cu amănunte despre toate locurile pe care le văzuseră, cât stătuseră pe-acolo şi din ce motive, plus ce plănuiau pentru restul călătoriei. Era limpede că nu lăsaseră prea multe la voia întâmplării. Poate că aşa gândesc nemții. Şi, când am întrebat dacă văzuseră vreun cangur în excursie, s-au hlizit şi mi-au zis că da, fireşte. Era limpede că bifaseră asta pe lista lor cu „lucruri de făcut". „V-ați oprit să le dați de mâncare?", am întrebat, dar s-au uitat prostite una la alta, apoi iarăşi la mine. „Nu, nu le-am dat!" „De ce nu? Sunt chiar simpatici, să ştiți." „*Aber*[13] 13 *Aber* înseamnă „dar" în germană. (*N. t.*)... erau morți!"

Harry fu aşa uimit de monologul lui Lebie că uită să zâmbească.

Chelnerul reveni şi puse băutura în fața lui Harry. Lebie se uită la pahar.

— Alaltăieri, am văzut o fată care era atât de drăguță că-mi venea s-o ciupesc de obrăjori şi să-i zic o vorbă bună. Douăzeci şi ceva de ani, cu rochie albastră şi desculță. *Aber... era moartă.* După cum ştii, era blondă, a fost violată şi avea vânătăi pe gât de la strangulare. Şi noaptea trecută am visat că fetele astea prea tinere şi fără noimă de frumoase se înşiruie pe toate marginile drumurilor, prin toată Australia – de la Sydney la Cairns, de la Adelaide la Perth, de la Darwin la Melbourne. Şi totul pentru un unic motiv. Ne-am ținut ochii închişi fiindcă n-am putut suporta

adevărul. Şi adevărul e că n-am făcut destul. Că ne-am îngăduit să fim slabi şi umani.

Harry ştia unde voia Lebie să ajungă. Chelnerul veni cu peştele.

— Tu, dintre noi toți, eşti cel care s-a apropiat cel mai mult de el, Harry. Ai stat cu urechea lipită de pământ şi s-ar putea să-i recunoşti vibrația paşilor dacă se apropie din nou. Mereu o să fie o puzderie de motive bune ca să te îmbeți, dar dacă zaci fără vlagă prin vreo cameră de hotel n-o să fii de folos nimănui. Trebuie să fim dârji, să arătăm că putem rezista, zise Lebie desfăcându-şi şervetul. Dar mai întâi trebuie să mâncăm.

Harry duse la gură paharul şi-l bău cu încetineală, privindu-l pe Lebie în tot acest timp. Aşeză apoi pe masă paharul gol, se strâmbă şi apucă furculița şi cuțitul. Mâncară, apoi, în linişte.

43

Un peşte mare

O zări pe Sandra în locul ei obişnuit. Nu-l recunoscu până ce nu ajunse aproape.

— Mă bucur să te văd iarăşi, zise către ochii ei goi, cu pupile micşorate.

Intrară apoi la Bourbon & Beef, unde chelnerul dădu fuga şi-i ținu Sandrei scaunul ca să se aşeze.

Harry o întrebă pe Sandra ce vrea şi comandă o Cola şi un whisky dublu.

— Doamne, am crezut că se aruncă aşa spre mine ca să-mi facă vânt afară, zise ea cu uşurare în glas.

— Sunt un fel de obişnuit al locului, explică Harry.

— Ce mai face iubita ta?

— Birgitta? zise Harry şi tăcu preț de câteva clipe. Nu ştiu. Nu vrea să stea de vorbă cu mine. Sper că se simte groaznic.

— De ce să speri că se simte groaznic?

— Fiindcă sper că mă iubeşte, normal.

Sandra scoase un hohot aspru.

— Şi tu ce mai faci, Harry Holy?

— Groaznic, răspunse el zâmbind cu tristețe. Dar m-aş simți mult mai bine dacă aş prinde un criminal în capcană.

— Şi crezi că te pot ajuta eu? zise ea aprinzându-şi o țigară.

Fața femeii, dacă era cu putință, era şi mai palidă, şi mai trasă decât de obicei, iar ochii îi erau tiviți cu roşu.

— Ce bine semănăm, zise Harry arătând cu degetul spre oglindirile lor în fereastra întunecată de lângă masă.

Sandra nu răspunse.

— Țin minte, chiar dacă un pic în ceață, că Birgitta ți-a aruncat geanta pe pat şi că tot ce era în ea s-a răsturnat pe aşternuturi. La început, am crezut că ai un pechinez în geantă. Spune-mi, urmă el după un mic răgaz, la ce-ți trebuie o perucă blondă?

Sandra se uita pe geam, cu ochi goi. Adică se uita la geam, posibil la propria-i reflexie.

— Mi-a cumpărat-o un client. Voia s-o port când venea la mine.

— Cine...?

Sandra clătină din cap.

— Las-o baltă, Harry. Nu-ți spun. Nu-s prea multe reguli în profesia mea, dar să-ți ții gura în privința muşteriilor e una dintre ele. Şi-i o regulă de aur.

Harry oftă.

— Te temi, zise.

Ochii Sandrei scăpărară.

— Nu încerca, Harry. N-o să scoți nimic de la mine, da?

— Nu e nevoie să-mi spui cine e, Sandra. Ştiu. Voiam să verific, mai întâi, dacă te temi să spui.

— *Ştiu*, îl maimuțări Sandra, care, era limpede, se înfuriase. Şi de unde ştii, mă rog?

— Am văzut piatra căzându-ți din geantă, Sandra. Cristalul verde. Am recunoscut semnul. El ți l-a dat. E de la magazinul maică-sii, Castelul de Cristal.

Sandra îl fixă cu ochii ei mari, negri. Gura dată cu ruj îi încțepenise într-un rânjet urât. Harry îşi lăsă cu grijă palma pe brațul ei.

— De ce te sperie aşa de tare Evans White, Sandra? De ce nu vrei să-l dai în vileag?

Sandra îşi retrase brusc brațul, apoi se întoarse iarăşi cu fața spre fereastră. Scoase un suspin, aşa că Harry îi întinse o batistă pe care, inexplicabil, o avea în buzunar.

— Sunt o mulțime de oameni care se simt groaznic, să ştii, şopti în cele din urmă femeia, cu ochii încă şi mai roşii acum. Ştii ce-i asta?

Îşi trase în sus mâneca rochiei şi-i arătă un antebraț plin de semne inflamate, roşii, unele dintre ele cu crustă.

— Heroină?

— Morfină, zise ea. Nu foarte multă lume din Sydney îi face față, aşa că majoritatea ajung pe heroină oricum. Dar eu sunt alergică la heroină. Corpul meu n-o poate suporta. Am încercat şi-a fost cât pe ce să mor. Aşa că otrava mea e morfina. Şi anul trecut o singură persoană din King's Cross a fost capabilă să furnizeze destulă. Iar omul ăsta vrea să fie plătit printr-un soi de joacă cu costume. Mă machiez şi-mi pun peruca cea albă. Nu-mi pasă, e treaba lui în ce fel îl ațâță treaba asta, atâta vreme cât

primesc ce-mi trebuie. Şi să ştii că sunt şi demenți mai mari decât ăia care încearcă să te îmbrace ca pe mama lor.

— Mama?

— Cred c-o urăşte. Sau o iubeşte mai mult decât e normal. Una din două, nu ştiu sigur, nu vrea să vorbească despre asta şi Dumnezeu ştie că nici eu nu vreau!

Râse prelung, găunos.

— De ce crezi că o urăşte?

— Ultimele dăți a fost mai dur ca de obicei. Mi-a lăsat vânătăi.

— Pe gât?

Sandra clătină din cap.

— A încercat. După ce-a apărut prin ziare cazul fetei norvegiene sugrumate. M-a apucat de gât şi mi-a zis să nu mă mişc şi să nu-mi fie frică. Nu m-am mai gândit la asta după.

— De ce nu?

Sandra ridică din umeri.

— Oamenii sunt influențați de ce citesc şi văd. De pildă, *Nouă săptămâni şi jumătate*, când a fost la cinema. Brusc, o mulțime de muşterii au început să ne vrea târându-ne goale pe podele şi ei să se uite.

— Film de căcat, zise Harry. Ce s-a întâmplat după aceea?

— M-a apucat de gât cu amândouă mâinile, a început să-şi mişte degetele mari peste laringele meu. Nimic violent. Dar mi-am dat jos peruca şi-am zis că n-am chef de jocul ăla. Şi-a venit în fire şi-a zis că-i în regulă. Că-i venise aşa, o toană. Că nu înseamnă nimic.

— Şi l-ai crezut?

Sandra strânse din umeri.

— Nu ştii tu cum un pic de independență poate să-ți afecteze viziunea asupra lucrurilor, spuse terminându-şi paharul de whisky.

— Nu ştiu? răspunse Harry, aruncând o privire dezaprobatoare sticlei de Coca-Cola încă neatinse.

○

McCormack bătea darabana nerăbdător pe tăblia mesei. Harry transpira, cu toate că ventilatorul funcționa la capacitate maximă. Vecina lui Otto Rechtnagel avusese multe să-i spună lui Yong. Mult prea multe. Din păcate, nimic din ce spusese nu se dovedise relevant. Yong părea să fi avut greutăți în a se comporta ca un

bun ascultător în compania nu foarte plăcută a femeii.

— Un cur umflat, răspunse zâmbind când Watkins îl întrebă ce impresie îi făcuse femeia.

— Ceva nou despre fata din Centennial Park? zise McCormack.

— Nu prea, răspunse Lebie. Doar că nu era tocmai o fetiță cuminte – lua amfetamina şi tocmai începuse să lucreze la un club de striptease din King's Cross. Se îndrepta spre casă când a fost omorâtă.

— Altceva?

— Deocamdată nu, domnule.

— Harry, zise McCormack ştergându-şi fruntea de sudoare, care-i teoria ta?

— Cea mai recentă, mormăi Watkins suficient de tare ca să fie auzit de toți.

— Aşadar, începu Harry, n-am reuşit până la urmă să găsim martorul care, din ce spunea Andrew, l-ar fi văzut pe Evans White în Nimbin în ziua în care a fost omorâtă Inger Holter. Ce ştim e că lui White îi lasă gura apă după blonde, că a avut o copilărie dezechilibrată şi că ar fi interesant să-i cercetăm relația cu maică-sa. N-a avut niciodată un serviciu stabil sau vreo locuință permanentă, aşa că e dificil să-i urmărim mişcările. Nu e imposibil să fi avut o relație clandestină cu Otto Rechtnagel şi nu-i cu neputință să-l fi însoțit pe Otto în călătoriile sale. Posibil să-şi fi închiriat o cameră de hotel şi să-şi fi găsit victimele printre femeile care-i ieşeau în cale. E doar o teorie, fireşte.

— Poate că Otto e criminalul în serie, se lansă Watkins în speculații. Poate altcineva i-a lichidat pe el şi pe Kensington, fără să aibă nimic de-a face cu celelalte omoruri?

— Centennial Park, zise Lebie. Ăla e criminalul nostru în serie. Aş paria tot ce am. Nu prea am eu mare lucru, e drept…

— Lebie are dreptate, zise Harry. Făptaşul nostru e încă în libertate.

— OK, zise McCormack. Îl aud pe amicul nostru Holy folosind acum expresii gen *nu e imposibil* şi *nu-i cu neputință* ca să-şi lanseze teoriile, ceea ce e, poate, un lucru înțelept. N-avem nimic de câştigat dacă ne ținem cu nasul pe sus. Mai mult, ar trebui să ne fie tuturor clar că avem de-a face cu un tip foarte inteligent. Şi încrezător în forțele proprii. Ne-a oferit răspunsurile de-a gata pe care le căutam, ne-a dat un criminal pe tavă şi-acum presupune că răspunsurile astea ne-au răcorit şi că socotim cazul rezolvat, de vreme ce făptaşul a murit de propria-i mână. Arătându-l cu

degetul pe Kensington, ştia desigur că vom decide să punem surdină la toată povestea – chestie care, trebuie să recunoaşteți, e deşteaptă.

Zicând ultimele cuvinte, McCormack îi aruncă o privire lui Harry.

— Avantajul nostru constă în faptul că el se crede în siguranță. Cei care se cred în siguranță devin adesea neglijenți. Acum, totuşi, a venit vremea să decidem cum abordăm chestiunea. Avem un nou suspect şi nu ne putem permite s-o dăm iarăşi în bară. Problema ar fi că, dacă facem prea multe valuri, riscăm să speriem peştele cel mare. Trebuie s-avem nervi de oțel şi să stăm neclintiți până ce peştele cel mare a ajuns prin preajmă, până se vede atât de limpede că nu poate fi confundat şi e atât de aproape că nu-l putem rata. Atunci şi numai atunci putem arunca harponul.

Îi privi pe rând pe cei din jur. Toți dădură din cap ca să confirme indiscutabilul bun-simț al şefului.

— Şi ca s-o facem, trebuie să lucrăm precaut, în linişte şi sistematic.

— Nu-s de acord, spuse Harry.

Ceilalți se întoarseră către el.

— Mai există o cale de a prinde peşte fără să faci valuri, continuă el. Un fir şi un cârlig în care să punem o momeală care ştim că-l poate atrage.

44

O meduză-cutie

Vântul ridica nori de praf care se învârtejeau pe drumul de pietriş, peste zidul scund de piatră ce înconjura cimitirul şi printre îndoliaţi. Harry trebui să strângă din pleoape ca să nu se aleagă cu praf în ochi. Aerul învolburat se opintea în fuste şi sacouri, făcându-i pe membrii adunării să pară, de la distanţă, că dansează pe mormântul lui Andrew Kensington.

— Vântul iadului, şopti Watkins în timp ce preotul îşi recita versetele.

Harry se gândi la cuvintele alese de Watkins, sperând că nu aşa stăteau lucrurile. Era dificil, fireşte, să spui din ce direcţie venea vântul, însă era cu siguranţă unul grăbit. Şi, dacă se înfiinţase ca să ia sufletul lui Andrew, nu se putea spune că îşi făcea superficial treaba. Paginile cărţii cu imnuri fâlfâiau, prelata verde şi plină de pământ de lângă groapă se zbătea cu zgomot, iar persoanele fără pălării aveau coafurile răvăşite.

Harry nu-l asculta pe preot, ci se uita cu ochi mijiţi către cealaltă parte a gropii. Părul Birgittei era propulsat în spate ca o flacără roşie. Răspunse uităturii lui cu o expresie încremenită. O bătrână căruntă stătea tremurând pe un scaun, cu bastonul pe genunchi. Pielea îi era galbenă şi vârsta nu-i putea ascunde trăsăturile cabaline, tipic englezeşti. Vântul îi strâmbase pălăria. Harry aflase că femeia era mama adoptivă a lui Andrew, însă era atât de vârstnică şi de fragilă că abia dacă băgase de seamă condoleanţele lui Harry lângă biserică – nu făcuse decât să dea uşor din cap şi să bâiguie, iarăşi şi iarăşi, aceeaşi frază nedesluşită. În spatele ei, în picioare, abia vizibilă, era o femeie de culoare ţinând de mână două fetiţe.

Preotul aruncă pământ în groapă, în stil luteran. Lui Harry i se spusese că Andrew ţinea de Biserica anglicană, care, împreună cu cea catolică, erau cele mai mari congregaţii din Australia, însă lui

Harry, care nu fusese la prea multe înmormântări la viața lui, i se păru că slujba funerară nu era prea diferită de cele care se țineau în Norvegia. Până şi vremea era la fel. Când o îngropaseră pe mama lui, cerul fusese plin de nori agitați, albăstrui, însă, din fericire, prea grăbiți ca să sloboade ploaie. Când îl îngropaseră pe Ronny, fusese soare afară. Însă atunci Harry era internat, cu jaluzelele trase, fiindcă lumina îi provoca dureri de cap. Exact ca astăzi, polițiştii fuseseră şi atunci majoritari la înmormântare. Poate că şi cântaseră, la final, acelaşi imn: „Mai aproape, Doamne, de Tine!"

Grupul de oameni se împrăştie şi lumea porni spre maşini. Harry se ținu după Birgitta, care se opri, lăsându-l s-o ajungă din urmă.

— Arăți de parcă ai fi bolnav, zise ea fără să ridice ochii.

— Habar n-ai tu cum arăt când sunt bolnav.

— Nu arăți bolnav când eşti bolnav? Eu zic doar că arăți bolnav. Dar eşti?

Vântul suflă, ridicând cravata lui Harry şi lipindu-i-o de față.

— Poate că-s bolnav un pic. Nu foarte. Tu arăți ca o meduză cu părul ăsta al tău care... îmi vine în față, zise el scoțându-şi din gură o şuviță de păr roşcat.

Birgitta zâmbi.

— Ar trebui să mulțumeşti cerului că nu-s o meduză-cutie, zise.

— O... ce?

— O meduză-cutie, repetă Birgitta. Sunt foarte des întâlnite în Australia. Sunt mai otrăvitoare decât meduzele obişnuite, s-ar putea spune...

— Meduză-cutie? auzi Harry o voce familiară în spate.

Era Toowoomba.

— Cum îți merge? zise Harry şi îl lămuri că părul Birgittei, suflat de vânt peste fața lui, îi sugerase comparația.

— Ehei, dacă era o meduză-cutie, ți-ar fi lăsat dungi roşii pe față şi-ai fi țipat acum ca unul care s-a ales cu douăzeci de bice la spinare, zise Toowoomba. Şi, în câteva secunde, ai fi căzut lat, veninul ți-ar fi paralizat plămânii, ai fi început să te sufoci şi, dacă n-ai fi avut imediat parte de îngrijiri medicale, ai fi murit de-o moarte extrem de dureroasă.

Harry ridică defensiv palmele.

— Mersi, am avut parte de destulă moarte pe ziua de azi.

Toowoomba încuviință. Purta un sacou negru de mătase, cu papion. Observă privirea lungă a lui Harry.

— E singura chestie care seamănă cât de cât a costum. Plus că de la el l-am moştenit, zise arătând cu bărbia spre groapă. Nu recent, ci cu nişte ani în urmă. Andrew mi-a zis că i-a rămas mic. Dar nici vorbă de aşa ceva, normal. Nu voia el să recunoască, dar ştiu că l-a cumpărat atunci, pentru banchetul de după campionatul Australiei. Şi probabil spera să am parte de experiența vestimentară de care nu se putuse bucura el.

Porniră pe poteca de pietriş, cu maşini trecând încetişor pe lângă ei.

— Pot să-ți pun o întrebare personală, Toowoomba? zise Harry.

— Unde zici că o să ajungă Andrew?

— Cum adică?

— Crezi că sufletul lui o s-o apuce în sus ori în jos?

Toowoomba răspunse, arborând o expresie gravă:

— Sunt un om simplu, Harry. Nu ştiu prea multe despre lucruri de felul ăsta şi nici la suflete nu mă pricep. Ştiu totuşi vreo două lucruri despre Andrew Kensington şi, dacă e ceva sus şi acel ceva caută suflete frumoase, atunci acolo îi e locul.

Zâmbi şi continuă:

— Dar dacă nici jos nu-i de lepădat, cred că acolo ar prefera. Nu-i plăceau deloc locurile plicticoase.

Chicotiră încetişor.

— Şi de vreme ce-i o întrebare personală, Harry, o să-ți dau un răspuns personal. Cred că părinții lui Andrew şi ai mei nu greşeau întru totul. Viziunea lor asupra morții era una sobră. Deşi e adevărat că multe triburi credeau în viața de după moarte, unele credeau în reîncarnare, în sufletul ce migrează de la un om la altul, iar altele că sufletele se pot întoarce sub formă de spirite. Nişte triburi credeau că sufletele morților apăreau pe cer sub formă de stele. Şi aşa mai departe. Însă elementul comun era că toți socoteau că oamenii, mai devreme sau mai târziu, după ce treceau prin stadiile astea, mureau de o moarte adevărată, definitivă. Şi, nu ştiu de ce, îmi place să văd aşa lucrurile. Ideea de eternitate e cam obositoare, nu crezi?

— Cred că sună de parcă Andrew nu ți-ar fi lăsat moştenire doar smochingul, zise Harry.

Toowoomba râse:

— Se aude aşa de clar?

— Vocea lui hipnotică, zise Harry. Omul ăsta ar fi trebuit să se facă preot.

Se opriră lângă o maşină mică şi prăfuită, care era evident a lui

Toowoomba.

— Ştii ce, s-ar putea să am nevoie de cineva care îl cunoştea pe Andrew, zise Harry reacționând la o intuiție de moment. Cum gândea. De ce-a făcut ce-a făcut.

Îşi îndreptă umerii şi privirile li se întâlniră.

— Cred că Andrew a fost omorât, zise Harry.

— Pe naiba! izbucni Toowoomba. Nu crezi, ştii! Oricine l-a cunoscut pe Andrew ştie că n-ar fi plecat de la petrecere de bunăvoie. Pentru el viața era cea mai mare petrecere. Nu ştiu pe nimeni să fi iubit viața mai mult ca el. Cu bune şi cu rele. Dacă avea de gând să dea în primire, ar fi avut şi până atunci o mulțime de ocazii – şi motive.

— Atunci suntem de acord, zise Harry.

— De obicei, mă găseşti la numărul ăsta, zise Toowoomba, mâzgălind ceva pe o cutie de chibrituri. E un număr de mobil.

Toowoomba, care avea drum către nord, o luă din loc în maşinuța lui albă, hârbuită. Birgitta şi Harry rămaseră acolo, privindu-l cum se îndepărtează, apoi Harry avu ideea să găsească vreun coleg cu maşină care să-i ducă şi pe ei în oraş. Părea însă că majoritatea plecaseră deja. Apoi un Buick magnific, vechi, opri înaintea lor, şoferul coborî geamul şi scoase o față roşie şi un nas bătător la ochi – arăta ca un cartof cu mai mulți tuberculi lipiți unul de altul şi era, posibil, chiar mai roşu decât restul feței străbătute de o rețea de vinişoare.

— Mergeți în oraş, oameni buni? întrebă nasul, apoi le spuse să urce.

— Mă cheamă Jim Connolly. Ea e soția mea, Claudia, zise după ce se aşezară pe bancheta lată din spate.

O fetişoară negricioasă, cu un surâs luminos, se întoarse către ei de pe scaunul din față. Femeia părea de origine indiană şi era atât de măruntă, că abia dacă i se zărea creştetul pe deasupra tetierei.

Jim îi studie pe Harry şi Birgitta în oglinda retrovizoare.

— Prieteni de-ai lui Andrew? Colegi?

Conducea grijuliu străvechea maşină pe drumul de pietriş în vreme ce Harry îi explică ce legătură avuseseră cu mortul.

— Aşa, deci tu eşti din Norvegia şi tu din Suedia. Departe rău. Mda, păi cam toată lumea de pe-aici vine de undeva de departe. Claudia, de pildă, e din Venezuela, unde se țin toate concursurile de Miss Univers. Câte titluri ați luat, Claudia? Inclusiv al tău. Ha, ha.

Râdea cu atâta poftă, că ochii îi dispărură sub pielea încrețită a arcadelor. Claudia îi ținu hangul.

— Eu sunt australian, continuă Jim. Stră-stră-străbunicul meu a venit aici din Irlanda. Era un criminal şi-un hoț. Ha, ha, ha. Cândva, oamenilor nu le plăcea să admită că-s descendenți de ocnaşi, chiar dacă asta a fost cu două sute de ani în urmă. Eu, unul, m-am mândrit mereu cu asta. Condamnații, plus o mână de marinari, au întemeiat țara asta. Şi încă ce țară minunată. Pe-aici îi spunem țara norocoasă. Da, da, lucrurile se schimbă.

Acum aud că-i „marfă“ să-ți urmăreşti descendența până la condamnați. Ha, ha, ha. Mare păcat de Andrew, nu?

Jim era ca o mitralieră verbală, aşa că Harry şi Birgitta nu apucară să zică prea multe înainte ca omul să se pornească din nou. Şi, cu cât mai repede vorbea, cu atât mai lent conducea. Ca David Bowie pe casetofonul cel vechi al lui Harry, cu baterii. Îl primise de la tatăl lui, cu ani în urmă, şi, cu cât dădeai mai tare volumul, cu atât se învârtea mai greu caseta.

— Andrew şi cu mine umblam împreună cu echipa de boxeri a lui Jim Chivers. Ştii, Andrew n-a avut niciodată nasul rupt. Nici vorbă să-i întineze cineva virtutea pugilistică. Tipii ăştia aborigeni au nasurile al naibii de aplatizate, poate de aia nici nu-şi bătea nimeni capul. Dar Andrew era sănătos şi în formă. Avea inima sănătoasă şi nasul sănătos. Bine, cât de sănătoasă poate fi o inimă după ce te-au răpit autoritățile la naştere. Şi inima nu i-a mai fost aşa de sănătoasă după scandalul de la campionatul Australiei de la Melbourne. Presupun c-ai auzit câte ceva despre asta, nu? A avut mult de pierdut atunci.

Mergeau acum cu mai puțin de patruzeci la oră.

— Campionul, Campbell… ei bine, gagica lui era în limbă după Andrew, în genunchi era, dar probabil că fusese toată viața ei de-o frumusețe aşa de răpitoare că nu avusese niciodată parte de respingere. Fiindcă, dacă ar fi ştiut să reacționeze la respingere, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Dar când a bătut la uşa lui Andrew în seara aia şi el a rugat-o frumos să plece, n-a putut îndura asta; s-a dus glonț înapoi la iubitul ei şi i-a spus că Andrew a pipăit-o. Au sunat la el în cameră şi i-au zis să coboare în bucătărie. Încă umblă bârfe despre bătaia de-acolo. Viața lui Andrew a luat-o în jos dup-aia. Dar de nasul lui nu s-au putut atinge. Ha, ha, ha. Sunteți împreună?

— Nu chiar, izbuti să îngaime Harry.

— Mie mi se pare că sunteți, zise Jim privindu-i în oglindă.

Poate nu ştiţi voi încă, dar, chiar dacă păreţi cam pleoştiţi de gravitatea circumstanţelor astăzi, e o scânteie acolo. Corectaţi-mă dacă greşesc, dar arătaţi ca mine şi Claudia când eram tineri şi îndrăgostiţi, cum am fost în primii douăzeci-treizeci de ani. Ha, ha, ha. Acum suntem doar îndrăgostiţi. Ha, ha, ha.

Claudia îşi privi soţul cu ochi scăpărători.

— Pe Claudia am cunoscut-o la unul dintre bâlciurile la care mergeam. Era contorsionistă. Chiar şi azi se poate plia ca o foaie de hârtie. Aşa că nu ştiu la ce-mi trebuie Buickul ăsta baban. Ha, ha, ha. M-am ţinut după ea mai bine de-un an până să mă lase s-o sărut măcar. Şi apoi mi-a zis că se îndrăgostise de mine la prima vedere. Asta în sine era o chestie senzaţională, dacă ţineţi seama că nasul ăsta al meu luase deja o groază de bătaie. Apoi a făcut-o pe mironosiţa un an lung şi greu. Uneori femeile mă sperie de moarte. Ce părere ai, Harry?

— Păi, zise Harry, cam înţeleg ce vrei să spui.

O privi pe Birgitta, care surâse.

După ce petrecură trei sferturi de oră ca să parcurgă o distanţă ce le-ar fi luat în mod obişnuit doar douăzeci de minute, opriră la primărie, unde Harry şi Birgitta îi mulţumiră pentru transport şi se dădură jos. Vântul se înteţise şi aici. Se opriră, loviţi de rafale, neştiind ce să-şi spună, cuprinşi de o stânjeneală palpabilă.

— Un cuplu nu tocmai obişnuit, zise Harry.

— Da, spuse Birgitta. Sunt fericiţi împreună.

Vântul bătea cu putere, zguduind un copac din parc. Harry îşi imagină că vede o siluetă păroasă dând fuga să se ascundă.

— Ce facem acum? zise Harry.

— Vii la mine acasă.

— În regulă.

45

După faptă şi răsplată

Birgitta îi vârî lui Harry o ţigară între buze şi i-o aprinse.

— Ai meritat-o.

Harry cugetă la asta. Nu se simţea tocmai rău. Trase cearşaful pe el.

— Eşti jenat? râse Birgitta.

— Nu-mi plac privirile tale pofticioase. Poate că n-o să crezi, dar de fapt nu sunt o maşină.

— Chiar aşa? făcu Birgitta muşcându-i în joacă buza de jos. Pe mine m-ai păcălit. Pistonul ăla…

— Bine, bine. Trebuie să fii aşa de vulgară acum, când viaţa a ajuns o binecuvântare, scumpo?

Fata i se cuibări alături şi îşi lăsă capul pe pieptul lui.

— Mi-ai promis altă poveste, şopti.

— Aşa e, recunoscu Harry şi trase aer adânc în piept. Să vedem… Începe aşa. Eram într-a opta şi a venit o fată nouă într-o clasă paralelă. O chema Kristin şi a durat doar trei săptămâni până să se combine oficial cu cel mai bun amic al meu, Terje, băiatul cu cei mai albi dinţi din şcoală, care cânta la chitară într-o trupă. Problema era că fata era totodată şi cea pe care o aşteptasem întreaga viaţă.

Se opri din vorbit.

— Şi ce-ai făcut?

— Nimic. Am continuat să aştept. Între timp, m-am împrietenit cu Kristin – putea vorbi cu mine câte-n lună şi în stele, aşa simţea. Îmi făcea confesiuni despre lucrurile care nu mergeau între ea şi Terje, fără să-şi dea seama că amicul ei era, pe furiş, cât se poate de mulţumit şi că aştepta momentul în care să treacă la atac.

Harry făcu o grimasă.

— Doamne, ce mult mă uram.

— Sunt bulversată, îngână Birgitta mângâind-i afectuos părul.

— Un prieten ne-a invitat, în gaşcă, la ferma nelocuită a bunicilor săi în acelaşi weekend în care trupa lui Terje avea o cântare. Am băut vin de casă şi am stat pe sofa cu Kristin, vorbind până târziu în noapte. Am decis, după un timp, să explorăm casa şi am urcat în mansardă. Uşa era încuiată, însă Kristin a descoperit o cheie atârnată de un cârlig şi a descuiat-o. Ne-am întins unul lângă altul pe cuvertura de pe un pat cu baldachin, unul cam micuț. În cutele lenjeriei, am văzut nişte dâre negre şi-am tresărit scârbit când mi-am dat seama că erau muşte moarte. Probabil cu miile. Am văzut cum fața ei se apropie de a mea, tivită cu muşte negre pe perna albă, scăldată în lumina albăstruie a lunii, o lună rotundă, uriaşă care-i făcea pielea să pară transparentă.

— Pf! făcu Birgitta şi se rostogoli peste el.

Se priviră îndelung în ochi.

— Am vorbit despre tot soiul de nimicuri. Am stat aşa, fără să ne mişcăm, ascultând liniştea. Am auzit o maşină trecând pe drum şi luminile farurilor au brăzdat tavanul, proiectând în odaie tot soiul de umbre stranii. Kristin a terminat-o cu Terje la două zile după aceea.

Harry se întoarse pe-o parte, cu spatele la Birgitta, care se lipi îndată de el.

— Şi ce s-a mai întâmplat după aceea, Valentino?

— Am început să ne întâlnim în secret. Până ce n-a mai fost secret deloc.

— Cum i-a picat lui Terje?

— Păi… unii reacționează ca la carte. Terje le-a cerut prietenilor să aleagă: el sau eu. Cred că a fost o victorie zdrobitoare. Obținută de băiatul cu cei mai albi dinți din şcoală.

— Cred că a fost groaznic. Şi te-ai simțit singur?

— Nu ştiu ce-a fost mai aiurea. Sau de cine-mi era mai milă, de mine sau de Terje.

— Măcar tu şi Kristin vă aveați unul pe celălalt.

— Aşa-i, dar se dusese vraja. Fata ideală, vezi tu, dispăruse.

— Cum adică?

— Aveam o fată care părăsise un băiat pentru cel mai bun prieten al lui.

— Şi tu erai, pentru ea, băiatul care-şi folosise fără scrupule cel

mai bun prieten ca să fie cu ea.

— Exact. Şi chestia asta avea să rămână pentru totdeauna între noi. Nu la suprafață, poate, însă mocnea undeva în fundal, emanând dispreț reciproc. De parcă eram complici la un omor scandalos.

— Deci a trebuit să te descurci cu o relație care nu era perfectă. Bun venit în realitate!

— Nu mă înțelege greşit. Cred că păcatele noastre comune au fost, în multe feluri, un liant. Cred că ne-am iubit cu adevărat o vreme. Unele zile erau... perfecte. Ca nişte picături de apă. Ca un tablou minunat.

Birgitta râse.

— Îmi place să te aud vorbind, Harry. Ți se luminează ochii când vorbeşti aşa. De parcă ai retrăi momentele alea. Ți-e dor să te întorci?

— La Kristin? Poate că tânjesc după vremurile când eram împreună, dar să mă întorc la Kristin? Oamenii se schimbă. Persoana după care tânjeşti s-ar putea să nu mai existe. Ce naiba, doar ne schimbăm cu toții. Odată ce-ai avut o experiență, e prea târziu, nu mai poți să ai vreodată senzația că încerci lucrul ăla pentru prima oară. E trist, dar aşa stau lucrurile.

— Ca atunci când te îndrăgosteşti întâia oară? zise încetişor Birgitta.

— Ca atunci... când te îndrăgosteşti întâia oară, zise Harry mângâind-o pe obraz.

Apoi trase din nou adânc aer în piept.

— Aş vrea să te rog ceva, Birgitta. Să-ți cer o favoare.

Muzica era asurzitoare şi Harry trebui să se aplece spre el ca să audă ce-i spunea. Teddy o ridica în slăvi pe noua sa vedetă, Melissa, care avea nouăsprezece ani şi care, în clipa aceea, încingea la roşu atmosfera. Nu era nicio exagerare, trebui să admită Harry.

— Zvonurile. Ele fac treaba, zise Teddy. Poți să-ți faci tu reclamă cât pofteşti, dar până la urmă o singură chestie vinde, zvonul care circulă din gură-n gură.

Şi zvonurile îşi făcuseră bine treaba, fiindcă pentru prima oară după multă vreme clubul era aproape plin. După numărul în care Melissa întruchipa o văcăriță cu lasou, bărbații ovaționară cu

entuziasm, ba chiar şi minoritatea femeiască aplaudă politicos.

— Vezi, urmă Teddy, n-are succes fiindcă a născocit un număr nou – doar e striptease clasic, Dumnezeu ştie că-i aşa. Am mai avut pe-aici o duzină de fete care făceau acelaşi număr şi niciun client nu dădea vreun semn că i-ar păsa măcar atâtica. Motivul e altul, e vorba de inocență şi emoție.

Din experiență, totuşi, Teddy ştia că asemenea valuri de popularitate erau, din păcate, trecătoare. Pe de o parte, publicul era mereu în căutare de ceva nou; pe de alta, branşa asta avea o neplăcută tendință de a-şi devora propriile odrasle.

— Pentru dansul la bară ai nevoie de entuziasm, răcni Teddy peste bubuitul ritmurilor disco. Nu foarte multe dintre fete reuşesc să-şi păstreze entuziasmul, oricât de tare ar încerca. Patru spectacole în fiecare zi nenorocită. Îți pierzi interesul şi uiți de public. Am văzut asta întâmplându-se de-o mulțime de ori. Nu contează cât de populară eşti, un ochi exersat îşi dă seama când se stinge o stea.

— Cum?

— Păi sunt dansatoare, nu? Trebuie s-asculte muzica, să o interiorizeze, din astea. Când se „agită“ şi-s un pic înaintea ritmului nu e ce-ai putea crede, adică un semn că-s prea entuziaste. Dimpotrivă, e un semn că li s-a făcut lehamite şi că vor să scape cât mai rapid. Şi, adesea subconştient, îşi reduc din mişcări, aşa că detaliile dansului sunt diminuate. E la fel cu cei care au spus acelaşi banc de multe ori; încep să lase pe dinafară amănuntele mici, dar semnificative care te fac să râzi când vine poanta. Şi în privința chestiei ăsteia e greu de făcut ceva – limbajul trupului nu minte şi se transmite audienței. Fetele sunt conştiente de asta şi, ca să condimenteze spectacolul, să-i ridice nivelul, beau câteva pahare înainte să urce pe scenă. Uneori prea multe. Iar după o vreme…

Teddy îşi lipi un deget de o nară şi mimă trasul pe nas.

Harry încuviință. Era o poveste familiară.

— Descoperă prafurile. Şi astea, spre deosebire de alcool, le fac vioaie. Plus că au auzit ele că le şi ajută să se mențină zvelte. Şi îndată ajung să ia tot mai mult ca să obțină starea care le trebuie ca să dea, seară de seară, ce au mai bun din ele. Ajung rapid să nu-şi mai poată face numărul fără. Apoi, nu după multă vreme, efectele devin vizibile, fetele observă că-şi pierd concentrarea şi încep să urască gloata de bețivani voioşi. Şi într-o noapte ies de pe scenă, furioase, înlăcrimate. Se ceartă cu directorul, îşi iau o

săptămână de concediu şi-apoi se întorc. Dar nu mai pot simți atmosfera, pâlpâirea aceea interioară care le-a ajutat cândva să se sincronizeze. Publicul începe să tropăie nemulțumit şi, până la urmă, vine vremea să termini cu meseria asta şi să-ți vezi de viață.

Da, Teddy se afla în miezul palpitând al lucrurilor. Dar toate acestea se găseau în viitor. Acum, era timpul să mulgă vaca, pe cea care stătea acum pe scenă cu ochi mari şi ugere pline mai să plesnească şi care era probabil – ținând seama de împrejurări – o vacă foarte fericită.

— Nu ți-ar veni să crezi dacă ți-aş spun cine vine pe-aici ca să vadă ce prospătură avem, chicoti Teddy, scuturându-şi cu un bobârnac reverul hainei. Unii fac parte chiar din breasla ta, ca să spun aşa. Şi nu-s tocmai băieți din josul ierarhiei.

— Un pic de striptease nu face rău nimănui, cred.

— Păăăi, tărăgăna Teddy. Nu ştiu ce să zic despre asta. Atâta vreme cât plătesc pagubele după aia, presupun că o zgârietură pe ici, pe colo nu-i chiar aşa de gravă.

— Ce vrei să spui?

— Mai nimic. Destul cu asta. Ce te-aduce încoace, domnule detectiv?

— Două lucruri. Fata care a fost găsită în Centennial Park s-a dovedit a nu fi chiar inocența întruchipată, cum părea la prima vedere. Probele de sânge au arătat că era plină de amfetamine şi, la o cercetare mai amănunțită, urmele ne-au adus aici. Am descoperit, de fapt, că a fost pe scenă în seara aceea, înainte să dispară.

— Barbara, da. Tragic, într-adevăr, făcu Teddy străduindu-se să se arate îndurerat. Nu era ea cine ştie ce dansatoare, dar era o fată extraordinară. Ați aflat ceva?

— Speram să ne poți ajuta tu, Mongabi.

Cu un gest nervos, Teddy îşi trecu mâna prin părul pieptănat pe spate şi dat cu gel.

— Îmi pare rău, şefu'. Nu era în turma mea. Cu Sammy trebuie să vorbeşti. Apare mai târziu.

O pereche de țâțe enorme, înveşmântate în satin, îi blocară vederea pentru o clipă, apoi îşi văzură de drum şi, când se uită, Harry băgă de seamă că pe masă, lângă el, răsărise un cocteil pestriț.

— Ziceai că ai venit pentru două lucruri, şefu'. Care era al doilea?

— A, da. O chestiune absolut privată, Mongabi. Mă întrebam dacă l-ai mai văzut până acum pe amicul meu de colo? întrebă Harry şi arătă spre bar, unde o siluetă înaltă, în smoching, le făcu din mână.

Teddy clătină din cap.

— Eşti absolut sigur, Mongabi? E destul de bine cunoscut. În curând o să ajungă campionul la box al Australiei.

Urmă un moment de tăcere. Ochii lui Teddy Mongabi sclipiră alert.

— Ce vrei să...?

— Categoria grea, se înțelege de la sine.

Harry descoperi paiul printre umbreluțele şi feliile de lămâie din pahar şi sorbi din cocteilul de fructe.

Teddy se sili să zâmbească.

— Domnule detectiv, mă-nşel eu sau până acum am avut o conversație plăcută?

— Chiar aşa, plăcută. Dar nu totul în viață e plăcut. Momentul plăcut s-a terminat.

— Uite ce-i, detectiv Holy, şi eu cred că nimic din ce s-a întâmplat recent n-a fost tocmai plăcut. Îmi pare rău. Deşi ar trebui să-ți asumi şi tu o parte din vină, să ştii. Când ai intrat aici, în seara asta, am crezut că se înțelege de la sine că trecutul a rămas în urma noastră. Cred că sunt nişte lucruri în privința cărora ne putem înțelege. Vorbim aceeaşi limbă, şefu'.

Se lăsă o tăcere scurtă şi, dintr-odată, muzica disco se opri. Teddy ezită. Cu un bolborosit zgomotos, Harry trase cu paiul ultimele picături de suc.

Teddy înghiți în sec.

— Ştiu, de exemplu, că Melissa nu are vreun program special pe restul serii, zise aruncându-i o privire imploratoare lui Harry.

— Mulțumesc, Mongabi, apreciez că te-ai gândit la mine. Dar n-am, pur şi simplu, timp acum. Trebuie să termin cu povestea asta şi-apoi am şters-o de aici.

Scoase din haină un baston negru de poliție.

— Aşa de ocupați suntem că nici nu ştiu dacă o să am timp să te omor ca lumea, zise Harry.

— Ce naiba...?

Harry se ridică în picioare.

— Sper că Geoff şi Ivan sunt de serviciu în seara asta. Prietenul meu abia aşteaptă să-i cunoască, să ştii.

Teddy se ridică şi el.

— Închide ochii, zise Harry şi lovi.

46

Momeală

— Mdaa?

— Alo, cu Evans vorbesc?

— Posibil. Cine întreabă?

— Salut, sunt Birgitta, prietena lui Inger. Ne-am întâlnit de vreo două ori la Albury. Am păr lung, blond, un pic roşcat. Mă ții minte?

— Sigur că te țin minte. Ce mai faci? De unde ai făcut rost de numărul meu?

— Sunt bine. Cu suişuri şi coborâşuri, îți dai seama. Cam deprimată din cauza lui Inger şi restul, dar nu vreau să te bat la cap cu asta. Inger mi-a dat numărul tău, în caz că era nevoie s-o sunăm când se ducea în Nimbin.

— Înțeleg.

— Da, şi chestia e că ai ceva ce-mi trebuie, Evans, ştiu că ai.

— Aşaa, ce?

— Chestii.

— Am priceput. Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar mă îndoiesc că am ce cauți tu. Ascultă... ăă... Birgitta...

— Nu înțelegi, trebuie să ne întâlnim!

— Uşurel. Pentru ce-ți trebuie ție sunt încă o sută de furnizori şi asta nu-i o linie sigură, aşa că-ți sugerez să nu te ia gura pe dinainte. Îmi pare rău, nu te pot ajuta.

— Ce-mi trebuie mie începe cu „m“, nu cu „h“. Şi eşti singura persoană care are aşa ceva.

— Prostii.

— Bine, mai sunt vreo câțiva, dar n-am încredere în niciunul. Cumpăr pentru mai multă lume. Am nevoie de multă şi plătesc bine.

— Sunt cam prins acum, Birgitta. Nu mai suna aici, te rog.

— Stai! Pot să... ştiu nişte lucruri. Ştiu ce-ți place.

— Ce-mi place?
— Ce-ți… place cu adevărat. Ce te stârneşte.
…
…
— Scuze, a trebuit să invit pe cineva afară din cameră. Îmi dai dureri de cap, nu alta. Aşadar… ce crezi tu că-mi place, Birgitta?
— Nu pot să spun la telefon, dar… sunt blondă şi… îmi place şi mie chestia aia.
— Fir-ar, ce bârfesc fetele! Mereu surprinzătoare. Credeam că Inger şi-a ținut gura în privința asta.
— Când ne putem vedea, Evans? E urgent.
…
— O să ajung în Sydney poimâine, dar probabil c-ar trebui să am în vedere un zbor mai devreme de-atât…?
— Da!
— Hm.
— Când putem să…?
— Şş, Birgitta, mă gândesc.
…
— Bun, ascultă cu atenție. Ia-o pe Darlington Road mâine seară la opt. Opreşte pe stânga, la Hungry Jack's. Uită-te după un Holden negru, cu geamuri fumurii. Dacă nu-i acolo până în opt şi jumătate, poți să pleci. Şi ai grijă să-ți pot vedea părul.

47

Date

— Ultima oară? Să vedem… Kristin m-a sunat acasă într-o seară, din senin. Cred că băuse un pic. M-a făcut cu ou şi cu oțet pentru o chestie, nu mai țin minte ce. Probabil pentru că-i distrusesem viața. Avea tendința să creadă că oamenii din jur distrug mereu lucrurile pe care ea le-a plănuit cu atâta grijă.

— Aşa e cu fetele care au crescut singure, jucându-se cu păpuşile.

— Poate. Dar, cum îți spuneam, nu mai țin minte. Rar se întâmpla să fiu treaz pe-atunci.

Harry se ridică în coate pe nisip şi cercetă din priviri marea. Coamele albe ale valurilor se înălțau şi, atunci când cădeau la loc, zdrobindu-se de stâncile abrupte aflate dincolo de plaja Bondi, spuma stăruia în aer încă o clipă şi licărea în soare ca sticla pisată.

— Dar am mai văzut-o încă o dată. M-a vizitat la spital după accident. Mai întâi, când am deschis ochii, mi s-a părut că visez când am văzut-o la căpătâiul patului, palidă, aproape transparentă. Era la fel de frumoasă ca întâia oară când o văzusem.

Birgitta îl împunse cu degetul în coaste.

— Am cam exagerat cu sentimentalismul?

— Deloc, continuă.

Stătea pe burtă şi se hlizea.

— Păi cum aşa? Ar trebui să fii un pic geloasă când vorbesc despre o iubire de altădată. Dar cu cât intru mai mult în detalii despre trecutul meu romantic, cu atât pare să-ți placă mai mult.

Birgitta îi aruncă o privire pe deasupra ochelarilor de soare.

— Îmi place să aflu că polițaiul meu cel bărbătos a avut o viață sentimentală. Chiar dacă a avut-o cu ceva timp în urmă.

— Cu ceva timp în urmă? Păi acum ce se cheamă că e?

Ea râse.

— Acum este vorba despre o legătură de vacanță matură, bine chibzuită, care nu devine prea intensă, dar are la pachet suficient sex cât să merite osteneala.

Harry scutură din cap.

— Nu-i adevărat, Birgitta, şi ştii asta.

— E adevărat, dar e în regulă, Harry. Deocamdată. Continuă-ți povestea. Dacă detaliile devin prea personale, o să te anunț. Şi, oricum, o să-mi vină şi mie rândul dup-aia, când o să-ți povestesc despre fostul meu iubit, zise ea foindu-se pe nisipul fierbinte cu o expresie mulțumită pe figură. Foştii mei iubiți, de fapt.

Harry îi îndepărtă cu palma nisipul de pe spatele alb.

— Sigur n-o să te arzi? La soarele ăsta, cu pielea ta...

— Doar tu însuți m-ai dat cu loțiune, *herr* Hole!

— Mă întreb dacă are un factor de protecție suficient de ridicat. OK, las-o baltă. Pur şi simplu nu voiam să te alegi cu arsuri.

Harry se uită lung la pielea ei albă, sensibilă la lumină. Când îi ceruse favorul, Birgitta zisese da pe loc – fără vreo ezitare.

— Relaxează-te, tati, şi spune povestea.

○

Ventilatorul nu funcționa.

— Rahat, era nou-nouț! se lamenta Watkins, arzându-i aparatului o scatoalcă, în vreme ce apăsa fără folos întrerupătorul.

Însă ventilatorul devenise o masă de aluminiu tăcut şi electricitate moartă.

McCormack mârâi.

— Lasă-l, Larry. Cere-i Laurei unul nou. Azi e Ziua Z şi avem pe cap lucruri mai importante. Larry?

Watkins, iritat, mută ventilatorul într-o parte.

— Totul e gata, şefu'. Avem trei maşini în zonă. Domnişoara Enquist va avea un transmițător radio, ca să ne putem da seama unde e în orice moment, plus un microfon, ca să putem auzi şi evalua situația. Planul este că îl aducem la ea în apartament, unde Holy, Lebie şi cu mine o să fim ascunşi în şifonierul din dormitor, pe balcon şi, respectiv, pe coridor. Dacă se întâmplă ceva în maşină sau dacă schimbă traseul, o să se țină după ei trei echipaje.

— Ce strategie abordăm?

Yong îşi îndreptă ochelarii.

— Treaba ei este să-l facă să zică ceva despre crime, şefu'. O să mărească presiunea asupra lui ameninţându-l că se duce la poliţie să spună ce ştie de la Inger despre năravurile lui sexuale. Dacă e sigur că fata nu poate să scape, e posibil ca White să-şi dea drumul la gură.

— Cât aşteptăm înainte să intervenim?

— Până ce avem pe bandă dovezi concrete. În cel mai rău caz, până încearcă s-o agreseze.

— Risc?

— Sunt nişte riscuri, normal, dar nu poţi să strângi pe cineva de gât cât ai bate din palme. Suntem, oricum ar fi, la câteva secunde distanţă.

— Dar dacă are o armă?

Yong ridică din umeri.

— Din ce ştim, ar fi un comportament atipic pentru persoana în cauză, şefu'.

McCormack se ridicase de pe scaun şi începuse să se preumble încoace şi-ncolo prin încăperea micuţă. Îi amintea lui Harry de un leopard bătrân şi gras pe care-l văzuse, copil fiind, la zoo. Cuşca era atât de mică încât începea să-şi răsucească partea anterioară a corpului înainte ca partea posterioară să fi terminat răsucirea precedentă. Înainte şi înapoi. Înainte şi înapoi.

— Dar dacă vrea sex înainte să spună sau să facă ceva?

— O să-l refuze. O să spună că s-a răzgândit, că a zis doar aşa, ca să facă rost de morfină.

— Şi după aia îl lăsăm în pace?

— Nu facem valuri decât dacă ştim că-l avem cu ceva la mână, şefu'.

McCormack îşi supse buza de sus.

— De ce a fost ea de acord să facă asta?

Tăcere.

— Fiindcă nu-i plac violatorii şi criminalii, zise după o pauză lungă Harry.

— În afară de asta.

O tăcere încă şi mai lungă.

— Fiindcă am rugat-o eu, spuse în cele din urmă Harry.

○ ○ ○

— Pot să te deranjez, Yong?

Yong Sue ridică privirea de pe ecranul computerului, zâmbind.
— Sigur, amice.
Harry se lăsă greoi pe un scaun. Polițistul cel ocupat își văzu de bătut la tastatură, cu un ochi la ecran şi cu unul spre el.
— Ar fi drăguț dacă asta ar rămâne între noi, Yong, dar să ştii că mi-am pierdut credința.
Yong se opri din țăcănit.
— Cred că Evans White e o pistă falsă, continuă Harry.
Yong păru uluit.
— De ce?
— E cam greu de explicat, dar sunt nişte lucruri pe care nu mi le pot scoate din minte. Andrew a încercat să-mi spună ceva la spital. Ba chiar şi mai înainte.
Se opri. Yong îi făcu semn să continue.
— Încerca să-mi spună că soluția era mai aproape de casă decât îmi închipuiam. Cred că vinovatul e cineva pe care Andrew, dintr-un motiv oarecare, nu l-a putut aresta el însuşi. Îi trebuia o persoană din afară. Unul ca mine – un norvegian apărut pe nepusă masă şi care apoi trebuie să ia următorul avion înapoi. Am ajuns la concluzia asta pe când credeam că Otto Rechtnagel e criminalul şi că, întrucât era un prieten apropiat, Andrew voia ca altcineva să-l oprească. Însă ceva în toată povestea asta nu-mi pica bine. Acum îmi dau seama că nu Otto era persoana pe care voia Andrew să pun mâna, ci altcineva.
Yong îşi drese vocea.
— N-am mai adus vorba despre asta, Harry, dar am fost surprins când Andrew a venit cu martorul ăsta care-l văzuse pe Evans White în Nimbin în aceeaşi zi în care a fost omorâtă Holter. Acum, dacă stau să mă gândesc, am avut senzația că poate Andrew avea un alt motiv să mute atenția noastră de la Evans White – tipul îl avea cu ceva la mână. Evans White ştia că Andrew consuma heroină şi ar fi putut, cu asta, să facă să fie dat afară din poliție şi băgat la închisoare. Nu-mi place ideea asta, dar te-ai gândit la posibilitatea ca Andrew şi White să fi ajuns la o înțelegere? Că Andrew avea să se asigure că Evans White era ocolit de anchetă?
— Începe să devină încurcată treaba, Yong, dar… mda, m-am gândit şi eu la posibilitatea asta. Şi am respins-o. Nu uita că Andrew ne-a ajutat să-l identificăm şi să-l găsim pe Evans White, după fotografie.
— Hm, făcu Yong scărpinându-se la ceafă cu un creion. Am fi

reuşit şi fără el, dar ne-ar fi luat mai mult. Ştii care-s şansele, raportat la toate cazurile, ca partenerul unei persoane omorâte să fie făptaşul? Patruzeci şi opt la sută. Andrew ştia că vom investi resurse substanțiale ca să-l găsim pe iubitul secret al lui Inger Holter, după ce traduceam scrisoarea. Aşa că, dacă voia cu adevărat să-l apere pe White şi să-l țină totodată sub radar, putea la fel de bine şi să fie de ajutor. De dragul aparențelor. Ție ți s-a părut remarcabil, de pildă, că a putut recunoaşte imediat nişte pereți într-un loc în care nu mai fusese decât o dată, drogat, acum vreo sută de ani.

— Poate că ai dreptate, Yong, nu ştiu. Oricum, nu cred că are rost să ridicăm prea multe semne de întrebare acum, când băieții ştiu ce au de făcut. Poate că, strâns cu uşa, Evans White o să se dovedească până la urmă a fi omul nostru. Dar, dacă aş fi crezut asta cu adevărat, n-aş fi rugat-o niciodată pe Birgitta să participe.

— Cine crezi, deci, că e omul nostru?

— Adică cine cred de data *asta*, nu?

Yong zâmbi.

— Ceva de genu'.

Harry îşi frecă îngândurat bărbia.

— Am dat deja alarma de două ori, Yong. Şi, din ce ştiu, a treia oară când băiatul a strigat „Lupul!“, n-a mai dat nimeni fuga la stână. Aşa că e necesar, de data asta, să fiu sută la sută sigur.

— De ce ai venit la mine cu asta, Harry? De ce nu te-ai dus la unul dintre şefi?

— Fiindcă poți să faci vreo două chestii pentru mine, să investighezi discret şi să găseşti datele care-mi trebuie fără să se prindă nimeni altcineva din clădirea asta.

— Să nu mai ştie nimeni, adică?

— Ştiu că sună cam dubios. Şi ştiu că ai mai multe de pierdut decât majoritatea, dar eşti singurul care mă poate ajuta, Yong. Ce spui?

Yong îl măsură îndelung cu privirea.

— O să ne ajute să găsim criminalul, Harry?

— Aşa sper.

48

Planul

— Bravo, recepție.

Stația radio pârâi.

— Radioul merge cum trebuie, zise Lebie. Care-i treaba înăuntru?

— E-n regulă, răspunse Harry.

Stătea pe patul făcut, studiind o fotografie a Birgittei aflată pe noptieră. Era o poză de la ceremonia de confirmare religioasă. Arăta serioasă, tânără şi ciudată, cu păr cârlionțat şi fără pistrui, din pricină că fotografia fusese supraexpusă. Nu arăta bine. Birgitta îi spusese că păstra poza ca pe o îmbărbătare pentru zilele proaste, ca dovadă că izbutise să progreseze în ciuda a tot şi toate.

— Cum stăm cu timpul? întrebă Lebie.

— Birgitta termină lucrul în cincisprezece minute. Ai noştri sunt la Albury chiar acum, îi pun microfonul şi emițătorul.

— O s-o ducă cu maşina până pe Darlinghurst Road?

— Nu. Nu ştim pe unde e White, exact. S-ar putea s-o vadă coborând dintr-o maşină şi să intre la bănuieli. O să meargă pe jos de la Albury.

Vocea lui Watkins se auzi de pe coridor.

— Perfect. Pot să mă postez după colț, dincolo de intrare, şi să-i urmăresc fără să fiu văzut. Aşa o să avem contact vizual tot drumul. Tu unde eşti, Holy?

— Aici, înăuntru, domnule. V-am auzit. Mă bucur să aud asta, domnule.

— Cum stăm cu legătura radio, Lebie?

— E funcțională, domnule. Toată lumea e pe poziție. Aşteptăm.

○

Harry răsucise gândul pe toate părțile. Din toate perspectivele. Își adusese singur argumente şi contraargumente, încercase toate abordările cu putință şi decisese, până la urmă, că nu-i păsa dacă ea avea să vadă în asta un clişeu oribil, o formă copilărească de exprimare sau un fel comod de evadare. Desfăcu din ambalaj trandafirul sălbatic pe care-l cumpărase şi-l puse în paharul cu apă aflat lângă poza de pe noptieră.

Şovăi. Poate că avea să-i distragă atenția? Poate că Evans White avea să pună întrebări, dacă vedea un trandafir lângă patul ei? Îşi trecu degetul arătător peste unul dintre spini. Nu. Birgitta avea să aprecieze încurajarea; vederea trandafirului avea s-o facă să se simtă mai puternică.

Se uită la ceas. Era ora opt.

— Bine, hai să-i dăm drumul! strigă înspre salon.

49

O plimbare prin parc

Ceva nu era în regulă. Harry nu auzea ce spun, auzea însă, din salon, pârâiturile stației. Şi era prea mult. Toți ştiau dinainte ce aveau de făcut, aşa că, dacă ar fi mers totul după plan, n-ar fi fost necesară atâta vorbărie în stații.

— Futu-i, futu-i, futu-i, zise Watkins.

Lebie îşi îndepărtă căştile de pe urechi şi se întoarse spre Harry.

— N-a apărut, zise.

— Cum?

— A ieşit din Albury la exact opt şi un sfert. Nu i-ar fi luat mai mult de zece minute de mers până în King's Cross. Asta era acum douăzeci şi cinci de minute.

— Credeam că o să fie sub supraveghere tot timpul!

— Odată ajunsă la locul de întâlnire, da. De ce ar fi...?

— Şi microfonul ei? Îl avea pornit când a plecat, nu?

— Au pierdut legătura cu ea. La un moment dat, nu s-a mai auzit nimic. Niciun sunet.

— Ai o hartă pe undeva? Pe ce drum a apucat-o? întrebă Harry repede, cu voce scăzută.

Lebie scoase atlasul străzilor din geantă şi i-l întinse lui Harry, care răsfoi până la pagina cu Paddington şi King's Cross.

— Pe unde ar fi putut s-o ia? întrebă Lebie prin stație.

— Pe cel mai simplu drum, pe Victoria Street, veni răspunsul.

— Uite, zise Harry. Pe după colț, pe Oxford Street, pe Victoria, pe lângă spitalul St Vincent, prin Green Park, apoi pe la intersecție, unde începe Darlinghurst Road şi încă două sute de metri pe ea, până la Hungry Jack's. Mai simplu nici că se putea, ce naiba!

Watkins luă microfonul stației.

— Smith, trimite două maşini pe Victoria Street s-o găsească pe fată. Zi-le celor de la Albury să dea o mână de ajutor. O maşină să

rămână în fața localului, în caz că apare totuşi. Mişcați-vă rapid şi nu faceți zarvă. Raportați imediat ce aflați ceva.

Lăsă deoparte microfonul.

— Futu-i, futu-i şi iar futu-i! Ce pizda mă-sii se întâmplă? A dat vreo maşină peste ea? Au jefuit-o? Au violat-o? Căcat, căcat, căcat.

Lebie şi Harry schimbară priviri.

— Poate că Evans White a trecut cu maşina pe Victoria, a văzut-o şi a luat-o cu el, sugeră Lebie. Ştie cum arată, de la Albury, şi poate c-a recunoscut-o.

— Transmițătorul radio, zise Harry, ar trebui să funcționeze încă!

— Bravo, Bravo! Watkins, recepție. Primiți vreun semnal de la transmițătorul ei?... Da?... Înspre Albury? Atunci nu-i departe. Iute, iute, iute. Foarte bine! Terminat!

Cei trei bărbați rămaseră tăcuți. Lebie îi aruncă o privire lui Harry.

— Întreabă dacă au văzut maşina lui White, zise Harry.

— Bravo, recepție. Aici Lebie. Ce se ştie de Holdenul negru? L-a văzut cineva până acum?

— Negativ.

Watkins sări de pe scaun şi începu să se plimbe prin încăpere, înjurând încet. Harry stătuse pe vine încă de când intrase în salon şi abia acum observă că îl dureau muşchii încordați.

Radioul pârâi.

— Charlie, aici Bravo. Recepție.

Lebie apăsă butonul microfonului.

— Aici Charlie, Bravo. Spune-mi.

— Aici Stolz. Am găsit geanta cu transmițătorul şi microfonul în Green Park. Fata s-a făcut nevăzută.

— În geantă? zise Harry. Nu trebuia să le aibă lipite de ea cu bandă adezivă?

Watkins se foi.

— Probabil am uitat să zic, dar am discutat ce s-ar întâmpla dacă ar intra în contact fizic cu ea... dacă o ia în brațe şi... înțelegi tu – se dă la ea. Domnişoara Enquist a fost de acord că ar fi mai sigur să țină echipamentul în geantă.

Harry îşi trăsese deja geaca pe el.

— Unde te duci? întrebă Lebie.

— O aştepta, spuse Harry. Poate c-a urmărit-o de la Albury. Nici măcar nu i-a dat vreo şansă să țipe. Aş zice că a folosit şi aici o

cârpă cu eter. Ca în cazul lui Otto Rechtnagel.

— Pe stradă? întrebă sceptic Lebie.

— Nu. În parc. Am plecat. Ştiu pe cineva acolo.

○

Joseph clipea fără oprire. Era incredibil de beat.

— Cred că s-au oprit aici să se pupăcească, Harry.

— Ai mai zis asta de patru ori, Joseph. Cum arăta bărbatul? Unde se duceau? Avea maşină?

— Când am văzut-o cât de împleticit merge, Mikke şi cu mine am zis că-i mai beată ca noi. Cred că Mikke e invidios. He, he. Salută-l pe Mikke. E din Finlanda.

Mikke zăcea pe cealaltă bancă, deja căzut în inconştiență.

— Uită-te la mine, Joseph! Uită-te la mine. Trebuie s-o găsesc. Înțelegi? Tipul ăla e probabil un ucigaş.

— Încerc, Harry. Chiar încerc. Rahat, aş vrea să te pot ajuta.

Joseph strânse din pleoape şi gemu, izbindu-şi fruntea cu pumnul.

— Lumina-i aşa de proastă în parcul ăsta, că n-am văzut mare lucru. Cred că era un tip solid.

— Gras? Slab? Blond? Brunet? Şchiop? Ochelari? Barbă? Şapcă pe cap?

Joseph, în loc să răspundă, îşi dădu ochii peste cap.

— Ai un tabacioc, moşule? Îmi limpezeşte mintea.

Dar toate țigările din lume n-ar fi reuşit să spulbere pâcla de alcool ce-i încețoşa creierul lui Joseph. Harry îi lăsă restul pachetului şi-i spuse să-l întrebe pe Mikke, după ce-şi revenea, dacă-şi aminteşte ceva. Dar nu se aştepta la cine ştie ce.

○

Când Harry se întoarse în apartamentul Birgittei, se făcuse deja ora două dimineața. Lebie, care stătea lângă stație, îl întâmpină cu o privire plină de milă.

— Ai luat-o la suceală prin zonă, nu? Şi… nimic?

Suceală? Lui Harry îi scăpa înțelesul expresiei, însă încuviință din cap.

— Nimic, zise el, prăbuşindu-se pe un scaun.

— Care era atmosfera la secție? întrebă Lebie.

Harry se căută de țigări, apoi îşi aminti că-i lăsase pachetul lui Joseph.

— Nebunie totală. Watkins e pe cale s-o ia razna şi maşinile gonesc prin Sydney aiurea, ca nişte găini fără cap, cu sirenele pornite. Despre White se ştie doar că a plecat azi din apartamentul lui din Nimbin şi a luat zborul de ora patru spre Sydney. De atunci, nu l-a mai văzut nimeni.

Îi ceru lui Lebie o ţigară şi fumară în tăcere.

— Du-te acasă şi dormi vreo câteva ceasuri, şefu'. Rămân eu aici în caz că Birgitta se întoarce. Las staţia pornită, să fiu la curent cu ce se mai întâmplă.

— Pot să dorm şi aici, Harry.

Harry scutură din cap.

— Du-te acasă. Te sun dacă apare ceva nou.

Lebie îşi puse pe craniul lucios o şapcă cu însemnele echipei Sydney Bears şi porni spre uşă.

— O găsim noi. Simt asta în măduva oaselor. Rezistă, prietene.

Harry se uită la Lebie. Era greu de spus dacă omul credea ce spusese.

De îndată ce rămase singur, deschise geamul şi aruncă o privire peste acoperişuri. Afară se mai răcorise, totuşi aerul încă era călduţ, amestecat cu mirosul oraşului, al oamenilor şi al mâncărurilor din lumea largă. Era una dintre cele mai frumoase nopţi de vară de pe pământ, într-unul dintre cele mai frumoase oraşe de pe pământ. Ridică privirea spre cerul înstelat. O infinitate de luminiţe mărunte şi scăpărătoare ce păreau să pulseze de viaţă dacă le priveai îndeajuns de mult. Toată frumuseţea asta fără noimă.

Îşi testă sentimentele. Nu-şi putea îngădui să se lase purtat de ele. Nu încă, nu acum. Mai întâi sentimentele bune. Chipul Birgittei cuprins între palmele lui, ochii ei râzători. Apoi sentimentele rele. Pe acelea trebuia să le ţină la distanţă, însă încercă marea cu degetul ca să-şi formeze o impresie despre tăria lor.

Se simţea de parcă s-ar fi aflat într-un submarin, pe fundul unui ocean foarte adânc. Presiunea apei îl apăsa; în jurul său începuseră deja pocnetele şi scrâşnetele. Spera doar ca submarinul să rămână etanş, că o viaţă întreagă de antrenament întru-ale autodisciplinei avea să-şi arate, în cele din urmă, roadele. Harry se gândi la sufletele care se făceau stele atunci când lutul trupului murea. Izbuti să se abţină şi să nu caute o anumită stea.

50

Factorul cocoş

După accident, Harry se întrebase de nenumărate ori dacă, presupunând că ar fi fost cu putinţă, ar fi acceptat să facă schimb de destine. Ca el să fi fost cel care îndoise stâlpul în Sørkedalsveien, cel care fusese înmormântat cu onoruri militare şi părinţi îndureraţi, cel a cărui fotografie fusese pusă pe un perete al secţiei de poliţie din Grønland şi care ajunsese, cu timpul, o amintire înceţoşată, dar preţioasă pentru colegi şi rude. Nu era asta oare o alternativă tentantă la minciuna în care trebuia să trăiască, în multe feluri mai umilitoare decât acceptarea vinovăţiei şi a ruşinii?

Harry ştia însă că n-ar fi dorit să-şi înlocuiască soarta. Era bucuros că-i viu.

În fiecare dimineaţă când se trezise în spital, cu mintea încleiată de pastile şi golit de gânduri, o făcuse cu senzaţia că se petrecuse ceva teribil. Îi lua de obicei vreo două secunde de amorţeală până să i se reactiveze amintirile, până ce creierul îi spunea cine şi unde era, reconstituind neîndurător grozăvia. Următorul gând era, mereu, că rămăsese în viaţă. Că parcursul său continua, nu se sfârşise încă.

După externare, făcuse consiliere cu un psihiatru.

— Adevărul e că ai cam întârziat, zisese psihiatrul. Subconştientul tău probabil a ales deja cum vrea să proceseze ce s-a întâmplat, aşa că nu-i putem influenţa prima decizie. Se poate, de pildă, să fi ales să respingă, să nege evenimentele. Dar, dacă a făcut o asemenea alegere, putem încerca să-i schimbăm părerea.

Însă Harry ştia doar că subconştientul îl informase că e bine să fii viu şi n-ar fi vrut să-şi asume riscul de a lăsa un psihiatru să-l facă să se răzgândească, aşa că acea primă şedinţă de terapie fusese şi ultima.

În următoarele zile, ajunsese să-şi spună că era de asemenea o strategie proastă să lupte, în acelaşi timp, cu tot ce simțea. Întâi de toate, nu era tocmai sigur de ce simțea – sau cel puțin nu avea imaginea de ansamblu, aşadar era ca şi cum ar fi stârnit un monstru pe care nici măcar nu-l văzuse. În al doilea rând, şansele de a învinge creşteau dacă împărțea războiul în mici înfruntări din care ar fi putut să capete mai multe informații despre inamic, să-i găsească punctele slabe şi, cu timpul, să-l doboare. Era ca şi cum ai fi băgat foi într-un aparat de mărunțit hârtie. Dacă băgai prea multe deodată, maşinăria intra în panică, tuşea şi se oprea cu un clănțănit. Şi trebuia s-o iei de la început.

Un prieten de-al unui coleg, pe care Harry îl cunoscuse la unul dintre rarele dineuri la care participase, era psiholog la consiliul local. Îi aruncase o privire întrebătoare când Harry vorbise despre metoda sa de combatere a emoțiilor.

— Război? zisese. Aparat de mărunțit?

Păruse îngrijorat de-a binelea.

Harry deschise ochii. Primele raze de soare ale dimineții se strecurau prin perdele. Se uită la ceas. Ora şase. Stația radio pârâi.

— Aici Delta. Charlie, recepție.

Harry sări de pe canapea şi apucă microfonul.

— Delta, aici Holy. Care-i treaba?

— L-am găsit pe Evans White. Am primit o informare anonimă de la o femeie care îl văzuse în King's Cross, aşa că am trimis trei echipaje şi l-am cules. E interogat acum.

— Ce-a spus?

— A negat totul până i-am pus înregistrarea conversației cu domnişoara Enquist. Ne-a zis că a trecut pe lângă Hungry Jack's de trei ori, după ora opt, într-o Honda albă. Dar a renunțat, fiindcă n-a văzut-o şi s-a întors cu maşina la apartamentul închiriat în care stă. Apropo, informatoarea a întrebat de tine.

— Mă gândeam eu. O cheamă Sandra. Ați percheziționat apartamentul?

— Mda. Nimic. Zero barat. Şi Smith zice că a văzut aceeaşi maşină Honda trecând pe lângă el de trei ori, aproape de Hungry Jack's.

— De ce n-a luat Holdenul negru, cum a spus?

— White spune că a mințit-o pe domnişoara Enquist în privința maşinii, în caz că cineva ar încerca să-i înscenez vreo chestie, ca să se poată învârti pe-acolo un pic şi să verifice că nu-l paşte vreun pericol.
— Bine. Vin şi eu acum. Sună-i pe ceilalți şi trezeşte-i, te rog.
— Au plecat acasă acum două ore, Holy. Au stat treji toată noaptea şi Watkins ne-a spus…
— Mă doare-n cur de ce-a spus Watkins. Sună-i.

○

Puseseră la loc ventilatorul cel vechi. Era greu de spus dacă pauza de funcționare îi fusese de vreun ajutor; în orice caz, scrâşnea amarnic, protestând că fusese reactivat.
Întrunirea se terminase, dar Harry încă mai stătea pe scaun în sala de conferințe. Cămaşa lui avea pete mari de umezeală la subsuori, iar pe masă avea un telefon. Închise ochii şi îngână ceva ca pentru el. Apoi ridică receptorul şi formă numărul.
— Alo?
— Harry Holy la telefon.
— Harry! Mă bucur să aud că te-ai trezit devreme. Un obicei bun. Aşteptam să suni. Eşti singur?
— Singur.
La amândouă capetele liniei se auzeau răsuflări grele.
— Eşti pe urmele mele, aşa-i, omule?
— Mi-am dat seama de ceva timp, da.
— Ai făcut treabă bună, Harry. Şi acum suni fiindcă am ceva ce-ți doreşti, aşa-i?
— Corect, zise Harry ştergându-şi fruntea asudată.
— Înțelegi că a trebuit s-o iau, Harry?
— Nu, nu înțeleg.
— Haide, Harry, că nu eşti prost. Când am auzit că cineva scormoneşte, am ştiut, fireşte, că tu eşti ăla. Sper, pentru binele tău, că ai fost suficient de isteț să-ți ții gura în privința asta. Aşa-i, Harry?
— Da, mi-am ținut gura.
— Deci încă ar mai fi o şansă s-o revezi pe prietena ta cea roşcată.
— Cum ai făcut? Cum ai luat-o?
— Ştiam când termină programul la Albury, am aşteptat afară în maşină şi m-am luat după ea. Când a intrat în parc, mi-am zis

că cineva ar fi trebuit s-o sfătuiască să nu pună piciorul acolo noaptea. Aşa că am coborât din maşină şi-am alergat după ea. I-am dat să miroasă o cârpă pe care o aveam cu mine şi a trebuit, după aceea, s-o ajut să intre în maşină.

Harry îşi dădu seama că răpitorul nu descoperise transmițătorul din geantă.

— Şi ce vrei să fac acum?

— Pari agitat, Harry. Relaxează-te. Nu vreau să cer mare lucru. Treaba ta e să prinzi criminali şi exact asta îți cer să faci. Să-ți faci treaba mai departe. Vezi tu, Birgitta mi-a zis că suspectul principal era un traficant de droguri, un oarecare domn Evans White. Nevinovat ori nu, în fiecare an el şi alții ca el ucid mult mai multă lume decât am ucis eu vreodată. Şi nu-i o cifră tocmai mică. Ha, ha. Nu cred că trebuie să intru în detalii. Vreau doar ca tu să te asiguri că Evans White e condamnat pentru crimele lui. Plus vreo câteva de-ale mele. Şi dovada de căpătâi ar putea fi urmele de sânge şi piele aparținând lui Inger Holter din apartamentul lui Evans. Dacă tot îl ştii pe patolog, ți-ar putea furniza nişte mostre din aceste probe şi le-ai putea planta la locul faptei, nu? Ha, ha. Glumesc, Harry. Să-ți fac eu rost? Poate am urme de sânge şi piele de la diverse victime, ba chiar şi ceva păr, pus frumuşel la păstrare în punguțe de plastic. În caz de ceva. Fiindcă nu se poate şti, până la urmă, când e nevoie să trimiți pe cineva pe o pistă greşită. Ha, ha.

Harry strânse receptorul lipicios de sudoare. Încerca să gândească. Era evident că omul nu ştia că poliția era informată de răpirea Birgittei şi că îşi schimbaseră perspectiva asupra posibilului criminal. Asta putea însemna doar că Birgitta nu-i spusese că era pe cale să se vadă cu White sub supravegherea poliției. O săltase chiar de sub nasul a o duzină de agenți, fără ca ei să-şi dea măcar seama.

Vocea îl readuse în momentul prezent.

— O posibilitate ispititoare, nu-i aşa, Harry? Criminalul te ajută să pui după gratii un alt duşman al societății. Păi... să ținem legătura. Ai... patruzeci şi opt de ore ca să faci arestarea. O să aştept, să aud veştile bune la ştirile de vineri seara. Între timp, îți promit s-o tratez pe roşcată cu tot respectul ce se poate aştepta din partea unui gentleman. Dacă nu aud nimic, mă tem că nu va supraviețui până sâmbătă. Dar pot să-i promit o noapte de vineri dată naibii.

Harry puse telefonul în furcă. Ventilatorul scrâşnea şi gemea.

Îşi privi mâinile. Tremurau.

○

— Ce credeți, domnule? întrebă Harry.

Spinarea lată şi nemişcată care se aflase în tot acest timp în fața panoului se urni.

— Cred c-ar trebui să săltăm jigodia aia, zise McCormack. Înainte să-i chemăm înapoi pe ceilalți, spune-mi exact cum de-ai ştiut că el a fost.

— Sincer să fiu, n-am fost sută la sută sigur. Era doar una dintre multele teorii care-mi umblau prin cap şi în care, la început, n-am avut cine ştie ce încredere. După înmormântare, m-a luat cu maşina Jim Connolly, un fost coleg de box de-al lui Andrew. Cu el era şi soția, despre care a zis că era contorsionistă la circ atunci când a cunoscut-o. A zis că, timp de un an, i-a făcut curte zi de zi până să apară vreun rezultat. La început, n-am dat atenție detaliului, apoi m-am gândit c-o spusese literalmente – că, adică, cei doi avuseseră ocazia să se vadă zi de zi vreme de un an. Mi-a venit apoi în cap că echipa Jim Chivers era într-un cort mare când am văzut-o împreună cu Andrew şi că era şi un bâlci acolo. L-am rugat deci pe Yong să sune la agentul lor de pariuri ca să verifice. Şi am avut dreptate. Când echipa Jim Chivers porneşte în turneu, aproape întotdeauna e parte a unui circ sau bâlci itinerant. Yong a pus să ni se trimită, în dimineața asta, lista cu fostele itinerarii şi s-ar părea că bâlciul cu care boxerii Jim Chivers au călătorit în ultimii ani avea totodată şi-o trupă de circ. Trupa lui Otto Rechtnagel.

— Aşa. Deci boxerii Jim Chivers au fost şi la locurile faptelor, la datele potrivite. Dar câți dintre ei îl ştiau pe Andrew?

— Andrew mi-a făcut cunoştință doar cu unul dintre ei, şi-ar fi trebuit, la naiba, să-mi dau seama că nu mă cărase până la Lithgow ca să ne vârâm nasul într-un caz neconcludent de viol. Era ca un fiu pentru Andrew. Avuseseră parte de-atâtea experiențe similare şi erau legături atât de puternice între ei, încât se poate să fi fost singura persoană de pe lume pe care orfanul Andrew Kensington o simțea ca pe o rudă adevărată. De aceea, Andrew nu-l putea aresta el însuşi. Codul lui moral înnăscut intra în coliziune cu devotamentul față de cei din neamul lui şi dragostea pentru Toowoomba. Greu de imaginat ce conflict brutal trebuie să fi fost pentru el. De aceea avea nevoie de

mine, un om din afară pe care-l putea îndrepta către țintă.
— Toowoomba?
— Toowoomba. Andrew aflase că el era autorul tuturor omorurilor. Poate că iubitul respins şi disperat, Otto Rechtnagel, i-a spus asta lui Andrew după ce Toowoomba l-a părăsit. Poate că Andrew l-a făcut pe Otto să-i promită că n-o să se ducă la poliție, zicând c-o să rezolve cazul fără să-i implice pe vreunul dintre ei. Dar cred că Otto era pe cale să dea totul pe față. Şi avea şi de ce – începuse să se teamă pentru viața lui, dându-şi seama că Toowoomba nu era prea încântat de perspectiva de-a avea în preajmă un fost iubit care ar fi putut să-l dea de gol. Aşa că a plănuit să-l omoare pe Otto în timpul spectacolului. De vreme ce călătoriseră împreună, cu un spectacol aproape identic, Toowoomba ştia exact când să lovească.
— Dar de ce să n-o facă în apartamentul lui Otto? Avea, în fond, cheile.
— M-am întrebat şi eu asta, zise Harry şi se opri.
McCormack dădu din mână.
— Harry, ce-ai zis tu e deja aşa de mult de procesat pentru un polițai bătrân, încât, dacă adaugi nişte teorii noi, n-o să fiu cu mult mai lămurit.
— Factorul „cocoş“.
— Cocoş?
— Toowoomba nu e doar un psihopat, ci şi un tip căruia îi place să se umfle în pene. Şi nu poți subestima vanitatea unui asemenea îngâmfat. În vreme ce crimele sale sexuale alcătuiesc un tipar de conduită compulsivă, uciderea clovnului e mult diferită, e o crimă necesară rațional. Comiterea acelui asasinat îi oferea deodată mână liberă, nu mai era stânjenit de psihozele care-i stabiliseră tiparul celorlalte omoruri. Avea ocazia să facă ceva cu adevărat spectaculos, să-şi încoroneze opera de-o viață. Uciderea clovnului va fi ținută minte mult timp după ce fetele ucise de el vor fi uitate.
— Bine. Şi Andrew a ieşit din spital ca să oprească poliția, când şi-a dat seama că o să-l arestăm pe Otto?
— Aş spune că s-a dus direct la Otto acasă, să discute cu el, să-l convingă că deocamdată e extrem de important să nu sufle o vorbă despre Toowoomba. Să-l calmeze spunându-i că Toowoomba avea să fie arestat după planul lui Andrew, dacă mai putea câştiga nişte timp. Dacă eu mai puteam câştiga nişte timp. Doar că ceva n-a mers cum trebuie. Nu ştiu ce anume. Sunt însă

convins că, în cele din urmă, Toowoomba i-a pus capăt zilelor lui Andrew.

— De ce?

— Intuiție. Bun-simț. Plus un detaliu minuscul.

— Care?

— Când l-am vizitat pe Andrew la spitalul St Etienne, a zis că Toowoomba urma să treacă a doua zi să-l vadă.

— Şi?

— La St Etienne, toți vizitatorii trebuie trecuți în registru la recepție. L-am rugat pe Yong să verifice la spital, să vadă dacă, după ce-am plecat eu, au fost înregistrate vizite sau apeluri telefonice pentru Andrew.

— Nu înțeleg unde bați, Harry.

— Dacă ar fi ieşit ceva la iveală, trebuie să presupunem că Toowoomba l-ar fi sunat pe Andrew să-l anunțe că nu mai vine. Dat fiind că n-a făcut asta, i-ar fi fost imposibil să afle, până nu ajungea acolo, că Andrew nu mai era în spital. Putea afla doar după ce semna în registru. Doar dacă nu cumva...

— Dacă nu cumva îl omorâse deja cu o noapte înainte.

Harry întoarse palmele în sus.

— Nu vizitezi pe cineva dacă ştii că nu-i acolo, domnule.

Avea să fie o zi lungă. Căcat, deja e o zi lungă, îşi zise Harry. Erau în sala de conferințe cu toții, cu mânecile suflecate, încercând s-o facă pe geniile.

— Deci ai sunat la un număr de mobil, zise Watkins. Şi nu crezi că-i la adresa lui.

Harry clătină din cap.

— E grijuliu. O ține altundeva pe Birgitta.

— Poate găsim acasă pe cineva care să aibă idee unde a dus-o? sugeră Lebie.

— Nu! se răsti Harry. Dacă descoperă că am fost în apartamentul lui, atunci o să ştie şi că am vorbit despre asta şi s-a terminat cu Birgitta.

— Păi... cândva se-ntoarce el acasă şi putem fi gata să-l înhățăm, zise Lebie.

— Dar dacă s-a gândit la asta şi o poate omorî pe Birgitta fără să fie prezent fizic lângă ea? se opuse Harry. Dacă e legată fedeleş pe undeva şi Toowoomba n-o să vrea să ne spună unde?

Aruncă o privire împrejur.

— Dacă stă pe o bombă pusă pe numărătoare inversă, care trebuie oprită după un anumit număr de ore?

— Gata, opreşte-te! făcu Watkins, bătând cu palma în masă. Nu suntem în desene animate. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar fi un individ expert în explozibili doar fiindcă a omorât nişte fete? Timpul trece şi nu putem să mai stăm aşa, cu mâinile în sân, pierzând vremea. Cred că-i o idee bună să dăm o raită pe la casa lui Toowoomba. Şi-o să ne-asigurăm că-i montăm o capcană în care să se prindă, dacă se apropie, pe cuvânt!

— Tipul ăsta nu-i prost deloc, zise Harry. Riscăm viața Birgittei cu o asemenea cascadorie. Nu vă dați seama?

Watkins scutură din cap.

— Îmi pare rău s-o zic, Holy, dar relația ta cu fata răpită îți afectează în clipa asta capacitatea de decizie rațională. Facem cum am spus.

51

O kookaburra[14]

Soarele de după-amiază strălucea printre copacii de pe Victoria Street. O mică pasăre kookaburra poposise pe spătarul unei bănci goale şi îşi încerca vocea pentru concertul de seară.

14 Pasăre australiană cu cioc mare și penaj multicolor, care scoate ţipete stridente. (*N. red.*)

— Cred că ți se pare ciudat că lumea poate umbla zâmbind într-o zi ca asta, zise Joseph. Presupun că ți se pare un afront personal că soarele se joacă printre frunze în timp ce tu ai vrea să vezi lumea prăbuşindu-se în nefericire şi hohote de plâns. Păi... Harry, prietene, ce să-ți spun? Nu aşa stau lucrurile.

Harry aruncă o privire piezişă către soare.

— Poate că-i e foame, poate că o doare ceva. Dar cel mai rău e că ştiu cât de înspăimântată trebuie să fie.

— Atunci o să-ți fie nevastă bună, dacă trece testul, zise Joseph fluierând către kookaburra.

Harry îl privi cu uimire. Joseph era treaz.

— Acum multă vreme, o femeie aborigenă trebuia să treacă de trei încercări înainte de a se mărita, zise Joseph.

Prima era să-şi stăpânească foamea. Trebuia să vâneze timp de două zile, fără să pună nimic în gură. Apoi era aşezată în fața unui foc pe care se frigea o bucată suculentă de carne de cangur sau altă delicatesă. Testul se făcea pentru a se stabili dacă femeia era în stare să se controleze, să nu se lăcomească, să mănânce doar un pic şi să le lase suficient şi celorlalți.

— Aveam şi noi o chestie similară când eram copil, zise Harry. Îi ziceau „bune maniere". Dar nu cred că mai există aşa ceva.

— A doua încercare era să reziste la durere. Îi străpungeau nasul şi obrajii cu nişte cuie şi-i făceau tăieturi pe corp.

— Şi? Fetele din ziua de azi plătesc pentru aşa ceva.

— Taci, Harry. La final, când focul era aproape stins, trebuia să se întindă peste el, cu doar câteva ramuri între ea şi tăciuni. Dar

al treilea test era cel mai greu.
— Frica?
— Exact, Harry. După ce soarele se ducea la culcare, membrii tribului se adunau în jurul focului şi vârstnicii se apucau să-i spună femeii poveşti îngrozitoare, care-i făceau părul măciucă, despre Muldarpe, spiritul rău ce-şi poate schimba forma. Unele erau chestii destul de dure. Era apoi trimisă să doarmă într-un loc pustiu ori aproape de locurile de îngropăciune ale străbunilor. Şi, în toiul nopții, bătrânii tribului se furişau aproape de ea cu fețele mânjite cu argilă albă şi cu măşti din scoarță de copac...
— Nu cumva era oarecum inutil?
— ... scoțând sunete nepământeşti. Nu ştii să asculți, Harry, zise Joseph îmbufnat.
Harry îşi frecă fața cu palmele.
— Ştiu, zise în cele din urmă. Îmi pare rău, Joseph. Am venit aici să gândesc cu voce tare şi să văd dacă o fi lăsat ceva indicii care mi-ar putea sugera locul unde a dus-o. Dar se pare că nu ajung nicăieri şi tu eşti singura persoană la urechea căreia pot trăncăni. Probabil ți se pare că-s o jigodie nesimțită.
— Pari un om care crede că trebuie să se ia la harță cu lumea întreagă, zise Joseph. Dar dacă nu mai cobori din când în când garda, brațele o să-ți fie prea ostenite ca să mai lupte.
Harry schiță un zâmbet.
— Eşti absolut sigur că n-ai un frate mai mare?
Joseph râse.
— Cum ziceam, e cam târziu s-o mai întreb acum pe mama, dar cred că mi-ar fi spus.
— Semănați mult la vorbă...
— Ai mai zis asta de vreo câteva ori, Harry. Poate că ar trebui să dormi un pic.

○

Chipul lui Joe se lumină când Harry pătrunse în Springfield Lodge.
— Frumoasă după-amiază, aşa-i, domnule Holy? Apropo, astăzi arăți mai bine. Şi am un colet pentru tine, zise întinzându-i un pachețel ambalat în hârtie cenuşie purtând, scrisă cu majuscule, inscripția „Harry Holy“.
— De la cine-i? zise Harry, luat pe nepregătite.
— Nu ştiu. L-a adus acum câteva ore un taximetrist.

Ajuns la el în cameră, Harry puse coletul pe pat, îl desfăcu şi deschise cutia dinăuntru. Îşi cam dăduse deja seama de la cine era, însă conţinutul îi spulberă orice îndoială: şase flacoane mici de plastic, etichetate. Luă unul şi citi o dată pe care o recunoscu pe loc drept ziua uciderii lui Inger Holter, alături de inscripţia „păr pubian."

Nu trebuia multă imaginaţie ca să ghiceşti că celelalte flacoane conţineau sânge, păr, fibre textile şi aşa mai departe. Bănuiala i se confirmă îndată.

○

La o oră şi jumătate după aceea, fu trezit de ţârâitul telefonului.

— Ai primit ce ţi-am trimis, Harry? M-am gândit c-o să ai nevoie de ele cât mai curând cu putinţă.

— Toowoomba.

— Îţi stau la dispoziţie. Ha, ha.

— Am primit chestiile. Inger Holter, presupun. Sunt curios, Toowoomba. Cum ai omorât-o?

— Uşor, cât ai bate din palme, răspunse celălalt. Aproape prea uşor. Eram la o prietenă când m-a sunat într-o seară, târziu.

Deci Otto e o *prietenă?* aproape că întrebă Harry.

— Inger avea nişte mâncare pentru câinele fetei care deţine apartamentul… sau ar trebui să zic deţinea? Intrasem acolo şi îmi petreceam de unul singur seara, fiindcă prietena mea nu era în oraş. Ca de obicei.

Harry observă că tonul lui Toowoomba se înăsprise.

— Nu ţi-ai asumat un risc imens? Poate ştia cineva că se duce la… ăă… apartamentul prietenei tale.

— Am întrebat-o, zise Toowoomba.

— Ai întrebat-o? făcu Harry neîncrezător.

— E incredibil cât de naivi sunt oamenii. Vorbesc fără să-şi folosească creierul, fiindcă se simt în siguranţă şi, prin urmare, nu trebuie să gândească. Era o fată tare dulce şi inocentă. „Nu, nu ştie nimeni că-s aici", aşa a spus. Ha, ha. Parcă eram lupul din Scufiţa Roşie. I-am zis, deci, că apăruse exact la momentul oportun. Ori poate inoportun? Ha, ha. Vrei să auzi şi restul?

Harry voia să audă şi restul. Ar fi vrut să audă totul, până la ultimul detaliu, cum fusese Toowoomba în copilărie, când săvârşise primul omor, de ce nu avea un ritual fix, de ce uneori doar viola, cum se simţea după câte o crimă, dacă se simţea

deprimat după extazul uciderii, cum fac criminalii în serie, fiindcă nu ieşise perfect nici de data aceea, nu fusese aşa cum plănuise şi visase. Voia să ştie câte, când şi unde omorâse, voia să afle metodele şi instrumentele. Şi mai voia să înțeleagă emoțiile, pasiunea, nebunia ce-l împingea să acționeze.

Dar n-avea destulă energie. Nu acum. Acum îi păsa prea puțin dacă Inger fusese violată înainte sau după ce fusese ucisă, dacă uciderea ei fusese o pedeapsă pentru că Otto îl lăsase singur, dacă o omorâse în apartament ori în maşină.

Harry nu voia să ştie dacă Inger implorase, dacă plânsese ori dacă doar se holbase la ucigaş, amuțită, ştiind că are să moară. Nu voia să ştie, fiindcă nu s-ar fi putut abține să nu înlocuiască, în minte, chipul lui Inger cu cel al Birgittei, fiindcă l-ar fi făcut slab.

— De unde ştii unde stau? întrebă Harry ca să spună ceva, să continue conversația.

— Harry, ai obosit? Tu mi-ai spus unde stai, ultima oară când am ieşit împreună. A, mersi pentru asta, apropo, am uitat să-ți zic.

— Uite, Toowoomba...

— M-am tot întrebat de ce m-ai sunat atunci, în seara aia, ca să-mi ceri ajutorul, Harry. Pe lângă căpăcitul celor două sacouri pe steroizi. A fost distractiv, aşa-i, dar oare am trecut noi pe-acolo doar ca să-i transmitem codoşului recunoştința noastră? S-ar putea să nu pricep eu cum merge mintea oamenilor, dar tot mi s-a părut cam fără noimă. Eşti în mijlocul unei anchete şi tu iroseşti timp şi efort ca să-ți iei revanşa după ce-ai fost dat afară în şuturi dintr-un club.

— Ei bine...

— Ei bine ce, Harry?

— N-a fost singurul motiv. Fata găsită în Centennial Park lucra întâmplător la club, aşa că aveam o teorie că persoana care a omorât-o ar fi putut să fie acolo în seara aceea, să aştepte la ieşirea din spate şi să se țină după ea până acasă. Am vrut să văd cum reacționezi dacă descoperi ce avem de gând să facem. Plus că eşti destul de bătător la ochi, aşa că am vrut să i te arăt lui Mongabi, ca să verific dacă te văzuse în seara aceea.

— Dar n-ai avut noroc?

— Nu. Aş zice că n-ai fost acolo.

Toowoomba râse.

— Nici măcar nu ştiam că dansează la bară, zise. Am văzut-o prin parc şi m-am gândit că cineva ar trebui să-i spună cât de

periculos e să umble singură noaptea. Şi să-i demonstrez ce se poate întâmpla.

— Cazul ăsta, cel puţin, e rezolvat, zise pe un ton sec Harry.

— Păcat că nimeni altcineva în afară de tine n-o să aibă satisfacţia asta, zise Toowoomba.

Harry decise să rişte.

— Dacă tot n-o să mai aibă altcineva satisfacţia asta, poate c-ai putea să-mi spui şi ce s-a întâmplat cu Andrew în apartamentul lui Otto. Fiindcă Otto era prietena ta, aşa-i?

La celălalt capăt al firului se făcu linişte.

— N-ai prefera să ştii ce face Birgitta?

— Nu, zise Harry cu voce domoală, stăpânită. Ai zis că o să te porţi ca un gentleman, am încredere în tine.

— Sper că nu încerci să mă faci să am mustrări de conştiinţă, Harry. E un exerciţiu fără rost. Sunt psihopat. Şi ştiu asta, zise Toowoomba pufnind scurt în râs. Te ia groaza, nu alta. Noi, psihopaţii, n-ar trebui să fim conştienţi de asta. Dar eu am ştiut dintotdeauna. La fel şi Otto. Otto ştia şi că, din când în când, trebuia să le aplic pedeapsa. Doar că nu şi-a putut ţine clanţa. Deja îi spusese lui Andrew şi era pe punctul să cedeze, aşa că a trebuit să acţionez. În după-amiaza cu spectacolul de la teatru, m-am strecurat în apartamentul lui, după ce-a plecat, şi-am înlăturat tot ce ar fi putut face legătura cu mine – poze, cadouri, scrisori, chestii de genul ăsta. Şi s-a auzit soneria la uşă. Am crăpat cu grijă geamul de la dormitor şi, când m-am uitat, am văzut, spre uluirea mea, că era Andrew. Primul impuls a fost să nu deschid uşa. Dar mi-am dat seama îndată că planul meu original avea să eşueze. Fiindcă intenţionam să-l vizitez pe Andrew la spital în ziua următoare şi să-i donez discret o lingură, o brichetă, o seringă de unică folosinţă şi o punguţă cu multdorita heroină, dar cu ceva adăugat de mine în ea.

— Un cocteil ucigaş.

— Poţi spune şi aşa.

— Dar cum puteai fi sigur că o s-o ia? Doar ştia că eşti un criminal.

— Nu ştia că ştiu că ştie. Fii atent, Harry. Nu ştia că Otto îmi spusese. Oricum, un dependent intrat în sevraj e dispus să-şi asume riscuri. Să aibă încredere, de pildă, în cineva despre care crede că-l consideră ca un tată. Dar n-avea sens să-mi mai bat capul cu toate astea. Ieşise din spital şi stătea acum la intrarea în bloc.

— Aşa că ai hotărât să-l laşi înăuntru?

— Ştii cât de rapid funcționează creierul uman, Harry? Ştii că afurisitele alea de vise cu scenarii lungi şi întortocheate despre care credem că se desfăşoară de-a lungul unei întregi nopți durează doar câteva clipe de activitate cerebrală febrilă? În tot atâta timp am conceput şi planul de a face să pară că Andrew era în spatele întregii poveşti. Jur, până atunci nu mă gândisem la asta nicio clipă! I-am dat deci drumul în scară şi-am aşteptat să urce. M-am pus după uşă, cu cârpa mea magică…

— Eter.

— … şi după aceea l-am legat pe Andrew de un scaun, i-am găsit seringile şi ce-i mai rămăsese din provizia de heroină şi i-am injectat-o ca să mă asigur că n-o să facă gălăgie până ce veneam înapoi de la teatru. La întoarcere, am mai făcut rost de nişte marfă, apoi eu şi cu Andrew am ținut o adevărată petrecere. Da, petrecerea chiar c-a prins aripi şi, când am plecat, l-am lăsat atârnând de tavan.

Din nou hohotul scurt de râs. Harry se strădui să respire calm şi profund. Nu-i mai fusese niciodată în viață atât de frică.

— Ce vrei să spui cu *trebuia să le aplic pedeapsa?*

— Cum?

— Ai zis că trebuia să le pedepseşti.

— A, asta, da. Cum sunt sigur că ştii, psihopații sunt adeseori paranoici sau suferă de alte idei delirante. Ideea mea delirantă e că în viața asta am misiunea de a-mi răzbuna neamul.

— Violând femei albe?

— Femei albe *fără copii.*

— Fără copii? repetă perplex Harry.

Era o particularitate comună tuturor victimelor pe care ancheta n-o scosese la iveală – şi ce temei ar fi avut s-o facă? Nu era nimic neobişnuit, la femei atât de tinere, să nu aibă copii.

— Da, exact. Chiar n-ați observat? Terra Nullius, Harry! Când ați ajuns aici, ne-ați definit drept nomazi fără drept de proprietate fiindcă nu semănăm pământul. Ne-ați luat țara, ați violat şi ați ucis în fața ochilor noştri.

Toowoomba nu trebuia să ridice tonul, fiindcă vorbele erau îndeajuns de puternice.

— Ei bine, femeile voastre fără copii sunt acum Terra Nullius pentru mine, Harry. Nu le-a fertilizat nimeni, aşadar nu sunt ale nimănui. Nu fac decât să urmez logica omului alb şi să fac cum a făcut şi el.

— Dar spui chiar tu că-i o idee delirantă, Toowoomba! Ştii cât e de bolnavă!

— Fireşte că-i bolnavă. Dar boala e normală, Harry. Absenţa bolii e cea primejdioasă, fiindcă atunci organismul încetează să mai lupte şi, nu peste mult timp, decade şi piere. Dar iluziile, Harry... nu le subestima. Merită să le ai în orice cultură. S-o luăm pe a voastră, de pildă. În creştinism, e o discuţie întreagă despre cât de dificil e să ai credinţă, despre îndoielile ce-l pot sâcâi până şi pe cel mai iscusit şi devotat preot. Dar această recunoaştere a îndoielii nu e totuna cu a admite că această credinţă pe care aţi ales-o e o nebunie? N-ar trebui să renunţi la nebuniile tale aşa de uşor, Harry. La celălalt capăt al curcubeului ar putea fi o răsplată.

Harry se întinse la loc în pat. Încerca să nu se gândească la Birgitta, la faptul că nu avea copii.

— De unde puteai şti că n-au copii? se auzi rostind cu glas răguşit.

— Le-am întrebat.

— Cum...?

— Unele au zis că da, au copii, fiindcă au crezut că o să le cruţ dacă spuneau că au o liotă de copii în grijă. Şi au avut fiecare câte treizeci de secunde s-o dovedească. O mamă care nu are la ea o poză cu copilul ei nu-i mamă, părerea mea.

Harry îşi înghiţi nodul din gât.

— Şi de ce blonde?

— Nu e o regulă strictă. Doar reduce şansele ca vreuna dintre ele să aibă în vene sângele poporului meu.

Harry încercă să nu se gândească la pielea albă ca laptele a Birgittei. Toowoomba chicoti cu voce îngroşată.

— Îmi dau seama că vrei să ştii multe, Harry, dar telefoanele mobile sunt scumpe şi idealiştii ca mine nu-s bogaţi. Ştii ce trebuie să faci şi ce nu.

Apoi închise. Cât vorbiseră, amurgul, căzând iute, lăsase peste odaie o întunecime cenuşie. Două antene de gândac în mişcare se iţiră prin crăpătura din cadrul uşii, verificând dacă drumul e liber. Harry se înveli cu cearşaful şi se ghemui în pat. Afară, pe acoperiş, o kookaburra singuratică îşi începu concertul de seară, în vreme ce King's Cross se dezmorţea, gata de încă o noapte albă.

○

Harry o visă pe Kristin. Poate în doar două secunde de somn REM, dar în vis se scurgea vreme îndelungată, o jumătate de viață, aşadar poate că şi visarea fusese mai lungă de câteva clipe. Kristin purta o rochie verde de seară; îşi trecu mâna prin păr şi-i spuse să o însoțească. O întrebă unde, însă ea se afla într-un balcon semideschis, cu perdelele fluturând împrejur, iar pe fundal vocile gălăgioase ale copiilor făceau atâta zarvă, încât nu-i auzi răspunsul. Când şi când, lumina soarelui era atât de puternică, încât o făcea să dispară complet.

Se dădu jos din pat şi se apropie ca să audă ce spunea ea, însă Kristin pufni în râs şi o luă la fugă, se sui pe grilajul balconului şi îşi dădu drumul, plutind ca un balon verde. Se înălță peste acoperişuri, chiuind: „Haideți, toată lumea! Haideți, toată lumea!" Mai târziu, ajunse în vis să alerge bezmetic, întrebând pe toată lumea unde se ținea petrecerea, însă cei întrebați ori nu ştiau, ori o porniseră deja într-acolo. Se duse apoi la Frogner Lido, însă nu avea destui bani pentru bilet şi trebui să sară un gard ca să intre. Ajuns în cealaltă parte, descoperi că se tăiase şi că sângele lăsase o dâră pe iarbă în urma lui, pe dalele pardoselii şi-n sus pe scări, până la platforma de sărituri înaltă de zece metri. Nu mai era nimeni acolo, aşa că se întinse pe spate şi ridică ochii spre cer, ascultând micile plescăituri umede, în vreme ce picături de sânge cădeau, de sus, peste marginea bazinului aflat departe, jos. I se păru că undeva sus, către soare, vede plutind o siluetă verde. Îşi duse mâinile la ochi ca pe un binoclu şi abia atunci o putu zări limpede. Era nespus de frumoasă şi aproape transparentă.

Fu trezit de un pocnet ce-ar fi putut proveni de la o armă de foc. Rămase întins, ascultând ploaia şi zumzetul vieții ce forfotea în King's Cross. După un timp, se cufundă iarăşi în somn. Apoi Harry o visă din nou pe Kristin de mai multe ori, sau aşa îşi închipui, pentru restul nopții. Doar că, în anumite momente, avea păr roşcat şi vorbea suedeză.

52

Un computer

ORA NOUĂ.

Lebie îşi lipi fruntea de uşă, închizând ochii. Doi agenți de poliție cu veste antiglonț negre se aflau lângă el, în stare de alertă, cu armele pregătite. În spatele lor, pe scări, erau Watkins, Yong şi Harry.

— Am ajuns! zise Lebie şi scoase cu grijă la iveală şperaclul.

— Nu uitați, dacă nu e nimeni în apartament, nu atingeți nimic, le şopti Watkins polițiştilor.

Lebie se trase în lateral şi deschise uşa pentru cei doi agenți, care pătrunseră în apartament ca la carte, fiecare cu câte un pistol ținut cu ambele mâini.

— Sigur nu-i vreo alarmă? şopti Harry.

— Am verificat toate companiile de pază din oraş şi niciuna nu are în baza de date apartamentul ăsta, zise Watkins.

— Şş, ce se-aude? zise Yong.

Ceilalți ciuliră urechile, însă nu sesizară nimic neobişnuit.

— Şi aşa s-a dus teoria cu expertul în bombe, spuse cu voce seacă Watkins.

Unul dintre polițişti se întoarse în cadrul uşii.

— E OK, zise.

Răsuflară uşurați şi intrară. Lebie încercă să aprindă lumina pe hol, însă nu funcționa.

— Ciudat, spuse văzând că nu mergea nici întrerupătorul din salonul mic, dar curat şi ordonat. Cred că a sărit vreo siguranță.

— N-are a face, zise Watkins. E suficientă lumină aici pentru o percheziție. Harry, te ocupi de bucătărie. Lebie, baia. Yong?

Yong se oprise în fața computerului de pe birou, lângă fereastra salonului.

— Am o bănuială… zise. Lebie, ia lanterna şi verifică siguranțele de pe hol.

Lebie se duse şi îndată lumina se aprinse, iar computerul porni.
— Rahat, făcu Lebie revenind în salon. De siguranță era legat un fir de ață, a trebuit să-l trag de-acolo mai întâi. L-am urmat de-a lungul peretelui şi duce până la uşă.
— Are o încuietoare electronică, nu? Siguranța a fost conectată la încuietoare în aşa fel încât, atunci când am deschis uşa, s-a oprit curentul electric. Sunetul pe care l-am auzit era ventilatorul din computer oprindu-se, zise Yong apăsând pe tastatură. Calculatorul ăsta e pus pe repornire automată, aşa că putem vedea ce programe mergeau înainte să se închidă.
O imagine a pământului apăru pe ecran, iar din boxe se auzi un freamăt voios.
— Ştiam eu! zise Yong. Jigodie isteață! Uitați aici! zise arătând spre o iconiță de pe ecran.
— Yong, pentru numele lui Dumnezeu, să nu pierdem acum timp cu asta, spuse Watkins.
— Şefu', pot să vă împrumut mobilul o clipă? întreabă polițistul cel mic de statură şi înhăță telefonul Nokia al lui Watkins fără să aştepte răspunsul. Care-i numărul de aici?
Harry citi cu voce tare numărul de pe telefonul de lângă computer, iar Yong îl formă pe tastatura mobilului şi apăsă butonul de apel. Când telefonul începu să sune, dinspre computer se auzi un bâzâit şi iconița de pe ecran se mări şi începu să salte.
— Şş, făcu Yong.
După câteva secunde, se auzi un bip. Se grăbi să închidă telefonul mobil.
Lui Watkins îi apăru o cută mare între sprâncene.
— Ce naiba faci acolo, Yong?
— Şefu', mă tem că Toowoomba a meşterit o alarmă până la urmă. Şi alarma s-a declanşat.
— Explică! ceru Watkins, ajuns la capătul răbdării.
— Vedeți programul ăsta pornit? E un serviciu de mesagerie telefonică legat printr-un modem de telefon. Înainte ca Toowoomba să iasă din casă, citeşte la microfon şi înregistrează în computer mesajul de întâmpinare. Când oamenii sună, activează programul, declanşează mesajul lui Toowoomba şi, după bipul pe care l-ați auzit, îşi pot lăsa pe computer propriul mesaj.
— Yong, ştiu ce-i un robot telefonic. Care-i faza?
— Şefu', ați auzit rostit vreun mesaj înainte de bip, acum, când am sunat?

— Nu…
— Asta pentru că mesajul a fost transmis, însă nu a fost salvat în sistem.
Watkins începea să se dumirească.
— Spui că, atunci când s-a oprit curentul şi computerul s-a închis, la fel a făcut şi robotul telefonic.
— Exact, domnule.
Reacţiile lui Yong erau uneori ciudate. Ca acum, de pildă. Faţa îi strălucea de încântare.
— Aşadar… ăsta e sistemul de alarmă, şefu'.
Harry nu zâmbea, fiindcă pricepuse magnitudinea dezastrului.
— Deci Toowoomba nu are decât să sune la propriul număr şi să audă că mesajul de întâmpinare lipseşte ca să ştie că i-a intrat cineva în apartament prin efracţie.
În cameră se lăsă tăcerea.
— N-o să se întoarcă în veci aici înainte să sune mai întâi, zise Lebie.
— Căcat, căcat, căcat, exclamă Watkins.
— Şi ar putea suna în orice clipă, zise Harry. Trebuie să câştigăm nişte timp. Sugestii, cineva?
— Ei bine, răspunse Yong, am putea vorbi cu compania telefonică, să-i convingem să blocheze numărul şi să pună un mesaj în care să explice că-i vorba despre o defecţiune.
— Şi dacă sună la companie?
— Probleme cu cablurile în zonă datorate… ăă… unor săpături.
— Cam dă de bănuit. O să sune la vecini, să verifice, zise Lebie.
— Va trebui să deconectăm toată zona, zise Harry. Puteţi face asta, şefu'?
Watkins se scărpină după ureche.
— O să fie haos. De ce naiba…?
— E o urgenţă, şefu'!
— Rahat! Dă-mi telefonul, Yong. McCormack o să trebuiască să se descurce cu chestia asta. Orice ar fi, nu putem opri multă vreme legăturile telefonice din tot cartierul, Holy. Trebuie să ne plănuim următoarea mişcare. Căcat, căcat, căcat!

○

UNSPREZECE ŞI JUMĂTATE.
— Nimic, zise cu disperare în glas Watkins. Absolut nimic, pastele mă-sii!

— Doar nu ne puteam aştepta să ne lase un bilețel cu adresa unde o ține, zise Harry.

Lebie ieşi grăbit din dormitor şi clătină din cap. Nici măcar Yong, care dăduse o raită prin toată zona, nu avea nimic de raportat.

Luară loc în salon.

— E cam ciudat, totuşi, remarcă Harry. Şi dacă ne-am percheziționa unii altora casele am găsi, până la urmă, *ceva*. O scrisoare interesantă, o revistă porno pătată, o poză cu vreo iubită din tinerețe, o pată pe cearşaf, ceva. Dar individul ăsta e criminal în serie şi n-am găsit absolut nimic care să ducă la concluzia că ar avea o *viață*.

— N-am mai văzut un bârlog de burlac aşa de ordonat, zise Lebie.

— *Prea* ordonat, replică Yong. E aproape bizar.

— Ne-a scăpat ceva, zise Harry studiind tavanul.

— Am fost peste tot, făcu Watkins. Dac-o fi lăsat indicii, atunci nu-s aici. Gagiul ăsta doar mănâncă, doarme, se uită la TV, se cacă şi lasă mesaje pe computer.

— Aveți dreptate, se băgă Harry. Nu aici locuieşte Toowoomba-ucigaşul. Persoana care trăieşte aici e un tip anormal de ordonat care nu-i preocupat că ar putea atrage vreo privire asupra lui. Dar ce facem cu celălalt? Poate că mai are o locuință? Apartament, cabană, ceva?

— Pe numele lui, nu, zise Yong. Am verificat înainte să pornim încoace.

Telefonul mobil sună. Era McCormack. Vorbise cu cei de la compania de telefonie. La argumentul că era vorba despre o situație de viață şi de moarte, conducerea companiei răspunsese că putea fi o situație de viață şi de moarte şi dacă vreun vecin ar fi avut nevoie să sune la urgențe. Dar, cu un pic de ajutor de la primărie, McCormack izbutise să blocheze liniile până la şapte seara.

— Acum nu ne mai opreşte nimic să fumăm aici, zise Lebie, scoțând un trabuc subțire. Nici să scăpăm scrum pe mochetă şi să lăsăm urme babane de pantofi pe hol. Are cineva un foc?

Harry se căută de chibrituri, descoperi o cutie în buzunar şi aprinse unul. Rămase apoi cu ochii pironiți pe cutie, dându-şi seama că îi stârnise interesul.

— Ştiți ce-i special la cutia asta de chibrituri? zise.

Ceilalți se grăbiră să scuture din cap.

— Zice pe ea că bețele sunt impermeabile. Că sunt chibrituri de folosit la munte şi pe mare. Voi țineți pe lângă voi, de obicei, chibrituri care nu se umezesc?

Alte scuturări din cap.

— Ar fi greşit să spun că le poți cumpăra doar de la magazine specializate şi că sunt un pic mai scumpe decât chibriturile normale?

Ceilalți ridicară din umeri.

— În orice caz, nu sunt standard, n-am mai văzut aşa ceva, zise Lebie.

Watkins cercetă cu luare-aminte cutia.

— Cred că are cumnatul meu chibrituri din astea, pe barca lui, spuse.

— Am primit cutia asta de la Toowoomba, adaugă Harry. La înmormântare.

Se lăsă tăcere.

Yong tuşi.

— Pe hol e o poză cu un iaht.

○

ORA UNU.

— Mersi pentru ajutor, Liz, spuse Yong, terminând apelul. Am aflat! E în portul de agrement din Lady Bay, pe numele unui oarecare Gert Van Hoos.

— OK, făcu Watkins. Yong, tu rămâi aici în caz că se întoarce Toowoomba. Lebie, Harry şi cu mine o pornim într-acolo.

Se circula uşor şi noua Toyota a lui Lebie torcea mulțumită, gonind cu 120 la oră pe New South Head Road.

— Fără întăriri, şefu'? întrebă Lebie.

— Dacă dăm de el acolo, trei oameni sunt mai mult decât suficienți, zise Watkins. Yong susține că pe numele lui Toowoomba nu există niciun permis de portarma iar intuiția îmi spune că nu e genul care să umble înarmat.

Harry nu izbuti să se abțină.

— Ce intuiți e asta, şefu'? Aceeaşi care a spus că-i o idee bună să-i intrăm în apartament? Aceeaşi care a zis că Birgitta ar trebui să-şi țină emițătorul radio în geantă?

— Holy, eu...

— Întrebam, şefu', atâta tot. Dacă e să ne folosim de *intuiția* ta ca ghid pentru orice, ar însemna că, luându-ne după cele

petrecute până acum, sigur o să-l găsim înarmat. Nu că…

Harry îşi dădu seama că ridicase tonul şi tăcu. Nu acum, îşi zise. Nu încă. Sfârşi propoziția cu voce mai domoală.

— Nu că m-ar deranja. Asta înseamnă că-l pot împăna cu plumb.

Watkins preferă să nu răspundă, alegând să se uite posac pe geamul portierei. Harry văzu, în oglindă, zâmbetul precaut şi greu de desluşit al lui Lebie.

○

UNU ŞI JUMĂTATE.

— Plaja Lady Bay[15], zise Lebie şi arătă cu degetul. Un nume cât se poate de potrivit – aici, Harry, e cea mai mare plajă pentru gay din Sydney.

15 În engleză, „Lady Bay" înseamnă „Golful Doamnei". (*N. red.*)

Deciseră să parcheze lângă îngrăditura ce mărginea portul de agrement şi coborâră un deluşor ierbos până la cheiuri, unde catargele se înghesuiau de ambele laturi ale pontoanelor înguste. Intrarea era străjuită de un paznic somnoros, purtând o uniformă albastră, decolorată de soare. Se învioră imediat când Watkins îi arătă legitimația de polițist şi le descrise locul unde era ancorat vasul lui Gert Van Hoos.

— E cineva la bord? întrebă Harry.

— Din câte ştiu eu, nu, zise paznicul. E cam greu să ai totul sub observație vara, dar cred că n-a mai fost nimeni pe la barcă de vreo două zile.

— Dar a mai fost cineva recent, totuşi.

— Da, dacă îmi amintesc eu bine… Domnul Van Hoos a venit marți seară. De obicei, parchează lângă apă. În aceeaşi noapte a şi plecat.

— Şi de atunci n-a mai fost nimeni pe vas? întreba Watkins.

— În tura mea, nu. Dar suntem mai mulți, din fericire.

— Era singur?

— Da, din ce-mi amintesc.

— A cărat ceva pe barcă?

— Probabil, nu mai ştiu. Majoritatea au bagaje.

— Ni-l puteți descrie pe domnul Van Hoos? zise Harry.

Paznicul se scărpină în cap.

— Păi… nu, de fapt nu pot.

— De ce nu? întrebă surprins Watkins.

Paznicul făcu o mutră ruşinată.

— Sincer să fiu, cred că toți aborigenii arată la fel.

Soarele licărea în undele din rada portului de agrement, însă mai departe, în larg, se ridicau valuri înalte, grele. Harry simți, în vreme ce înaintau grijulii în lungul pontonului, că vântul e mai puternic aici. Recunoscu numele vasului, *Adelaide*, şi numărul de înmatriculare imprimat pe o latură. *Adelaide* nu era unul dintre iahturile mari din port, însă era bine întreținut. Yong le explicase că doar vasele cu motoare peste o anumită mărime trebuiau înregistrate, aşa că avuseseră, de fapt, destul noroc aici. Ba chiar Harry avea neplăcuta senzație că avuseseră prea din belşug, că şi-l consumaseră pe tot cu ocazia asta. Ideea că Birgitta putea fi acolo, la bord, îi făcea inima să-i bubuie în piept.

Watkins îi făcu semn lui Lebie să intre primul. Harry trase piedica pistolului şi-l ațintí spre hubloul care dădea în salon, în vreme ce Lebie punea circumspect piciorul pe punte. Watkins se împiedică de parâma ancorei şi ateriză pe punte cu un bufnet. Se opriră şi ascultară, însă nu se auzeau decât vântul şi plescăitul valurilor izbindu-se de carenă. Amândouă tambuchiurile care dădeau spre salon şi dormitorul de la pupă erau încuiate cu lacăte. Lebie scoase şperaclul şi se puse pe treabă. Izbuti, în câteva minute, să le descuie pe amândouă.

Deschise apoi tambuchiul ce dădea spre salon şi Harry coborî primul. Era beznă acolo jos şi Harry rămase ghemuit, cu pistolul în față, până ce coborî şi Watkins şi trase draperiile. Era o barcă de agrement simplă, dar mobilată cu gust. Salonul era lambrisat cu mahon, însă altminteri nu se vedeau urme de opulență. O hartă maritimă era desfăcută pe masă. Deasupra ei era prinsă fotografia unui tânăr boxer.

— Birgitta! strigă Harry. Birgitta!

Watkins îl bătu înțelegător pe umăr.

○

— Nu-i aici, îi confirmă Lebie după ce scotociră barca de la proră până la pupă.

Watkins îşi băgase capul într-una dintre cutiile de pe puntea din spate.

— S-ar putea să fi fost aici, zise Harry, scrutând largul mării.

Vântul căpătase putere şi valurile erau tivite cu spumă albă.

— Am face bine să-i aducem pe cei de la criminalistică, să vedem ce găsesc ei, spuse Watkins îndreptându-se de şale. Asta

poate să însemne că are un bârlog pe care nu i-l ştim.

— Sau… zise Harry.

— Prostii! O ține ascunsă undeva. Se pune doar problema s-o găsim.

Harry se aşeză. Vântul i se juca în păr. Lebie încercă să-şi aprindă un trabuc, însă trebui să renunțe după câteva încercări.

— Şi-acum ce facem? întrebă Harry.

— Ne dăm jos rapid de pe barca asta, zise Watkins. Ne poate vedea de pe drum, dacă vine cu maşina încoace.

Se ridicară, încuiară tambuchiurile şi Watkins făcu un pas mare peste parâma ancorei ca să nu se împiedice iar.

Lebie rămase pe loc.

— Ce-i? întrebă Harry.

— Păi…, zise Lebie, nu-s eu expert în bărci, dar asta e normal?

— Ce?

— Să arunci ancora când eşti amarat la ponton?

Schimbară priviri.

— Ajută-mă s-o ridic, spuse Harry.

53

Şopârlele cântă

ORA TREI.

Goneau pe şosea. Norii goneau pe cer. Copacii care mărgineau drumul se clătinau, fluturându-şi ramurile spre ei. Vântul culca la pământ iarba şi staţia pârâia. Soarele devenise palid şi umbre călătoare pluteau grăbite peste întinderea mării.

Harry stătea pe bancheta din spate, dar nu vedea nimic din furtuna care se dezlănţuise împrejur. Vedea doar funia verde, cu pojghiţă lipicioasă, pe care o trăseseră din apă cu zvâcniri spasmodice. Picăturile de apă căzuseră în mare ca nişte mărgăritare şi, din adânc, zăriseră o siluetă albă ridicându-se încetişor la suprafaţă.

Într-o vacanţă de vară, tatăl lui îl luase la pescuit cu barca şi prinseseră un halibut. Un peşte alb, de-o mărime inimaginabilă. Şi atunci Harry rămăsese cu gura căscată, iar mâinile începuseră să-i tremure. Maică-sa şi bunică-sa bătuseră bucuroase din palme când intraseră în bucătărie cu prada şi se apucaseră de îndată să despice, cu cuţite mari şi lucitoare, carnea rece şi însângerată a peştelui.

Harry avea să viseze, tot restul verii, uriaşul halibut din barcă, ochii bulbucaţi ai peştelui şi expresia lui încremenită, şocată, de parcă nu i-ar fi venit a crede că îl păştea cu adevărat moartea. La următorul Crăciun, Harry se alesese în farfurie cu nişte bucăţi gelatinoase, iar taică-său povestise tuturor, cu mândrie, cum prinseseră halibutul în Isfjorden. „Ne-am gândit să încercăm ceva nou Crăciunul ăsta“, zisese maică-sa. Lui Harry i se păruse că mâncarea miroase a moarte şi descompunere. Plecase cu lacrimi în ochi de la masă, sufocându-se de indignare.

Acum, Harry stătea pe bancheta din spate a maşinii care gonea; închise ochii şi se imagină uitându-se ţintă în apă, văzând ceva ce aducea cu o meduză adunându-şi tentaculele în jurul frânghiei,

apoi răsfirându-le din nou. Tentaculele de meduză se apropiară apoi de suprafață, căpătând o formă circulară ce încerca să ascundă trupul alb şi gol din josul lor. Frânghia îi era trecută pe după gât şi corpul lipsit de viață i se păruse lui Harry ciudat de străin, de nefamiliar.

Însă, când o întorseseră pe spate, Harry avusese aceeaşi senzație. Era expresia din vara aceea. Ochi încețoşați în care se citea o ultimă, acuzatoare întrebare: Asta e totul? Asta ne e cu adevărat menirea, ca totul să se sfârşească aşa? Chiar sunt viața şi moartea într-atât de banale?

— Ea e? întrebase Watkins şi Harry răspunsese întâi că nu.

Însă când Watkins repetase întrebarea, Harry îi zărise umerii, văzuse porțiunea de piele înroşită de lângă dunga albă de la sutien.

— A bătut-o soarele, răspunse uluit. M-a rugat s-o ung cu loțiune pe spate. A spus că are încredere în mine. Dar era arsă de soare.

Watkins se opri lângă el şi-l cuprinse pe după umeri.

— Nu-i vina ta, Harry. Mă auzi? S-ar fi întâmplat oricum. Nu-i vina ta.

Se făcuse mai întuneric, iar rafalele de vânt erau atât de puternice acum, că zgâlțâiau eucalipții, le făceau crengile să se zbuciume, gata parcă să se desprindă din rădăcini şi să înceapă să hoinărească precum plantele ucigaşe din *Ziua trifidelor* a lui John Wyndham, aduse la viață de furtuna dezlănțuită.

— Şopârlele cântă, zise deodată Harry.

Erau primele cuvinte rostite de când urcaseră în maşină. Watkins se întoarse spre el şi Lebie îi aruncă o privire în oglindă. Harry tuşi.

— Andrew a zis asta la un moment dat. Şopârlele şi oamenii din familia şopârlelor aveau puterea de a stârni furtuni şi ploaie prin cântec. Mi-a spus că Marele Potop a fost iscat de şopârle, care au cântat şi s-au tăiat cu cuțite de cremene, ca să-l înece pe ornitorinc, adaugă schițând un zâmbet. Aproape toți ornitorincii au murit, dar câțiva au supraviețuit. Ştiți ce-au făcut? Au învățat să respire sub apă.

Primele picături mari de ploaie aterizară, vibrând scurt, pe parbriz.

— N-avem mult timp, continuă Harry. Toowoomba o să-şi dea seama curând că suntem pe urmele lui şi-o să dispară ca un şobolan în gaură. Eu sunt singura legătură pe care o avem cu el şi acum vă întrebați dac-o să pot face față. Ce să vă spun? Cred c-o iubeam pe fata asta.

Watkins făcu o mutră stingherită. Lebie dădu încetişor din cap.

— Dar o să respir sub apă, zise Harry.

TREI ŞI JUMĂTATE.

Nimeni, în sala de conferințe, nu lua în seamă văicărelile ventilatorului.

— Aşadar, ştim cine e omul nostru, zise Harry. Şi ştim că mai crede că poliția *nu* ştie. Probabil are impresia că o să încerc să falsific probe care să-l incrimineze pe Evans White. Dar mă tem că situația e foarte temporară. Nu mai putem ține zona fără acces la telefon, plus că, în curând, o să-nceapă să pară suspect dacă aşa-zisa problemă nu e remediată.

— Avem oameni pe poziție, dacă are de gând cumva să apară pe-acasă. Am postat oameni şi în apropierea bărcii. Însă eu, unul, sunt convins că e mult prea grijuliu ca să facă vreo prostie fără să fie sută la sută sigur că nu-l pândeşte vreo amenințare. E probabil realist să presupunem că în seara asta, cândva, o să-şi dea seama că i-am intrat în apartament. Asta ne oferă două opțiuni. Putem da alarma, putem intra în direct la televiziune ca să facem zarvă şi să sperăm că-l găsim înainte să dispară. Contraargumentul ar fi că oricine a pus la cale un sistem ca acela se prea poate să-şi fi făcut planuri în perspectivă. De îndată ce-şi vede poza, s-ar putea să intre în pământ. A doua opțiune este, aşadar, să folosim puținul timp pe care-l avem până ce ne simte respirându-i în ceafă şi să încercăm să-l prindem cât încă nu bănuieşte nimic.

— Votez să mergem după el, zise Lebie culegându-şi de pe umăr un fir de păr.

— Să-l prindem? Sydney are peste patru milioane de locuitori şi n-avem nici cea mai vagă idee unde-ar putea să fie. Nici măcar nu ştim dacă e în Sydney!

— Asta e sigur, zise. Ştim că a fost în Sydney în ultima oră şi jumătate.

— Cum? Spui că a fost văzut?

— Yong, zise Harry, dându-i cuvântul polițistului aflat mereu cu

zâmbetul pe buze.

— Telefonul mobil! începu acesta de parcă i s-ar fi cerut să-şi citească eseul, cu voce tare, în faţa clasei. Toate conversaţiile pe mobil sunt legate prin ceea ce numim staţii-releu, care primesc şi transmit semnale. O companie de comunicaţii vede semnalul abonaţilor, aşa cum e recepţionat de diversele staţii. Fiecare acoperă o zonă de cam zece kilometri. Acolo unde e semnal bun, ca de pildă în zonele urbane, de semnalul telefonului se ocupă două sau mai multe staţii deodată, cam cum e când transmiţi unde radio. Asta înseamnă că, atunci când vorbeşti la telefon, compania îţi poate localiza poziţia pe o rază de zece kilometri. Dacă apelul poate fi prins de două staţii în acelaşi timp, asta va reduce perimetrul la porţiunea unde se suprapun cele două zone de acoperire a semnalului. Dacă semnalul tău e receptat de trei staţii, zona e şi mai mică şi tot aşa. Aşadar, mobilul nu poate fi legat de o adresă, ca un telefon standard, dar avem un punct de pornire.

În momentul ăsta, ţinem legătura cu trei tipi de la compania de comunicaţii care-i urmăresc semnalul lui Toowoomba. Putem să îi conectăm la o linie deschisă aici, în sala de conferinţe. Deocamdată, primim semnale simultane de la doar două staţii şi aria de suprapunere e cât tot oraşul, plus portul şi jumătate din Woolloomooloo. Veştile bune sunt că ţinta noastră e în mişcare.

— Şi ce ne mai trebuie e un pic de noroc, interveni Harry.

— Sperăm să ajungă într-unul dintre perimetrele mai mici, acoperite de trei sau mai multe relee. Dacă se întâmplă aşa, putem să trimitem imediat toate echipajele fără însemne pe care le avem şi să sperăm că putem pune mâna pe el.

Watkins nu părea foarte convins.

— Deci a vorbit cu cineva acum şi-a mai sunat şi cu o oră şi jumătate în urmă; de amândouă dăţile semnalul a fost recepţionat la staţiile din Sydney, aşa-i? zise el. Şi trebuie să ne bazăm pe faptul c-o să mai vorbească la afurisitul de telefon ca să-l găsim? Dar dacă nu mai vorbeşte cu nimeni?

— Îl putem suna noi, zise Lebie.

— Minunat! exclamă Watkins, cu obrajii îmbujoraţi. O idee grozavă! Îl putem suna din sfert în sfert de oră, pretinzând că suntem robotul cu ora exactă sau alte tâmpenii! Ceea ce i-ar spune că nu-i tocmai o idee isteaţă să vorbească la telefon!

— Nu-i nevoie, zise Yong. Nu-i nevoie să vorbească cu nimeni.

— Cum...?

— E de ajuns să aibă telefonul pornit, zise Harry. S-ar părea că Toowoomba nu e conştient, dar, atâta vreme cât telefonul nu e închis, trimite automat un bip la jumătate de oră, ca să transmită că-i conectat. Bipul e înregistrat de stații la fel ca o conversație.

— Deci…

— Deci să ținem linia liberă, să ne facem nişte cafea şi să ne punem pe aşteptat şi sperat.

54

O ureche bună

Din difuzorul telefonului se auzi o voce metalică.

— Semnalul a fost recepționat la stațiile 3 şi 4.

Yong arătă către harta oraşului întinsă pe panou. Pe ea fuseseră desenate cercuri numerotate înfățişând zonele de acoperire ale diferitelor stații-releu.

— Prymont, Glebe şi-o bucată din Balmain.

— Ce mama dracului! înjură Watkins. O zonă mult prea mare. Cât e ceasul? A încercat să sune acasă?

— E şase, răspunse Lebie. În ultima oră a sunat de două ori la numărul de la apartament.

— O să se prindă în curând că ceva nu-i în regulă, zise McCormack ridicând-se iarăşi în picioare.

— Dar încă nu şi-a dat seama, zise cu voce domoală Harry, care în ultimele două ore stătuse nemişcat pe un scaun, cu spinarea lipită de perete.

— Ce mai zice prognoza meteo? întrebă Watkins.

— Că vremea se strică şi mai tare, spuse Lebie. Vânturi puternice, se aşteaptă furtună la noapte.

Minutele treceau, iar Yong se duse să-şi mai ia cafea.

— Alo? se auzi în difuzorul telefonului.

Watkins sări ca ars.

— Da?

— Abonatul tocmai a folosit telefonul. A apărut la stațiile 3, 4 şi 7.

— Stai! făcu Watkins uitându-se pe hartă. E o bucată din Prymont şi Darling Harbour, aşa-i?

— Corect.

— Rahat! Dacă mai apărea şi la stațiile 9 şi 10, puneam mâna pe el!

— Unde a sunat? zise McCormack.

— La dispeceratul nostru central, răspunse vocea metalică. A întrebat ce se întâmplă cu numărul de acasă.

— Căcat, căcat, căcat! se porni Watkins, roşu ca sfecla. Scapă! Să dăm alarma!

— Gura! se auzi răspunsul tăios.

În cameră se lăsă tăcerea.

— Mă scuzați pentru exprimare, domnule, zise Harry. Dar aş sugera să aşteptăm până la următorul bip şi să nu ne pripim.

Watkins îl privi cu ochii holbați.

— Holy are dreptate, zise McCormack. Ia loc, Watkins. În mai puțin de o oră, blocajul telefonic o să se termine. Asta înseamnă că mai avem unul, maximum două bipuri până ce Toowoomba află că doar telefonul lui e încă oprit. Prymont şi Darling Harbor nu sunt întinse geografic, dar vorbim despre cele mai populate districte ale oraşului. Dacă trimitem maşini cu grămada acolo, o să se creeze haos, care o să-l ajute pe Toowoomba să scape. Aşteptăm.

La şapte fără douăzeci, se auzi un mesaj în difuzor:

— A fost recepționat un bip la stațiile 3, 4 şi 7.

Watkins gemu.

— Mulțumesc, zise Harry şi deconecta microfonul. Aceeaşi zonă ca data trecută, ceea ce sugerează că nu mai e în mişcare. Unde ar putea, aşadar, să fie?

Se strânseră în jurul hărții.

— Poate se antrenează un pic, zise Lebie.

— Chiar! zise McCormack. Sunt săli de sport prin zonă? Ştie cineva pe unde se antrenează individul?

— O să verific, şefu', zise Yong şi dispăru.

— Alte idei?

— Zona e plină de toate atracțiile turistice care sunt deschise după-amiaza, zise Lebie. Poate o fi prin Grădina Chinezească?

— Pe vremea asta cred că ar prefera să rămână înăuntru, zise McCormack.

Yong reveni, clătinând din cap.

— L-am sunat pe antrenorul lui. N-a vrut să-mi spună, aşa că a trebuit să-i zic că-s de la poliție. Sala unde se antrenează Toowoomba e în Bondi Junction.

— Bravo, ce să zic! exclamă Watkins. Cât crezi că o să treacă

până ce antrenorul o să-l sune pe Toowoomba pe mobil ca să-l întrebe ce naiba vrea poliția de la el?

— E urgent, spuse Harry. O să-l sun eu pe Toowoomba.

— Ca să-l întrebi unde e?

— Ca să văd ce se petrece, zise Harry şi puse mâna pe receptor. Lebie, vezi să fie reportofonul pe înregistrare şi toată lumea să-şi țină gura!

Înghețară cu toții. Lebie aruncă o privire spre străvechiul aparat şi-i făcu semn că e-n ordine. Harry îşi înghiți nodul din gât. Îşi simțea degetele amorțite pe taste. Telefonul sună de trei ori înainte ca Toowoomba să răspundă.

— Alo...

Glasul ăla... Harry îşi ținu răsuflarea şi îşi apăsă receptorul pe ureche. În fundal, se auzeau voci.

— Cine-i acolo? zise încet Toowoomba.

Harry auzi un sunet, urmat de țipete extaziate de copii. Apoi auzi râsul gros şi calm al lui Toowoomba.

— Măi să fie, cred că-i Harry al nostru. Ciudat că suni tocmai când mă gândeam la tine. Se pare că e o problemă cu telefonul de acasă şi mă întrebam dacă ai ceva de-a face cu asta. Sper că nu, Harry.

Se auzi un alt sunet. Harry se concentră, însă nu reuşi să-şi dea seama ce e.

— Mă apucă agitația când nu-mi răspunzi, Harry. Devin foarte agitat. Nu ştiu ce vrei, dar poate că ar trebui să închid. Asta e, Harry? Încerci să mă găseşti?

Sunetul...

— Căcat! țipă Harry. A închis.

Se prăbuşi într-un scaun.

— Toowoomba ştia că sunt eu. Dar cum putea şti, pentru numele cerului?

— Derulează caseta, zise McCormack. Şi aduceți-l pe Marguez.

Yong o zbughi afară, lăsându-i să asculte înregistrarea.

Harry nu izbuti să se controleze. Simți că i se zbârleşte părul pe ceafă când auzi iarăşi, în difuzor, vocea lui Toowoomba.

— Este clar vorba despre un loc cu multă lume, zise Watkins. Ce-i cu pocnetul ăla? Ascultați, voci de copii. O fi vreun bâlci?

— Pune-o încă o dată, zise McCormack.

— *Cine-i acolo?* se auzi iarăşi vocea lui Toowoomba, urmată de un zgomot înfundat şi de chiotele copiilor.

— Ce e...? începu să zică Watkins.

— Un plescăit puternic, zise din uşă o voce, făcându-i pe toți să se întoarcă într-acolo.

Harry văzu un căpşor cafeniu cu bucle negre, o mustăcioară şi nişte ochelari micuți, cu lentile groase, ataşat de un corp mătăhălos ce părea umflat cu o pompă de bicicletă, gata oricând să plesnească.

— Jesus Marguez – cele mai bune urechi din toată poliția, zise McCormack. Şi nici măcar nu-i orb.

— Aproape orb, îngână Marguez îndreptându-şi ochelarii. Ce aveți aici?

Lebie puse din nou înregistrarea. Marguez ascultă cu ochii închişi.

— Interior. Pereți de cărămidă. Şi sticlă. Sunetul nu e diminuat de nimic, deci nu sunt covoare sau perdele. Oameni, tineret de ambele sexe – probabil nişte familii tinere.

— Cum poți să ştii toate astea doar ascultând nişte zgomote? întrebă suspicios Watkins.

Marguez oftă. Era limpede că nu nimerea pentru prima dată printre sceptici.

— Îți dai seama ce fantastice instrumente sunt urechile? zise. Pot distinge între un milion de diferențe unice de presiune. Un milion. Şi acelaşi sunet poate fi alcătuit din zeci de frecvențe şi elemente. Ceea ce înseamnă că ai la dispoziție peste zece milioane de posibilități. Un dicționar obişnuit conține doar câteva sute de mii de cuvinte de bază. Deci ai de ales din zece milioane de variante, restul e antrenament.

— Ce sunet se aude pe fundal, încontinuu? întrebă Harry.

— Cel între 100 şi 120 de hertzi? Greu de spus. Putem pune un filtru de sunet în studio şi să-l izolăm, dar o să fie nevoie de timp.

— Şi asta ne lipseşte nouă, zise McCormack.

— Dar cum de şi-a dat seama că-i Harry, deşi Harry n-a scos o vorbă? întrebă Lebie. Intuiție?

Marguez îşi scoase ochelarii şi începu să-i lustruiască, cu o expresie absentă.

— Ceea ce numim atât de drăgălaş intuiție, prietene, e o chestie care are mereu sprijinul impresiilor noastre senzoriale. Dar când impresia e atât de măruntă şi delicată că o putem percepe doar ca pe o senzație – o pană sub nas când dormim – şi nu reuşim s-o asociem cu ceva anume, creierul intervine şi ajungem s-o numim intuiție. Poate… felul în care respira Harry?

— Mi-am ținut respirația, zise Harry.

— L-ai mai sunat de aici? Poate acustica? Sunetele din fundal? Oamenii au memorii senzaționale în ce priveşte zgomotele, în general mai bune decât ne dăm noi seama.

— L-am mai sunat de aici... zise Harry holbându-se la bătrânul ventilator. Fireşte. De aceea pot recunoaşte zgomotul de pe fundal. Am mai fost acolo. Bulele...

Se întoarse către ceilalți.

— E la Acvariul din Sydney!

— Hm, zise Marguez studiind atent lucirea lentilelor. Are noimă. Am fost şi eu pe-acolo, bineînțeles. Un asemenea plescăit ar putea fi scos de coada unui crocodil de apă sărată mai mărişor.

Când mai ridică iarăşi privirea, văzu că rămăsese singur în încăpere.

55

O directă de dreapta şi trei împuşcături

ORA ŞAPTE.

Ar fi pus poate în pericol viețile civililor pe bucata scurtă de drum de la secția de poliție până la Darling Harbour dacă n-ar fi fost furtuna, care golise străzile de oameni şi maşini. Lebie, totuşi, făcea tot ce putea şi probabil că luminile albastre ale girofarului îi îngăduiră unui pieton solitar să sară din fața maşinii, salvându-şi viața în ultimul moment, şi unor maşini să vireze brusc, evitând o tamponare. Watkins, pe bancheta din spate, înjura cum îi venea la gură, în vreme ce McCormack, în față, suna la Acvariu ca să-i pregătească pentru acțiunea poliției.

Când intrară în parcare, văzură că steguletele din rada portului fluturau în bătaia vântului şi că valurile se spărgeau de muchia digului. Câteva maşini de poliție ajunseseră deja şi agenți în uniformă blocau ieşirile.

McCormack dădu ultimele ordine.

— Yong, tu le distribui oamenilor noştri pozele cu Toowoomba. Watkins, rămâi cu mine în sala de supraveghere – au camere de luat vederi care acoperă tot perimetrul acvariului. Lebie şi Harry, vă puneți pe scotocit. Acvariul se închide în câteva minute. Aici aveți stațiile de emisie-recepție, băgați căştile în urechi, prindeți microfoanele la revere şi verificați imediat că aveți contact radio. Vă ghidăm noi din sala de supraveghere, bine?

Când Harry se dădu jos din maşină, îl lovi o rafală de vânt, cât pe ce să-l dărâme. Fugiră la adăpost.

— Din fericire, nu-i aşa de plin ca de obicei, anunță McCormack, care deja gâfâia după micul lor sprint. Probabil din cauza vremii. Dacă e aici, o să-l găsim.

Fură întâmpinați de responsabilul cu securitatea, care le arătă

lui McCormack şi lui Watkins unde e sala de supraveghere. Harry şi Lebie îşi verificară staţiile, li se făcu loc să intre şi o porniră pe coridoare.

Harry îşi verifică arma din tocul prins pe umăr. Acvariul părea diferit acum, cu atâtea lumini şi vizitatori. Parcă trecuse o veşnicie de când fusese aici cu Birgitta, o eră întreagă.

Încercă să nu se gândească la asta.

— Suntem pe poziţie.

Vocea lui McCormack suna sigură şi liniştitoare în cască.

— Ne uităm la camere acum. Yong e cu doi agenţi, verifică toaletele şi cafeneaua. Vă vedem, să ştiţi. Continuaţi.

Coridoarele alcătuiau cercuri, întorcându-se de unde porniseră. Harry şi Lebie mergeau în sens invers acelor de ceasornic, aşa că toate feţele veneau către ei. Inima lui Harry bătea cu putere. Gura îi era uscată, iar palmele umede. Îi învăluia un zumzet alcătuit din cuvinte rostite în limbi străine şi lui Harry i se păru că străbat un vârtej alcătuit din naţionalităţi, culori şi veşminte de toate felurile. Trecură prin tunelul subacvatic unde îşi petrecuse noaptea cu Birgitta – şi unde acum se afla un pâlc de copii, cu nasurile lipite de sticlă, urmărind cum viaţa marină îşi desfăşoară ritmurile obişnuite.

— Locul ăsta îmi dă fiori, şopti Lebie, care păşea cu mâna băgată în buzunarul hainei.

— Promite-mi că n-o să tragi aici, zise Harry. N-aş vrea jumătate din port şi vreo duzină de rechini în poală, OK?

— Nicio problemă, răspunse Lebie.

Ieşiră în cealaltă parte a Acvariului, care era aproape pustie. Harry înjură.

— Închid casa de bilete la şapte, zise Lebie. Acum, oamenii care încă mai sunt aici trebuie lăsaţi să iasă.

Îi contactă McCormack.

— Mă tem că pasărea a zburat, băieţi. Aţi face bine să veniţi încoace, în sala de supraveghere.

— Aşteaptă aici, îi zise Harry lui Lebie.

○

De cealaltă parte a geamului de la ghişeu, zări un chip familiar. Purta uniformă. Harry îl apucă de braţ.

— Salut, Ben, mă mai ţii minte? Am fost aici cu Birgitta.

Ben se răsuci, privindu-i claia de păr blond, răvăşit.

— Da, aşa-i. Harry, parcă? Da, da, deci te-ai întors? Majoritatea aşa fac. Ce mai face Birgitta?

Harry înghiți în sec.

— Uite ce, Ben. Sunt polițist. Cum probabil ai auzit deja, căutăm un tip foarte periculos. Nu l-am găsit, dar am senzația că-i încă aici. Nimeni nu ştie Acvariul ăsta mai bine decât tine. E vreun loc unde ar fi putut să se ascundă?

Ben căzu pe gânduri, cu fruntea încruntată.

— Păi..., zise într-un târziu. Ştii unde e Matilda, „sărățica" noastră?

— Da.

— Între ticăloasa de pisică de mare şi țestoasa gigant... Ei bine, am mutat-o acum şi-o să facem şi un bazin ca să punem nişte...

— Ştiu unde e. E urgent, Ben.

— Sigur. Dacă eşti în formă şi tare de înger, poți să sari peste plexiglasul din colț.

— În țarcul crocodilului?

— Cea mai mare parte a timpului, Matilda stă adormită în bazin. În colț, sunt cinci sau şase trepte pe care le folosim când o spălăm şi-o hrănim pe Matilda. Dar trebuie să te mişti rapid, fiindcă o sărățică e incredibil de agilă. Îndată se şi aruncă asupra ta, aşa de două tone cum e. Odată era cât pe ce să...

— Mersi, Ben.

Harry o rupse la fugă, făcându-i să se dea în lături pe vizitatori. Îşi plie reverul hainei şi vorbi în microfon:

— McCormack, aici Holy. O să verific după țarcul crocodilului.

Îl prinse pe Lebie de braț şi-l trase după el.

— Ultima şansă, zise.

Ochii lui Lebie se făcură mari de îngrijorare când Harry se opri lângă crocodil şi îşi luă avânt.

— Ia-te după mine, spuse Harry şi sări pe peretele de plexiglas, se cățără pe el şi se rostogoli de cealaltă parte.

Când tălpile îi atinseră pământul, apa din bazin începu să forfotească. O spumă albă se ridică şi, în vreme ce Harry o apuca spre uşă, văzu un bolid verde de Formula 1 ieşind cu viteză maximă din apă, cu picioruşe de şopârlă pe laturi, rotindu-se ca paletele unui robot de bucătărie. Harry calcă greşit şi piciorul i se afundă în nisipul înmuiat. Auzi în spate vuietul motorului şi văzu, cu coada ochiului, capota căscată a vehiculului. Îşi trase iute piciorul, alergă cei câțiva metri până la uşă şi înhăță mânerul. O fracțiune de secundă, mintea lui Harry analiză

posibilitatea ca uşa să fie încuiată. În următoarea clipă, intră. Undeva în culisele minții sale apăru o scenă din *Jurassic Park* şi reacționă trăgând zăvorul uşii. Aşa, pentru orice eventualitate.

Scoase arma din toc. Încăperea umedă duhnea a ceva grețos, un amestec de detergent şi peşte împuțit.

— Harry! se auzi în stație vocea lui McCormack. Unu la mână, există un traseu mai simplu decât cel pe sub nasul crocodilului. Doi la mână, rămâi acolo, calm, până ce ajunge şi Lebie.

— Nu aud ni... semnal pro... şefu', făcu Harry, scrijelind capul microfonului cu unghia. Mă d... singur.

Deschise uşa din capătul celălalt al încăperii şi ieşi într-un turn cu o scară spiralată în mijloc. Harry ghici că scările coborau către tunelele submarine, aşa că hotărî să urce. La următorul palier descoperi încă o uşă. Se uită în susul scării, dar alte uşi nu se mai vedeau.

Răsuci mânerul şi împinse încet uşa, deschizând-o cu mâna stângă, în vreme ce cu dreapta ținea pistolul îndreptat în față. Înăuntru era întuneric beznă şi putoarea de peşte împuțit era copleşitoare.

Harry descoperi un întrerupător electric pe peretele cu uşa şi-l apăsă cu mâna stângă, însă lumina nu se aprinse. Lăsă uşa în urmă şi făcu, de probă, doi paşi înainte. Ceva îi scrâşni sub talpă. Harry ghici despre ce era vorba şi se retrase fără zgomot spre uşă. Cineva făcuse țăndări becul din tavan. Îşi ținu respirația şi ciuli urechile. Mai era cineva în încăpere? Se auzi vuietul unui ventilator.

Harry se retrase înapoi pe casa scării.

— McCormack, şopti în microfon, cred că l-am găsit. Sunați-l, vă rog, pe mobil.

— Harry Holy, unde eşti?

— Acum, şefu'. Vă rog.

— Harry să nu faci din asta o vendetă personală. E o...

— E arşiță azi, domnule. Mă ajutați ori ba?

Harry auzi oftatul nemulțumit al lui McCormack.

— Bine, sun acum.

Harry crăpă uşa împingând-o cu piciorul şi se opri cu picioarele depărtate în cadrul ei, cu pistolul ținut cu ambele mâini, gata să tragă, aşteptând să audă soneria telefonului. Timpul părea o picătură ce nu se mai hotăra să cadă. Trecură cam două secunde. Niciun sunet.

Nu-i aici, îşi zise Harry.

Apoi se întâmplară trei lucruri deodată.
Unu, McCormack începu să vorbească:
— Are telefonul închis...
Doi, Harry îşi dădu seama că i se desluşea silueta în cadrul uşii, ca a unei sălbăticiuni hăituite.
Trei, senzaţia că lumea explodează într-o ploaie de stele şi pete roşii lăbărţate pe retina lui.

Harry îşi amintea fragmente din lecţiile de box pe care i le ţinuse Andrew cât străbătuseră drumul până la Nimbin. Că, de pildă, un croşeu executat de un profesionist e de obicei mai mult decât suficient ca să pună la pământ, inconştient, un om neantrenat. Prin mişcarea şoldurilor, se obţine o forţă imensă, care scurtcircuitează creierul imediat. Un upercut plasat exact în vârful bărbiei te saltă de la podea şi te trimite direct în ţara viselor. Cu siguranţă. La fel, o directă de dreapta venită de la un dreptaci îţi lasă prea puţine şanse să te mai poţi ţine pe picioare. Şi cel mai important lucru dintre toate: dacă nu vezi pumnul venind, corpul n-o să apuce să reacţioneze, să se ferească. O mişcare abia schiţată a capului poate reduce considerabil impactul unei lovituri. Arareori se întâmplă ca un boxer să vadă lovitura decisivă care-l trimite la podea.
Singura explicaţie pentru faptul că Harry nu-şi pierdu cunoştinţa trebuia aşadar să fi fost că omul din umbră se aflase la stânga lui. Fiindcă Harry se oprise în uşă, nu-l putuse lovi în tâmplă cu o laterală, lovitură care, potrivit lui Andrew, ar fi fost probabil suficientă. Vreun croşeu sau upercut eficient n-avusese cum să reuşească, fiindcă Harry îşi ţinea braţele cu arma în faţă. Şi nici o directă de dreapta, fiindcă ar fi însemnat să se pună în faţa armei. Singura opţiune rămasă era o directă de stânga, o lovitură pe care Andrew o dispreţuia, numind-o „femeiască, mai potrivită să iriţi sau în cel mai bun caz să umfli ochiul vreunuia într-o bătaie pe stradă“. Poate că Andrew avusese dreptate în privinţa asta, însă directa de stânga îl trimisese pe Harry zburând înapoi pe casa scării, unde dădu cu spinarea în marginea balustradei, cât pe ce să cadă peste ea.
Când deschise totuşi ochii, descoperi că rămăsese în picioare. În capătul celălalt al încăperii se vedea o uşă deschisă, pe unde, mai mult ca sigur, fugise Toowoomba. Însă auzea şi un zăngănit

despre care era destul de sigur că provenea de la arma lui căzând pe treptele de metal. Decise să-şi recupereze arma. Cu un plonjon sinucigaş pe casa scării, Harry îşi juli antebraţele şi genunchii, însă izbuti să prindă pistolul tocmai când era gata să salte peste margine şi că cadă douăzeci de metri până pe podeaua de la parter. Se chinui să se ridice în genunchi, tuşi şi avu confirmarea că îşi pierduse al doilea dinte de la venirea în ţara asta afurisită.

Dădu să se ridice şi, aproape imediat, căzu iar.

— Harry! îi ţipă cineva în ureche.

Auzi o uşă deschizându-se undeva mai jos şi simţi vibraţia unor paşi grăbiţi zgâlţâind treptele. Harry îşi stabili ca ţintă uşa din fundul încăperii, se adună de pe jos, înainta nesigur pe picioare, aproape că se prăbuşi peste uşă deschizând-o şi ieşi împleticindu-se în amurg, cu senzaţia că-şi dislocase umărul.

— Toowoomba! răcni peste şuierul vântului, uitându-se de jur împrejur.

Oraşul se întindea înaintea lui, iar în spate se zărea podul Pyrmont. Ajunsese pe acoperişul acvariului şi trebuia să se ţină bine de marginea metalică a unei scări de incendiu ca să-şi menţină echilibrul în rafalele de vânt. Apa din rada portului devenise o spumă albă de la atâta frământare şi în aer se simţea gustul sării. Silueta se opri o secundă şi se uită în jur. Spre stânga era o maşină de poliţie cu girofarul pornit. În faţă, după un gard, cele două rezervoare de apă, dominând cu masivitatea lor Acvariul din Sydney.

— Toowoomba! ţipă Harry şi încercă să ridice arma, însă umărul rănit refuză să funcţioneze şi Harry răcni de durere şi furie.

Silueta sări de pe scară, alergă la gard şi începu să-l escaladeze. Harry îşi dădu seama ce încerca – să intre în clădirea unde se afla turnul de apă, să iasă prin spate şi să înoate pe distanţa scurtă până la cheiul aflat de cealaltă parte. Harry se năpusti, clătinându-se, pe scara de incendiu. Se aruncă asupra gardului de parcă ar fi avut de gând să-l rupă de pe stâlpi, se săltă cu un braţ şi trecu de cealaltă parte, aterizând cu un bufnet greu pe ciment.

— Harry, raportează!

Îşi scoase casca din ureche şi alergă greoi spre clădire. Uşa era deschisă. Harry intră în fugă şi căzu în genunchi. În faţă, sub cupola acoperişului, scăldată în lumina unor becuri atârnate de un cablu de oţel care trecea pe deasupra bazinului, se afla o bucată împrejmuită a radei portului. Un ponton îngust traversa

bazinul prin mijloc. Toowoomba deja străbătuse o bună bucată din el. Purta pantaloni negri şi o bluză neagră strânsă pe corp. Alerga cât de relaxat şi de elegant îi permiteau îngustimea şi instabilitatea pontonului.

— Toowoomba! răcni pentru a treia oară Harry. Stai că trag!

Harry se aplecă în faţă, nu fiindcă nu reuşea să stea drept, ci pentru că nu-şi putea ridica braţul. Ochi silueta neagră şi apăsă pe trăgaci.

Primul glonţ plescăi înaintea lui Toowoomba, care părea să alerge cu o uşurinţă incredibilă. Harry ţinti ceva mai spre dreapta. Glonţul răscoli apa în spatele lui Toowoomba. Distanţa era acum de aproape o sută de metri. Un gând absurd se ivi în mintea lui Harry: era ca la antrenamentul de tir din sala de la Økern – luminile din tavan, incinta cu ecou, pulsul din degetul lipit de trăgaci şi concentrarea adâncă, meditativă.

E ca la antrenament în sala de tir din Økern, îşi spuse Harry şi trase pentru a treia oară.

Toowoomba se aruncă în apă, cu capul înainte.

○

Mai târziu, în declaraţia lui, Harry avea să susţină că, după estimarea lui, glonţul îl nimerise pe Toowoomba în coapsa dreaptă, cu şanse mici de a-l ucide. Însă ştiau cu toţii că n-ar fi avut cum, de la distanţa de o sută de metri, să poată estima atât de bine traiectoria glonţului. Harry ar fi putut spune orice, fără să poată demonstra cineva contrariul. Fiindcă nu mai exista un cadavru pe care să se facă autopsia.

○

Toowoomba începu să ţipe, pe jumătate cufundat în apă, în vreme ce Harry înainta spre ponton. Se simţea ameţit şi îngreţoşat şi totul începea să se întunece – apa, becurile şi pontonul care se clătina dintr-o parte într-alta. Alergând, Harry îşi aminti ce spusese Andrew despre dragoste: că e un mister mai mare decât moartea. Şi îşi aminti şi străvechea legendă.

Sângele îi pulsa în timpane, ritmic. Harry era acum tânărul războinic Walla, iar Toowoomba era şarpele Bubbur, care luase viaţa preaiubitei sale Moora. Şi acum, Bubbur trebuia să fie ucis. Din iubire.

○

Mai târziu, în raportul său, McCormack n-avea să poată preciza ce strigase Harry în microfon după ce se auziseră împuşcăturile. „L-am auzit alergând şi strigând ceva, probabil în norvegiană.“

Nici măcar Harry nu mai ştia ce strigase.

Într-o cursă pe viață şi pe moarte, Harry alergă spre capătul pontonului. Corpul lui Toowoomba se zvârcolea, făcând să se zguduie întreg pontonul. Harry crezu mai întâi că se ciocnise ceva de marginea pontonului, apoi îşi dădu seama că i se fură prada.

Era un rechin – un Mare Alb.

Îşi înălță din apă căpățâna albă şi desfăcu fălcile. Totul părea să se întâmple cu încetinitorul. Harry fu sigur că rechinul o să-l înhațe pe Toowoomba, însă animalul nu reuşi să-l apuce temeinic, ci izbuti doar să tragă mai către larg trupul care răcnea, apoi se scufundă din nou.

Fără brațe, îşi zise Harry amintindu-şi o zi de naştere sărbătorită cu multă vreme în urmă împreună cu bunica lui în Åndalsnes, când se jucaseră de-a apucatul mărului, încercând să înhațe cu gura mere dintr-o putină cu apă, iar maică-sa râsese cu atâta poftă că după aceea trebuise să se întindă pe sofa.

Mai avea treizeci de metri. Se gândea c-o să reuşească. Însă rechinul se întoarse. Era atât de aproape, încât Harry îi văzu ochii reci rotindu-se în orbite, în extaz parcă, în vreme ce-şi etala triumfător şirul dublu de dinți. Reuşi de data asta să apuce între fălci un picior şi îşi smuci capul dintr-o parte într-alta. Un jet de picături se arcui în aer. Toowoomba fu azvârlit ca o păpuşă de cârpe şi țipătul se opri. Sosi şi Harry.

— Monstru scârbos, e al meu! începu să se văicărească printre lacrimi, îndreptând spre rechin arma şi golindu-şi tot încărcătorul în bazin.

Prin apă se răspândi o nuanță roşiatică, asemănătoare cu a sucului de pepene verde. Harry zări, în adâncuri, luminile tunelului subacvatic unde adulți şi copii se strângeau să vadă încleştarea finală, o dramă în toată oroarea ei, ospățul ce avea să intre în competiție cu „Omorârea clovnului“ pentru locul întâi la categoria evenimente din presa de senzație.

56

Tatuajul

Gene Binoche arăta şi vorbea exact aşa cum era – un tip care-şi trăise viața din plin şi care avea de gând să şi-o trăiască aşa până la capăt. Iar până la capăt nu mai avea mult.

— Cred că le-ar prinde bine şi-acolo jos cineva care să facă tatuaje, zise Gene înmuind acul în tuş. Satana apreciază un pic de varietate când se ține de torturat, nu crezi, frățică?

Însă clientul era bandajat şi capul îi cădea în piept, aşa că probabil nu putea să înțeleagă observațiile filozofice ale lui Gene şi nici să simtă acul ce-i străpungea pielea umărului.

La început, Gene refuzase să aibă de-a face cu individul ăsta, care-i intrase în micul salon şi îşi recitase solicitarea cu voce neclară, cu un accent străin, melodios.

Gene răspunsese că nu lucrează pe oameni în starea lui şi-l rugase să se întoarcă a doua zi, după ce se trezeşte. Însă gagiul trântise pe tejghea 500 de dolari, pentru o muncă de vreo 150, şi de lucru nu prea avusese în ultimele luni, aşa că scosese aparatul de ras şi deodorantul solid Mennen şi se apucase de treabă. Refuzase însă un gât din sticla tipului. Gene Binoche tatuase oameni vreme de douăzeci de ani, se mândrea cu munca lui şi era de părere că un profesionist adevărat nu bea la locul de muncă. Sau, în orice caz, nu whisky.

După ce termină, îi lipi cu leucoplast o bucățică de hârtie igienică peste trandafirul tatuat.

— Nu-l lăsa în soare şi, în prima săptămână, spală-te doar cu apă în zonă. Vestea bună e că durerea o să-ți treacă din seara asta şi poți să iei hârtia de pe el. Vestea proastă e că o să te-ntorci să-ți faci şi altele, zise şi rânji. Lumea mereu se întoarce.

— Eu numai pe ăsta îl vreau, zise tipul şi ieşi clătinându-se pe uşă.

57

O mie două sute de metri şi un final

Uşa se deschise. Urletul vântului era asurzitor. Harry se ghemui în genunchi lângă ieşire.

— Eşti gata? îi strigă în ureche o voce. Deschizi la o mie două sute de metri şi nu uita să numeri. Dacă n-ai simțit paraşuta în trei secunde, ceva nu e în regulă.

Harry dădu din cap că înțelege.

— Am ieşit! țipă vocea.

Văzu cum vântul ia în stăpânire uniforma neagră purtată de bărbatul mărunt care se îndrepta spre trapa de sub aripa avionului. Harry aruncă o privire la altimetrul de pe piept. Arăta puțin peste trei mii cinci sute de metri.

— Mersi din nou! strigă spre pilot, care întoarse capul şi răspunse:

— N-ai de ce, frățioare! E mult mai bine decât să fac poze la culturi ilegale de marijuana!

Harry scoase afară piciorul drept. Se simțea ca în copilărie, când mersese cu maşina părinților pe valea Gudbrandsdalen către locul de vacanță din Åndalsnes şi, deschizând geamul de la o portieră, scosese mâna afară, să „zboare". Îşi aminti cum i se opintise în palmă curentul de aer.

Vântul era tăios acum şi Harry trebui să pună piciorul cu nădejde pe suportul de lângă trapă. Ținu socoteala în gând, cum îi spusese Joseph – „piciorul drept, mâna stângă, mâna dreaptă, piciorul stâng“. Se opri lângă Joseph. Crâmpeie de nori pluteau spre ei, prindeau viteză, îi înconjurau şi dispăreau într-o clipită. Sub ei se vedea o cuvertură peticită, înjghebată din nuanțe de verde, galben şi cafeniu.

— Verificare! îi țipă Joseph în ureche.

— Gata! strigă Harry şi aruncă o privire spre pilot, care îi făcu semn, ridicând degetul mare, că totul era în regulă. Pregătit de salt! strigă din nou, uitându-se la Joseph, care purta cască, ochelari de protecție şi arbora un zâmbet larg pe figură.

Harry se apleca şi ridică piciorul drept.

— Orizont! Sus! Jos! Du-te!

Apoi ajunse în aer, simțindu-se ca şi cum ar fi fost propulsat în spate, în vreme ce avionul îşi continua netulburat zborul. Văzu cu coada ochiului cum se roteşte avionul, apoi îşi dădu seama că de fapt el se rotea. Privi către orizont, unde pământul se arcuia şi cerul devenea din ce în ce mai albastru, până ce se contopea cu azuriul Oceanului Pacific pe care navigase, ca să ajungă acolo, căpitanul Cook.

Joseph îl prinse cu un braț şi Harry adoptă o poziție de cădere mai bună. Verifică altimetrul. Două mii şapte sute de metri. Dumnezeule, aveau oceane de timp la dispoziție! Îşi răsuci partea de sus a corpului şi întinse brațele, executând o jumătate de rotire în jurul axei. Era Superman, nu alta!

Departe, spre vest, se vedeau Munții Albaştri, având această culoare fiindcă eucalipții, nişte arbori foarte aparte, emanau vapori albaştri ce se puteau vedea de departe. Joseph îi spusese asta. Îi spusese şi că în spatele lor se afla ceea ce strămoşii săi, indigeni seminomazi, numeau acasă. Şesurile nesfârşite şi aride – sălbăticia – alcătuiau cea mai mare parte a acestui imens continent, un furnal nemilos unde părea puțin probabil că ceva ar fi putut supraviețui. Şi totuşi, poporul lui Joseph reuşise asta vreme de mii de ani, până la apariția albilor.

Harry privi în jos. Totul părea calm şi pustiu dedesubt, planeta arăta paşnică şi binevoitoare. Altimetrul indica două mii de metri. Joseph îi dădu drumul, cum le fusese înțelegerea. O încălcare majoră a regulilor de instructaj, dar deja încălcaseră regulile venind aici de capul lor şi sărind. Harry îl privi pe Joseph cum îşi lipeşte mâinile de corp ca să-şi sporească viteza şi cum spintecă aerul, depărtându-se de el cu o rapiditate uluitoare.

Cât ai clipi, Harry rămase singur. Cum suntem întotdeauna. Doar că e mult mai plăcut când eşti în cădere liberă la două mii de metri de sol.

Kristin îşi făcuse alegerea într-o cameră de hotel, într-o zi mohorâtă de luni. Poate că se trezise, sleită de ziua cea nouă înainte măcar ca ea să înceapă, se uitase pe fereastră şi hotărâse că-i era destul. Prin ce procese mentale trecuse, asta Harry nu

ştia. Sufletul uman era un codru des şi întunecat şi toate deciziile le luai de unul singur.

O mie cinci sute de metri.

Poate că ea făcuse alegerea corectă. Flaconul de pastile golit sugera că, cel puțin, nu avusese îndoieli. Şi, într-o zi, oricum avea să se sfârşească totul; într-o zi, avea să vină vremea. Nevoia de a părăsi această lume cu un pic de ştaif dădea, fireşte, măsura unei anume vanități – o slăbiciune – pe care doar puțini o aveau.

O mie trei sute de metri.

Alții aveau o slăbiciune pentru trăit. Simplu şi necomplicat. Sau poate nu doar simplu şi necomplicat, însă toate acestea erau, simțea acum, foarte departe de el. La o mie două sute de metri mai jos, adică. Apucă mânerul portocaliu din dreptul stomacului, trase de el cu o mişcare fermă şi începu să numere:

— O mie unu, o mie doi...